Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, Haruki Murakami s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experiența de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare;* **Polirom, 2003, 2004) şi cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote şi Raymond Carver îşi vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate - un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet şi suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman,** *Ascultă cum cântă vântul* **(1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de** *Automatul 1973* **(1980) şi** *în căutarea oii fantastice* **(1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005). în 1987 publică** *Pădurea norvegiană* **(Polirom, 2002, 2004), bestseller internațional, tradus în numeroase limbi şi vândut în peste patru milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri** *Underground. Atentatul de la Tokio şi spiritul japonez* **(1997; Polirom, 2008) şi romanele** *La capătul lumii şi în țara aspră a minunilor* **(1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005),** *Dans dans dans* **(1988; Polirom, 2004, 2006),** *Cronica păsării-arc* **(1994, nominalizat la prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004),** *Iubita mea. Sputnik* **(1999; Polirom, 2004),** *Kafka pe malul mării* **(2002; Polirom, 2006) şi** *în noapte* **(2004; Polirom, 2007), precum şi volumele de povestiri sau eseuri** *Elefantul a dispărut* **(1993; Polirom, 2005),** *După cutremur* **(2000; Polirom, 2006),** *Salcia oarbă, fata adormită* **(2006; Polirom, 2007) şi** *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* **(2007; Polirom, 2009).**

O tânără coboară pe scara de urgență a unei autostrăzi suspendate. Intenționează să ucidă un om. In altă parte a metropolei, un profesor de matematică e de acord să rescrie romanul unei fete dislexice. Fără s-o ştie, cei doi se caută, iar acțiunile lor declanşează o adevărată avalanşă de evenimente, pentru că la Murakami poveştile simple nu sunt niciodată simple. In spatele realității banale se ascund întotdeauna tenebre periculoase, iar trecutul nu se lasă nici rescris, nici uitat cu uşurință. Tânăra ucigaşă şi profesorul de matematică descoperă treptat că au stârnit din umbră forțe colosale care amenință însuşi destinul lumii. Romanul poate fi citit ca o poveste de dragoste, dar în acelaşi timp este o meditație asupra fanatismului şi asupra violenței pe care acesta o provoacă. Nu în ultimul rând, *1Q84* **ridică o întrebare asupra existenței libertății, indiferent de formele ei de expresie.**

It's a Barnum and Bailey world, Just
as phony as it can be,
But it wouldn't be make-believe If you

believed in me.

„It's Only a Paper Moon" (E.Y. Harburg & Harold Arlen)

aprilie - iunie

JAPANFOUNDATION

Traducerea acestei cărți a beneficiat de sprijin din partea Japan Foundation.

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.
Haruki Murakami, *1Q84*

Copyright © 2009 by Haruki Murakami All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

MURAKAMI, HARUKI

1Q84 / Haruki Murakami; trad, de Iuliana Oprina şi Florin Oprina. - Iaşi: Polirom, 2011- 3 voi.

ISBN 978-973-46-2005-0

Vol. 1. - 2011. - 978-973-46-2006-7

I. Oprina, Iuliana (trad.)
II. Oprina, Florin (trad.)

821.521-94=135.1

Printed in ROMANIA

HARUKI MURAKAMI

1Q84

I

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

Capitolul 1
Nu lăsa aparențele să te înşele

La radioul din taxi era un program de muzică clasică. *Sinfonietta* **lui Janăcek. Nu era nicidecum muzica ideală pentru un taxi blocat în trafic.**

Nici şoferul, un bărbat între două vârste, nu părea s-o asculte cu mare interes. Se uita tăcut drept înainte la şirul neîntrerupt de maşini, ca un pescar priceput care stă la prora corăbiei sale şi urmăreşte curenții din largul mării. Cufundată .idânc pe bancheta din spate, Aomame asculta piesa cu ochii uşor închişi.

Oare câți oameni de pe lumea asta sunt în stare să recunoască *Sinfonietta* **Iui Janăcek de la primele acorduri? Probabil undeva între „foarte puțini" şi „nici unul". Insă, dintr-un motiv sau altul, Aomame putea să o facă.**

Janăcek a compus această mică *sinfonietta* **în 1926. Tema de început a fost scrisă ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame încercă să-şi imagineze cum arăta Cehoslovacia în anul 1926. Primul Război Mondial se sfârşise, țara se eliberase de sub lunga stăpânire a dinastiei habsburgice, iar lumea bea here Pilsner prin cafenele şi construia mitraliere** *cool,* **dar foarte reale, savurând pacea vremelnică ce cuprinsese Europa Centrală. C u doi ani în urmă, Franz Kafka părăsise lumea celor vii, în condiții grele. In scurt timp, Hitler avea să apară ca din senin şi să înfulece dintr-o înghițitură acea frumoasă țărişoară, însă la vremea aceea nimeni nu ştia că urma să se întâmple o asemenea oroare. Poate că cea mai importantă lecție pe care oamenii**
o au de învățat din istorie este că „la vremea aceea, nimeni n-a ştiut ce-o să urmeze". Ascultând muzica, Aomame îşi imagina vântul liniştit străbătând câmpiile Boemiei şi se gândea la cursul istoriei.

In 1926, împăratul Taisho a murit şi a început era Showa. Japonia avea să intre şi ea în curând într-o perioadă întunecată. Scurtul interludiu al modernismului şi al democrației se sfârşea, iar fascismul prelua puterea.

Alături de sport, istoria era una dintre pasiunile lui Aomame. De romane nu se prea atingea, dar citea o grămadă de cărți din acest domeniu. Ce-i plăcea ei la istorie era faptul că toate evenimentele sunt ancorate într-un an şi un loc fix. Ei nu îi venea deloc greu să rețină anii. Dacă reuşea să conecteze evenimentele între ele, aceştia îi răsăreau automat în minte, fără să învețe cifrele pe de rost. în şcoala generală şi în liceu, Aomame obținuse la istorie cele mai bune note din clasă. De fiecare dată când întâlnea pe cineva care nu reuşea să țină minte anii, Aomame se mira cum de nu putea să facă un lucru atât de banal.

Aomame era numele ei adevărat. Bunicul din partea tatălui era din prefectura Fukushima, iar printr-un sat sau orăşel de munte din regiunea aceea chiar existau câțiva oameni cu numele de familie Aomame. însă ea nu fusese niciodată acolo. încă dinainte să se nască, tatăl ei rupsese

legăturile cu familia. Mama ei, la fel. Aşa se face că ea nu-şi cunoscuse bunicii. Nu călătorea mai deloc, dar când i se oferea această rară ocazie, avea obiceiul de a deschide cartea de telefon de la hotel ca să afle dacă mai existau în zonă şi alte persoane cu numele de Aomame. însă până atunci nu găsise pe absolut nimeni altcineva care să poarte acest nume în nici unul dintre oraşele prin care trecuse. Acest lucru o făcea mereu să se simtă ca un naufragiat solitar, azvârlit în largul oceanului.

întotdeauna era o pacoste să se prezinte. De fiecare dată când îşi spunea numele, interlocutorul se uita la ea cu o privire mirată sau perplexă. „Aomame ați spus?" „Da. Se scrie cu ideogramele *ao* **de la „verde" şi** *mame* **de la „fasole". Cât timp fusese angajată la o firmă şi trebuia să aibă cărți de vizită, asemenea momente stingheritoare apăreau foarte des. Când întindea cuiva cartea sa de vizită, acesta se zgâia la ea de parcă i s-ar fi înmânat pe nepusă masă o scrisoare în lanț. Când îşi spunea numele la telefon, i se întâmpla să audă chicoteli. Când i se striga numele în sala de aşteptare de la spital sau la primărie, oamenii ridicau capul şi se uitau la ea, curioşi să afle cum arată cineva cu numele „Aomame".**

I se întâmplase să fie strigată din greşeală „Edamame'-san". Chiar şi „Soramame[1]-san". Atunci ea îi corecta: „Nu, mă numesc Aomame, nu Edamame (Soramame). Ce-i drept, se aseamănă". Interlocutorul îşi cerea scuze zâmbind stânjenit şi remarca: „Este totuşi un nume straniu". De câte ori auzise ea oare această remarcă în cei treizeci de ani ai săi? Câte glume nu se făcuseră pe seama numelui ei? Dacă n-aş fi avut numele ăsta, viața mea ar fi arătat poate altfel, îşi zicea ea. Dacă aveam unul comun, ca Sato, Tanaka sau Suzuki, aş fi dus şi eu o viață mai tihnită şi aş fi privit lumea cu mai multă îngăduință. Poate.

Aomame asculta piesa cu ochii închişi. Lăsa acordurile superbe ale instrumentelor de suflat să-i pătrundă în minte. La un moment dat, îşi dădu seama de un lucru. Pentru un radio de taxi, calitatea sunetului era surprinzător de bună. Deşi volumul ora dat destul de încet, sunetele reverberau adânc, iar toate tonalitățile se desluşeau clar. Aomame deschise ochii, se aplecă în față şi privi aparatul încastrat în bord. Era negru şi strălucea mândru. Nu reuşi să desluşească numele fabricantului, dar îşi dădu seama din felul în care arăta că era un produs de calitate. F.ra plin de butoane şi butonaşe, iar afişajul indica elegant cifrele verzi. Părea să fie un aparat dintr-o gamă de lux. Cine s-ar fi aşteptat ca un banal taxi de firmă să fie dotat cu un asemenea echipament audio?

---

1 Tip de fasole cu bobul lat.

Aomame cercetă din nou interiorul maşinii. De când urcase, stătuse cufundată în gânduri şi nu observase că acesta nu era nicidecum un taxi obişnuit. Finisajul interior era de calitate, iar bancheta, extrem de comodă. In plus, înăuntru era deplină linişte. Maşina era atât de bine izolată fonic, încât zgomotul de afară nu pătrundea deloc înăuntru. Se simțea ca într-un studio de înregistrări prevăzut cu izolație acustică. Probabil că era un taxi particular. Unii taximetrişti particulari nu se dau înapoi de

la nici o cheltuială când e vorba de maşină. Aomame căută cu privirea certificatul de înregistrare al taxiului, dar nu-1 zări pe nicăieri. Pe de altă parte, nu arăta a taxi ilegal, fără autorizație. Avea şi aparat care înregistra costul cu precizie şi afişa în acel moment suma de două mii o sută cincizeci de yeni. Şi totuşi nu se vedea pe nicăieri certificatul de înregistrare cu numele şoferului.

— Ce maşină grozavă! Şi ce silențioasă e! spuse ea către ceafa şoferului. Ce marcă este?

— E o Toyota Crown Royal Saloon, răspunse acesta simplu şi concis.

— Se aude foarte bine muzica.

— E o maşină silențioasă. Unul dintre motivele pentru care am şi ales-o. La capitolul izolare fonică, Toyota are o tehnologie de vârf, recunoscută la nivel mondial.

Aomame încuviință şi se rezemă la loc de banchetă. Felul în care vorbea şoferul avea ceva care nu-i dădea pace, de parcă îi mai rămânea în permanență ceva foarte important de spus. De exemplu (şi e doar un exemplu), lăsa parcă să se înțeleagă că maşinile Toyota erau ireproşabile la capitolul izolare fonică, dar că aveau o hibă în altă parte. Iar când termina de vorbit, lăsa în urmă un mic bulgăre de tăcere, încărcat cu înțelesuri. Plutea prin aer în spațiul îngust al maşinii, ca un nor ireal în miniatură. Din pricina lui, pe Aomame o cuprinse o uşoară stare de nelinişte.

— Chiar că e silențioasă, spuse ea, ca să alunge norişorul. Iar echipamentul audio pare să fie de foarte bună calitate.

— Am chibzuit îndelung când l-am cumpărat, răspunse şoferul pe tonul unui ofițer de stat major retras din serviciu, care povesteşte despre strategiile din trecut. Dar gândindu-mă că petrec multă vreme în maşină, mi-am zis că prefer să am un sunet bun şi...

Aomame aşteptă să continue, dar nu mai urmă nimic. închise din nou ochii şi ascultă muzica. Nu ştia ce fel de om era Janăcek în particular, dar sigur nu-şi închipuise vreodată că cineva avea să-i asculte compoziția în anul 1984, într-o Toyota Crown Royal Saloon silențioasă, paralizată în trafic, pe o autostradă metropolitană din Tokio.

Şi, totuşi, Aomame se mira cum de recunoscuse imediat piesa ca fiind *Sinfonietta* lui Janăcek şi de unde ştia că fusese compusă în 1926. Nu era mare amatoare de muzică clasică şi nici nu avea vreo amintire personală legată de Janăcek. Cu toate acestea, din clipa în care auzise primele acorduri, diverse informații îi împânziseră automat mintea, ca un stol de

păsări care dau valma într-o încăpere prin fereastra deschisă. în plus, muzica aceea îi dădea o senzație stranie, de contorsiune. Dar fără durere sau disconfort. Doar că își simțea întreg corpul stors fizic, puțin câte puțin. Şi nu-şi dădea seama de ce. Oare *Sinfonietta* **era cea care îi provoca acea senzație inexplicabilă?**

— Janăcek, rosti Aomame inconştient şi imediat îi păru rău că o făcuse.

— Poftim?

— Janăcek. Cel care a compus piesa.

— Nu îl ştiu.

— E un compozitor ceh, îi spuse Aomame.

— Da? făcu şoferul impresionat.

— Sunteți particular? întrebă Aomame ca să schimbe subiectul.

— Da, răspunse şoferul şi făcu o pauză. Sunt particular. Aceasta e a doua maşină.

— Are o banchetă foarte comodă.

— Vă mulțumesc. Apropo, zise el şi îşi întoarse uşor capul către ea. Vă grăbiți cumva?

— Am o întâlnire în Shibuya. De-asta am şi ales ruta aceasta.

— La ce oră aveți întâlnirea?

— La patru şi jumătate.

— Acum e patru fără un sfert. în ritmul în care avansăm, n-aveți cum să ajungeți la timp.

— Atât e de rău ambuteiajul?

— Trebuie să fi fost un accident grav undeva în față. Nu e un ambuteiaj obişnuit, fiindcă n-am mai înaintat deloc de ceva vreme.

Aomame se miră cum de şoferul nu asculta la radio informațiile din trafic. Autostrada suspendată era complet paralizată, iar ei rămăseseră înțepeniți acolo. Un şofer de taxi ar trece în mod normal pe o frecvență dedicată şi ar căuta să afle informații.

— Vă puteți da seama ce se întâmplă fără să ascultați informațiile rutiere? întrebă Aomame.

— Informațiile astea rutiere nu sunt niciodată de încredere, răspunse şoferul pe un ton sec. Sunt pe jumătate minciuni. Societatea Publică de Autostrăzi transmite informații după cum le convine lor. Dacă vrei să ştii cu adevărat ce s-a întâmplat, n-ai decât să vezi cu ochii tăi şi să judeci cu capul tău.

— Iar după judecata dumneavoastră, traficul n-o să se deblocheze uşor?

— în nici un caz, răspunse dând uşor din cap. V-o garantez. Odată ce ajunge într-un asemenea hal, autostrada e iad curat. E o întâlnire importantă?

Aomame se gândi.

— Da, foarte. întâlnire cu un client.

— Vai, ce păcat! îmi pare tare rău, dar nu cred că ajungem la timp.

Şoferul rosti aceste cuvinte şi îşi răsuci capul uşor de câteva ori, ca să-şi dezmorţească gâtul. Cutele de pe ceafa lui se mişcau ca un animal preistoric. Privind absent această mişcare, Aomame se gândi dintr-odată la obiectul ascuţit din fundul genţii sale. Simţi cum palmele încep să-i transpire uşor.

— Ce aş putea să fac?

— Nu aveţi ce face. Suntem pe autostradă şi nu putem să facem nimic până nu ajungem la prima ieşire. Nu puteţi să vă daţi jos aici şi să luaţi trenul de la cea mai apropiată staţie, ca pe o şosea obişnuită.

— Şi care e prima ieşire?

— Ikejiri, dar s-ar putea să ne prindă seara până ajungem la ea.

Seara? Aomame îşi închipui cum ar fi să stea închisă în acel taxi până seara. Muzica de Janăcek continua. Ca să domolească parcă încordarea, viorile cu surdină ieşiseră în faţă. Senzaţia de contorsiune de mai devreme se disipase aproape complet. Oare ce să fi fost? se întrebă ea.

Aomame luase taxiul în apropiere de Kinuta, iar de la Yoga intraseră pe Autostrada Metropolitană nr. 3. La început se mersese bine, dar înainte de Sangenjaya se aglomerase dintr-odată şi în scurt timp nu se mai mişcau absolut deloc. Pe sensul opus se circula fără probleme. Doar pe direcţia către centru se crease un ambuteiaj cumplit. în mod normal, la ora trei şi ceva după-amiaza n-ar fi trebuit să fie trafic intens în acea direcţie. Tocmai de aceea Aomame îi ceruse şoferului să o ia pe acolo.

— Pe autostradă nu se adaugă la preţ şi tariful pe oră, îi zise şoferul prin oglindă. Aşa că să nu vă faceţi probleme în privinţa banilor. Totul e să nu întârziaţi la întâlnire, nu?

Şoferul se uită la ea în oglindă. Purta o pereche de ochelari de soare deschişi la culoare şi, din cauza luminii, Aomame nu putea să-i citească expresia feţei.

— Să ştiţi că soluţiile nu lipsesc cu desăvârşire. Există o măsură de urgenţă prin care puteţi ajunge cu trenul până în Shibuya.

— O măsură de urgenţă?

— Da, o soluție pe care nu pot s-o trâmbițez chiar în gura mare.

Aomame aşteptă să continue, fără să spună nimic.

— Uitați, un pic mai în față e un spațiu unde se poate opri pe marginea drumului, zise şoferul arătând cu degetul înainte. Cam pe unde vine panoul ăla mare cu reclama la Esso.

Privind cu atenție, Aomame observă, în partea stângă a benzii a doua, un spațiu destinat opririi maşinilor avariate. Autostrada neavând bandă de avarie, din loc în loc erau amenajate astfel de zone pentru oprire în caz de urgență. Erau dotate cu o cabină galbenă de telefon, prin care se putea lua legătura cu direcția autostrăzii. Pe locul respectiv nu era oprită nici o maşină în acel moment. Pe acoperişul clădirii care despărțea cele două sensuri de mers era un uriaş panou publicitar la benzinăriile Esso. Un lifțru zâmbitor ținea în mână o pompă de benzină.

— Ştiți, acolo e o scară care duce până jos. în caz de incendiu sau cutremur, le permite şoferilor să-şi abandoneze maşinile şi să coboare de pe autostradă. De obicei o folosesc muncitorii de la reparații. Imediat cum cobori, în apropiere e o stație de Tokyu, iar de acolo puteți să ajungeți numaidecât în Shibuya.

— Nu ştiam că există scări de urgență pe Metropolitană, zise Aomame.

— Nu e un lucru cunoscut.

— Dar pot s-o folosesc şi fără să fie vreo urgență?

Şoferul şovăi câteva clipe.

— Ştiu şi eu? Nu cunosc nici eu în amănunt regulile Societății de Autostrăzi. Dar dacă tot nu deranjați pe nimeni, cred că s-ar trece cu vederea. Nu cred că stă nimeni cu ochii pe asemenea mărunțișuri. Societatea de Autostrăzi e vestită că are angajați mulți peste tot, dar că foarte puțini muncesc de fapt.

— Ce fel de scară e?

— Seamănă cu o scară de incendiu, cum sunt cele fixate pe partea din spate la clădirile vechi. Nu e periculoasă. Ca înălțime, să tot fie trei etaje, dar se poate coborî pe ea normal. Are un grilaj la intrare, dar nu e înalt şi, la o adică, se poate sări peste el fără probleme.

— Dumneavoastră ați folosit-o vreodată?

Nici un răspuns. Şoferul doar schiță un zâmbet în oglinda retrovizoare. Un zâmbet care putea să însemne multe lucruri.

— în fond, faceți cum doriți dumneavoastră, zise el bătând uşor cu degetele în volan în ritmul muzicii. Pe mine unul în nici un caz nu mă deranjează să stați relaxată în maşină şi să ascultați muzică. Numai că în cazul ăsta trebuie să ne pregătim pentru ce ne aşteaptă, pentru că nu putem să ne ducem nicăieri, orice am face. Dar dacă aveți o treabă presantă, se pot lua şi măsuri de urgență.

Aomame se încruntă uşor, îşi privi ceasul de la mână, apoi îşi înălță capul şi se uită la maşinile din jur. în dreapta era un Mitsubishi Pajero negru, acoperit cu o peliculă albă de praf. Bărbatul de lângă şofer deschisese geamul şi fuma plictisit. Avea părul lung, era bronzat şi purta o jachetă bordo. în portbagaj erau stivuite mai multe planşe de surf uzate şi murdare. Un pic mai în față era oprit un Saab 900 gri. Avea geamuri fumurii, închise bine şi nu se vedea nimic înăuntru. Era atât de frumos ceruită, încât te-ai fi oglindit în caroserie dacă te apropiai de ea.

în fața taxiului în care se afla Aomame era un Suzuki Alto roşu cu număr de Nerima, care avea bara îndoită. La volan era o mamă tânără. Plictisiți, copiii se urcaseră pe bancheta din spate şi se fâțâiau de colo-colo. Mama le făcea observație, cu o expresie iritată pe față. Se vedea prin geam cum i se mişcau buzele. Exact aceeaşi privelişte ca şi cu zece minute în urmă. în acest răstimp maşina nu înaintase nici zece metri.

Aomame se gândi o vreme. Puse în ordine mai mulți factori, în funcție de prioritate. Nu dură mult până ajunse la o concluzie. Parcă sincronizându-se cu ea, piesa de Janăcek intră şi ea în partea de final.

Aomame scoase din geantă o pereche de ochelari de soare micuți Ray

Ban, pe care şi-i puse la ochi. Apoi luă din portofel trei bancnote de o mie de yeni şi i le dădu şoferului.

— Cobor aici. Nu îmi permit să întârzii, zise ea.

Şoferul încuviință şi luă banii.

— Doriți chitanță?

— Nu, mulțumesc. Nici rest.

— Vă mulțumesc, zise şoferul. Aveți grijă că bate vântul tare. Să nu alunecați.

— O să am grijă, răspunse Aomame.

— Şi încă ceva, zise şoferul în oglinda retrovizoare. Nu uitați i ă lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, îşi repetă Aomame în gând ți se încruntă uşor.

— Ce vreți să spuneți?

Alegându-şi cuvintele, şoferul zise:

— Adică sunteți pe cale să faceți ceva *neobişnuit.* **Nu? Un om obişnuit nu s-ar apuca să coboare pe scara de urgență de pe Metropolitană în miezul zilei. Mai ales o femeie.**

— Aşa e, zise Aomame.

— Dacă faceți asta, de acum încolo viața de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel. Am şi eu această experiență. Dar nu lăsați aparențele să vă înşele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame se gândi la spusele şoferului. In timp ce se gândea, muzica de Janăcek se sfârşi, iar publicul izbucni în ropote de aplauze. Fusese o înregistrare de la un concert. Aplauzele erau lun^i şi aprinse. Din când în când se auzea şi câte un strigăt de „Inavo!". In fața ochilor îi apăru imaginea dirijorului care se nulina zâmbind în fața spectatorilor ridicați în picioare. îşi înălța capul, ridica mâna, strângea mâna concertmaistrului, se ducea in spate şi îi lăuda pe membrii orchestrei ridicând ambele mâini, vi*nea în față şi făcea încă o plecăciune adâncă. Ascultând mult

Iimp aceste ropote înregistrate, lui Aomame începeau să nu-i mai sune a aplauze. Se auzeau ca o nesfârşită furtună de nisip de pe Marte.

— Realitatea e mereu una singură, repetă încet şoferul, subliniind parcă un rând important dintr-o carte.

— Clar, răspunse Aomame.

Perfect adevărat. Un corp nu se poate afla decât într-un singur loc şi într-un singur timp. A dovedit-o Einstein. Realitatea e infinit de rece şi solitară.

Aomame arătă cu degetul către echipamentul audio.

— Se aude minunat.

Şoferul încuviință.

— Cum ați spus că îl cheamă pe compozitor?

— Janăcek.

— Janăcek, repetă el ca şi cum ar fi memorat o parolă importantă, apoi trase de o manetă şi deschise portiera automată din spate. Aveți grijă. Sper să ajungeți la timp.

Aomame coborî din maşină ținând în brațe geanta ei mare de piele. La radio încă se mai auzeau ropotele de aplauze. Se îndreptă către spațiul de urgență aflat la zece metri în față, păşind cu grijă pe marginea drumului. Când trecea câte un camion pe celălalt sens de mers, simțea cum se zguduie asfaltul sau mai bine zis se unduieşte sub tocurile ei înalte. Parcă ar fi mers pe puntea unui portavion legănat de valuri.

Fetița din Suzukiul Alto roşu îşi scosese capul pe geamul de lângă şofer şi se zgâia la Aomame cu gura căscată. Se întoarse către mama ei şi o întrebă: „Auzi, auzi, ce face femeia aia? Unde se duce?" Apoi ceru cu insistență: „Vreau şi eu să mă plimb pe afară! Mama, mama, vreau să mă dau jos! Mama!" Mama clătină din cap fără să spună nimic şi-i aruncă lui Aomame o privire acuzatoare. însă aceea era singura voce care se făcuse auzită în jur, singura reacție pe care o observă. Ceilalți şoferi fumau şi o urmăreau uşor încruntați cum se strecura cu paşi siguri printre maşini şi parapet, cu ochii mijiți, de parcă se uitau la ceva orbitor. Pentru o clipă, nici nu mai erau în stare să judece. Chiar dacă maşinile stăteau pe loc, un om care să meargă pe jos pe autostradă nu era ceva la ordinea zilei. Le lua ceva timp ca să perceapă şi să accepte o asemenea privelişte ca fiind reală. Cu atât mai mult cu cât persoana cu pricina era o tânără în fustă scurtă şi pantofi cu toc.

Aomame mergea cu paşi siguri, bărbia sus, privirea înainte, spatele drept, simțind pe piele privirile oamenilor. Pantofii maro Charles Jourdan, cu toc, răsunau sec pe asfalt, iar vântul îi flutura fusta. Deşi era deja aprilie, vântul bătea încă rece şi aspru. Aomame purta un pardesiu bej peste costumul subțire din lână verde, marca Junko Shimada, şi o geantă de umăr din piele neagră. Avea părul tuns până la umăr şi bine

îngrijit. Nu purta nici un fel de accesorii. Avea un metru şi şaizeci şi opt de centimetri înălțime, nici un pic de grăsime şi toți muşchii bine lucrați, însă acest lucru nu se vedea prin pardesiu.

Dacă te uitai cu atenție la ea din față, observai că avea urechile foarte diferite ca formă şi mărime. Cea stângă era mult mai mare decât dreapta şi era deformată. însă nimeni nu-şi dădea seama de acest lucru, pentru că stăteau mai mereu ascunse în spatele părului. îşi ținea buzele strânse în linie dreaptă, lucru care indica

o fire care nu se adapta uşor la nimic. Nasul îngust şi mic, pomeții proeminenți, fruntea lată şi sprâncenele lungi şi drepte, toate indicau acelaşi lucru. Cu toate acestea, avea un chip oval, cu trăsături destul de regulate. La modul general, putea fi considerată o femeie frumoasă, doar că gama ei de expresii faciale era extrem de limitată. Pe buzele mereu strânse apărea câte un zâmbet doar la nevoie. Avea o privire fermă şi rece, ca a unui salva- inar care ştie exact ce face. Din această pricină, chipul ei nu iliidea niciodată senzația de prospețime şi luminozitate. De cele unii multe ori, ceea ce atrage atenția sau stârneşte interesul oamenilor nu sunt calitățile sau defectele unui chip împietrit, ci n.ituralețea şi eleganța cu care îți schimbi mimica.

Majoritatea oamenilor nu reuşeau să-i rețină trăsăturile feței. Imediat ce îşi luau privirea de la ea, nu mai erau în stare să o descrie. în ciuda faptului că avea un chip cu personalitate, trăsăturile sale detaliate nu îți rămâneau în minte. Din acest punct di* vedere, Aomame era ca o insectă care se camuflează cu iscusință. Să îşi modifice culoarea şi forma ca să dispară în fundal, s.i nu sară în ochi, să nu fie uşor reținută era exact ce îşi dorea im. **Acesta era mecanismul ei de apărare încă din copilărie.**

Cu toate acestea, când ceva o făcea să se încrunte, trăsăturile sale calme sufereau o schimbare drastică. Muşchii faciali i se contractau puternic, accentuând la maximum diferența dintre partea stângă şi cea dreaptă a feței, cute adânci îi brăzdau pielea, ochii i se retrăgeau rapid în orbite, nasul şi gura i se schimonoseau violent, bărbia i se strâmba, iar buzele îi dezveleau dinții mari şi albi. într-o clipită se preschimba în cu totul altă persoană, de parcă firul care îi ținea o mască fixată pe chip era retezat, iar masca îi cădea. Cei care asistau la un asemenea moment se îngrozeau la vederea acelei schimbări atât de terifiante. Era un salt surprinzător de la o anonimitate deplină la un abis năucitor. De aceea, Aomame avea întotdeauna grijă să nu se încrunte de față cu persoane pe care nu le cunoştea. O făcea doar atunci când era singură sau când voia să

sperie vreun bărbat care nu-i plăcea.

Odată ajunsă la spațiul pentru staționare de urgență, Aomame se opri şi privi în jur, căutând scara. O găsi numaidecât. După cum spusese şoferul, în dreptul ei era un grilaj înalt cam până la şold, încuiat. Ii era un pic incomod să sară peste el îmbrăcată într-o fustă scurtă şi strâmtă, dar atâta vreme cât nu-i păsa de privirile oamenilor, prea dificil nu putea să fie. Fără să stea pe gânduri, Aomame îşi scoase pantofii, din picioare şi îi vârî în geantă. Probabil că ciorapii aveau să i se strice umblând desculță, dar putea să-şi cumpere altă pereche de Ia orice magazin.

Oamenii o priveau tăcuți cum se descălța şi îşi scotea pardesiul. De pe geamul deschis de la Toyota Celica neagră oprită chiar în față, vocea ascuțită a Iui Michael Jackson oferea scenei muzică de fundal. *Billie Jean.* **De parcă aş face un număr de striptease, îşi zise ea. Şi ce dacă? Să se uite cât vor. Că tot sunt blocați în trafic şi sigur s-au plictisit. Dar să ştiți că mai mult de atât nu mă dezbrac! Azi dau jos doar pantofii şi haina. GhinionL**

Aomame îşi puse geanta poştăreşte, ca să nu-i cadă. Toyota Crown Royal Saloon cea neagră şi nou-nouță în care mersese până mai adineauri se zărea în depărtare. în bătaia soarelui de amiază, parbrizul strălucea puternic, aidoma unei oglinzi. Chipul şoferului nu se distingea, dar sigur era îndreptat în direcția ei.

Nu lăsa aparențele să te înşele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame inspiră adânc şi expiră. Apoi, cu urechea ciulită la *Billie Jean,* **sări peste grilaj. Fusta i se ridică până peste coapse. Puțin îmi pasă, se gândi ea. Dacă vor să se uite, n-au decât. Dacă se uită sub fusta mea nu înseamnă că mă văd pe mine ca om. In plus, picioarele ei lungi şi subțiri erau acea parte a corpului cu care Aomame se mândrea cel mai mult.**

Odată ajunsă de partea cealaltă a grilajului, Aomame îşi netezi fusta, îşi scutură praful de pe mâini, îşi puse pardesiul la loc pe ea şi geanta pe umăr. îşi potrivi bine ochelarii de soare pe nas. în fața ei era scara de urgență. O scară de fier, vopsită cenuşiu. O scară făcută să fie practică, funcțională, nu ca să umble pe ea
o femeie în fustă scurtă şi desculță. Şi nici Junko Shimada nu concepuse acel costum cu scopul de a fi purtat pe scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Tirurile care treceau în viteză din sens opus o zgâlțâiau, iar vântul şuiera prin scheletul ei metalic. Dar se afla în fața ei. Mai departe nu îi ră mânea decât să o coboare.

Aomame se uită înapoi o ultimă dată şi parcurse cu privirea iii* la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga, maşinile înşirate pe drum

bară la bară, ca cineva care terminase de ținut
0 prelegere şi rămăsese în picioare pe podium, aşteptând întrebările din partea publicului. Şirul de maşini nu avansase deloc între timp. Toți erau blocați acolo şi, neavând altceva de făcut, ii urmăreau cu atenție fiecare mişcare, întrebându-se nedumeriți ce avea de gând şă facă. Priviri în care se amestecau interesul şi indiferența, invidia şi disprețul se revărsau asupra lui Aomame,
1.u i* se afla acum dincolo de grilaj. Neputând să se încline într-o singură parte, sentimentele lor oscilau ca o balanță nesigură. () tăcere adâncă se aşternuse împrejur. Nimeni nu ridicase mâna să pună întrebări (iar Aomame oricum n-ar fi avut de gând să răspundă). Toți aşteptau tăcuți o ocazie care n-avea să se arate niciodată. Aomame îşi împinse uşor bărbia în față, îşi muşcă bu/.a de jos şi îi cântări cu privirea din spatele lentilelor verde închis.

Nici nu vă puteți imagina voi cine sunt eu, încotro mă îndrept şi ce am de gând să fac, murmură ea fără să-şi mişte buzele. Ați rămas înțepeniți aici şi nu mai puteți să vă duceți nicăieri. Nu puteți să mergeți nici înainte, nici înapoi. Dar eu pot. Eu am o treabă pe care trebuie neapărat s-o fac. Am un ordin de îndeplinit. Aşa că am s-o iau înainte.

Lui Aomame îi veni să se încrunte zdravăn la toată lumea, dar se abținu. N-avea timp de asemenea prostii. Odată ce apuca să se încrunte, cu greu mai reuşea să revină la expresia normală.

Le întoarse spatele spectatorilor tăcuți şi începu să coboare cu atenție scara de urgență, simțind în tălpi răceala grosolană a fierului. Vântul rece de aprilie timpuriu îi flutura părul, dezve- lindu-i din când în când urechea stângă, diformă.

Capitolul 2
O idee mai puțin obişnuită

1'rima amintire a lui Tengo era de la vârsta de un an şi jumătate. Mama sa îşi scoate bluza şi, lăsând să-i cadă bretelele albe ale nc^lijeului, îşi dezveleşte sânii. Un bărbatîi sărută sfârcurile, un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. în pătuț e un bebeluş, probabil chiar Tengo. Se vede din afară. Sau poate că e fratele lui geamăn? Nu, n-are cum. Copilul din pătuț este el, Tengo, la vârsta de un an şi jumătate. Ştie lucrul acesta. Bebeluşul îşi închide ochii şi adoarme, respirând încet. Aceasta e prima sa amintire. O scenă iii* vreo zece secunde, arsă cu claritate pe zidul conştiinței. Nu .in*

nici început şi nici continuare. Ca turlele unui oraş acoperit ilc viituri, care îşi înalță singuratice vârfurile din apa mâloasă.

I)e câte ori avea ocazia, Tengo îi întreba pe cei din jur de la ic vârstă avea cea mai fragedă amintire. Majoritatea răspundeau r.1 la patru sau cinci ani. Unii, chiar mai devreme, dar nimeni nu avea amintiri mai vechi de vârsta de trei ani. S-ar părea că ,nvasta e vârsta la care un copil reuşeşte să conştientizeze şi să observe cu oarecare rațiune ce se petrece în jurul său. Mai înainte iii* aceasta, toate imaginile îi ajung pe retină ca un haos ininteligibil. Lumea e până atunci un terci moale, fără structură, pe i'iiiv nu are de unde să-l apuce, iar întâmplările din jur nu se concretizează în amintiri, ci dispar de îndată, ca azvârlite pe Ineastră.

I)esigur, un copilaş de un an şi jumătate nu poate să înțeleagă ci' înseamnă că un bărbat îi sărută sânii mamei sale. E un lucru limpede. De aceea, dacă aceasta era o amintire reală a lui Tengo, înseamnă că i se întipărise pe retină aşa cum era, fără ca el să judece nimic. Aşa cum un aparat de fotografiat încredințează o imagine memoriei peliculei, mecanic, sub forma unui amestec de lumini şi umbre. Apoi, pe măsură ce conştiința i se maturizase, analizasepuțin câte puțin această imagine imutabilă, păstrată deoparte. Ii dăduse un sens. Se întâmplase însă lucrul acela cu adevărat? Poate un sugar să memoreze o asemenea imagine?

Cine ştie, poate că era o amintire falsă. Poate că la un moment dat conştiința lui fabricase această imagine cu un anume scop. Tengo se gândise mult la posibilitatea aceasta, a amintirilor fabricate şi ajunsese la concluzia că, probabil, nu era vorba despre aşa ceva. Era mult prea clară şi convingătoare ca să fie o amintire construită. Lumina, mirosul, pulsul erau covârşitor de reale, încât nu puteai să crezi că ar fi nişte falsuri. Apoi, dacă presupunea că lucrurile se întâmplaseră cu adevărat aşa, se explicau multe. Şi logic, dar şi afectiv.

Imaginea aceasta clară, de vreo zece secunde, îi apărea în fața ochilor fără vreun avertisment. Năvălea neanunțată, fără să bată la uşă şi îl lua complet pe nepregătite. îl copleşea brusc în cele mai neaşteptate momente: când era în tren, când înşira cifre pe tablă, când lua masa sau când stătea de vorbă cu cineva (cum se întâmplase acum). Se năpustea distrugător, mut ca un tsunami. Când realiza ce se întâmplă, amintirea aceasta îi bloca deja întregul câmp vizual, iar mâinile şi picioarele îi amorțeau. Curgerea timpului se oprea. Aerul din jur se subția, iar el respira cu greutate. Oamenii şi lucrurile din jurul său încetau să mai aibă vreo legătură cu el. Zidul acela lichid îl înghițea cu totul. Deşi simțea că lumea se întunecă şi

se îndepărtează, cunoştinţa nu îl părăsea. Se schimba însă un macaz undeva şi o parte din cunoştinţa sa devenea, dimpotrivă, mai atentă. Nu simţea spaimă, dar nu-şi putea deschide ochii. Pleoapele îi rămâneau strâns închise. Sunetele din jur se îndepărtau şi ele. Apoi imaginea familiară era proiectată în repetate rânduri pe ecranul conştiinţei. începea să asude. Simţea cum i se udă cămaşa la subraţ. Tot corpul începea să-i tremure, iar pulsul i se accelera şi creştea în intensitate.

Dacă se întâmpla să fie aşezat alături de cineva, Tengo se prefăcea că e ameţit. Adevărul este că starea Iui semăna cumva cu ameţeala. Trebuia să aştepte o vreme, iar lucrurile reveneau la normal. îşi scotea o batistă din buzunar şi şi-o ţinea la gură. Făcea cu mâna un semn către celălalt să nu se îngrijoreze, că nu e nimic. Câteodată se termina în treizeci de secunde, câteodată însă ţinea mai bine de un minut. în acest răstimp, imaginea i se repeta automat în faţa ochilor ca o înregistrare video pusă în buclă. Mama sa îşi coboară bretelele neglijeului şi un bărbat necunoscut îi sărută sfârcurile întărite. Ea închide ochii şi suspină adânc. Simte vag mirosul nostalgic al laptelui matern. La bebeluşi, simţul olfactiv este cel mai ascuţit organ. îi învaţă multe lucruri. Uneori, îi învaţă tot ce trebuie. Nu se aude nici un sunet. Aerul s-a preschimbat într-un lichid vâscos. Nu îşi aude decât bătaia înceată a inimii sale mici.

Uită-te la asta, uită-te *numai* la asta, îi spun ei. Eşti aici şi nu ai unde să te duci în altă parte! Mesajul acesta se repetă de nenumărate ori.

*

De data aceasta, „episodul" dură mult. Tengo îşi închise ochii şi, ca de obicei, îşi puse batista la gură şi o strânse puternic între dinţi. Nu ştia cât durase totul şi nu putea decât să bănuiască, judecând după cât de epuizat se simţea după ce, în sfârşit, se calmase. Era complet vlăguit. Nu mai fusese nicicând atât de obosit. îi trebui un timp considerabil să poată măcar să-şi deschidă ochii. Mintea sa încerca să-şi revină pe cât de repede putea, dar muşchii şi organele se împotriveau, ca şi când s-ar fi trezit din hibernare mai devreme decât trebuia, în anotimpul greşit.

— Hei, Tengo, auzi el o voce îndepărtată. O voce şoptită, care părea să vină din fundul unei grote. Tengo realiză că-1 striga cineva pe nume. Ce s-a întâmplat? Iar chestia aia? Eşti bine? îi spunea vocea. Acum se auzea puţin mai aproape.

în cele din urmă, Tengo reuşi să-şi deschidă ochii şi să-şi focalizeze privirea. îşi privi mâna dreaptă, care strângea marginea mesei. Se asigură

că există în continuare, că nu se desprinsese de lume, că e el însuşi. Amorțeala îi mai stăruia încă în trup, dar ce vedea era cu siguranță propria sa mână dreaptă. Mirosea a transpirație. Era un iz neobişnuit de aspru, ca acela din cuşca unui animal de la grădina zoologică. Dar nu era loc de îndoială, era mirosul său.

I se uscase gâtul. Tengo luă paharul cu apă de pe masă şi îl goli pe jumătate, atent să nu îl verse. Se odihni o clipă, îşi reglă respirația şi apoi bău şi cealaltă jumătate. Mintea îi revenea încetul cu încetul acolo unde trebuia să fie, iar simțurile se întorceau şi ele la normal. Puse paharul la loc pe masă şi se şterse la gură cu batista.

— Mă scuzați. Mi-am revenit acum, spuse el.

Apoi se asigură că cel din fața sa era Komatsu. Se întâlniseră într-o cafenea din apropierea stației Shinjuku. Auzea acum normal vocile din jur. Cei doi de la masa alăturată se uitau nedumeriți către el, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Chelnerița se apropiase, cu o expresie neliniştită pe chip. Probabil îi fusese teamă ca Tengo să nu vomite pe scaun. Tengo îşi ridică privirea şi zâmbi către ea, apoi înclină din cap în semn că nu e nici o problemă şi că nu e cazul să îşi facă griji.

— Crizele astea nu sunt semn de boală, nu?

— Nu-i mare lucru. E doar un fel de amețeală. Numai că e cam puternică, zise Tengo. Vocea nu-i suna încă a propria sa voce. Dar era destul de aproape.

— E periculos să pățeşti chestia asta în timp ce eşti la volan, spuse Komatsu privindu-1 în ochi.

— Nu conduc.

— Asta e foarte bine. Ştiam un tip care era alergic la polen. L-a apucat strănutatulîn timp ce conducea şi a intrat cu maşina într-un stâlp. Dar tu nu strănuți deloc în timpul crizelor. Prima dată când te-am văzut aşa, m-am speriat. Dup-aia m-am mai obişnuit, totuşi.

— îmi cer scuze.

Tengo luă ceaşca de cafea de pe masă şi bău o gură. Nu avea nici un gust. Era doar un lichid călduț care i se prelingea în jos pe gât.

— Să mai cer nişte apă? întrebă Komatsu.

Tengo clătină din cap.

— Nu e nevoie. Deja m-am liniştit.

Komatsu scoase din buzunarul hainei un pachet de Marlboro, şi îşi aprinse o țigară cu un chibrit luat de la bar. Apoi aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Aşadar, despre ce vorbeam? întrebă Tengo. Trebuia să-şi revină la normal cât mai repede.

— Aăă, ce ziceam? spuse Komatsu şi se gândi puțin, cu privirea pierdută în gol. Sau poate doar se prefăcea că se gândeşte, Tengo nu avea cum să-şi dea seama. Nu puține din lucrurile pe care le făcea şi pe care le spunea Komatsu erau teatru. A, da. Vorbeam de fata aia, Fukaeri. Şi despre *Crisalida de aer.*

Tengo încuviință. Discutau despre Fukaeri şi *Crisalida de aer.* **Tocmai voia să îl pună la curent pe Komatsu când îl apucase criza şi discuția le fusese întreruptă. Tengo scoase din servietă un teanc de hârtii - copia manuscrisului -, şi îl puse pe masă. îşi aşeză mâna pe ele, simțind în palmă atingerea hârtiei.**

— V-am spus pe scurt şi la telefon, meritul cel mai mare al cărții este că nu imită pe nimeni. Pentru o lucrare de debut este mare lucru că nu încearcă *să copieze ceva,* **spuse Tengo alegân- du-şi cuvintele cu grijă. Cu certitudine, frazele sunt necizelate şi cuvintele, prost alese. De la titlu, încurcă crisalida cu coconul. Şi poți, dacă vrei, să găseşti multe alte probleme. Dar măcar povestea are ceva care te atrage. Deşi subiectul este în întregime fantastic, amănuntele sunt descrise cu un realism deosebit. Asta îi dă un echilibru foarte bun. Nu ştiu dacă i se potrivesc cuvinte cum ar fi originalitate sau consistență. Dacă mi s-ar spune că nu a ajuns încă la acel nivel, aş fi de acord. Dar împotmolită, aşa cum e, când o termini, trezeşte în tine o trăire tăcută. Chiar dacă e ca o atingere incomodă, pe care nu o poți înțelege.**

Komatsu rămase tăcut, privindu-1 pe Tengo. Aştepta mai multe detalii. Tengo continuă:

— Nu aş vrea ca romanul ăsta să nu fie selecționat doar din cauza formulărilor nepricepute. Fac munca asta de câțiva ani şi am citit grămezi întregi de manuscrise trimise la redacție. Mă rog, le-am citit e un fel de-a zice, pentru că mai şi sar unele bucăți. Am văzut şi unele scrise bine, dar şi unele care nu erau bune de nimic - desigur, cele din urmă constituie majoritatea covârşitoare. în orice caz, mi-au trecut prin fața ochilor multe, dar singurul care a stârnit ceva în mine este *Crisalida de aer.* **Şi a fost primul care m-a făcut să vreau să-l recitesc imediat cum l-am terminat.**

— Hmm, făcu Komatsu, apoi suflă plictisit fumul de țigară şi îşi țuguie buzele.

Tengo însă nu îl cunoştea de ieri, de azi pe Komatsu şi nu se mai lăsa atât de uşor păcălit de expresiile lui înşelătoare. Arbora când şi când expresii care fie nu aveau nici o legătură, fie erau exact opusul a ce simțea cu adevărat. Astfel că Tengo aştepta cu răbdare să audă ce avea acesta de adăugat.

— Am citit-o şi eu, spuse Komatsu după o vreme. După ce m-ai sunat, am început imediat s-o citesc. Da, e îngrozitor de prost scrisă. Are şi greşeli de gramatică şi chiar propoziții în care nu înțelegi deloc ce vrea să zică. Ar trebui să facă nişte exerciții de exprimare înainte să se apuce să scrie romane.

— Dar ați citit-o până la capăt. Aşa e?

Komatsu zâmbi. Un zâmbet pe care parcă îl scosese din fundul unui sertar arareori deschis.

— Aşa-i. Cum spui tu, am citit-o până la sfârşit. M-am mirat şi eu de asta. Eu nu citesc niciodată până la capăt romanele depuse pentru premiul literar. Mai mult, au fost pasaje asupra cărora am revenit. Mai des se întâmplă să se alinieze planetele decât să fac eu chestia asta, trebuie să recunosc.

— Asta fiindcă are *ceva* **aparte. Sau greşesc?**

Komatsu îşi lăsă țigara în scrumieră şi se scărpină la nas cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Dar nu-i răspunse lui Tengo.

— Fata asta nu are decât şaptesprezece ani. E la liceu, spuse Tengo. Nu e încă versată în a citi şi a scrie romane. Probabil că ar fi cam greu să câştige premiul de data asta. Dar cartea ei merită măcar să ajungă până la selecția finală. Aveți puterea de a lua această decizie. Aşa, sigur o să aibă o şansă data viitoare.

— Hmm, făcu din nou Komatsu şi căscă plictisit, apoi bău o gură de apă. Auzi, Tengo, gândeşte-te bine. Dacă ducem cartea asta, necizelată cum e, până în finală, cei din comisie or să se supere. Poate chiar or să se enerveze. în primul rând că n-or s-o citească până la capăt. Toți patru sunt scriitori activi. Toți sunt ocupați cu propria lor muncă. Se uită pe primele câteva pagini şi dup-aia o dau deoparte, zicând că c o compunere de şcoală primară. Cu oricât entuziasm le-aş zice eu că avem un diamant care trebuie doar şlefuit, cine crezi tu că m-ar asculta? Să zicem că am puterea să iau o asemenea decizie, dar vreau să o păstrez pentru lucruri care au o perspectivă mai bună de-atât.

— Vreți să spuneți că va fi dată deoparte imediat?

— N-am spus asta, răspunse Komatsu scărpinându-se la nas. Am o idee mai neobişnuită în privința romanului ăstuia.

— O idee mai neobişnuită, repetă Tengo, dar în glasul său se putea desluşi o prevestire neplăcută.

— Tu ai sugerat să aşteptăm următoarea ei carte, spuse Komatsu. Sigur că şi eu îmi pun speranțe în asta. Pentru un editor e o bucurie foarte mare să găseşti un scriitor tânăr pe care să-l creşti cu grijă. Iți saltă inima de

bucurie când priveşti pe cerul senin şi găseşti, înaintea tuturor, o stea nouă. Numai că, sincer să fiu, nu ştiu dacă fata asta mai are încă o carte în ea. N-oi fi eu cel mai priceput editor, dar îmi câştig pâinea în felul ăsta de douăzeci de ani. Am văzut în timpul ăsta mulți scriitori apărând şi dispărând. Am ajuns să-mi dau seama cine are un viitor şi cine nu. Şi, dacă mă-ntrebi pe mine, fata asta nu prea are un viitor. E păcat, dar n-o mai văd scriind nici una, nici două, nici trei cărți. în primul rând, nu te aştepta ca stilul ei să se îmbunătățească prin muncă asiduă. Putem să aşteptăm asta cât vrem, că tot degeaba. O să ne lase cu ochii în soare. Şi zic chestia asta pentru că se vede că ea nu vrea câtuşi de puțin să scrie bine sau să ajungă să scrie bine. Stilul e o chestie pentru care fie ai talent înnăscut, fie te lupți cu disperare să-l dobândeşti. Astea sunt singurele căi. Iar la fata asta, Fukaeri, nu e vorba nici de una, nici de alta. După cum se vede, nu e nici un geniu înnăscut şi nici nu e dispusă să facă efortul. De ce, nu ştiu. Dar nu o interesează aspectul ăsta. Sigur, vrea să povestească, şi chiar foarte tare. Asta recunosc. Dar o face într-o formă brută şi uite, a reuşit să îți stârnească şi ție interesul şi să mă facă şi pe mine să citesc cartea până la capăt. Asta nu-i de colo. Şi, cu toate astea, n-are viitor ca scriitoare. Nici cât negru sub unghie. Ştiu că o să fii dezamăgit, dar, dacă vrei opinia mea sinceră, asta este.

Tengo se gândi Ia cele spuse. Komatsu, ca editor, avea, în orice caz, fler. Iar în vorbele sale exista o logică.

— Dar n-ar fi rău să-i acordăm totuşi o şansă, spuse Tengo.

— S-o azvârlim în apă şi să vedem dacă se îneacă sau iese la suprafață? Asta vrei să spui?

— Cam aşa ceva.

— Am distrus inutil multe vieți până acum. Nu mai vreau să văd şi pe alții înecându-se.

— Păi şi în cazul meu cum e?

— Tu măcar faci un efort, spuse Komatsu alegându-şi cuvintele. Din câte văd eu, nu te laşi pe tânjală. Şi eşti foarte modest când vine vorba de scris. De ce? Pentru că-ți place să scrii. Iar eu apreciez lucrul ăsta. Cea mai de preț calitate a unui om care aspiră să devină scriitor e să îi placă să scrie.

— Dar asta nu ajunge.

— Desigur. Doar asta nu ajunge. E nevoie de „ceva aparte". Cel puțin, să fie imprevizibil. în privința romanului ăstuia, faptul că nu poți bănui ce o să se întâmple e lucrul care îmi place cel mai mult. Nu mă interesează

deloc poveştile previzibile. Dar asta e la mintea cocoşului.

Tengo tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Şi în cartea lui Fukaeri găsiți ceva imprevizibil?

— Da, da. Există. Sigur că da. Fata asta poartă în ea ceva important. Nu ştiu ce. Ştii şi tu lucrul ăsta şi îl ştiu şi eu. E limpede pentru oricine, ca o coloană de fum care se înalță dreaptă într-o zi fără vânt. Dar povara pe care o poartă fata asta nu e o povară pe care s-o poată duce singură.

— Şi dac-o aruncăm în apă, n-o să poată să înoate.

— întocmai, spuse Komatsu.

— De aia n-o să ajungă la selecția finală?

— Tocmai aici e chestia!

Komatsu îşi țuguie buzele şi îşi odihni mâinile pe masă. Apoi continuă:

— Ajunşi în punctul ăsta, trebuie să am mare grijă cum îmi aleg cuvintele.

Tengo îşi luă ceaşca de cafea şi privi înăuntru la ce mai rămăsese în ea. Apoi puse din nou ceaşca la loc. Komatsu nu spunea încă nimic.

— Acum veți da la iveală iileea mai neobişnuită despre care vorbeați, nu? întrebă Tengo.

Komatsu îşi strânse pleoapele şi îl privi ca un profesor căruia un elev tocmai i-a dat răspunsul corect. Apoi încuviință cu mişcări lente.

— întocmai.

x-

Komatsu era un om pe care nu-1 puteai apuca de niciunde. Din expresia sa şi din tonul vocii, nu-ți dădeai seama prea uşor ce gândeşte sau ce simte. Părea că îi place să îşi învăluie interlocutorul în ceață în felul acesta. Avea o minte ascuțită ca un brici şi era genul de om care emite judecăți fără să fie influențat de aşteptările celuilalt. Se baza numai pe propriile sale păreri. Deşi nu se lăuda cu faptul acesta, citise enorm şi avea cunoştințe detaliate în cele mai variate domenii. Nu numai cunoştințe, dar avea şi un ochi foarte bun, o intuiție grozavă atât pentru oameni, cât şi pentru literatură. Era plin de prejudecăți, e adevărat, dar pentru el şi prejudecățile erau un element important al adevărului.

De felul său, era un bărbat tăcut. Nu-i plăcea să dea explicații, dar dacă era nevoie, îşi putea expune opinia logic şi inteligent. Dacă voia însă, putea să devină complet nesuferit. Țintea direct în cel mai slab punct al interlocutorului şi îl putea răpune numai din câteva cuvinte. Avea

preferințe personale puternice şi în ceea ce priveşte oamenii, dar şi lucrările literare, şi era mult mai probabil să nu-i placă cineva sau ceva decât să-i placă. Desigur, asta însemna că nici ceilalți nu prea îl aveau la suflet, dar pe Komatsu nu-1 interesa să fie iubit. Din câte văzuse Tengo, prefera singurătatea şi îi plăcea să țină oamenii la distanță - sau chiar să le fie nesuferit. Crezul său era că ascuțimea minții nu se naşte din trai la căldură şi în puf.

Komatsu avea patruzeci şi cinci de ani, cu cincisprezece ani mai mult decât Tengo. Lucrase dintotdeauna ca editor al unei reviste literare. în domeniu era, desigur, cunoscut prin munca sa, dar despre viața sa personală se ştiau foarte puține. Era un aspect despre care nu discuta niciodată cu colegii de muncă. Tengo nu ştia nici unde se născuse şi crescuse şi nici unde locuia în prezent. Nu aducea vorba niciodată despre asemenea lucruri, indiferent de cât de mult ar fi discutat. Lumea se mira cum de mai primea manuscrise, cu o asemenea atitudine neprietenoasă şi retrasă, aproape arătând dispreț față de lumea literară. Cu toate acestea, Komatsu îşi vedea mai departe nestingherit de muncă şi edita manuscrisele unor scriitori celebri. Nu de puține ori se întâmplase ca revista să capete formă mulțumită lui. De aceea, deşi nu era plăcut, era respectat.

Gurile rele spuneau că în anii '60, pe când era student la Facultatea de Litere a Universității Tokio, Komatsu fusese unul dintre conducătorii revoltelor studențeşti. Că se afla chiar lângă Michiko Kamba[2] când fusese atacată şi ucisă de poliție în timpul protestelor şi că şi el fusese rănit destul de grav în incident. Dacă era adevărat sau nu, nu ştia nimeni. Trebuia să te mulțumeşti cu zvonuri. Era un individ deşirat şi slăbănog, cu gura prea mare şi nasul prea mic. Avea mâinile şi picioarele lungi, iar degetele îi erau pătate de nicotină. îl puteai asemui unui intelectual revoluționar decăzut, aşa cum sunt descrişi în literatura rusă din secolul XIX. Nu obişnuia să râdă, iar când o făcea, chipul i se schimonosea într-un rânjet şi în asemenea momente nu arăta deloc vesel. Zâmbea prelung, ca o vrăjitoare bătrână care face o prevestire nefastă. Era curat şi îngrijit, dar se îmbrăca mereu la fel, ca şi când voia să arate lumii că nu-1 interesează hainele câtuşi de puțin. Purta o haină de tweed cu o cămaşă oxford albă

---

2 Studentă ucisă ilr foiți-li[1] ilc |>uh|ir in timpul iuim .Inlm studențeşti împotriva Tratatului »!*■ ('• ui|hm.ii«• ,.i 'm M.iir ilnilic Sl.itolo Unite şi Japonia. huiduitul .i ,ivui Im l.i <I.■ I■ i di- t'i itimr I960, când demonstranții .ni lu.it < u .i■..11 ■ I.hIium I'.ii I.imit*iiIuliu.

sau un tricou polo gri-deschis, fără cravată, şi se încălța cu pantofi de velur. Aceasta era uniforma sa. îți puteai imagina uşor o jumătate de duzină de sacouri di* twreil ai livi nasturi, a căror stofă, culoare şi model difereau piva puțin întrr olr, atârnate în dulapul său şi periate cu grijă. Probabil ră Ir pimra rtichete cu numere ca să le poată drosrbi înliv rlr.

Avea părul țepos şi aspru, puțin iiu.lnmțil la frunte. Spre nedumerirea lui Tengo, arăta mrivu <lr paiv.1 ar fi trebuit să se tundă cam cu o săptămână în urmă, ui părul înrăirii şi peste urechi. Când şi râiul, orhii i sr aprindeau, i ,i niştr stele care lucesc pe cerul limpede al iernii. Atunci când se întâmpla ceva, se cufunda în tăcere, rămânea mut precum o rocă de pe latura întunecată a lunii. îi pierea orice expresie de pe chip şi chiar căldura părea să îi părăsească trupul.

Tengo îl cunoscuse cu numai cinci ani în urmă. Trimisese un manuscris pentru concursul de debut literar pe care îl organiza revista lui Komatsu, iar acesta ajunsese până în etapa finală. Primise un telefon de la Komatsu, care îi spusese că voia să-l întâlnească şi să discute. Se întâlniseră într-o cafenea din Shin- juku (cea în care se aflau acum). „Nu vei putea câştiga premiul de data aceasta", îi spusese el. (într-adevăr, nu câştigase.) „Dar mie, personal, mi-a plăcut lucrarea ta. Nu îți spun asta ca să îmi fii recunoscător. Foarte rar mi se întâmplă să spun aşa ceva cuiva", continuase el. (Pe atunci Tengo nu ştia, dar acesta era adevărul.) „De aceea, aş vrea să îmi dai mie să-ți citesc următoarea carte, înaintea oricui." Tengo fusese de acord.

Apoi Komatsu dorise să afle mai multe despre el. Unde crescuse, ce serviciu avea. Tengo îi povestise ce era de povestit, pe cât putuse de deschis. Se născuse şi crescuse în oraşul Ichikawa, din prefectura Chiba. La puțin timp după ce venise pe lume, mama sa se îmbolnăvise şi murise. Cel puțin aşa îi spusese tatăl său. Nu avea frați. Tatăl său nu se recăsătorise şi îl crescuse singur. Fusese încasator de taxe radio-TV, dar acum suferea de Alzheimer şi era internat într-un sanatoriu din sudul peninsulei Boso. Tengo absolvise Universitatea Tsukuba, la o facultate cu numele neobişnuit de „Grupul 1, Ştiințe Naturale, Specializarea matematică", iar acum scria romane şi lucra ca profesor de matematică la o şcoală pregătitoare din Yoyogi. După absolvire, avusese posibilitatea de a preda la un liceu de prefectură, dar preferase şcoala pregătitoare din pricina orelor de lucru mai relaxate. Locuia singur într-un apartament mic din Koenji. Nu ştia nici el dacă îşi dorea cu adevărat să devină romancier profesionist. Habar nu avea dacă are talent de scriitor sau nu. Ce ştia însă

cu certitudine era faptul că nu putea să nu scrie. Scrisul era pentru el ca respiratul. Komatsu îl ascultase, fără să emită nici un fel de părere.

Dintr-un motiv sau altul, Komatsu îl îndrăgise pe Tengo. Acesta era masiv (din gimnaziu şi până în facultate făcuse judo şi fusese unul dintre luptătorii buni) şi se trezea devreme, ca un fermier. Avea părul tuns scurt şi părea mereu bronzat la față. Urechile îi arătau ca două conopide mototolite, zdrelite după atâția ani de judo. Nu avea aspectul nici al unui tânăr literat şi nici al unui profesor de matematică. Tocmai asta părea să-i fi plăcut lui Komatsu. Când Tengo termina de scris câte un roman, i-1 ducea lui Komatsu, care îl citea şi îi împărtăşea impresiile sale. Tengo îi urma sfaturile şi refăcea manuscrisul. Apoi îi ducea înapoi noua versiune, iar acesta îi dădea noi indicații. Era ca un antrenor care ridică puțin câte puțin ştacheta. „Ție o să-ți ia ceva timp, cred", îi spunea el lui Tengo. „Dar nu e nici o grabă. Te pui pe treabă şi scrii zilnic, fără pauză. Dacă poți, ar fi bine să păstrezi ce-ai scris, să nu arunci la gunoi. Poate să-ți fie de folos cândva." „Aşa am să fac", răspunsese Tengo.

Komatsu îi mai dădea din când în când câte ceva de scris pentru una dintre revistele pentru femei publicată de firma la care lucra. De la editarea scrisorilor către redacție sau prezentări de carte şi film, până la horoscop, făcea orice i se cerea. Ajunsese celebru pentru predicțiile din horoscop, pe care de altfel le compunea după cum îl tăia capul. Când scria că va fi cutremur, în dimineața zilei respective chiar avea loc un cutremur. Munca aceasta îi rotunjea venitul şi îi oferea şi o şansă de a-şi exersa scrisul. Se bucura să-şi vadă în rafturile librăriilor frazele tipărite, indiferent de natura lor.

în cele din urmă, i s-a oferit să citească pentru preselecție manuscrisele prezentate la concursul de debut literar organizat de revistă. Era destul de neobişnuit să facă lucrul acesta, având în vedere că el însuşi candida la concurs, dar pe Tengo nu-1 deranja ciudățenia situației şi citea manuscrisele cu imparțialitate. Citise astfel grămezi de cărți neroade, fapt care îl ajutase să înțeleagă ce face ca un roman să fie prost şi plictisitor. Citea de fiecare dată cam o sută de manuscrise, din care alegea vreo zece care să aibă cât de cât vreo noimă. Pe acestea i le dădea lui Komatsu, împreună cu comentariile sale. Pentru selecția finală erau păstrate doar cinci manuscrise, din care cei patru membri ai juriului alegeau câştigătorul.

Mai erau şi alții care citeau manuscrisele în afara lui Tengo şi mai erau şi alți editori în afară de Komatsu. Doreau să fie imparțiali, dar nu era nevoie să meargă atât de departe şi asta fiindcă, indiferent de câte

lucrări primeau, cel mult două, trei promiteau, astfel că nimeni nu le-ar fi trecut cu vederea. Lucrările lui Tengo au ajuns până în finală de trei ori. Desigur, Tengo nu şi-a selectat propria lucrare, dar au făcut-o alți doi cititori şi Komatsu, care centraliza toate manuscrisele. Nu a primit premiul, dar asta nu l-a dezamăgit. Mai întâi, pentru că i se întipăriseră în minte cuvintele lui Komatsu: „Lasă să treacă timpul!". Oricum, nu îşi dorea să ajungă imediat romancier.

Dacă îşi organiza bine orele de la şcoală, putea să stea patru zile pe săptămână acasă şi să facă ce voia. Preda de şapte ani la şcoala pregătitoare şi avea o reputație destul de bună printre elevi. Vorbea la obiect, fără ocolişuri şi reuşea să răspundă pe loc la orice întrebare. Spre propria sa surpriză, Tengo era un orator bun. Avea o voce clară, explica bine şi, cu câte o glumă, reuşea să țină elevii în priză. Până a deveni profesor, era convins că nu se pricepe să se exprime cum se cuvine. De fapt, şi acum, când stătea de vorbă cu cineva, se întâmpla să se crispeze şi să nu îşi găsească cuvintele potrivite. Când era într-un grup de oameni, rămânea complet mut şi se mulțumea doar să asculte conversația. La catedră însă, în fața unui număr mult mai mare de oameni, i se limpezea mintea şi putea să vorbească oricât. Ciudați mai sunt şi oamenii, îşi spunea Tengo pentru a nu ştiu câta oară.

Leafa era mulțumitoare. Nu era un venit prea mare, dar era plătit în funcție de merite. La intervale fixe, elevii îşi evaluau profesorii şi cu cât evaluarea primită era mai bună, cu atât creştea şi venitul. Asta deoarece conducerii îi era teamă ca profesorii merituoşi să nu plece pe la alte şcoli (adevărul este că încercaseră de câteva ori să-l recruteze şi pe el în alte părți). La o şcoală obişnuită lucrurile nu mergeau aşa. Salariul se stabilea în funcție de vechime, viața personală îți era constrânsă de superiori şi meritele sau popularitatea îşi pierdeau orice sens. Lui Tengo îi plăcea munca la şcoala pregătitoare. Majoritatea elevilor veneau acolo cu țelul clar de a intra la facultate şi ascultau cu atenție la cursuri. Nu trebuia să facă nimic în afara orelor de predat, iar acest lucru îl mulțumea. Nu trebuia să îşi bată capul cu elevii delincvenți sau care încălcau regulile şcolii. Treaba lui era să stea în fața clasei şi să explice cum se rezolvă problemele de matematică. Iar Tengo avea un talent înnăscut când venea vorba de concepte abstracte care implicau numere.

Când era acasă, se trezea devreme şi de obicei scria până seara. Stiloul Montblanc, cerneală albastră şi hârtie obişnuită de manuscris, de patru sute de caractere. Era tot ce-i trebuia pentru a se simți mulțumit. O dată pe săptămână îl vizita prietena sa, o femeie măritată cu care îşi petrecea după-

amiaza. Relația cu o femeie măritată, mai mare cu zece ani decât el, nu avea nici un viitor şi asta o făcea comodă. Sexul în sine era mulțumitor. Seara făcea plimbări lungi şi, după ce se lăsa întunericul, citea în timp ce asculta muzică. La televizor nu se uita. Când venea încasatorul de taxe TV, îi explica politicos că nu are televizor. Serios! Puteți să intrați să vedeți. Dar acesta nu intra niciodată, pentru că nu aveau voie să intre în casele oamenilor.

*

— Eu mă gândesc la ceva un pic mai important, spuse Komatsu.

— Ceva mai important?

— Da. Nu zic că premiul pentru debut literar nu e o chestie serioasă, dar dacă vrem să facem ceva, eu zic să țintim mai sus.

Tengo rămase tăcut. Nu îi era clar ce intenționa Komatsu, dar avea o presimțire neplăcută.

— Premiul Akutagawa'! spuse Komatsu după o vreme.

— Premiul Akutagawa, repetă Tengo de parcă scria cuvintele cu un băț pe nisip.

— Da, de ăsta ai auzit până şi tu, care trăieşti atât de izolat. Se scrie în ziare şi se dau ştiri la TV despre el.

— Stați puțin, Komatsu-san, că nu mai înțeleg. Vorbim despre Fukaeri?

— Da, da. Despre Fukaeri şi *Crisalida dc aer.* **Despre ce altceva ar putea să fie vorba?**

Tengo îşi muşcă buzele. încerca să înțeleagă ce se ascunde dincolo de povestea aceasta.

— Dar tocmai am stabilit că lucrarea ei nu are nici o şansă să câştige premiul pentru debutanți. Nu asta am discutat? Că în halul în care e nu se poate face nimic cu ea?

— Aşa e. In forma actuală nu e bună de nimic. Asta e cât se poate de limpede.

Tengo avu nevoie de un răstimp de gândire.

— Vreți să spuneți că lucrarea pe care a trimis-o ar trebui modificată?

— Altă cale nu există. Se întâmplă de multe ori ca editorul să. recomande ca o lucrare cu potențial să fie rescrisă. Nu e chiar aşa de ciudat. Numai că, de data asta, nu o să o rescrie autorul, ci altcineva.

— Altcineva? întrebă Tengo, deşi ştia care va fi răspunsul înainte de a-1 auzi.

— O rescrii tu.

Tengo îşi căută cuvintele potrivite, dar nu le găsi. Suspină şi spuse:

— Dar, Komatsu-san, cartea asta nu merge doar aranjată pe ici, pe colo. Trebuie refăcută din temelie, de la cap la coadă!

— Sigur că trebuie rescrisă cu totul. Păstrezi structura poveştii şi, pe cât posibil, şi atmosfera. Dar rescrii aproape complet frazele. Cum s-ar spune, faci o adaptare literară. Tu eşti însărcinat cu reformularea, iar eu sunt producătorul.

— Oare chiar ar putea să meargă așa ușor? zise Tengo ca pentru sine.

— Uite care e treaba, spuse Komatsu şi luă linguriță de cafea în mână, apoi o îndreptă către Tengo, ca un dirijor care indică ritmul pentru solist. Fata asta, Fukaeri, are ceva aparte. Iți dai seama de lucrul ăsta citind *Crisalida de aer.* **Imaginație ca a ei nu găseşti pe toate drumurile. Numai că, din păcate, stilul ei lasă mult de dorit. E incredibil de necizelat. Pe de altă parte, tu ştii să scrii bine. Scrii cursiv şi inteligent. Deşi eşti cât uşa de mare, ai un stil delicat şi priceput, dar nu lipsit de vigoare. Numai că, spre deosebire de Fukaeri, încă nu ți-e clar ce să scrii. Din pricina asta, uneori nici nu mai vezi miezul poveştii. Lucrurile pe care tu ar trebui să le scrii sunt înlăuntrul tău, undeva. Numai că stau ascunse în fundul unei văgăuni, ca un animal timid. Nu vor să iasă. In sensul ăsta ți-am zis eu să laşi să treacă timpul.**

Tengo se foi stânjenit în scaunul de plastic. Nu spuse nimic.

— E foarte simplu, continuă Komatsu fluturând uşor coada linguriței. Vă combin pe voi doi şi obțin un scriitor nou. Tu pui într-o formă bună povestea brută a lui Fukaeri. Combinația e ideală. De asta eşti în stare. Tocmai de-aia te-am susținut eu până acum. Ce, nu-i aşa? De restul lasă-mă pe mine să mă ocup. Dacă vă uniți forțele, premiul pentru debut e o nimica toată, puteți chiar să țintiți spre premiul Akutagawa. Ascultă-mă, că ştiu lucrurile astea ca pe dosul palmei. Doar n-am făcut degeaba umbră pământului până acum.

Tengo îl privi pe Komatsu cu gura căscată. Acesta puse linguriță la loc pe farfurioară, care zdrăngăni cu putere.

— Să zicem că o să câştige premiul Akutagawa. Mai departe ce se întâmplă? întrebă Tengo, după ce îşi mai reveni.

— Dacă ia premiul, o să stârnească interesul. Majoritatea oamenilor nu au habar de valoarea unui roman, dar nu le place să fie în necunoştință de cauză. De-aia cumpără şi citesc o carte care a câştigat un premiu şi despre care se vorbeşte. Cu atât mai mult cu cât autoarea e o elevă de liceu. Şi dacă se vinde cartea, încasăm bani. Câştigurile le împărțim în trei. De

asta mă ocup eu.

— Nu cum împărțim banii mă interesează pe mine în momentul ăsta, spuse Tengo cu o voce uscată. Dar aşa ceva nu intră în conflict cu etica dumneavoastră de editor? O să aveți o mulțime de necazuri dacă se află că ați făcut un asemenea lucru. Poate că vă şi dau afară de la serviciu.

— Nu iese la iveală aşa uşor. Dacă îmi pun mintea, pot să evit asta fără probleme. Şi chiar dacă se află, renunț cu bucurie la serviciul de-acum. Oricum, şefii mei nu prea mă mai înghit şi mă tratează prost. Dacă e nevoie, pot să-mi găsesc repede de muncă în altă parte. Şi să ştii că nu fac asta pentru bani. Ce sper eu e să fac de râs lumea literară. Să râd pe cât pot de netrebnicii ăştia linguşitori, adunați ca într-un muşuroi, care se pupă-n fund unul pe altul şi îşi ling rănile în timp ce, de fapt, îşi pun bețe în roate reciproc. Pe de altă parte, se bat cu pumnii în piept vorbind despre misiunea importantă a literaturii. Vreau să Ie dau peste cap sistemul şi să le râd în nas. N-ar fi grozav, ce zici?

Lui Tengo nu i se părea deloc grozav. El nu prea avusese prilejul până atunci să cunoască cercurile literare. Câteva clipe rămase mut în fața motivației copilărești a unui bărbat atât de capabil precum Komatsu. I se părea că încearcă să traverseze un pod periculos.

— Ce propuneți dumneavoastră îmi pare a fi un fel de fraudă.

— Nu sunt chiar aşa nemaivăzute lucrurile scrise în colaborare, spuse Komatsu încruntându-se. Jumate din benzile desenate care aparîn foileton prin reviste sunt făcute aşa. Vin membrii redacției cu o idee, schițează povestea şi desenează contururile. Apoi un asistent adaugă detaliile şi colorează. Exact cum se fabrică un ceas deşteptător. Dar şi în lumea romanelor există cazuri similare. De exemplu, romanele ieftine de dragoste. Multe din astea sunt scrise de un scriitor angajat să creeze o poveste care să meargă pe linia indicată de editură, care cunoaşte rețeta. Pe scurt, e un sistem de diviziune a muncii. Fără asta nu poți avea producție în masă. Dar în lumea literaturii serioase, asemenea formule nu sunt acceptate în mod oficial, aşa că strategia noastră concretă e să o scoatem pe Fukaeri singură în față. Dacă iese la iveală adevărul, o să se işte probabil un scandal public, dar, la urma urmelor, nu facem nimic ilegal. Asta e deja tendința vremurilor. Şi nu e vorba că-1 rescriem pe Balzac sau pe Murasaki Shikibu. Nu facem decât să ne amestecăm în lucrarea găunoasă a unei fete de liceu şi să scoatem din ea un lucru mai bun. Care-i problema? Cui facem rău dacă producem ceva de calitate, care o să bucure mulți cititori?

Tengo ascultă spusele lui Komatsu. Apoi îşi cântări bine cuvintele.

— Există două probleme. Probabil că, de fapt, există mai multe, dar deocamdată să ne limităm la astea două. Mai întâi, nu ştim dacă Fukaeri o să îşi dea acordul ca lucrarea ei să fie rescrisă de altcineva. Dacă răspunsul ei e nu, atunci povestea se încheie aici. Apoi, chiar dacă Fukaeri ar fi de acord, se pune întrebarea dacă eu aş putea într-adevăr să rescriu cum se cuvine povestea. Munca de echipă e o chestiune foarte delicată şi poate că lucrurile n-or să meargă chiar aşa de uşor cum credeți dumneavoastră.

— De tine nu-mi fac griji, sigur eşti în stare, răspunse Komatsu imediat, de parcă se aşteptase să audă această obiecție. Fără îndoială, poți. La asta m-am gândit de când am citit prima oară *Crisalida de aer.* **Pe asta ar trebui s-o rescrie Tengo, mi-am zis. Mai precis, e o poveste care se pretează la stilul tău. Aşteaptă să fie rescrisă de tine. Nu eşti de acord?**

Tengo clătină din cap. Cuvintele îi pieriseră.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, spuse Komatsu cu un ton liniştit. E o decizie importantă. Gândeşte-te două, trei zile. Mai citeşte o dată *Crisalida*

de aer. **Apoi gândeşte-te bine de tot la ce ți-am propus. Ah, stai să-ți dau şi asta!**

Komatsu scoase dintr-un buzunar al sacoului un plic maro pe care i-1 întinse lui Tengo. înăuntru erau două fotografii color banale ale unei fete. Prima era un portret care o înfățişa de la bust în sus, iar cealaltă o arăta în întregime. Erau nişte simple instantanee, care păreau făcute în aceeaşi zi. Fata stătea în fața unor trepte mari, de piatră. Chipul ei avea o frumusețe clasică. Era micuță şi slabă, cu părul lung şi drept şi purta o bluză albă. Buzele încercau să schițeze un zâmbet, dar ochii i se împotriveau. O privire extrem de serioasă, care părea că tânjeşte după ceva. Tengo studie fotografiile câteva momente, când pe una, când pe cealaltă. Nu înțelegea de ce, dar, privindu-le, îşi aminti de propria adolescență. Apoi simți o uşoară împunsătură în piept. O durere aparte, pe care nu o mai trăise de o vreme îndelungată. In chipul fetei era ceva care-ți trezea asemenea durere.

— Ea e Fukaeri, zise Komatsu. Destul de frumoasă, nu? Şi e genul de fată îngrijită. Are şaptesprezece ani. Nu-i găseşti cusur. Numele ei adevărat este Eriko Fukada, dar nu-şi spune astfel niciodată. Insistă să i se spună Fukaeri. Ce zici, o să facă ceva vâlvă dacă reuşeşte să câştige Akutagawa, nu? O să se adune ziariştii în jurul ei ca liliecii pe înserat. Cartea o să se vândă ca pâinea caldă.

Tengo se întreba nedumerit de unde făcuse Komatsu rost de acele fotografii. Nu fuseseră trimise împreună cu manuscrisul. Dar se hotărî să nu întrebe nimic. Poate că era mai bine să nu afle răspunsul şi, oricum, se îndoia că ar fi primit vreunul.

— Poți să le păstrezi. Poate o să-ți fie de folos, spuse Komatsu. Tengo puse fotografiile la loc în plic şi aşeză plicul deasupra manuscrisului.

— Komatsu-san, eu nu ştiu mai nimic despre cum se fac afacerile. Dar din punctul de vedere al omului obişnuit, mi se pare că planul dumneavoastră e extrem de periculos. Dacă mințim publicul o dată, vom fi obligați să mințim la nesfârşit. Trebuie să fim consecvenți. Şi asta nu e uşor de făcut şi nu e nici uşor de suportat sufleteşte. Dacă vreunul dintre noi se dă vreodată de gol, ar fi fatal pentru noi toți. Nu sunteți de acord?

Komatsu scoase din pachet încă o țigară şi o aprinse.

— Aşa e. Ce spui tu e perfect adevărat. Cu siguranță, e un plan riscant. In momentul de față există prea multe elemente cam nesigure. Poate oricând apărea ceva care să ne dejoace planurile. E posibil să eşuăm şi să o pățim amândoi urât. Ştiu şi eu foarte bine. Dar, Tengo, am luat totul în calcul şi instinctul meu îmi spune să mergem mai departe. Pentru că asta e o şansă cu care nu te întâlneşti de două ori. O şansă pe care n-am avut-o niciodată şi pe care probabil că nu o să o mai vedem vreodată. Poate că o

comparație cu jocurile de noroc nu e tocmai potrivită, dar avem o mână bună şi avem şi cu ce să pariem. Dacă ratăm ocazia asta, o să regretăm mai târziu.

Tengo tăcu şi privi zâmbetul de rău augur care apăruse pe chipul interlocutorului său.

— Iar cel mai important lucru este să remodelăm *Crisalida de aer* într-o lucrare de excepție. E o poveste care *trebuie* să poată fi scrisă mai bine. Există în ea ceva foarte important, ceva care trebuie scos la iveală. Ştiu că şi tu crezi lucrul ăsta în sufletul tău. Nu-i aşa? în scopul ăsta ne unim forțele şi contribuim la proiect fiecare cu priceperea lui. Nu avem de ce să ne fie ruşine în fața nimănui cu țelul nostru.

— Dar, Komatsu-san, indiferent de ce scuze invocăm, indiferent decât de justă ar fi cauza, oricum ai gândi, tot despre fraudă e vorba. Poate că nu avem de ce să ne ruşinăm în fața nimănui pentru cauza noastră, dar adevărul este că nici nu putem spune în gura mare ce facem. Trebuie să ne furişăm în umbră. Dacă fraudă nu e cuvântul potrivit, putem să-i spunem act de trădare. Chiar dacă nu încălcăm legea, se pune problema moralității. Un editor care falsifică o lucrare la premiul pentru debut organizat de propria sa revistă e ca un broker care foloseşte informații confidențiale ca să câştige la bursă.

— Literatura şi bursa nu pot fi comparate. Sunt lucruri total diferite.

— Dați-mi un exemplu prin care diferă.

— De exemplu, uite, pierzi din vedere un fapt foarte important, spuse Komatsu şi un zâmbet neobişnuit de larg îi apăru pe față. Sau mai bine zis, îți întorci intenționat privirea de la el. E vorba de faptul că şi tu ai vrut tot timpul să faci lucrul ăsta. Deja îți doreai să rescrii *Crisalida de aer,* iar eu ştiu bine asta. Dă-le încolo de riscuri şi de moralitate! Tengo, sunt convins că te mănâncă în palme sa rescrii cartea asta. Vrei să scoți la iveală acel ceva din adâncul ei, în locul lui Fukaeri. Vezi, exact asta e diferența dintre bursă şi literatură. Acolo nu există nici bine, nici rău sau alte motivații mai presus de bani care să facă lucrurile să mişte. Intoarce-te acasă şi uită-te în adâncul sufletului tău. Priveşte-te în oglindă. îți scrie pe față!

Aerul din jur părea mai rarefiat. Tengo aruncă o privire scurtă împrejur. Urma oare să îi reapară acele imagini? Nu avea nici un indiciu că s-ar întâmpla asta. Aerul subțiat venea de pe alt tărâm. îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse fruntea. De ce trebuia să aibă Komatsu întotdeauna dreptate?

Capitolul 3

Câteva adevăruri schimbate

Aomame începu să coboare treptele înguste doar în ciorapi, fără pantofi în picioare. Vântul mătura şuierând scara expusă. Avea fusta strâmtă, dar vântul care sufla cu putere de jos i-o umfla din când în când ca pe o velă de iaht, dezechilibrând-o. Aomame cobora treptele cu spatele, una câte una, ținându-se strâns cu mâna de țeava care servea drept balustradă. Din când în când se oprea, îşi dădea la o parte bretonul din ochi şi îşi aranja geanta pusă poştăreşte.

Dedesubt se vedea Drumul Național 246. Huruit de motoare, claxoane, alarme, marşuri vechi naționaliste care se revărsau din difuzoarele maşinilor electorale, bubuit de picamăr care sparge betonul şi multe alte zgomote citadine o înconjurau de pretutindeni. Veneau purtate de vânt din toate cele trei sute şaizeci de grade, de sus şi de jos, din toate direcțiile posibile. Auzindu-le (nu îi făcea nici o plăcere să le audă, dar nu avea timp să stea şi să-şi acopere urechile), Aomame simți că o cuprinde un val de greață, asemănător cu răul de mare.

După o bucată de vreme, ajunse la o pasarelă care ducea înapoi către mijlocul autostrăzii, apoi cobora din nou drept în jos.

Lângă scara de urgență, separat doar de o stradă de ea, era un bloc micuț cu patru etaje. O clădire destul de nouă, din cărămidă roşcată. Avea balcoane pe partea dinspre scară, dar toate geamurile erau închise şi aveau perdelele şi draperiile trase. Cărui arhitect îi putuse da prin cap să pună balcoanele nas în nas cu Autostrada Metropolitană? Nimeni nu şi-ar întinde aşternuturile la uscat acolo şi nimeni n-ar sta să admire ambuteiajul de seară cu un pahar de gin tonic în mână. Şi, totuşi, în câteva balcoane se vedeau sfori de nailon pentru rufe, întinse acolo ca după o regulă bine stabilită. într-unul dintre ele erau chiar nişte scaune de grădină şi un arbore de cauciuc plantat într-un ghiveci. Un pom ponosit şi decolorat, cu frunzele scorojite şi ofilite din loc în loc. Lui Aomame nu avu cum să nu i se facă milă de el. Este exact ce n-aş vrea să ajung dacă ar fi să renasc, îşi zise ea.

Scara nu părea deloc folosită, pentru că din loc în loc erau pânze de păianjen. Un păianjen mic şi negru stătea agățat de o pânză şi aştepta răbdător să-i vină mica pradă. De fapt, păianjenul nu se consideră răbdător, se gândi Aomame. In afară de țesut pânze, la alte lucruri nu se pricepe şi nu are altă opțiune ca stil de viață în afară de a zăcea acolo nemişcat. Stă într-un loc aşteptându-şi prada, la un moment dat îi vine sorocul, moare şi se usucă. Totul e scris dinainte în gene. Nu există ezitare, deznădejde sau regret. Nu

există frământări metafizice sau conflicte morale. Probabil. Dar eu nu sunt aşa. Eu trebuie să mă deplasez urmărind un scop şi tocmai de-asta am ajuns acum să cobor pe scara asta oribilă de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, pe la cucuieţi prin Sangenjaya, nenorocindu-mi ciorapii. Scuturân- du-mă de pânze de păianjen şi admirând un arbore de cauciuc jegos, dintr-un balcon idiot.

Mă deplasez, deci exist.

Coborând scările, Aomame se gândi la Tamaki Otsuka. Nu voia să se gândească la ea dar, odată ce îi răsări în minte, nu mai putu să şi-o scoată din cap. Tamaki era cea mai bună prietenă a ei din liceu, membră şi ea a clubului de softball. Fiind în aceeaşi echipă, mergeau împreună peste tot şi făceau tot felul de lucruri împreună. O dată chiar se jucaseră de-a lesbienele. Erau într-o excursie în timpul vacanţei de vară şi au fost nevoite să doarmă în acelaşi pat. Nu găsiseră decât camere cu pat semidublu. în el, se atinseseră şi se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneţ, împinse de curiozitatea tinereţii. Pe atunci nici una din ele nu avea încă un iubit şi nici vreo experienţă sexuală. Noaptea aceea le rămăsese în memorie drept un episod „neobişnuit, dar interesant" din viaţa lor. Dar amintindu-şi cum se atinseseră reciproc, în timp ce cobora scara aceea din fier, Aomame simţi cum începe să se încălzească pe dinăuntru. îşi amintea şi acum cu o claritate neobişnuită sfârcurile ei ovale, părul pubian fin, fesele ei frumoase, forma clitorisului.

în timp ce rememora această amintire vie, în urechi îi răsuna încontinuu unisonul festiv al alămurilor din *Sinfonietta* **lui Janăcek. Palma ei mângâie delicat corpul zvelt al lui Tamaki. La început zice că o gâdilă, dar apoi chicotitul încetează. Respiraţia i se schimbă. Vântul străbate blând câmpiile verzi ale Boemiei, împletindu-se cu acordurile acelei piese compuse iniţial ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame îşi dă seama că sfârcurile lui Tamaki s-au întărit brusc. Şi ale ei s-au întărit la fel de mult şi repede. Apoi timpanul izbucneşte în acorduri complexe.**

Aomame se opri şi îşi scutură uşor capul de câteva ori. N-am voie să mă gândesc la aşa ceva într-un asemenea loc! Trebuie să fiu atentă cum cobor scara, îşi zise ea. însă nu reuşi să-şi pună frâu gândurilor. Imagini de demult îi inundau mintea, una după alta, cu o claritate incredibilă. Noaptea de vară, patul îngust, izul slab de transpiraţie. Cuvintele rostite. Senzaţiile de dincolo de cuvinte. Făgăduieli uitate. Vise neîmplinite. Dorinţe rătăcite. O pală de vânt îi umflă părul, apoi i-1 izbi de obraz. Durerea o făcu să lăcrimeze uşor. Iar pala de vânt care veni mai apoi îi uscă lacrimile.

Oare când să se fi întâmplat asta? se întrebă Aomame. însă timpul se încurca printre amintiri ca un fir încâlcit. îşi pierduse axa lui dreaptă şi o luase razna în toate direcțiile. Sertarele îşi schimbaseră locul. Aomame nu mai reuşea să-şi aducă aminte lucruri pe care ar fi trebuit să le ştie. Suntem în luna aprilie, anul 1984, îşi zise ea. Eu m-am născut în 1954. Asta ştia. Dar aceste momente fixate în timp începură să se evapore rapid din mintea ei. în fața ochilor i se înfățişă imaginea unor cartonaşe albe inscripționate cu ani, pe care vântul puternic le împrăştia peste tot. Aomame alerga, încercând să adune cât mai multe, însă vântul era prea puternic, iar cartonaşele care se tot rătăceau erau prea numeroase. 1954, 1984, 1645, 1881, 2006, 771, 2041... Toți aceşti ani erau luați pe rând de vânt. Genealogia se pierdea, cunoştințele se estompau, scara gândirii se prăvălea la picioare.

Aomame şi Tamaki sunt în acelaşi pat. Amândouă au şaptesprezece ani şi profită din plin de libertatea vârstei. E prima excursie în care merg împreună, ca prietene, lucru care le incită foarte mult. Au făcut baie în ape termale, au băut împreună o cutie de bere din frigider, apoi au stins lumina şi s-au băgat în pat. La început doar se prostesc. îşi dau ghionturi în glumă. Dar, la un moment dat, Tamaki întinde mâna şi îi ciupeşte uşor sfârcul prin tricoul subțire care ține loc de pijama. Pe Aomame o străbate un fior ca un curent electric. îşi scot tricourile, chiloții şi rămân dezbrăcate. E o noapte de vară. Oare unde eram în excursie? se întrebă ea. Nu-mi amintesc. Nu contează. Fără să mai aştepte vreo invitație, amândouă încep să-şi cerceteze atent trupurile. Se privesc, se ating, se mângâie, se sărută, se ling. Pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Tamaki e mică de statură şi mai plinuță. Are sânii mari. Aomame e mai înaltă şi slabă. Musculoasă, cu sâni micuți. Tamaki se văita mereu că trebuie să țină cură de slăbire, deşi lui Aomame i se părea absolut superbă aşa cum era.

Pielea lui Tamaki e netedă şi fină. Sfârcurile ei au o formă frumoasă, ovală, care te duce cu gândul la o măslină. Are părul pubian subțire şi fin, delicat ca o salcie. Al lui Aomame e aspru ca sârma. Amândouă râd de această diferență. îşi pipăie atent corpurile şi îşi destăinuie care părți sunt mai sensibile. Unele locuri sunt la fel, altele nu. Apoi îşi ating reciproc clitorisul cu degetul. Amândouă s-au mai masturbat şi înainte. Din plin. Şi amândouă se gândesc la cât de diferită e senzația. Vântul traversează câmpiile Boemiei.

Aomame se opri şi îşi scutură din nou capul. Oftă adânc şi îşi încleştă mâna pe țeava de la scară. Trebuie să mă potolesc cu gândurile astea, îşi zise

ea. Trebuie să fiu atentă cum cobor. Sigur am coborât deja mai bine de jumătate. Şi atunci de ce e gălăgia asta infernală? De ce bate vântul aşa de tare? Parcă m-ar certa, parcă m-ar pedepsi.

Dar lăsând toate astea la o parte, dacă mă trezesc că ajung jos şi dau peste cineva care mă întreabă ce caut acolo, eu ce răspund? Le zic că „era ambuteiaj pe autostradă, aşa că am coborât pe scara de urgenţă. Am nişte treburi urgente" şi scap? E posibil să dau de bucluc. Iar Aomame nu avea chef să dea de nici un fel de bucluc. Cu atât mai mult în ziua aceea.

*

Din fericire, jos nu era nimeni care s-o vadă coborând pe scară. Odată ajunsă la nivelul solului, Aomame îşi scoase pantofii din geantă şi îi puse în picioare. Porţiunea de sub scară, dintre cele două direcţii de mers ale Drumului Naţional 246, era amenajată ca spaţiu de depozitare pentru materiale de construcţie. Era împrejmuită cu un gard de tablă, iar pe jos, pe pământ, zăceau nişte stâlpi de fier, rămaşi probabil în urma unor lucrări de construcţie şi abandonaţi acolo, să se umple de rugină. Intr-un colţ era fixat un acoperiş din plastic, sub care erau stivuiţi trei saci. Nu se vedea ce conţineau, dar fuseseră acoperiţi cu o folie, ca să-i ferească de ploaie. Şi ei păreau rămaşi de la vreo lucrare. Nu se ostenise nimeni să-i mai care de acolo. Sub acoperiş mai erau câteva cutii mari de carton pliate. Pe pământ zăceau nişte sticle de plastic şi reviste cu benzi desenate. Altceva nu se mai zărea. Doar o pungă de plastic purtată la întâmplare de vânt.

Exista o poartă din plasă de sârmă, dar era strâns legată cu un lanţ înfăşurat de mai multe ori, de care atârna un lacăt mare. Gardul era înalt şi avea în vârf sârmă ghimpată. Nici vorbă să poată sări peste el. Şi chiar dacă reuşea cumva să treacă peste el, şi-ar fi făcut hainele harcea-parcea. Aomame încercă totuşi să zgâlţâie un pic porţile, dar nici măcar nu se clinteau. Nu era loc nici cât să se strecoare o pisică. Măi, măi, la ce le-a trebuit să le lege aşa de strâns? Că nu e nimic de furat aici! Aomame se încruntă, înjură şi chiar scuipă pe jos. La naiba, m-am chinuit să cobor de pe autostradă ca să mă trezesc blocată într-un depozit de materiale! Aruncă un ochi la ceas. încă mai avea timp, dar nu putea să mai piardă multă vreme prin locul acela. Şi, evident, nici nu se punea problema să se mai întoarcă pe autostradă.

Ciorapii i se rupseseră în dreptul ambelor călcâie. Aomame se asigură că nu o vede nimeni, apoi se descălţă, îşi suflecă fusta, şi-i scoase, după care îşi puse la loc pantofii. Vârî ciorapii găuriţi în geantă. Asta o făcu să se mai

liniştească. Dădu apoi roată locului, cercetând totul cu atenție. Ca suprafață, era cam cât o clasă de şcoală primară. Ii dădeai un ocol numaidecât. Cale de acces avea una singură şi anume poarta de sârmă încuiată. Gardul din tablă era subțirel, dar fixat bine peste tot cu şuruburi. Fără uneltele potrivite, nu avea cum să le scoată. Era blocată.

Aomame examină cutiile de carton stivuite sub acoperiş şi observă că erau aranjate ca loc de dormit. Erau chiar şi câteva pături ponosite, dar nu foarte vechi. Părea să fie culcuşul unui vagabond. Aşa se explicau şi revistele şi sticlele de plastic împrăştiate pe jos. Era clar. Aomame îşi puse mintea în mişcare. De vreme ce dormea cineva aici, însemna că exista undeva o deschizătură prin care să se poată trece. Boschetarii stăpânesc perfect arta de a găsi locuri ferite de privirile oamenilor şi de intemperii. Şi îşi țin ascuns pasajul secret, ca o potecă umblată doar de animale.

Aomame inspectă atent fiecare placă din gardul de tablă. Le împinse cu mâna, să vadă dacă se mişcă. După cum se aştepta, descoperi una din care şuruburile fuseseră cumva scoase şi care se zgâlțâia. încercă să o mişte în toate direcțiile. O suci un pic, trase uşor de ea spre interior şi se făcu loc suficient cât să se poată strecura un om. La lăsarea întunericului, vagabondul probabil că intra pe acolo şi se culca nestingherit sub acoperiş. Ca să evite să fie descoperit în acel loc, cât era lumină afară ieşea şi îşi făcea rost de hrană sau mai câştiga un ban adunând sticle goale. Aomame îi era recunoscătoare acelui anonim locatar nocturn. La fel ca el, şi ea trebuia să se furişeze prin zonele dosnice ale acestei metropole.

Aomame se ghemui şi se strecură prin deschizătura îngustă, cu mare grijă să nu-şi agațe costumul cel scump în ceva ascuțit şi să-l sfâşie. Asta nu neapărat pentru că îi plăcea în mod deosebit, ci pentru că era singurul pe care îl avea. De obicei nu se îmbrăca în costum şi nici nu purta pantofi cu toc. însă, uneori, munca îi impunea o ținută mai formală, drept pentru care nu îşi permitea să-şi strice unicul costum.

Din fericire, nici dincolo de gard nu era nimeni. Aomame îşi inspectă hainele încă o dată şi, afişând pe chip o expresie calmă,
o luă în direcția unui semafor, traversă strada şi intră în primul magazin care îi ieşi în cale. îşi cumpără o pereche nouă de ciorapi şi o rugă pe vânzătoare să o lase să se schimbe în spate. Cu ciorapii noi pe ea, se simți mult mai bine. Acea vagă senzație ca de rău de mare pe care o avusese în stomac dispăruse acum complet. îi mulțumi vânzătoarei şi părăsi magazinul.

Probabil se aflase deja că Autostrada Metropolitană era blocată din pricina unui accident, deoarece traficul de pe Drumul Național 246, care mergea paralel cu ea, era mai intens ca de obicei. Aomame renunță la ideea

de a merge cu taxiul şi se hotărî să ia din apropiere trenul de pe linia Tokyu Tamagawa. Aşa era cel mai sigur. Nu mai avea nici un chef să rămână iar blocată în trafic.

în drum spre stația din Sangenjaya, trecu pe lângă un polițist. Era tânăr şi înalt şi mergea cu paşi rapizi. Aomame se încordă
o clipă, dar polițistul părea că se grăbeşte şi se uita drept în față, fără să-şi întoarcă privirea către ea. Chiar înainte să treacă unul pe lângă celălalt, observă că hainele pe care le purta acesta arătau altfel. Nu era uniforma obişnuită de polițist. Avea aceeaşi haină bleumarin, dar cu o croială uşor diferită, mai de stradă. Nu venea la fel de fixă pe corp, iar materialul părea mai moale. Avea reverul mic şi nuanța de bleumarin era un pic mai deschisă, în plus, arma lui arăta diferit. Avea la brâu un pistol automat de dimensiune mare. în Japonia, polițiştii aveau de obicei în dotare un revolver. în țara aceasta în care numărul de infracțiuni comise cu arme de foc era extrem de mic, polițiştilor nu li se întâmpla să fie prinşi într-un schimb de focuri, drept pentru care un revolver model vechi cu şase focuri era suficient. Revolverele sunt construite mai simplu, sunt ieftine, se defectează rar şi sunt uşor de întreținut. Cu toate acestea, polițistul acela avea la brâu un pistol nou-nouț, capabil să tragă cu foc semiautomat. Putea fi încărcat cu şaisprezece gloanțe de nouă milimetri. Era probabil un Glock sau o Beretta. Oare ce să se fi întâmplat? Să se fi modificat standardul uniformelor şi al armelor fără să fi observat ea? Nu, imposibil. Aomame citea mereu ziarele. Dacă ar fi existat o asemenea schimbare, ar fi fost dezbătută pe larg în presă. în plus, ea era mereu atentă la polițişti. Până în dimineața aceea, cu câteva ore în urmă, polițiştii fuseseră îmbrăcați în obişnuitele lor uniforme bățoase şi purtaseră la şold revolverele acelea grosolane. îşi amintea asta perfect. Foarte ciudat.

însă Aomame nu avea răgaz să se gândească la asta pe îndelete. Avea o treabă de rezolvat.

îşi lăsă pardesiul într-o boxă de bagaje din stația Shibuya şi, rămasă în costum, urcă grăbită panta către un anumit hotel. Era un hotel obişnuit, nu de lux, dar care avea tot ce-i trebuie în dotare. Era curat şi nici nu-1 frecventau clienți dubioşi. La parter avea un restaurant şi un magazin non-stop. Era bine situat, aproape de gară.

Aomame intră în hotel şi se duse direct la baie. Din fericire, era goală. Mai întâi merse la toaletă şi făcu pipi îndelung. închise ochii şi ascultă absentă şiroitul de parcă asculta vuietul mării din depărtare. Merse apoi la chiuvetă, se spălă bine pe mâini cu săpun, îşi perie părul şi îşi suflă nasul. Scoase periuța de dinți şi se spălă rapid, fără pastă. Nu avea suficient timp,

aşa că renunță la ața dentară. Chiar nu era nevoie şi de aşa ceva, că doar nu mergea la întâlnire. Privindu-se în oglindă, îşi aplică un strat subțire de ruj, apoi îşi îndreptă sprâncenele. îşi scoase taiorul, îşi aranjă sârmulița de la sutien, netezi cutele de pe cămaşa albă şi se mirosi sub braț. Nu era transpirată. închise apoi ochii şi, ca de obicei, îngână o rugăciune. Nişte cuvinte care nu aveau nici un sens. Dar nici nu o interesa să aibă vreo noimă. Importantă era rugăciunea în sine.

Când termină, deschise ochii şi se privi în oglindă. în regulă. Era o femeie de afaceri desăvârşită. Spatele drept, gura fermă. Doar geanta ei mică şi îndesată arăta un pic nepotrivit. Un diplomat subțirel s-ar fi potrivit mai bine, dar aşa risca să pară prea calculată. Ca să fie sută la sută sigură, verifică încă o dată lucrurile din geantă. Nici o problemă. Toate erau la locul lor, puse astfel încât să le dibuiască numaidecât cu mâna şi să le scoată repede.

Tot ce mai rămânea de făcut era să ducă la capăt ce se stabilise. Să-şi facă treaba cu o convingere neclintită, fără milă. Aomame îşi descheie nasturele de sus de la cămaşă, ca să i se vadă mai bine pieptul când se apleca. Se gândi cu părere de rău că n-ar fi stricat să aibă sânii ceva mai mari.

*

Ajunse cu liftul până la etajul patru fără s-o ia nimeni la întrebări, o luă pe coridor şi găsi numaidecât camera 426. Scoase din geantă o mapă şi bătu la uşă. încet şi scurt. Aşteptă câteva clipe, apoi ciocăni din nou. Un pic mai tare, mai insistent. Din cameră se auzi un fâşâit, apoi uşa se întredeschise. Apăru un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o cămaşă bleumarin şi pantaloni gri de flanel. Avea aerul unui om de afaceri care tocmai îşi dăduse jos haina şi îşi desfăcuse cravata de la gât. O privi cu ochi roşii, iritat. Era probabil nedormit. Se uită cu surprindere la Aomame şi la costumul ei. Probabil se aştepta să fie camerista, venită să-i aprovizioneze minibarul.

— îmi cer scuze că vă deranjez. Mă numesc Ito şi sunt din partea conducerii hotelului. A apărut o problemă la sistemul de aer condiţionat şi am venit să verific. îmi permiteţi să vă deranjez cinci minute? zise Aomame pe un ton vioi, zâmbind.

Bărbatul se încruntă, nemulţumit.

— Am de rezolvat o chestiune presantă. Plec de aici peste o oră, n-aţi putea să aşteptaţi până atunci? Oricum, deocamdată nu văd să fie vreo problemă în camera asta cu aerul condiţionat.

— îmi cer mii de scuze, dar este vorba despre o verificare de siguranţă urgentă, legată de o scurgere de curent şi aş dori să o efectuez cât mai repede posibil. Inspectez fiecare cameră pe rând. Dacă îmi permiteţi, termin în mai puţin de cinci minute.

— Văd că n-am încotro, răspunse bărbatul plescăind din limbă. Deşi mi-am luat cameră la hotel tocmai ca să pot să lucrez nederanjat.

Bărbatul arătă cu degetul către hârtiile de pe birou. Conţineau nişte tabele şi diagrame complicate, scoase la imprimantă. Probabil îşi pregătea materialele pentru şedinţa din seara aceea. Avea şi un calculator de birou şi un blocnotes plin cu cifre.

Aomame ştia că bărbatul acela lucra la o corporaţie petrolieră. Era specialist în investiţii de capital în ţările din Orientul Mijlociu. Din informaţiile pe care le primise, era foarte competent în acest domeniu. Ghiceai asta şi din înfăţişarea sa. Era bine educat, avea un venit mare şi conducea un Jaguar nou-nouţ. Fusese răsfăţat în copilărie, mersese la studii în străinătate, vorbea bine engleză şi franceză şi avea perfectă încredere în sine în orice făcea. Şi era genul de om care nu suportă să i se ceară ceva. Nu tolera nici critica, mai ales din partea unei femei. Pe de altă parte, nu ezita să apeleze la alţii. Nu prea avea el mustrări de conştiinţă nici dacă îşi bătea

soția cu crosa de golf şi îi rupea câteva coaste. Se credea buricul pământului. Avea senzația că, fără el, pământul nu s-ar mai învârti. Se înfuria atunci când cineva îl încurca sau îi stătea în cale. Se înfuria cumplit. îi săreau toate capacele.

— îmi cer scuze pentru deranj, zise Aomame fluturând un zâmbet vesel, profesional. Apoi, ca să-l pună în fața faptului împlinit, se strecură pe jumătate în cameră şi, proptindu-se cu spatele în uşă, deschise mapa şi notă ceva cu pixul. Vă numiți... domnul Miyama? întrebă ea.

îi văzuse de multe ori fața în poze şi ştia cum arată, dar nu strica să se asigure că nimerise persoana corectă. Odată făcută, greşeala ar fi fost ireparabilă.

— Da, Miyama, răspunse bărbatul pe un ton aspru.

Apoi oftă resemnat, semn că o lasă să facă ce vrea. Cu pixul în mână, se îndreptă către birou şi luă din nou hârtiile pe care le citea. Pe patul dublu, nedesfăcut, zăceau aruncate neglijent sacoul de la costum şi o cravată în dungi. Ambele păreau scumpe. Aomame se îndreptă către dulap, cu geanta pe umăr. Ştia dinainte că acolo era panoul de control al aerului condiționat. înăuntru găsi un trenci dintr-un material moale şi un fular de caşmir gri închis. Ca bagaj, Miyama avea doar o servietă din piele. Nu avea nici haine de schimb, nici trusă cu articole de toaletă, ceea ce însemna că nu intenționa să stea mult. Pe birou era un vas cu cafea, comandat la *room service.* **După ce se prefăcu vreo treizeci de secunde că verifică panoul, Aomame se întoarse către Miyama.**

— Vă mulțumesc pentru înțelegere, domnule Miyama. Echipamentul din camera dumneavoastră nu prezintă nici o problemă.

— Nu v-am zis eu că merge? zise bărbatul arogant, fără măcar să se întoarcă spre ea.

— Domnule Miyama? i se adresă Aomame timid. Nu vă supărați, dar aveți ceva pe ceafă.

— Aici?! exclamă acesta şi îşi duse mâna la ceafă. Se frecă un pic, apoi se uită întrebător în palmă. Nu cred că am nimic.

— Mă scuzați, zise ea şi se apropie de birou. Pot să mă uit un pic mai de aproape?

— Da, bine, răspunse el cu o față nedumerită. Dar ce e?

— Arată a vopsea. E verde aprins.

— Vopsea?

— Nu-mi dau seama prea bine. După culoare, aş zice că e vopsea. îmi permiteți să vă ating? S-ar putea să se ia.

— Îhî, răspunse Miyama, cu capul aplecat în față şi ceafa îndreptată spre Aomame.

Părea tuns de curând, pentru că nu avea deloc păr pe ceafă. Aomame trase aer în piept şi, ținându-şi respirația, se concentră şi identifică rapid locul cu pricina. Apăsă apoi cu degetul acolo, ca şi cum ar fi pus semn. închise ochii şi se asigură că degetele ei ating locul corect. Da, acolo era. Ar fi preferat să facă totul pe îndelete, să nu se grăbească, dar nu avea suficient timp la dispoziție. Trebuia să se descurce cum putea în condițiile impuse.

— Mă scuzați, dar ați putea să rămâneți un pic în poziția aceasta? Am în geantă o lanternă de buzunar şi vreau să o iau. în lumina asta nu se vede prea bine.

— Dar de unde să ajungă vopseaua tocmai acolo?

— Nu ştiu. Mă uit imediat.

Cu degetul apăsat uşor în acel punct de pe ceafa bărbatului, scoase din geantă un toc din plastic, îl deschise şi din el luă ceva învelit într-o cârpă groasă. O desfăcu rapid cu o mână şi din ea se ivi un obiect asemănător unei dăltițe de spart gheața. Era lungă de vreo zece centimetri, cu un mâner mic şi dur, din lemn. Dar nu era o daltă de spart gheața. De fapt, era un instrument conceput şi confecționat chiar de ea. Avea vârful ascuțit ca un ac de cusut. Ca să nu i se rupă capătul acela ascuțit, îl ținea înfipt într-o bucată de dop de plută, tratată special ca să fie moale ca vata. Aomame scoase cu atenție dopul cu unghiile şi îl băgă în buzunar. Ținti apoi vârful instrumentului în acel punct de pe ceafa lui Miyama. Hai, fii calmă, e un moment crucial, se îndemnă ea. N-ai voie să greşeşti nici cu o zecime de milimetru. Ajunge să ratezi cu foarte puțin ca să se ducă totul pe apa sâmbetei. E esențial să te concentrezi.

— Tot n-ați terminat? Dar cât mai durează? întrebă bărbatul iritat.

— îmi cer scuze. Termin imediat.

Stai liniştit, că termin cât ai clipi, îi spuse Aomame bărbatului în sinea ei. Mai aşteaptă doar un picuț şi apoi n-o să mai fie nevoie să te gândeşti la nimic. Nici la sisteme de rafinare a petrolului, nici la tendințele pieței, nici la raportul trimestrial pentru grupul de investitori, nici la rezervat bilete de avion către Bahrein, la mite pentru funcționari sau cadouri pentru amantă, la absolut nimic. Ți-o fi fost şi ție greu să-ți bați capul cu atâtea până acum, nu? Scuză-mă, dar mai ai puțintică răbdare. Vreau să mă concentrez ca să-mi fac treaba cum trebuie, aşa că nu mă deranja. Te rog frumos.

Odată ce fixă locul şi se hotărî, Aomame îşi ridică palma dreaptă în aer, îşi ținu respirația, apoi, după o scurtă clipă, o lăsă să cadă peste mânerul de lemn. Dar nu prea tare. Dacă ar fi lovit cu prea multă putere, acul s-ar fi rupt

sub piele şi nu-şi putea permite să lase în urmă acel vârf de ac. Palma trebuia coborâtă uşor, cu grijă, în direcția corectă, cu forță bine drămuită. Fără să se opună gravitației. Acul subțire alunecă natural înăuntru, ca înghițit. Adânc, lin, letal. Importante erau unghiul şi puterea cu care apăsa. Dacă avea grijă la aceste lucruri, mai departe era extrem de simplu, ca şi cum ar fi înfipt acul într-o bucată de tofu. Vârful străpunge carnea şi înțeapă locul acela de la baza creierului, iar inima se opreşte imediat, aşa cum se stinge o lumânare. Totul se termină într-o clipită. Chiar mult prea repede. Aomame era singura capabilă să facă aşa ceva. Nimeni altul n-ar fi putut să găsească pipăind acel punct. Dar ea putea. Degetele ei erau înzestrate cu acest simț aparte.

Se auzi cum bărbatului i se taie respirația. Toți muşchii din corp i se încordară. Imediat cum simți acest lucru, Aomame scoase acul şi aplică pe împunsătură o bucată de tifon pe care o avea pregătită în buzunar, ca să nu curgă sânge. Vârful acului era foarte subțire şi îl ținuse înfipt doar câteva secunde. Şi dacă ar fi sângerat, nu ar fi fost cine ştie ce, dar trebuia să-şi ia toate măsurile de precauție. Nu putea lăsa să se vadă vreo urmă de sânge. Chiar şi o singură picătură i-ar fi fost fatală. Prudența era una dintre calitățile ei.

încetul cu încetul, corpul încordat al lui Miyama începu să se relaxeze, ca o minge de baschet care se dezumflă. Ținându-şi mai departe degetul arătător apăsat pe gâtul bărbatului, Aomame îi sprijini capul într-o parte pe birou, cu obrazul culcat pe hârtii. Avea ochii larg deschişi şi o expresie mirată, ca şi cum în ultimul moment ar fi asistat la ceva extrem de straniu. în ei nu se citea teamă. Nici durere. Doar mirare pură. Simțise ceva neobişnuit, dar nu putea înțelege ce anume. Nici măcar dacă fusese durere, mâncărime, o senzație plăcută sau poate o revelație. Există nenumărate feluri de a muri, dar poate nici unul atât de uşor.

0 moarte prea uşoară pentru tine, se gândi Aomame, încrun- tându-se. Mult prea uşoară. Trebuia să fi luat o crosă de oțel, să-ți rup cu ea vreo două-trei coaste ca să vezi tu ce e aia durere, iar apoi să te omor din milă. O moarte mizerabilă, asta i s-ar fi potrivit unui şobolan nenorocit ca tine. Pentru că asta i-ai făcut tu soției tale. Dar, din păcate, nu am avut libertatea să aleg. Sarcina mea a fost să te trimit pe lumea cealaltă discret, rapid, dar sigur. Iar acum eu mi-am îndeplinit această sarcină. Până cu
o clipă în urmă individul ăsta trăia, acum e mort. A trecut pragul dintre viață şi moarte fără măcar să-şi dea seama.

Aomame ținu tifonul apăsat pe înțepătură exact cinci minute. Cu răbdare, apăsând uşor, ca degetul ei să nu lase vreo urmă. în tot acest timp nu îşi dezlipi privirea de pe secundarul ceasului de la mână. Trecură cinci minute

foarte lungi. Cinci minute interminabile. Dacă în acel moment ar fi intrat cineva în cameră şi ar fi văzut-o cu arma aceea letală într-o mână şi cu cealaltă pe ceafa bărbatului, totul s-ar fi sfârşit pe loc. Nu ar mai fi avut ce scuze să-şi găsească. Poate venea un angajat al hotelului să ia carafa de cafea. Dacă bătea chiar atunci la uşă? Dar orice s-ar fi întâmplat, era vorba de cinci minute pe care nu putea să le omită. Aomame respiră adânc şi încet, ca să se calmeze. Nu trebuia să se agite. Nu trebuia să-şi piardă cumpătul. Trebuia să rămână aceeaşi Aomame imperturbabilă ca întotdeauna.

1 se auzeau bătăile inimii. în ritm cu ele, în minte îi răsuna fanfara de la începutul *Sinfoniettei* **lui Janăcek. Vântul blând traversa liniştit câmpiile Boemiei. Aomame se simțea împărțită pe din două. Jumătate ținea degetul apăsat pe ceafa mortului cu un calm perfect. Dar cealaltă jumătate era cumplit de înspăimântată. îi venea să lase tot şi să o zbughească pe uşă. Sunt aici şi totodată nu sunt, îşi spuse ea. Sunt în două locuri simultan. Ştiu că asta îi contrazice teoria lui Einstein, dar n-am ce-i face. Acesta estezen de ucigaş.**

într-un sfârşit, cele cinci minute se scurseră, dar Aomame adăugă un minut ca să fie sigură. Mai stau un minut, îşi spuse ea. Decât să mă grăbesc, mai bine îmi iau toate măsurile de precauție. Aomame îndură nemişcată acel minut apăsător şi interminabil. Apoi îşi dezlipi degetul uşor şi inspectă înțepătura cu lanterna. Nu rămăsese urmă nici cât o muşcătură de țânțar.

înțeparea acelui punct anume de la baza creierului cu un ac extrem de subțire provoca o moarte ce părea naturală. Doctorii nu aveau să vadă nimic mai mult decât un simplu stop cardiac. Omul stătea la birou şi lucra, a făcut stop cardiac şi a murit. De la epuizare şi stres. Nimic nenatural la mijloc. Nici nu era nevoie de autopsie.

Toți aveau să spună că individul era o persoană foarte activă, dar care a exagerat un pic cu munca. Câştiga bine, însă mort, nu mai avea cum să-şi cheltuiască banii. Purta costume Armani şi conducea un Jaguar, dar, la urma urmei, nu fusese decât o furnică. Muncise, muncise, apoi murise fără sens. Lumea avea să uite şi că existase vreodată. Păcat de el, că era tânăr, aveau să spună ei. Sau poate că nu.

Aomame scoase capacul de plută din buzunar şi îl înfipse în vârful acului. înfăşură la loc acel instrument delicat în cârpa subțire, îl puse în toc şi îl băgă în geantă. Luă un prosop din baie şi şterse cu grijă toate amprentele. îşi lăsase amprentele doar pe panoul de control şi pe clanță. Altceva nu atinsese. Duse apoi prosopul la loc. Puse carafa cu cafea şi ceaşca pe tava de

la *room service* şi le scoase pe hol. Aşa, cei de la room-service nu mai aveau de ce să bată la uşă când veneau să le ia şi se mai întârzia puțin descoperirea cadavrului. Dacă toate mergeau cum trebuie, personalul de la curățenie avea să-l găsească abia a doua zi, după ora la care se eliberează camerele.

Probabil că cineva o să-l sune când o să vadă ca nu apare la ședință, se gândi Aomame. Dar n-o să aibă cine să răspundă la telefon. Poate că atunci lumea o să suspecteze ceva şi o să-i ceară managerului să descuie uşa. Sau poate că nu. Ce-o să fie o să fie.

Aomame se privi în oglinda din baie ca să se asigure că ținuta ei e în regulă. Se încheie la primul nasture de la cămaşă. Nu mai era nevoie să-şi expună decolteul. Şobolanul ăla nenorocit nici măcar nu se uitase cum trebuie la ea. Ce era în capul lui? Aomame se încruntă un pic. îşi aranjă părul, îşi masă uşor fața ca să-şi destindă muşchii şi arboră un zâmbet agreabil. îşi arătă chiar şi dinții sclipitori, proaspăt albiți la stomatolog. Aşadar, acum o să plec de aici şi o să mă întorc în lumea reală, îşi spuse ea. Trebuie să trec prin camera de decompresie ca să revin la suprafață. Nu mai sunt o ucigaşă cu sânge rece, ci o femeie de afaceri veselă şi eficientă, îmbrăcată într-un costum stilat.

Aomame crăpă un pic uşa, se uită în jur şi, văzând că nu e nimeni pe hol, ieşi din cameră. Nu luă liftul, ci coborî pe scări. Nu o băgă nimeni în seamă nici când trecu prin dreptul recepției. Merse rapid, dar nu cât să atragă atenția, cu spatele drept şi privirea înainte. Era.o profesionistă. O profesionistă aproape perfectă. Dacă aş fi avut pieptul puțin mai mare, aş fi fost chiar perfectă, se gândi ea cu regret şi din nou se încruntă uşor. Dar trebuie să mă mulțumesc cu ce am.

Pe Tengo îl trezi soneria telefonului. Acele fosforescente ale ceasului arătau puțin peste ora unu. Desigur, la acea oră totul era adânc cufundat în beznă, iar el ştiuse de la bun început că îl căuta Komatsu. Dintre toți cunoscuții săi, numai Komatsu era în stare să sune la ora unu noaptea. Şi numai el putea fi atât de insistent. Lăsa telefonul să sune atât de mult, încât clacai şi până la urmă ridicai receptorul. Komatsu nu înțelegea ce înseamnă „târziu". Dacă îi venea lui vreo idee, punea de-îndată mâna pe telefon, fără să se gândească vreo clipă ce oră e. Putea fi în crucea nopții sau în zorii zilei, puteai să fii în noaptea nunții sau pe patul de moarte, pe Komatsu nu-1 interesa. Gândul prozaic că poate deranjează nu părea să-i treacă o secundă prin capul său oval precum un ou.

Tengo credea totuşi că nu face aşa cu toată lumea. La urma urmelor, Komatsu era şi el angajat şi primea un salariu. Nu-şi putea permite să se poarte cu atâta lipsă de bun-simț cu oricine, fără discriminare. Tengo însă

Capitolul 4
Dacă asta îți dorești

îi era partener de muncă şi tocmai de aceea se purta aşa cu el. Pentru Komatsu, el era mai mult sau mai puțin o prelungire a sa, întocmai cum sunt mâinile şi picioarele. Nu făcea distincție clară între el şi celălalt. De aceea, dacă el era treaz, avea impresia că şi celălalt trebuie să fie treaz. Dacă nu avea vreo treabă anume, Tengo se culca la ora zece şi se trezea dimineața Ia şase. Ducea o viață destul de regulată. Avea somnul adânc, dar, dacă îl trezea ceva, cu greu mai reuşea să adoarmă din nou. Era sensibil în privința aceasta şi îl avertizase de nenumărate ori pe Komatsu. II rugase cât se poate de clar să mi il sune în timpul nopții, cu disperarea unui fermier care se i i la zei să îl cruțe de un roi de lăcuste în ajunul recoltei. \m înțeles. N-o să te mai sun noaptea", îl asigurase Komatsu.

! I n m.ii că această promisiune nu prinsese deloc rădăcini în min- h .i s.i. Fusese smulsă de prima ploaie şi dusă la vale de ape. I'rngo se ridică din pat şi orbecăi prin întuneric, lovindu-se ■ Ir ini ce-i ieşea în cale, până în bucătărie, unde era telefonul. In i"i .u est răstimp, telefonul continuă să târâie nemilos.

Am vorbit cu Fukaeri, spuse Komatsu, t '.i de obicei, fără să salute şi fără nici un fel de introducere. 1.11 ă '.ă /.ică „Dormeai?" sau „Scuză-mă că sun la ora asta!" Bravo Im1 Mrivu reuşea să-l uimească.

In luv.nă, Tengo tăcea încruntat. Trezit brusc în miezul nopții, mintea nu-i funcționa încă tocmai bine.

Alo, m-auzi?

Vă aud.

Am vorbit cu ea. La telefon, dar am vorbit. Mă rog, mai mull ui, ea doar a ascultat. Nu prea a fost o conversație în senul »<1 Mânuit al cuvântului. E o fată foarte tăcută. Iar când des- • 1₁nIr ^ura, vorbeşte ciudat. O să înțelegi când o să o auzi şi tu. \/ i. in fine, i-am spus în mare

cam care e planul meu. Să-i rescrie
■ ini'v.i *Crisalida de aer* **şi, cu romanul astfel îmbunătățit, să țin-**
ii i i .i l.i premiul pentru debut literar. Fiind la telefon, n-am l¹₁₁1₁₁1 s.'i-i dau prea multe amănunte. Am întrebat-o dacă vrea
i iu' lulâlnim, ca să discutăm detalii concrete. Am încercat să im ■ .ii mai indirect. Dacă-i spuneam prea clar cum stau lucrurile,
.....un să mă pun într-o poziție cam delicată.

V i ?

Nu mi-a dat nici un răspuns.

Niri un răspuns?

I- mn.itsu făcu o pauză plină de semnificații. Luă o țigară şi
i " .i|'i iusr cu chibritul. Tengo îşi putea imagina scena numai ' ■ nil.nul zgomotele care se auzeau prin receptor. Komatsu nu i¹¹1*¹ ■.i'.i brichete.

I n karri vrea să te cunoască mai întâi pe tine, spuse Komatsu >₁₁l.niiI Imnul de țigară. N-a zis dacă e interesată sau nu, dacă i. i ■■ o facem sau nu. Deocamdată e important doar să te mm ,i, să vorbiți voi doi. Se pare că răspunsul o să ni-1 dea

Capitolul 4
Dacă asta îţi doreşti

Pe Tengo îl trezi soneria telefonului. Acele fosforescente ale ceasului arătau puţin peste ora unu. Desigur, la acea oră totul era adânc cufundat în beznă, iar el ştiuse de la bun început că îl căuta Komatsu. Dintre toţi cunoscuţii săi, numai Komatsu era în stare să sune la ora unu noaptea. Şi numai el putea fi atât de insistent. Lăsa telefonul să sune atât de mult, încât clacai şi până la urmă ridicai receptorul. Komatsu nu înţelegea ce înseamnă „târziu". Dacă îi venea lui vreo idee, punea de-îndată mâna pe telefon, fără să se gândească la o clipă ce oră e. Putea fi în crucea nopţii sau în zorii zilei, puteai să îi [illegible] sau pe patul de moarte, pe Komatsu nu-1 interesa. Gândul prozaic că poate deranjează nu părea să-i treacă o secundă prin capul său oval precum un ou.

Tengo credea totuşi că nu face aşa cu toată lumea. La urma urmelor, Komatsu era şi el angajat şi primea un salariu. Nu-şi putea permite să se poarte cu atâta lipsă de bun-simţ cu oricine, fără discriminare. Tengo însă îi era partener de muncă şi tocmai de aceea se purta aşa cu el. Pentru Komatsu, el era mai mult sau mai puţin o prelungire a sa, întocmai cum sunt mâinile şi picioarele. Nu făcea distincţie clară între el şi celălalt. De aceea, dacă el era treaz, avea impresia că şi celălalt trebuie să fie treaz. Dacă nu avea vreo treabă anume, Tengo se culca la ora zece şi se trezea dimineaţa la şase. Ducea o viaţă destul de regulată. Avea somnul adânc, dar, dacă îl trezea ceva, cu greu mai reuşea să adoarmă din nou. Era sensibil în privinţa aceasta şi îl avertizase de nenumărate ori pe Komatsu. II rugase cât se poate de clar să nu îl sune în timpul nopţii, cu disperarea unui fermier care se roagă la zei să îl cruţe de un roi de lăcuste în ajunul recoltei. „Am înţeles. N-o să te mai sun noaptea", îl asigurase Komatsu. Numai că această promisiune nu prinsese deloc rădăcini în mintea sa. Fusese smulsă de prima ploaie şi dusă la vale de ape.

Tengo se ridică din pat şi orbecăi prin întuneric, lovindu-se de tot ce-i ieşea în cale, până în bucătărie, unde era telefonul. In tot acest răstimp, telefonul continuă să ţârâie nemilos.

— Am vorbit cu Fukaeri, spuse Komatsu.

Ca de obicei, fără să salute şi fără nici un fel de introducere. Fără să zică „Dormeai?" sau „Scuză-mă că sun la ora asta!" Bravo lui! Mereu reuşea să-l uimească.

In beznă, Tengo tăcea încruntat. Trezit brusc în miezul nopţii, mintea nu-i funcţiona încă tocmai bine.

— Alo, m-auzi?

— Vă aud.

— Am vorbit cu ea. La telefon, dar am vorbit. Mă rog, mai mult eu, ea doar a ascultat. Nu prea a fost o conversație în sensul obişnuit al cuvântului. E o fată foarte tăcută. Iar când deschide gura, vorbeşte ciudat. O să înțelegi când o să o auzi şi tu. Aşa, în fine, i-am spus în mare cam care e planul meu. Să-i rescrie cineva *Crisalida de aer* şi, cu romanul astfel îmbunătățit, să țintească la premiul pentru debut literar. Fiind la telefon, n-am putut să-i dau prea multe amănunte. Am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim, ca să discutăm detalii concrete. Am încercat să fiu cât mai indirect. Dacă-i spuneam prea clar cum stau lucrurile, riscam să mă pun într-o poziție cam delicată.

-Şi?

— Nu mi-a dat nici un răspuns.

— Nici un răspuns?

Komatsu făcu o pauză plină de semnificații. Luă o țigară şi şi-o aprinse cu chibritul. Tengo îşi putea imagina scena numai ascultând zgomotele care se auzeau prin receptor. Komatsu nu folosea brichete.

— Fukaeri vrea să te cunoască mai întâi pe tine, spuse Komatsu suflând fumul de țigară. N-a zis dacă e interesată sau nu, dacă vrea s-o facem sau nu. Deocamdată e important doar să te cunoască, să vorbiți voi doi. Se pare că răspunsul o să ni-1 dea abia după ce vă vedeți. E o responsabilitate foarte mare pentru tine, aşa-i?

— Bun, şi mai departe?

— Mâine seară eşti liber?

Cursurile de la şcoala pregătitoare începeau dimineața devreme şi se terminau la patru după-amiază. De bine, de rău, nu avea alt program pe seară.

— Da, sunt liber, răspunse Tengo.

— La şase seara, du-te la Nakamuraya, în Shinjuku. Ai o masă rezervată pe numele meu, undeva mai în fund, ca să fie linişte. Puteți să mâncați şi să beți ce vreți, nota o plăteşte firma la care lucrez. Stați pe îndelete de vorbă.

— Asta înseamnă că nu veniți şi dumneavoastră?

— Condiția pusă de Fukaeri a fost să discutați doar voi doi, între patru ochi. Nu pare să aibă vreun motiv să mă cunoască şi pe mine acum.

Tengo tăcu.

— Aşa stau lucrurile, spuse Komatsu pe un ton voios. Sper să te descurci bine. Oi fi tu mare cât un urs, dar laşi o impresie plăcută oamenilor. Ca să nu mai zic că eşti profesor de şcoală, deci trebuie să

fii obişnuit să stai de vorbă cu liceene precoce. Eşti mai potrivit în situația asta decât mine. Fii zâmbitor şi convingător şi câştigă-i încrederea. Te aştept cu veşti bune!

— Stați puțin! Asta e cu totul altceva decât ce am discutat înainte! Eu încă nu v-am dat nici un răspuns! V-am spus şi data trecută, mi se pare un plan riscant şi nu ştiu dacă lucrurile pot fi aranjate chiar atât de simplu. E posibil să dăm de bucluc. Eu încă nu m-am hotărât dacă să accept sau nu, iar dumneavoastră mă trimiteți să conving o fată pe care nici n-am mai văzut-o până acum. Nu pot să fac chestia asta!

Komatsu tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo, povestea asta s-a urnit deja din loc. Nu mai poți să opreşti trenul acum şi să te dai jos. Eu, unul, sunt hotărât şi cred că şi tu eşti convins mai bine de jumătate. Cum s-ar spune, suntem în aceeaşi barcă.

Tengo clătină din cap. în aceeaşi barcă? I-auzi! De când au luat lucrurile o întorsătură atât de serioasă?

— Dar n-ați spus să stau să mă gândesc pe îndelete?

— Sunt cinci zile de atunci. La ce hotărâre ai ajuns?

Tengo nu-şi mai găsea cuvintele.

— încă n-am ajuns la nici o concluzie, spuse el sincer.

— Păi, atunci poți măcar să te întâlneşti cu Fukaeri şi să stați de vorbă. Decizia o iei pe urmă.

Tengo îşi apăsă puternic o tâmplă cu arătătorul. Mintea tot nu-i funcționa cum trebuie.

— Am înțeles. în orice caz, mă întâlnesc cu Fukaeri. Mâine, la şase, la Nakamuraya, în Shinjuku. îi explic în mare cum stau lucrurile. Dar nu promit nimic mai mult. îi explic, dar nu ştiu dacă pot s-o şi conving.

— Bineînțeles. E suficient.

— Dar ea cam ce ştie despre mine?

— I-am spus în linii mari câteva lucruri despre tine. Că ai douăzeci şi nouă, treizeci de ani, că nu eşti însurat şi că predai matematică la o şcoală pregătitoare din Yoyogi. Că eşti ditamai animalul, dar că nu eşti un tip rău. Nu înfuleci fete tinere. Duci o viață cumpătată şi ai o privire blândă. Că-mi place foarte mult ce scrii. în mare, cam asta i-am spus.

Tengo oftă. Degeaba încerca să-şi adune gândurile, realitatea îi scăpa printre degete chiar atunci când credea că e gata să o prindă.

— Komatsu-san, pot să mă bag la loc în pat? în curând se face unu

şi jumătate şi aş vrea să apuc şi eu să dorm puțin înainte să se lumineze de ziuă. Mâine am trei cursuri dis-de-dimineață.

— Sigur. Noapte bună! spuse Komatsu. Vise plăcute! Apoi închise telefonul.

Tengo rămase câteva momente cu receptorul în mână, pri- vindu-1. Apoi îl puse în furcă. Dacă putea să se culce, voia să o facă cât mai repede. Dacă putea să viseze frumos, cu atât mai bine. Dar trezit cu forța la o asemenea oră şi pus în fața unei asemenea poveşti neplăcute, ştia că nu va mai putea adormi uşor. O variantă ar fi fost să bea ceva ca să i se facă somn, dar nu avea chef de alcool. în cele din urmă, bău un pahar cu apă, se întoarse în pat, aprinse lumina şi începu să citească. Avea de gând să citească până îl lua somnul, dar reuşi să adoarmă abia când începuse să se lumineze de ziuă.

*

După ce termină cele trei cursuri la şcoala pregătitoare, Tengo se urcă în tren şi se îndreptă spre Shinjuku. îşi cumpără câteva cărți de la librăria Kinokuniya, apoi merse la cafeneaua Nakamuraya. La intrare menționă numele lui Komatsu şi fu condus la o masă liniştită din fundul localului. Fukaeri încă nu apăruse. Tengo îi spuse chelnerului că va aştepta până când vine şi ea. Acesta îl întrebă dacă doreşte ceva de băut între timp. Nu, nimic, răspunse Tengo. Chelnerul îi aduse meniul şi un pahar cu apă, apoi se retrase. Tengo deschise una din cărțile proaspăt cumpărate şi începu să citească. Era o carte despre vrăji şi farmece. Se discuta despre funcția acestora în societatea japoneză. în antichitate, farmecele jucau un rol important pentru comunitate. Aveau rolul de a veni în completarea sistemului social şi de a şterge neajunsurile şi contradicțiile acestuia. Ce vremuri interesante!

La ora şase şi un sfert, Fukaeri încă nu îşi făcuse apariția. Tengo însă continua să citească fără să se îngrijoreze. Nici nu se mira prea tare că întârzie la întâlnire. Toată povestea era oricum absurdă, aşa că cine se mai putea plânge dacă o lua într-o direcție la fel de absurdă? De fapt, n-ar fi fost de mirare ca Fukaeri să se răzgândească şi să nu mai vină deloc. Chiar ar fi preferat ca ea să nu mai apară. Lucrurile ar fi fost mai simple aşa. I-ar spune lui Komatsu că a aşteptat-o pe Fukaeri o oră, dar ea nu a venit. Ce ar urma apoi nu l-ar mai privi. Ar lua masa singur şi apoi s-ar întoarce acasă. Şi-ar îndeplini astfel obligația față de Komatsu.

Fukaeri apăru însă, la şase şi douăzeci şi două de minute. Ospătarul o conduse până la masă, iar ea se aşeză în fața lui Tengo. îşi puse mâinile micuțe pe masă şi, fără ca măcar să-şi scoată haina, îl privi fix. Fără nici un „îmi pare rău că am întârziat" sau „sper că nu mă aşteptați de mult". Fără măcar un „bună ziua". Cu buzele strâns lipite, îl privea pe Tengo drept în ochi. Parcă se uita de departe la o privelişte nemaivăzută. Măi, să fie! îşi spuse Tengo.

Fukaeri era micuță şi mai Inimoasă decât i se păruse din fotografii. La chipul ei, ochii îți atrăgeau deîndată privirea. Nişte ochi adânci, impresionanți. Tengo se foia neliniştit sub privirea acelor ochi umezi şi negri ca tăciunele. Fata nu clipea aproape deloc. Nu părea nici măcar că respiră. Avea părul atât de drept, încât ai fi zis că cineva a trasat cu rigla fiecare fir în parte. Forma sprâncenelor se potrivea bine cu tunsoarea. Aşa cum se întâmplă cu multe fete tinere frumoase, de pe chipul ei lipseau urmele pe care le lasă viața. Dar se simțea în ea un echilibru fragil, gata să se răstoarne. Poate din pricină că pupilele ei te priveau cu intensitate diferită, lucru care-ți stârnea un sentiment de nelinişte. Nu puteai ghici ce gândeşte. Frumusețea ei nu era cea a unei vedete de muzică sau a unui fotomodel din reviste. Avea însă ceva provocator, care te atrăgea.

Tengo închise cartea şi o puse pe masă. Apoi îşi întinse spinarea, se îndreptă şi bău o gură de apă. Komatsu avea dreptate. Dacă o asemenea fată ar fi câştigat un premiu literar, presa s-ar fi ținut ca scaiul de ea. Cu siguranță ar fi făcut ceva vâlvă. Dar oare ar fi scăpat doar cu atât?

Ospătarul veni şi îi aşeză în față meniul şi un pahar cu apă. Fukaeri tot nu se mişca. Se uita în continuare la Tengo, iar de meniu nici nu se atinse. Neavând ce face, Tengo spuse:

— Bună ziua.

în fața ei, se simțea cât ditamai uriaşul.

Fukaeri nu răspunse la salut, ci continuă să-l privească fix.

— Te cunosc, spuse ea în cele din urmă, încet.

— Mă cunoşti? întrebă el.

— Predai matematică.

Tengo încuviință:

— Aşa e.

— Am fost de două ori.

— La cursurile mele?

-Da.

Felul ei de a vorbi avea nişte particularităţi ciudate. îi lipsea cu desăvârşire orice fel de intonaţie şi lăsa cuvintele simple, fără nici un fel de înflorituri - nici măcar adjective nu părea să folosească. în plus, avea un vocabular foarte limitat (sau cel puţin lăsa impresia aceasta). Era excentrică, după cum spusese şi Komatsu.

— Adică eşti la şcoala pregătitoare unde predau eu? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap.

— Am venit doar să audiez.

— Dar nu cred că poţi să intri în clasă fără legitimaţie de elev.

Răspunsul ei fu să ridice uşor din umeri. Om în toată firea şi spui prostii din astea, părea ea să-l admonesteze.

— Şi cum a fost cursul? se interesă Tengo. Altă întrebare fără rost.

Fără să-şi mute privirea de la el, Fukaeri luă o gură de apă. Nu-i răspunse. Tengo bănui însă că nu .putea să fi avut o impresie tocmai proastă, din moment ce venise şi a doua oară. Dacă nu i-ar fi stârnit interesul, ar fi renunţat din prima.

— Eşti într-a doişpea, nu? întrebă Tengo.

— Deocamdată.

— Şi dai la facultate?

Fata clătină din cap, dar Tengo nu înţelese dacă gestul ei însemna că nu dă admitere sau că nu vrea să vorbească despre aceasta. îşi aminti că, la telefon, Komatsu îl avertizase că e îngrozitor de tăcută.

Veni ospătarul să le ia comanda, iar Fukaeri ceru pâine şi salată. încă mai era .cu haina pe ea.

— Atât, spuse ea şi înmână meniul chelnerului. Apoi, ca şi când îi venise brusc ideea, adăugă: Şi vin alb.

Chelnerul cel tânăr dădu să spună ceva referitor la vârsta de la care ai voie să bei alcool, dar, ţintuit de privirea fetei, roşi şi îşi înghiţi cuvintele. Măi, să fie! îşi spuse Tengo din nou. El comandă *linguine* **cu fructe de mare şi, ca să fie în ton cu Fukaeri, ceru şi el un pahar de vin alb.**

— Eşti prof, dar scrii romane, enunţă Fukaeri.

Era însă o întrebare. Una din particularităţile felului ei de a vorbi era să pună întrebări fără intonaţia potrivită.

— în momentul ăsta, da, spuse Tengo.

— N-arăți nici una, nici alta.

— Poate, spuse el şi vru să zâmbească, dar nu reuşi. Sunt calificat şi predau la o şcoală pregătitoare, dar nu pot să spun oficial că sunt profesor. Apoi, deşi scriu romane, nici unul nu a fost publicat până acum, aşa că nu sunt nici romancier.

— Nu eşti nimic.

Tengo încuviință.

— întocmai. Acum, nu sunt nimic.

— îți place matematica.

Tengo înțelese că şi aceasta era de fapt o întrebare, în ciuda lipsei de intonație. Adăugă intonația cuvenită la spusele ei şi răspunse la întrebare:

— îmi place. De mult mi-a plăcut şi încă îmi place.

— Ce anume.

— Ce îmi place la matematică? reformulă Tengo. Păi, când sunt în fața numerelor reuşesc să mă linişteşc. Lucrurile se aşază pe făgaş.

— Au fost interesante integralele.

— La cursul meu?

Fukaeri încuviință.

— Ție-ți place matematica?

Fukaeri clătină scurt din cap. Nu-i plăcea.

— Dar ți s-au părut interesante integralele? întrebă Tengo.

Fukaeri ridică din nou din umeri.

— Ai vorbit despre ele ca despre ceva foarte important.

— A, da? făcu Tengo. Nu-i mai spusese nimeni lucrul acesta până acum.

— Parcă vorbeai despre vreo personalitate, zise Fukaeri.

— Când predau şiruri s-ar putea să fiu şi mai entuziasmat, spuse Tengo. Din programa de liceu, şirurile îmi plac cel mai mult.

— îți plac şirurile, întrebă Fukaeri fără intonație.

— Pentru mine sunt precum *Clavecinul bine temperat* **al lui Bach. Nu mă satur de ele. Sunt mereu o revelație.**

— Ştiu *Clavecinul bine temperat.*

— îți place Bach?

Fukaeri încuviință.

— Profesorul ascultă mereu.

— Profesorul? întrebă Tengo. De la tine de la şcoală?

Fukaeri nu răspunse. Tengo observă pe chipul ei o expresie care spunea că e prea devreme să discute despre aşa ceva.

Apoi, de parcă îşi dădu seama brusc că e încă îmbrăcată, Fukaeri se zvârcoli să-şi dea jos haina, ca o gânganie care iese din cocon. O aruncă apoi pe scaunul alăturat fără să o împăturească. Pe dedesubt avea un pulover subțire verde-deschis şi o pereche de jeanşi albi. Nu purta bijuterii şi nici nu era fardată. Şi cu toate acestea, o remarcai de îndată. Vrând-nevrând, privirea îți era atrasă de frumusețea şi mărimea sânilor, care contrastau cu trupul ei subțire. Tengo trebuia să aibă grijă să nu se uite către ei. Dar în ciuda eforturilor sale, ochii îi tot coborau către sânii fetei, ca atraşi într-o vâltoare.

Li se aduse vinul. Fukaeri bău o gură. Privi paharul dusă pe gânduri, apoi îl puse la loc pe masă. Tengo abia dacă atinse paharul. îl aştepta o discuție importantă.

Cu un gest fermecător, Fukaeri îşi trecu mâna prin păr să-l aranjeze. Avea nişte degete superbe. Fiecare părea să aibă propria lui personalitate. Simțeai ceva magic în ele.

— Ce-mi place la matematică? se întrebă Tengo din nou, cu voce tare, ca să-şi abată atenția de la degetele şi pieptul ei. Matematica e precum curgerea apei. Sigur că există şi teorii dificile, dar logica de bază e foarte simplă. Aşa cum apa curge întotdeauna de sus în jos, pe drumul cel mai scurt, tot aşa şi numerele curg într-o singură direcție. Dacă priveşti cu răbdare, poți să le vezi făgaşul. Nu trebuie să faci nimic altceva, doar să le priveşti cu răbdare. Dacă-ți concentrezi atenția şi îți îndrepți privirea către ele, devin clare de la sine. în toată lumea asta mare, nimeni nu e atât de drăguț cu mine ca numerele.

Fukaeri se gândi o vreme la spusele sale.

— De ce scrii romane, întrebă ea plat.

Tengo îi transformă întrebarea într-o frază mai lungă:

— Dacă-mi plac numerele atât de mult, de ce mă mai ostenesc să scriu romane? Nu-mi ajunge doar matematica? Asta vrei să mă întrebi?

Fukaeri încuviință.

— Mda. Viața reală şi matematica sunt lucruri diferite. Lucrurile nu urmează neapărat drumul cel mai scurt. Pentru mine, matematica e, cum să-ți spun, extrem de naturală. E ca o privelişte frumoasă. E pur şi simplu *acolo.* **Nu e nevoie să schimbi nimic. De-aia, când sunt în mijlocul numerelor, simt că devin transparent. Uneori mă sperie lucrul ăsta.**

Fukaeri îl privea drept în ochi, fără să-l slăbească. Parcă iscodea înăuntrul unei case, cu fața lipită de o fereastră.

Tengo continuă:

— Când scriu, cu ajutorul cuvintelor schimb priveliştea din jurul meu în ceva care mie mi se pare mai natural. Adică o reclădesc. In felul ăsta, mă asigur că eu, ca om, exist cu adevărat în lumea reală. E o activitate foarte diferită de cea din lumea matematicii.

— Te asiguri că exişti cu adevărat, spuse Fukaeri.

— Nu pot spune însă că reuşesc foarte bine, zise Tengo. Fukaeri nu părea satisfăcută de explicațiile lui Tengo, dar nu mai spuse nimic. Duse paharul de vin la gură şi sorbi fără cel mai mic sunet, ca şi cum ar fi băut cu paiul.

— Părerea mea e că şi tu faci, până la urmă, acelaşi lucru. Reclădeşti priveliştea pe care o vezi, transpunând-o în cuvinte. Te reasiguri de poziția ta în realitate ca persoană, spuse Tengo.

Fukaeri rămase cu paharul de vin în mână, gândindu-se la spusele lui. Nu-şi împărtăşi însă nici de data aceasta părerea.

— Iar procesul ăsta rezultă într-o formă. Cartea. Şi dacă suficientă lume se identifică şi rezonează cu ea, înseamnă că este o lucrare literară cu valoare.

Fukaeri clătină categoric din cap.

— Nu mă interesează forma.

— Nu te interesează forma, repetă Tengo.

— Forma nu are nici un rost.

— Atunci de ce ai scris şi de ce ai candidat la concursul literar?

Fukaeri puse paharul de vin la loc pe masă.

— Nu eu.

Ca să se liniştească, Tengo luă paharul de apă şi bău o gură.

— Adică nu tu te-ai înscris la concurs?

— Nu am trimis, încuviință Fukaeri.

— Atunci cine a trimis la editură manuscrisul tău?

Fukaeri ridică uşor din umeri, apoi rămase tăcută preț de vreo cincisprezece secunde.

— Cineva, spuse în cele din urmă.

— Cineva, repetă Tengo. Apoi răsuflă îndelung, cu buzele țuguiate. Of, of, uite că lucrurile nu merg chiar aşa de uşor. După cum mă aşteptam.

*

Până acum, Tengo avusese relații cu câteva fete de la şcoala pregătitoare. Dar numai după ce acestea terminaseră şcoala şi intraseră la facultate. Ele fuseseră cele care luaseră legătura cu el şi voiseră să se întâlnească. Se vedeau, vorbeau, ieşeau împreună în oraş. Tengo nu

înțelegea deloc ce le atrăgea la el. Dar el era singur, iar fetele nu-i mai erau eleve, aşa că nu avea nici un motiv să refuze o întâlnire.

în două rânduri, aceste întâlniri luaseră o întorsătură sexuală. Dar acestea nu continuaseră prea mult, ci se destrămaseră în mod firesc, pe nesimțite. Tengo nu era tocmai relaxat în preajma unei tinere vioaie care abia intrase la facultate. Nu se simțea chiar în apele lui. Ca atunci când te joci cu o pisicuță prea jucăuşă, la început i se părea o experiență proaspătă şi interesantă, dar treptat se sătura. Apoi, şi fetele descopereau că de fapt el era altul decât cel pe care îl ştiau predând matematică şi rămâneau întrucâtva dezamăgite. Tengo le înțelegea sentimentul.

El era relaxat mai degrabă în prezența unei femei mai în vârstă. Indiferent ce ar fi făcut, nu se simțea nevoit să preia comanda şi aceasta îi lua o povară de pe umeri. în plus, multe femei mai în vârstă decât el îl plăceau. De un an avea o relație cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai mare. De aceea, renunțase complet de atunci să se mai întâlnească cu tinere. O dată pe săptămână, iubita venea în apartamentul său şi îi ostoia dorința (sau nevoia) de un trup de femeie. După aceea, închis în camera sa, scria, citea, asculta muzică. Uneori mergea să înoate la un bazin din apropiere. Cu colegii de la şcoală schimba doar câteva cuvinte şi, în afară de asta, nu vorbea mai cu nimeni. Nu era însă deloc nemulțumit de traiul său. Dimpotrivă, se apropia de idealul său de viață.

Cu toate acestea, când o văzuse pe Fukaeri simțise o frământare intensă în suflet. Acelaşi lucru pe care îl simțise când o văzuse în fotografii, doar că, aflat față în față cu ea, mult mai puternic. Nu era dragoste sau dorință sexuală. Mai degrabă, ceva care se strecurase printr-o deschizătură îngustă şi care venea să umple un gol din el. Aceasta era senzația sa. Nu era un gol creat de Fukaeri, ci ceva ce existase în el dintotdeauna. Ea doar îl scotea din nou la iveală, aruncând pe el o lumină specială.

*

— Nu te interesează să scrii şi nici nu ai trimis manuscrisul pentru concurs, confirmă Tengo.

Fukaeri încuviință, fără însă a-şi abate privirea de la el. Apoi strânse din umeri de parcă s-ar fi ferit de un vânt rece.

— Nu vrei să fii scriitoare. Tengo rămase surprins de lipsa de intonație a propriei sale întrebări. Cu siguranță, felul ei de a vorbi era contagios.

— Nu vreau, spuse Fukaeri.

In momentul acela li se aduse mâncarea. Ea primi un bol mare de salată cu chifle alături. Pentru Tengo, *linguine* **cu fructe de mare. Fukaeri răsuci de câteva ori cu furculița o frunză de salată de pe o parte pe alta, cu o privire de parcă examina un titlu în ziar.**

— Dar în orice caz, cineva a trimis Ia redacție manuscrisul tău, *Crisalida de aer,* **iar eu l-am citit şi mi-a atras atenția.**

— *Crisalida de aer,* **spuse Fukaeri şi îşi miji ochii.**

— Asta e titlul cărții pe care ai scris-o tu! spuse Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic, cu ochii încă mijiți.

— Nu i-ai dat tu titlul ăsta? întrebă Tengo neliniştit.

Fukaeri clătină încet din cap.

Tengo era din nou încurcat. Se hotărî să nu mai întrebe deocamdată nimic despre titlu. Trebuia să meargă mai departe cu discuția.

— Nu contează asta. In orice caz, nu e un titlu rău. Creează atmosferă şi atrage privirile. Te face să te întrebi despre ce e vorba. Indiferent cine i-a pus numele, nu mă pot plânge de el. Nu ştiu eu foarte bine care e diferența dintre crisalidă şi cocon, dar nu contează foarte mult. Ce vreau eu să spun însă este că m-a atras foarte mult lucrarea ta. I-am dus-o şi lui Komatsu-san şi i-a plăcut şi lui. Dar părerea lui e că, dacă ținteşti serios către premiul pentru debut literar, trebuie schimbat stilul. Povestea e plină de forță, dar în contrast, frazele sunt slabe. O vrea rescrisă, dar nu de tine, ci de mine. Eu încă n-am luat o hotărâre în privința asta. Nu i-am dat nici un răspuns. Nu ştiu dacă e un lucru corect sau nu.

Tengo se opri să-i vadă reacția lui Fukaeri. Nici o reacție.

— Ce vreau eu să ştiu acum este ce părere ai avea tu dacă aş rescrie în locul tău *Crisalida de aer.* **Pentru că, indiferent de cât de hotărât aş fi eu, dacă tu nu-ți dai acordul, n-o să pot face nimic.**

Fukaeri apucă între degete o roşie cherry şi o duse la gură. Tengo luă în furculiță o scoică şi o mâncă.

— Poți să o faci, spuse Fukaeri simplu.

Apoi mai luă o roşie.

— Poți să corectezi cum vrei.

— N-ar fi mai bine să te gândeşti pe îndelete, să mai aştepți puțin? E un lucru destul de important, spuse Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu-i nevoie.

— Dacă îți rescriu cartea, explică el, o să fiu atent să nu schimb povestea, ci doar să aduc mai bine frazele din condei. Probabil că o să modific destul de mult. Dar autoarea rămâi tot tu. O să fie o carte scrisă de tânăra de şaptesprezece ani pe nume Fukaeri. Asta nu se schimbă. Dacă e să câştige, tu o să iei premiul singură. Dacă o să fie publicată, tu vei fi autoarea. Facem o echipă, noi doi şi Komatsu-san. Dar numai numele tău o să apară pe copertă. Eu şi cu el o să rămânem în umbră. Ca scenografii unei piese de teatru. înțelegi ce vreau să zic?

Fukaeri băgă în gură o bucată de țelină. Dădu uşor din cap.

— înțeleg.

— *Crisalida de aer* **este povestea ta şi numai a ta. A izvorât din tine. Nu vreau să mi-o însuşesc. Tot ce fac eu este să te ajut cu aspectul tehnic. Dar tu trebuie să păstrezi absolut secret faptul că îți dau o mână de ajutor. O să fim complici la o minciună pe care o spunem lumii. Oricum ai lua-o, să ții în tine un asemenea secret nu e o chestiune tocmai simplă.**

— Dacă spui tu, făcu Fukaeri.

Tengo împinse carapacea scoicii la marginea farfuriei şi dădu să ia nişte paste, dar se răzgândi. Fukaeri luă un castravete şi îl mestecă atentă, de parcă era ceva nemaivăzut. Cu furculița încă în mână, Tengo spuse:

— Te mai întreb o dată, nu ai nici o obiecție dacă refac povestea pe care ai scris-o tu?

— Fă cum vrei, spuse Fukaeri după ce termină de mâncat castravetele.

— Oricum aş rescrie-o, nu te deranjează?

— Nu mă deranjează.

— Dar cum poți să crezi chestia asta? Nu ştii nimic despre mine!

Fukaeri ridică din umeri fără să spună nimic.

Mâncară apoi o vreme în tăcere. Fukaeri îşi îndrepta toată atenția asupra salatei. Din când în când, îşi ungea o chiflă cu unt şi o mânca. Apoi bea o gură de vin. Tengo ducea pastele la gură mecanic, în timp ce învârtea în minte fel de fel de posibilități, într-un târziu, lăsă furculița jos şi spuse:

— Când Komatsu-san mi-a expus prima dată ideea, mi s-a părut o glumă proastă. O chestie imposibilă. Voiam să-l refuz. Dar, după ce m-am întors acasă şi m-am tot gândit la propunerea lui, am început să vreau s-o fac din ce în ce mai tare. Lăsând la o parte dacă e etic sau nu,

am ajuns să îmi doresc să dau o nouă formă poveştii pe care ai creat-o tu, *Crisalida de aer.* Cum să-ți spun, a fost o dorință naturală, spontană.

A fost mai mult decât dorință, am râvnit după ea de-a bine- lt*a, completă Tengo în mintea sa. Komatsu prezisese corect că-i va fi din ce în ce mai greu să-şi controleze pofta aceasta.

Fukaeri nu spuse nimic. îl privea cu ochi indiferenți şi frumoşi, ca din adâncuri. Părea să se lupte să-i înțeleagă vorbele.

— Vrei să rescrii, întrebă ea.

Tengo o privi drept în ochi.

— Aşa cred.

Pupilele negre ale lui Fukaeri luciră uşor, de parcă ceva s-ar li stârnit înăuntru. Cel puțin aşa i se păru lui Tengo.

Tengo îşi ținea mâinile ca şi cum ar fi avut în palme o cutie imaginară. Gestul său nu avea nici un sens anume, dar acel obiect inexistent îi servea să transmită ceea ce simțea.

— Nu pot să-ți explic prea bine, dar, recitind *Crisalida de aer* iii[1] câteva ori, am avut senzația că pot vedea şi eu lucrurile văzute iii-tine. Mai ales când apar Oamenii cei Mici. Ai o imaginație deosebită. Originală şi contagioasă.

[•'ukaeri puse încet lingura pe farfurie şi se şterse cu un şervet la ^ură.

— Oamenii cei Mici există de-adevăratelea, spuse ea încet.

— Există de-adevăratelea?

Fukaeri făcu o pauză. Apoi zise:

— Ca mine şi ca tine.

— Ca mine şi ca tine, repetă Tengo.

— Dacă vrei, poți să-i vezi şi tu.

Felul concis de a vorbi al lui Fukaeri era neobişnuit de convingător. Simțeai cum fiecare cuvânt ți se împlântă în minte ca un ac. Insă Tengo încă nu se decisese cât de serioasă era. Era ceva neobişnuit la ea, ceva scăpat din frâie. Poate că era un dar înnăscut, poate că se afla în fața unui geniu autentic. Sau poate că doar se prefăcea. Adolescentele deştepte joacă uneori teatru - în mod instinctiv. Se pretind excentrice. îşi zăpăcesc interlocutorul prin cuvinte sugestive. Asistase de multe ori la aşa ceva. Câteodată e dificil să-ți dai seama când joacă teatru şi când sunt serioase. Tengo se hotărî să aducă discuția înapoi la realitate. Sau măcar mai aproape de realitate.

— Dacă tu eşti de acord, eu aş dori chiar şi mâine să încep să rescriu *Crisalida de aer.*

— Dacă asta îți dorești.

— Asta îmi doresc, răspunse Tengo concis.

— Ai pe cineva de cunoscut, spuse Fukaeri.

— Trebuie să cunosc pe cineva? zise Tengo.

Fukaeri încuviință.

— Despre cine e vorba? întrebă el.

întrebarea îi fu ignorată.

— Vorbești cu el, spuse fata.

— Dacă e nevoie, sigur că da.

— Ești liber duminică dimineață, întrebă ea din nou fără urmă de intonație.

— Sunt liber, răspunse el, cu senzația că poartă o discuție semnalizând cu fanioane.

*

După ce terminară de mâncat, se despărțiră. Tengo introduse câteva monede de zece yeni în telefonul public din restaurant și îl sună pe Komatsu la serviciu. Era încă acolo, dar dură ceva timp până veni la telefon. Tengo așteptă cu receptorul la ureche până când îi auzi vocea.

— Cum a fost? A mers bine? întrebă Komatsu.

— I-am spus de chestia cu rescrisul cărții și, în principiu, a fost de acord. Cel puțin, așa cred.

— E suficient! spuse Komatsu și glasul i se înveseli. Minunat. Adevărul este că îmi făceam griji. M-am temut că nu ești potrivit pentru asemenea negocieri.

— Nu prea a fost o negociere, spuse Tengo. N-am avut nevoie s-o conving. I-am explicat ideea și ea s-a decis singură.

— Nu contează. Dacă am obținut ce voiam, nu mă plâng. Planul nostru merge înainte.

— Numai că înainte de asta, zice că trebuie să cunosc pe cineva.

— Pe cineva?

— Nu știu pe cine. Știu doar că Fukaeri vrea să mă întâlnesc cu el și să stăm de vorbă.

Komatsu rămase tăcut vreme de câteva secunde.

— Și când vă întâlniți?

— Duminica asta. Mă duce ea la el.

— în privința secretelor există o regulă importantă, spuse Komatsu pe un ton serios. Trebuie să fie știute de cât mai puțini oameni. în

momentul ăsta, planul nostru nu e cunoscut decât de trei oameni. Tu, eu şi Fukaeri. Dacă se poate, aş vrea să nu mai afle prea multă lume. înțelegi?

— Teoretic, spuse Tengo.

Apoi însă vocea lui Komatsu se înmuie din nou.

— Dar orice-ar fi, Fukaeri a fost de acord să-i modifici manuscrisul. Asta e cea mai importantă chestie. Om vedea noi şi cu restul ce-o fi.

Tengo mută receptorul în mâna stângă. Apoi îşi apăsă tâmpla cu arătătorul de la mâna dreaptă.

— Komatsu-san, ştiți, mă îngrijorează ceva. N-am nici un temei concret, dar simt că mă bag în ceva *care nu e normal.* **Cât am discutat cu Fukaeri, nu m-a sâcâit prea tare, dar de când m-am despărțit de ea, senzația s-a intensificat. Poate-i premoniție, poate intuiție, în orice caz e ceva suspect în povestea asta. Ceva nu e normal. Simt chestia asta nu cu mintea, ci cu întregul corp.**

— Ai simțit-o după ce te-ai văzut cu Fukaeri?

— S-ar putea. Fukaeri e sută la sută autentică, aşa cred. Sigur, asta e doar intuiția mea.

— Adică e cu adevărat talentată?

— Nu ştiu dacă e vorba de talent. Abia am cunoscut-o, spuse Tengo. Numai că pare să vadă cu adevărat lucruri care nouă ne sunt ascunse. S-ar putea să aibă ceva special. Asta nu-mi dă mie pace.

— Adică e scrântită?

— Are excentricitățile ei, dar nu cred că e nebună. Se poate discuta cât de cât normal cu ea, spuse Tengo, apoi tăcu o vreme. Numai că ceva nu-mi dă pace.

— Oricum, a fost interesată de tine, zise Komatsu.

Tengo îşi căută cuvintele potrivite, dar în zadar.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa, răspunse.

— A vrut să se întâlnească cu tine şi te-a crezut în stare să rescrii *Crisalida de aer.* **Adică te-a plăcut. Ai făcut treabă bună, Tengo. Ce-o să fie de aici înainte nu ştiu nici eu. Sigur că există riscuri, dar riscurile sunt condimentele vieții. Să începi de îndată să refaci** *Crisalida de aer.* **Nu avem prea mult timp. Trebuie să băgăm varianta nouă în grămada cu celelalte manuscrise pe cât se poate de repede. O substituim cu originalul. Poți s-o faci în zece zile?**

Tengo oftă.

— Cam greu.

— Nu trebuie să fie versiunea finală. După ce ajungem la nivelul următor, putem să mai umblăm puțin la ea. Deocamdată e suficient să-i dai o formă.

Tengo evaluă mental cam cât avea de muncă.

— Atunci, în zece zile poate reuşesc să fac ceva. Dar nu înseamnă că nu e greu!

— Fă-o, atunci, spuse Komatsu pe un ton voios. Să priveşti lumea prin ochii ei; să devii un intermediar care face legătura între lumea ei şi cea reală. Poți să faci lucrul ăsta, Tengo. Pentru min...

Aici se termină ultima fisă de zece yeni.

Capitolul 5
O profesie care necesită o pregătire specială şi antrenament

După ce îşi termină treaba, Aomame merse pe jos o vreme, apoi se urcă într-un taxi şi se duse la un hotel din Akasaka. Trebuia să-şi calmeze nervii încordați cu puțin alcool înainte să se întoarcă acasă şi să se culce. Orice s-ar zice, cu foarte puțin timp în urmă trimisese pe cineva pe lumea cealaltă. Era un nenorocit care merita să moară, dar un om e un om. încă îi mai stăruia în mâini senzația de viață care se stinge. O ultimă răsuflare şi sufletul părăseşte trupul. Aomame se dusese de mai multe ori la barul acelui hotel. Era la ultimul etaj al unui zgârie-nori, oferea o panoramă splendidă şi se stătea foarte comod la tejghea.

Intră în bar puțin după ora şapte. Un tânăr duet interpreta *Sweet Lorraine* **la pian şi chitară, după o înregistrare mai veche a lui Nat King Cole. Nu suna rău. Aomame se aşeză la tejghea, ca de obicei, şi comandă un gin tonic şi fistic. încă nu se aglomerase. Doi tineri care se delectau cu cocteiluri admirând panorama nocturnă, patru oameni de afaceri la costum, adânciți în negocieri, un cuplu de străini între două vârste, cu câte un pahar de martini în mână. Aomame îşi bău ginul tonic alene. Nu voia să se amețească prea repede. Seara abia începuse.**

Scoase din geantă o carte şi se apucă să citească. Era despre căile ferate manciuriene din anii '30. La un an după încheierea războiului ruso-japonez, Japonia a preluat controlul asupra căii ferate de la ruşi şi a înființat căile ferate manciuriene (Compania Căile Ferate Sud-Manciuriene), care s-au dezvoltat într-un ritm rapid. Fuseseră vârful de lance în invazia Chinei de către Imperiul Japonez şi au fost desființate de armata sovietică în 1945. Până la începutul războiului germano-sovietic, în 1941, folosind calea ferată manciuriană şi continuând apoi pe cea siberiană, se putea ajunge de la Shimonoseki la Paris în treisprezece zile.

O tânără îmbrăcată într-un costum business, cu o geantă mare de umăr alături şi care citeşte cu nesaț o carte (cartonată) despre căile ferate manciuriene, nu are cum să fie luată drept prostituată de lux

care vânează clienți, dacă stă singură şi bea într-un bar, socotea Aomame. Pe de altă parte, ea nu ştia cum arată de fapt o prostituată de lux. Dacă, de exemplu, chiar ar fi fost o prostituată ai cărei clienți erau afaceriştii înstăriți, s-ar fi străduit probabil să nu o arate, ca să nu-i facă să se simtă încordați şi ca să nu fie dată afară din bar. Poate că ar fi purtat un costum Junko Shimada, o cămaşă albă, machiaj discret, o geantă mare şi practică şi ar fi ținut în brațe o carte despre căile ferate manciuriene. Aşadar, ce făcea ea în acel moment nu era foarte diferit de ce ar face o prostituată de lux care îşi aşteaptă muşteriii.

Ceva mai târziu, barul deja se aglomerase. De peste tot din jur se auzea freamăt de voci. Dar încă nu apăruse nici un client aşa cum căuta ea. Aomame îşi mai comandă un gin tonic, o porție de salată asortată (încă nu mâncase de seară) şi îşi continuă lectura. într-un sfârşit, apăru un bărbat care se aşeză la tejghea. Venise neînsoțit. Era bronzat şi purta un costum gri-albas- tru cu o croială elegantă. Nu vădea gust rău nici în materie de cravate. Cea pe care o avea la gât nu era nici prea țipătoare, nici prea ternă. La cei vreo cincizeci de ani ai săi, părul i se rărise simțitor. Nu purta ochelari. Probabil venise la Tokio în interes de serviciu, îşi terminase treaba şi avusese chef să bea un pahar înainte de culcare. La fel ca Aomame. Avea nevoie de o anumită cantitate de alcool ca să-şi destindă nervii încordați.

Majoritatea angajaților trimişi la Tokio în deplasare nu stăteau la astfel de hoteluri de lux, ci la unele de rând, mai ieftine. Hoteluri aflate în apropierea gărilor, în care patul ocupă aproape toată camera, geamul dă doar către zidul clădirii învecinate şi în care nu poți să faci duş fără să te loveşti de douăzeci de ori cu cotul în perete. La fiecare etaj au instalate pe hol automate cu băuturi şi articole de toaletă. Trag la ele ori pentru că ceva mai bun nu îşi permit din diurnă, ori ca să bage în buzunar diferența care le rămâne alegând un loc mai ieftin. Beau o bere la cârciuma din colț, apoi se duc la culcare. Dimineața înfulecă ceva la un fast-food, în apropiere.

însă cei care stăteau la acest hotel erau alt gen de oameni. Când veneau la Tokio în interes de serviciu, nu mergeau decât cu Shinkansenul[3], la clasa întâi şi trăgeau mereu la acelaşi hotel de lux. După ce îşi terminau treaba, se relaxau la bar, savurând băuturi scumpe. Cei mai mulți ocupau funcții în administrație la companii de

3 Tren de mare viteză.

primă clasă. Sau erau liber profesionişti, medici sau avocați. Trecuseră pragul vârstei de mijloc şi nu duceau lipsă de bani. în plus, erau obişnuiți cu distracția. Exact genul la care se gândea Aomame.

încă dinainte să împlinească douăzeci de ani, Aomame se simțise atrasă de bărbații cu părul rar, între două vârste. Prefera să mai aibă puțin păr, decât să fie complet chei. însă asta nu era suficient. Importantă era şi forma capului. Ideal i se părea cum arăta Sean Connery. Avea o formă a capului superbă, foarte sexy. La simpla sa vedere, i-o lua inima la galop. Şi bărbatul care se aşezase la tejghea, două scaune mai încolo, avea o formă a capului destul de frumoasă. Sigur, nu era perfect ca Sean Connery, dar avea un aer interesant. Linia părului i se retrăsese mult, către spate, iar puținul păr rămas o ducea cu gândul la o pajişte acoperită cu chiciură, într-o zi de sfârşit de toamnă. Aomame îşi ridică foarte puțin privirea din carte şi îi admiră conturul capului câteva momente. Nu avea un chip remarcabil. Nu era gras, dar începea să i se lase un pic pielea sub bărbie. Avea şi pungi sub ochi. Un bărbat între două vârste, cum întâlneşti pe toate drumurile. Şi totuşi, cu un cap modelat pe placul ei.

Când barmanul îi aduse meniul, bărbatul comandă un *scotch highball* **fără să se uite pe el. Barmanul îl întrebă dacă preferă vreo marcă anume, dar acesta răspunse că nu, poate să fie orice. Avea o voce joasă şi liniştită. Vorbise cu accent din regiunea Kansai. însă imediat bărbatul se răzgândi şi întrebă dacă au cumva Cutty Sark. Barmanul îi răspunse că da. Nu-i rău deloc, îşi zise Aomame. îi plăcuse faptul că nu alesese Chivas Regal sau cine ştie ce** *single malt* **simandicos. Părerea ei era că acei care sunt prea pretențioşi la băutură sunt de cele mai multe ori plicticoşi în pat. De ce, nu se ştie.**

Lui Aomame îi plăcuse accentul lui. îi plăcea mai ales cât de caraghios suna un om născut şi crescut în zona Kansai care venea la Tokio şi se străduia să folosească expresii locale. Se dădea în vânt după acea nepotrivire dintre vocabular şi intonație. Felul acela aparte în care răsunau cuvintele era ciudat de liniştitor. Pe el îl aleg, se hotărî ea. Vreau să-mi plimb degetele prin părul lui rar. Când barmanul îi aduse paharul cu Cutty Sark, ea îl opri şi îi spuse cu o voce care să fie auzită de bărbat:

— Un Cutty Sark cu gheață.

— Imediat, răspunse barmanul impasibil.

Bărbatul îşi descheie primul nasture de la cămaşă şi îşi slăbi

cravata bleumarin cu imprimeu mărunt. Şi costumul era tot bleumarin. Cămaşa avea o nuanță simplă, de albastru deschis. Aomame îşi aşteptă băutura citind. între timp îşi descheiase cu nonşalanță un nasture de la cămaşă. Orchestra interpreta *It's Only a Paper Moon.* **Pianistul cânta câteva acorduri din refren. Cum primi whiskyul cu gheață, Aomame duse paharul la gură şi luă o înghițitură. Observă că bărbatul arunca priviri furişe în direcția ei. îşi ridică ochii din paginile cărții şi îl privi nonşalant. Când îi intersectă privirea, zâmbi aproape imperceptibil şi imediat îşi aținti ochii înainte, prefăcându-se că se uită pe geam.**

Era momentul ideal să o abordeze. Special crease această conjunctură. însă bărbatul nu i se adresă. Incredibil, ce naiba face? îşi zise Aomame. Cum să nu priceapă ce înseamnă un semnal discret? Probabil că n-are curaj, presupuse ea. El are cincizeci de ani, eu, douăzeci şi ceva şi i-o fi frică să nu-1 ignor dacă vorbeşte cu mine, să nu râd de el, om respectabil, cu chelie. Măi, să fie! Habar n-are de nici unele!

Aomame închise cartea şi o vârî în geantă. Apoi i se adresă ea bărbatului:

— îți place Cutty Sark?

Bărbatul o privi mirat, cu o expresie nedumerită, de parcă nu pricepea întrebarea. Apoi expresia i se şterse de pe chip.

— Ăă... da, Cutty Sark..., bâigui el. Beau de multă vreme, fiindcă îmi place eticheta. E cu o corabie.

— Deci îți plac ambarcațiunile.

— Da, cele cu pânze.

Aomame ridică paharul. Bărbatul îl ridică şi el un pic pe al lui. Ca şi cum ar fi ciocnit.

Apoi Aomame îşi puse geanta pe umăr, îşi luă paharul şi se mută două scaune mai încolo, lângă bărbat. Acesta fu surprins, dar încercă să-şi disimuleze reacția.

— Aveam întâlnire cu o fostă colegă de liceu, dar văd că mi-a tras clapa, zise Aomame privindu-şi ceasul. N-a apărut,nu m-a contactat.

— Poate că a greşit ziua întâlnirii.

— Poate. Ea oricum a fost dintotdeauna cam amețită. Mă gândeam s-o mai aştept un pic şi mă întrebam dacă putem să stăm de vorbă între timp. Sau preferi să stai singur, liniştit?

— Nu, nici vorbă, răspunse bărbatul un pic incoerent.

Se încruntă şi o privi pe Aomame ca şi cum ar fi evaluat un bun

lăsat gaj. Părea să se întrebe dacă nu cumva era o prostituată care încerca să agațe clienți. însă Aomame nu avea aerul ăsta. Chiar nu arăta a prostituată. Bărbatul păru să se mai relaxeze întrucâtva.

— Stai aici, la hotel? o întrebă el.

Aomame clătină din cap.

— Nu, eu locuiesc în Tokio. Aici doar aveam în tâlnire cu prietena mea. Tu?

— în deplasare. Am venit din Osaka, să particip la oşedință. Nu a fost o şedință prea importantă, dar nu se cădea să nu vină nimeni de la sediul central al firmei, din Osaka.

Aomame zâmbi politicos. Nu-mi pasă nici cât nejru sub unghie de serviciul tău, îşi zise ea în gând. Mi-a plăcut forma capului tău şi atât. însă, evident, nu dădu glas gându rilor.

— Mi-am terminat treaba şi am avut chef să beau u*i păhărel. Mâine dimineață mai am ceva de rezolvat şi mă întorc laOsaka.

— Şi eu tocmai am terminat o treabă importantă.

— Da? Ce fel de treabă?

— Nu prea am chef să vorbesc despre serviciu, dar,în fine, ceva de specialitate.

— De specialitate, repetă bărbatul. O profesie care *iecesită o pregătire specială şi antrenament, pe care oamenii de arând nu o pot face.

Ce eşti, dicționar ambulant? îşi zise Aomame şi zâmbi, fără s-o spună cu voce tare.

— Cam aşa ceva.

Bărbatul mai luă o gură şi ronțăi câteva alune din bolul de pe tejghea.

— Aş vrea să ştiu cu ce te ocupi, dar ai zis că nu ai chef să vorbeşti despre asta.

— Deocamdată nu, încuviință ea.

— Să fie oare ceva legat de cuvinte? De exemplu, redactor sau cercetător?

— Ce te face să crezi asta?

Bărbatul îşi duse mâna la nodul de la cravată şi-l strânse bine la loc. îşi încheie şi nasturele de la cămaşă.

— Pur şi simplu. Fiindcă citeai cu interes o carte groasă.

Aomame ciocăni uşor cu unghia în buza paharului.

— Citeam cartea fiindcă îmi place. N-are nici o legătură cu serviciul.

— Atunci chiar nu ştiu. Nu mă prind.

— N-ai cum să te prinzi, zise Aomame. în vecii vecilor, adăugă ea în gând.

Bărbatul o privi din cap până în picioare cu nonşalanță. Prefăcându-se că a scăpat ceva, Aomame se aplecă, lăsându-1 să-i admire decolteul în voie. Probabil că se întrezărea uşor şi forma sânilor. Şi sutienul alb, cu dantelă. Apoi se îndreptă la loc şi luă o gură de whisky. Cuburile mari şi rotunde de gheață se ciocneau sec de pahar.

— Să mai cer un rând? Eu mai vreau unul, zise bărbatul.

— Te rog.

— Rezişti bine la băutură.

Aomame zâmbi ambiguu şi luă brusc o mină serioasă.

— Bine că mi-am adus aminte. Am o întrebare.

— Ce anume?

— S-a schimbat cumva de curând uniforma polițiştilor? Şi armele pe care le poartă?

— Ce înțelegi prin „de curând"?

— Cam de o săptămână.

— Uniforma şi armele polițiştilor s-au schimbat, aşa e, dar acum vreo câțiva ani, îi răspunse el cu o expresie nedumerită.

De la uniforma aia strâmtă au trecut la una lejeră, ca un pulover, iar acum au în dotare nişte pistoale automate, de tip nou. Alte schimbări majore nu cred să mai fie.

— Dar până săptămâna trecută au avut revolvere vechi, nu?

Bărbatul clătină din cap.

— Nici vorbă. Poartă toți arme automate de ceva timp.

— Eşti absolut sigur?

Tonul ei îl făcu să ezite. Se încruntă şi se strădui să-şi amintească.

— Păi, parcă nu mai sunt aşa de sigur. Dar sunt convins că a scris la ziar că toți polițiştii au primit arme noi. S-a iscat un pic de tevatură la momentul respectiv. Evident, anumite grupuri de cetățeni au protestat la guvern că sunt prea performante.

— Acum câțiva ani?

Bărbatul îl chemă pe barmanul mai în vârstă şi îl întrebă când se schimbaseră uniforma şi armele polițiştilor.

— Acum doi ani, în primăvară, răspunse acesta fără şovăială.

— Ai văzut cum barmanul unui hotel de lux le ştie pe toate? remarcă bărbatul râzând.

Barmanul râse şi el.

— Nici vorbă de aşa ceva. Fratele meu mai mic se întâmplă să fie

polițist şi de aceea îmi amintesc evenimentul foarte bine. Se tot plângea că nu-i place uniforma şi că pistolul e prea greu. încă se mai plânge. Pistoalele sunt Beretta, de nouă milimetri, care se transformă în semiautomate dintr-o singură mişcare. Sunt produse în țară de Mitsubishi, sub licență. La noi nu prea sunt conflicte armate şi nu e nevoie de pistoale atât de performante. Mai îngrijorător ar fi dacă s-ar fura. Dar guvernul a dus la un moment dat o politică de îmbunătățire a aparatului polițienesc.

— Şi ce s-a întâmplat cu revolverele vechi? întrebă Aomame controlându-şi tonul cât putea de bine.

— Au fost colectate şi distruse, răspunse barmanul. Am văzut la televizor un reportaj despre procedeul folosit. E o treabă foarte complicată să distrugi atâtea pistoale şi să dai gloanțele la deşeuri.

— Mai bine le vindeau în străinătate, zise bărbatul.

— Constituția ne interzice să exportăm arme, preciză barmanul cu modestie.

— Vezi, barmanul unui hotel de lux...

— în concluzie, de doi ani poliția japoneză nu mai foloseşte revolvere. Corect? îl întrebă Aomame pe barman, întrerupându-1 pe bărbat.

— Din câte ştiu eu, da.

Aomame se încruntă uşor. Am pățit ceva la cap? Doar azi-dimineață am văzut un polițist în uniforma veche, cu revolver la brâu. N-am auzit nici o vorbă cum că s-ar fi scos din uz absolut toate revolverele vechi. Pe de altă parte, e imposibil să cred că amândoi greşesc sau mă mint. Prin urmare, înseamnă că mă înşel eu.

— Mulțumesc, e suficient, îi spuse ea barmanului. Acesta afişă un zâmbet ca un semn potrivit de punctuație şi îşi reluă lucrul.

— Te interesează polițiştii? o întrebă bărbatul.

— Nu, nu-i vorba de asta. Pur şi simplu nu reuşeam să-mi amintesc prea bine, răspunse ea evaziv.

Cei doi îşi băură al doilea rând de Cutty Sark. Bărbatul îi vorbi despre iahturi. Avea unul pe care îl ținea într-un debarcader din Nishinomiya. Când era liber, ieşea cu el în larg. îi descria cu entuziasm ce senzație minunată era să fie singur pe mare şi să simtă vântul în față. Aomame nu avea nici un chef să-i asculte sporovăiala despre iahturi. Ar fi preferat să audă istoria rulmentului cu bile sau despre resursele minerale din Ucraina. Aruncă un ochi la ceasul de mână.

— S-a făcut târziu. Pot să-ți pun o întrebare pe şleau?

-Da.

— E ceva cam... intim.

— Dacă pot să-ți răspund, sigur.

— O ai mare?

Bărbatul deschise uşor gura, se încruntă şi o privi o vreme pe Aomame. Parcă nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile, însă Aomame era foarte serioasă. Nu părea să glumească. înțelese asta din privirea ei.

— Ştiu şi eu..., răspunse şi el foarte serios. Cred că e normală. M-ai luat pe nepregătite, nici nu ştiu ce să zic...

— Câți ani ai? îl întrebă ea.

— Abia am împlinit cincizeci şi unu luna trecută, răspunse bărbatul nesigur.

— Ai trăit mai bine de cincizeci de ani cu un creier normal, un serviciu ca toată lumea, ai până şi un iaht, dar nu eşti în stare să-ți dai seama dacă o ai mai mică sau mai mare?

— Păi..., cred că e un pic mai mare, răspunse el cu dificultate, după câteva clipe de gândire.

— Pe bune?

— De ce te preocupă chestia asta?

— Mă preocupă? Dar cine a zis că mă preocupă?

— Nu, nimeni..., răspunse bărbatul trăgându-se în spate. Mi s-a părut că ar fi o problemă.

— Ba nu e deloc o problemă, zise Aomame răspicat. Mie, una, îmi plac mai mari, atâta tot. Din punct de vedere vizual. Nu e vorba că dacă nu e mare nu simt nimic sau mai ştiu eu ce. Asta nu înseamnă că ajunge să fie mare şi gata, ci că prefer să fie mai măricuță. Ce, nu e voie? Fiecare cu preferințele lui, nu? Bine, nici să nu fie aiurea de mare, că doare. înțelegi?

— Atunci înseamnă că ar putea să-ți fie pe plac. E ceva mai mare, dar în nici un caz aiurea de mare. Cu alte cuvinte, e exact cum trebuie.

— Nu mă minți, da?

— Nu rezolv nimic dacă mint.

— Hm. Atunci, arată-mi-o!

— Aici?

Aomame se încruntă, dar reuşi să se controleze.

— Aici? Nu eşti întreg la minte? Frumos îți şade la vârsta asta să-ți treacă asemenea lucruri prin cap! Costum elegant, cravată la gât, dar

nu şi cu picioarele pe pământ? Cum să o scoți aici? Nu te gândeşti ce-ar zice lumea? Mergem la tine în cameră, îți dai frumuşel pantalonii jos şi mi-o arăți. Să fim doar noi doi. Nu ți-era clar?

— Şi după ce ți-o arăt ce facem? întrebă bărbatul îngrijorat.

— Ce facem după ce mi-o arăți? repetă Aomame, apoi se încruntă fără reținere, ținându-şi respirația. Facem sex, ce altceva să facem? Că doar nu mergem până la tine în cameră doar ca să mi-o arăți, după care eu îți zic: „Mulțumesc frumos. Mi-ai arătat ceva minunat. Noapte bună!" şi plec acasă. Ai vreo doagă sărită?

Văzându-i chipul schimbându-se atât de drastic, bărbatul înghiți în sec. Majoritatea bărbaților băgau coada între picioare când o vedeau încruntându-se. Copiii riscau chiar să se scape pe ei, atât era de şocantă expresia sa. Aomame realiză că exagerase. Nu intenționase să-l sperie atât de tare. Avea ceva de rezolvat înainte. îşi redresă în grabă chipul şi se forță să zâmbească, apoi îi reaminti:

— Pe scurt, mergem la tine în cameră, ne băgăm în pat şi facem sex. Nu eşti *gay* **sau impotent, nu?**

— Nu, nu. Am şi doi copii...

— Nu te-a întrebat nimeni câți copii ai, da? N-am venit cu recensământul, aşa că te rog să nu mai spui chestii irelevante. întrebarea mea era dacă ți se scoală când eşti în pat cu o femeie. Atâta tot.

— Nu mi s-a întâmplat până acum să mă lase la nevoie. Dar nici tu nu eşti profesionistă... adică nu e asta ocupația ta, nu?

— Nu, stai liniştit. Nu sunt nici profesionistă, nici vreo perversă. Sunt un simplu cetățean care vrea doar să se culce cu un partener de sex opus. Nu vreau nimic ieşit din comun, ci o chestie foarte normală. E ceva în neregulă la asta? Am terminat o treabă dificilă legată de serviciu, a venit seara şi am chef să beau un pahar şi să mă culc cu un necunoscut ca să mă mai destind. Să mă relaxez un pic. Am nevoie de chestia asta. Ca bărbat pricepi, nu?

— Sigur că pricep, dar...

— Nu-mi trebuie nici un ban de la tine. Ba chiar îți dau eu, dacă reuşeşti să mă satisfaci. Am prezervative, deci să nu-ți fie teamă că iei vreo boală. Ai priceput?

— Am priceput, dar...

— Nu prea pari să ai chef. Nu-ți convin?

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Doar că nu prea înțeleg. Eşti tânără

şi frumoasă, iar eu probabil că sunt de vârsta tatălui tău şi...

— Lasă prostiile, te rog frumos! Oricâți ani ar fi între noi, eu nu-s fi-ta şi nici tu nu eşti taică-meu. Asta să fie clar. Nu face generalizări din astea aberante, că mă enervezi. îmi place capul tău chel. Şi forma lui. Ai priceput?

— N-aş zice că sunt chel. A început doar să mi se rărească părul un pic pe la....

— Ajunge! se răsti Aomame abținându-se să nu se încrunte de-a binelea, apoi îşi mai îmblânzi vocea, nevrând să-l sperie de tot. Uite, chiar nu contează. Te rog frumos, nu mai spune prostii!

Poate să spună ce vrea, aia e chelie în toată regula, îşi zise Aomame. Dacă pe fişa de recensământ ar exista şi o rubrică referitoare la chelie, mai mult ca sigur ar fi bifată. Dacă e să te duci în rai, o să ajungi în raiul chelioşilor. Dacă e să mergi în iad, o să ajungi în iadul chelioşilor. Pricepi? Dacă pricepi, te rog să nu-ți mai întorci spatele la realitate. Hai să mergem! Te duc direct în raiul chelioşilor.

*

Bărbatul achită nota de plată, apoi merseră împreună în camera lui.

într-adevăr, avea un penis peste medie, dar nu exagerat de mare. Exact aşa cum îl descrisese. Aomame îl masă cu pricepere până se mări şi se întări. îşi scoase apoi cămaşa şi fusta.

— Am sânii mici, nu? zise ea pe un ton rece, privindu-1 de sus. Te simți prostit fiindcă eu am sânii mici, dar tu o ai mare. Te simți păcălit, nu?

— Nu, nici vorbă. Nu mi se pare că ai pieptul mic. Are o formă foarte frumoasă.

— Zău? Uite, să-ți zic o chestie. Să nu crezi că eu port mereu sutiene din astea împopoțonate cu dantelă. Mi l-am pus pe-ăsta pentru că am fost la serviciu şi n-am avut încotro. Ca să pot să-mi expun decolteul.

— Şi ce fel de serviciu ziceai că ai?

— Ți-am mai zis o dată clar că n-am chef să vorbesc despre asta. Dar să ştii că, orice ocupație ai avea, e greu să fii femeie.

— Şi bărbații au parte de destule în viață.

— Dar nu trebuie să-şi pună sutien cu dantelă dacă nu vor.

— Asta aşa e, dar...

— Atunci nu pretinde că înțelegi. Femeile au parte de mai multe

greutăți decât bărbații. Ai coborât vreodată o scară abruptă în pantofi cu toc? Ai sărit vreodată gardul într-o fustă scurtă şi strâmtă?

— îmi pare rău, se scuză bărbatul sincer.

Aomame îşi desfăcu sutienul de la spate şi-l aruncă pe jos. îşi rulă ciorapii, îi scoase şi-i aruncă şi pe ei pe podea. Apoi se întinse pe pat şi începu să-i maseze din nou penisul.

— E superb! Chiar sunt impresionată. Are şi o formă frumoasă, mărime ideală şi e tare ca o rădăcină de copac.

— Mersi că-mi spui asta, zise bărbatul uşurat.

— Uite, o să te alint de n-o să mai poți. O să-ți placă la nebunie.

— N-ar fi mai bine să facem un duş înainte? Eu sunt cam transpirat.

— Şşt! făcu Aomame şi îl plesni uşor peste testiculul drept, în semn de avertizare. Am venit aici ca să fac sex, nu duş. Ai priceput? Mai întâi ne-o punem. Ne-o punem zdravăn. Nu mă interesează transpirația. Nu sunt o elevă sfioasă.

— Am priceput.

*

După ce terminară, mângâindu-i ceafa bărbatului obosit, întins pe burtă, Aomame simți o poftă nebună să-i înfigă acul ascuțit în acel punct anume de pe ceafă. Aproape că se gândi serios s-o facă. Avea în geantă dăltița, înfăşurată într-o cârpă. în vârful ei ascuțit cu migală stătea înfipt dopul de plută special tratat. Dacă voia, putea s-o facă foarte uşor. Palma dreaptă ar cădea peste mânerul de lemn, iar bărbatul ar fi mort fără să se dumirească ce se întâmplă. Fără pic de durere. Ar fi considerată moarte naturală. însă, desigur, Aomame renunță la idee. Nu avea nici un motiv să-l elimine pe acest om din societate. în afară de faptul că pentru ea nu mai avea acum nici un *raison d'etre.* **Aomame îşi scutură capul ca să alunge gândurile periculoase.**

Nu e un om rău, îşi spuse ea. Sexul în sine fusese destul de plăcut. Se abținuse să ejaculeze până nu terminase şi ea. Avea un cap frumos şi o chelie pe placul ei. Penisul avea o mărime numai bună. Era politicos, îmbrăcat cu gust, nu era băgăcios. Bine crescut. Sigur, spunea lucruri foarte plictisitoare şi o enervase destul de rău, dar asta nu era o crimă care să merite pedeapsa cu moartea. Poate.

— Pot să dau drumul la televizor? întrebă ea.

— Sigur, răspunse el, întins pe pat cu fața în jos.

Dezbrăcată, Aomame se uită la tot buletinul de ştiri de la ora unsprezece. In Orientul Mijlociu continua războiul sângeros dintre Iran şi Irak. Erau complet împotmoliți, fără nici o speranță de soluționare a conflictului. în Irak, tinerii care se sustrăgeau de la recrutare erau spânzurați de stâlpii de telegraf, ca să servească drept lecție. Guvernul iranian îl critica pe Saddam Hussein pentru faptul că folosea gaz paralizant şi arme biologice. Walter Mondale şi Gary Hart erau în cursa pentru nominalizarea candidatului democrat la alegerile prezidențiale. Nici unul din ei nu arăta deosebit de inteligent. Un preşedinte inteligent ar fi devenit ținta unui asasinat şi probabil toți se străduiau să-i evite pe cei cărora le mergea mintea prea bine.

Se făceau progrese la construirea bazei permanente pe Lună. Statele Unite şi URSS-ul se aflau într-o competiție bizară, exact cum se întâmplase şi în cazul bazei de cercetare de la Polul Sud. Bază pe Lună? se miră Aomame. Nu mai auzise până atunci de aşa ceva. Oare ce se întâmpla? Până la urmă, se hotărî să nu-şi bată capul cu asta, pentru că existau alte probleme mai grave şi mai urgente. Incendiul de la mina din Kyushu se soldase cu mulți morți, iar guvernul investiga cauzele. Pentru Aomame, mai surprinzător era faptul că, într-o eră în care se construia o bază pe Lună, oamenii încă mai săpau după cărbune. America îi cerea Japoniei să-şi deschidă piața financiară. Morgan Stanley şi Merrill Lynch puseseră pe jar Guvernul şi acum căutau alte surse de bani. Urmă o ştire despre o pisică isteață din prefectura Shimane. Deschidea singură fereastra ca să iasă afară, dar o şi închidea în urma ei. O învățase stăpânul. Aomame se uită impresionată cum o pisică neagră şi slabă se întorcea, întindea o lăbuță şi închidea fereastra cu o privire elocventă.

Fuseseră fel şi fel de ştiri, dar nici una despre un om găsit mort într-un hotel din Shibuya. Când se termină buletinul de ştiri, Aomame luă telecomanda şi închise televizorul. în jur se lăsă o linişte deplină. Se auzea doar respirația uşoară a bărbatului adormit lângă ea.

Bărbatul ăla încă mai zace în aceeaşi poziție, cu capul pe birou, îşi zise ea. Probabil că pare cufundat în somn, la fel ca cel de lângă mine. Doar că nu i se aude respirația. Nu mai are nici o şansă să se trezească şi să se ridice. Aomame stătea şi se gândea la acel cadavru, cu ochii în tavan. Scutură uşor din cap şi se încruntă. Apoi se ridică din pat şi îşi adună una câte una hainele împrăştiate pe jos.

Capitolul 6
Mergem departe?

Komatsu îl sună vineri, în zorii zilei. Abia trecuse de ora cinci, iar Tengo încă visa că se afla pe un pod lung de piatră. Uitase pe partea cealaltă nişte hârtii importante, iar acum traversa să le ia. Era singur pe pod. Râul era frumos, cu bancuri de nisip din loc în loc. Apa curgea liniştit, iar pe bancurile de nisip creşteau sălcii. Crengile lor, cu frunze proaspete şi verzi, aproape că atingeau suprafața apei. Se vedeau şi siluetele elegante ale păstrăvilor. Era o privelişte ca pe o farfurie decorativă chinezească. Trezit în întuneric, Tengo privi ceasul de la capătul patului. Bănuia, înainte de a ridica receptorul, cine îl sună la o asemenea oră.

— Tengo, ai un procesor de text? întrebă Komatsu fără nici un fel de introducere.

Dacă era treaz la ora asta, însemna cu siguranță că făcuse noaptea albă. Nu se trezea el să prindă răsăritul. Probabil că înainte de a adormi îşi amintise că voia să-i spună ceva lui Tengo.

— Bineînțeles că nu! răspunse Tengo.

Afară era încă întuneric, iar el se afla încă pe acel pod lung de piatră. I se întâmpla rar să viseze atât de viu.

— Nu-i nimic de laudă în asta, dar eu nu-mi permit să cumpăr aşa ceva, adăugă el.

— Dar ştii să-l foloseşti?

— Ştiu. Şi procesor de text, şi computer. Am la şcoală şi le folosesc mereu la muncă.

— Atunci, du-te azi şi cumpără-ți unul. Nu mă pricep deloc la aşa ceva, deci te las pe tine să decizi ce marcă şi ce model îți iei. Banii ți-i decontez eu dup-aia. Vreau să te apuci să refaci *Crisalida de aer* **la un procesor de text, pe cât se poate de repede.**

— Păi, chiar unul ieftin, tot face două sute cincizeci de mii de yeni!

— Nu contează.

Cu receptorul în mână, Tengo clătină din cap.

— Adică, îmi cumpărați un procesor de text?

— Da, din puținii mei bani de cheltuială. Proiectul nostru are nevoie de investiția asta. Nu ajungem nicăieri dacă ne scumpim la

tărâțe. Ştii şi tu că manuscrisul original a fost scris la un procesor de text. Aşa că trebuie să facem şi noi acelaşi lucru. Pe cât se poate, încearcă să păstrezi un format cât mai apropiat de cel original. Poți să începi imediat să lucrezi la el?

Tengo chibzui câteva momente.

— în regulă. Dacă vreau, pot să mă apuc de îndată. Numai că trebuie să mă întâlnesc cu persoana aceea duminică, asta e una dintre condițiile lui Fukaeri ca să-i pot rescrie cartea, şi încă nu ne-am întâlnit. Nu e exclus ca, în urma întrevederii, negocierile să eşueze şi toți banii şi efortul să fie risipite în zadar.

— Nu contează. Se rezolvă cumva. Nu-ți bate capul cu amănuntele. Mai bine te apuci de treabă, chiar şi acum. Suntem în contratimp.

— Aveți încredere că o să decurgă bine întâlnirea mea de duminică?

-Aşa-mi spune intuiția, spuse Komatsu. Iar intuiția mea funcționează bine. N-am eu nici un talent aparte, dar intuiție am cu carul. îndrăznesc să spun că asta m-a ajutat să supraviețuiesc până acum. Ştii care e diferența cea mai mare dintre intuiție şi talent?

-Nu.

— Poți să fii binecuvântat cu oricât talent, asta nu-ți asigură neapărat mâncarea pe masă. în schimb, dacă eşti dotat cu o intuiție deosebită, nu trebuie să-ți faci griji că rămâi cu burta goală.

— Am să țin minte, spuse Tengo.

— Aşa că nu-mi fac griji. Poți să începi să lucrezi de îndată.

— Eîn regulă, dacă spuneți dumneavoastră. Doar că nu vreau să ne ambalăm şi să dăm drumul la proiect ca dup-aia să ne trezim că am muncit în zadar.

— Lasă asta în seama mea.

— Am înțeles. Trebuie să mă văd cu cineva după-amiază, dar în afară de asta sunt liber. Mă duc de dimineață în oraş şi-mi aleg un procesor de text pe plac.

— Aşa să faci. Mă bazez pe tine. Să ne unim forțele şi să răsturnăm lumea!

*

Puțin după ora nouă îl sună prietena. îşi condusese soțul şi copiii cu maşina până la gară. în ziua respectivă urma să-i facă o vizită lui

Tengo. Vinerea era mereu ziua în care se vedeau.

— Sunt indispusă azi, spuse ea. îmi pare rău, dar nu mai pot să vin. O lăsăm pe săptămâna viitoare.

„Sunt indispusă" era modul ei ocolit de a spune că era la menstruație. Aşa fusese crescută, să folosească expresii elegante şi eufemistice. în pat însă, lucrurile nu mai erau nici elegante şi nici pe ocolite, dar aceasta era cu totul altă poveste. Tengo îşi exprimă regretul că nu se pot întâlni. Ce putea să facă?

Adevărul era însă că de data aceasta nu-i părea chiar atât de rău. îi plăcea să se culce cu ea, dar acum gândurile sale erau îndreptate spre *Crisalida de aer.* **Mintea sa fremăta precum marea primordială în pragul apariției vieții. Nenumărate idei despre ce şi cum să rescrie îi apăreau şi dispăreau cu efervescență. Fac exact ce face şi Komatsu, îşi spuse el. Mă aştern deja pe lucru, de capul meu, înainte de a se fi luat o hotărâre oficială.**

La ora zece se duse în Shinjuku şi cumpără un procesor de text marca Fujitsu, pe care îl plăti cu cartea de credit. Alese cel mai nou model, care era mai uşor decât cele din generația anterioară. Cumpără şi bandă cu cerneală, şi hârtie. Se întoarse cu ele acasă, puse aparatul pe birou şi îl băgă în priză. La serviciu mai folosise procesoare Fujitsu, de dimensiuni mari, iar acesta, în ciuda dimensiunilor reduse, avea cam aceleaşi funcții. După ce se asigură că totul funcționează cum trebuie, Tengo începu de îndată să lucreze la *Crisalida de aer.*

Nu se poate spune că avea în minte un plan limpede după care să rescrie romanul. Avea doar câteva idei în privința detaliilor. Nu îşi stabilise nişte principii şi metode sistematice pentru corectură. In primul rând că nu avea convingerea că un asemenea roman, fantastic şi visceral, putea fi abordat în mod logic. Era clar că, după cum spunea şi Komatsu, frazele trebuiau reformulate drastic, dar, în acelaşi timp, era nevoie să păstreze atmosfera şi esența cărții. Era ca şi când ai încerca să pui schelet unui fluture. Gândurile acestea îl făceau să-şi piardă cumpătul şi îi sporeau neliniştile, dar lucrurile se puseseră deja în mişcare, iar timpul era limitat. Nu îşi putea permite să stea pe gânduri, cu brațele încrucişate. In orice caz, tot ce putea să facă era să înceapă de la detaliile concrete. Probabil că în vreme ce se ocupa de amănunte, avea să-i apară în fața ochilor şi un tablou de ansamblu.

— Tengo, tu eşti în stare de asta. O ştiu foarte bine, îi declarase cu

încredere Komatsu. Şi, fără să înțeleagă de ce, Tengo acceptase aceste cuvinte în totalitate. Era un individ dificil, cu care comunicai şi interacționai greu şi care nu se gândea în mod fundamental decât la propria sa persoană. Dacă ar fi fost nevoie, cu siguranță l-ar fi îndepărtat pe Tengo, fără să se gândească de două ori. Dar, după cum spunea chiar el, avea o intuiție aparte ca editor. Arareori era pus în încurcătură. Orice s-ar fi întâmplat, decidea pe loc şi acționa fără să-l intereseze părerea celor din jur. Era o calitate necesară unui comandant de excepție din linia întâi. Iar Tengo, oricum ar fi privit problema, nu avea această calitate.

începu să lucreze cu adevărat la doisprezece şi jumătate la amiază. Copie în procesorul de text câteva pagini din *Crisalida de aer,* **aşa cum erau în original, până la capătul unui fragment. Mai întâi să rescrie bucata aceea şi să fie mulțumit. Nu modifica deloc conținutul, ci doar exprimarea. Ca şi când ar fi renovat o casă: lăsa structura neatinsă, fiindcă nu erau probleme în alcătuirea ei. Baia şi bucătăria rămâneau acolo unde erau. Ce putea însă să modifice, de exemplu duşumeaua, tavanul şi pereții despărțitori, dărâma şi punea altele în loc. Sunt un meşter pe mâna căruia a fost încredințat totul, se gândea Tengo. Nu avea un plan de renovare. Modifica acolo unde era nevoie, bazân- du-se pe intuiție şi pe experiență.**

Citea o dată şi adăuga explicații tn locurile dificil de înțeles. Făcea frazele să curgă mai uşor. Ştergea părțile inutile şi exprimările repetitive şi completa acolo unde era insuficient. Câteodată schimba ordinea propozițiilor. Erau extrem de puține adverbe şi adjective, iar el, respectând această particularitate de stil, adăuga totuşi câte un epitet potrivit acolo unde simțea nevoia. Frazele scrise de Fukaeri erau în general copilăroase, dar existau şi părți bune, care nu aveau nevoie de modificări, astfel că procesul de selecție mergea mai repede decât se aşteptase. Din pricina stilului copilăresc existau porțiuni greu de înțeles şi dificil de citit, dar acelaşi stil era uneori şi motivul pentru care tresăreai în fața unor exprimări proaspete. Pe cele dintâi le şter- gea cu hotărâre, iar pe cele din urmă le păstra aşa cum erau.

Pe măsură ce corecta, Tengo îşi dădea din nou seama că Fukaeri nu dorise prin această carte să facă literatură, să scrie un roman. Pur şi simplu, consemnase povestea pe care o avea în ea - sau, după spusele ei, pe care o trăise cu adevărat. Cuvintele nu erau importante în sine, ci erau doar un mijloc oarecare de a transmite ce voia, singura cale de

comunicare pe care o găsise. Atât şi nimic mai mult. Nu avusese nici un fel de aspirații literare de la bun început. Nu avusese intenția de a crea un produs şi de aceea nu simțise nevoia de a se exprima cât mai literar. Ducând mai departe comparația cu casa, pentru ea era suficient să aibă un acoperiş deasupra capului ca să nu o plouă şi pereți în jur ca să fie ferită de vânt. De aceea, nu o deranja câtuşi de puțin că Tengo îi rescria frazele. Țelul ei era deja atins. îi spusese că poate să facă ce vrea şi probabil că fusese sinceră.

Cu toate acestea, *Crisalida de aer* **nu era în nici un caz o lucrare destinată doar propriilor ei ochi. Dacă scopul ei ar fi fost să înregistreze pe hârtie ceea ce văzuse şi ce îi venise în minte, i-ar fi fost suficiente nişte notițe înşirate sub forma unei liste. Nu ar fi avut nevoie să treacă prin procesul anevoios de a îi da o formă finală. Până la urmă, scrisese aceste lucruri plecând de la ideea că cineva le va citi. Tocmai de aceea avea puterea de a-ți răscoli sufletul, chiar dacă nu fusese scrisă cu intenția de a crea o operă literară şi chiar dacă exprimarea era naivă. Contrar unui principiu de bază al literaturii moderne, cartea nu era adresată unui public indefinit ca număr şi nedeterminat, ci cuiva anume. Aceasta era impresia pe care o avea Tengo în timp ce lucra la ea.**

Mda, oare la ce cititori s-o fi gândit de fapt?

Desigur, Tengo nu ştia răspunsul.

Ce ştia el era că această carte era unică, înzestrată cu o frumusețe intensă, dar şi cu nişte lacune la fel de mari. Şi mai bănuia şi că fusese scrisă cu un scop anume.

*

Când termină de rescris, fragmentul ajunsese de două ori şi jumătate mai mare. Mai des trebuise să adauge decât să şteargă şi, încercând să-i dea coerență, textul crescuse de la sine. Ce-i drept, la început fusese cam subțirel. Acum frazele urmăreau o logică, perspectiva era coerentă şi era mai uşor de citit. Dar îşi pierduse fluiditatea. Artificiile literare erau prea evidente şi i se tocise tăişul ascuțit pe care îl avusese manuscrisul original.

Următorul pas era să scoată părțile inutile din fragmentul devenit prea lung. Să elimine bucățile care încărcau textul. Asta era mult mai uşor decât să adauge. Tăie cam treizeci la sută din text. Era ca un joc mental. Există o vreme pentru adăugat şi o vreme pentru şters.

Alternând între acestea două, amplitudinea lor scade treptat şi ajungi într-un loc în care textul se stabilizează în mod natural la o anumită dimensiune. Ajungi într-un punct în care nu mai poţi să adaugi şi nici să scazi nimic. Amprenta personală se estompează, înfloriturile excesive se scutură, iar artificiile transparente se retrag într-o încăpere dosnică. Tengo se pricepea la asta. Avea un talent înnăscut şi respecta întocmai regulile jocului. Avea ochiul ager, de pasăre care zboară în căutarea hranei şi rezistenţa unui măgar pus să care apă.

*

Lucra cu răsuflarea tăiată, complet absorbit, când îşi aruncă ochii pe ceasul de pe perete şi observă că se făcuse aproape ora trei. încă nu mâncase de prânz. Se duse în bucătărie şi puse apă la fiert în ceainic. între timp, râşni nişte cafea. Mâncă vreo câţiva biscuiţi cu caşcaval deasupra şi ronţăi un măr. Când fierse apa, îşi făcu cafea. în timp ce-şi bea cafeaua dintr-o cană uriaşă, ca să-şi abată mintea de la muncă se gândi o vreme la sexul cu prietena sa. în mod normal, asta ar fi făcut cu ea acum. El ce ar fi făcut? Dar ea? închise ochii şi, cu faţa îndreptată către tavan, scăpă un suspin adânc, încărcat de sugestii şi posibilităţi.

Se întoarse apoi la birou şi-şi schimbă din nou direcţia gândurilor. Reciti prima bucată din *Crisalida de aer* **de pe ecranul procesorului de text, ca în prima scenă din** *Cărările gloriei,* **al lui Kubrick, în care generalul inspectează trupele în tranşee. îi plăcea ce vedea. Nu era rău deloc. Textul arăta mai bine. Lucrurile înaintau. Dar nu era suficient. Mai avea încă multe de făcut. în unele locuri, sacii cu nisip stăteau prost. Muniţia pentru mitralieră era insuficientă. Pe alocuri, se vedea că sârma ghimpată era prea subţire.**

Tipări un exemplar. Apoi salvă documentul, opri procesorul de text şi îl puse lângă birou. îşi luă în faţă manuscrisul tipărit şi îl citi încă o dată, cu creionul în mână. Tăie din nou acolo unde
i se părea prea încărcat şi adăugă unde i se părea că lipseşte. Rescrise paragrafele care nu se potriveau în context până când se simţi mulţumit. Căuta cu prudenţă cuvintele necesare şi evalua rezultatul privindu-1 din unghiuri diferite, ca şi când alegea piesa potrivită dintr-un puzzle. Dacă piesele nu se potriveau, le ajusta forma. Chiar şi cea mai mică diferenţă de nuanţă poate aduce la viaţă o frază sau o poate transforma într-un dezastru.

Aceleaşi fraze creau o impresie diferită când le citeai pe hârtie şi când le citeai pe ecranul procesorului de text. Cuvintele aveau altă greutate scrise cu creionul pe hârtie, faţă de tastatură. Era nevoie să

verifice din ambele perspective. Porni aparatul şi introduse una câte una corecturile făcute pe hârtie. Apoi reciti noua versiune de pe ecran. Nu era rău. Fiecare frază avea greutatea cuvenită, ceea ce dădea naştere unui ritm firesc.

Aşezat pe scaun, Tengo îşi îndreptă spinarea, privi în tavan şi răsuflă adânc. Desigur că munca sa nu era încă terminată. Urma o pauză de câteva zile, pentru ca apoi să recitească textul. Astfel, urma să descopere noi locuri care trebuiau corectate. Deocamdată însă, era suficient. îşi atinsese limita puterii de concentrare. Avea nevoie de o pauză ca să-şi răcorească mintea. Limbile ceasului se apropiau de ora cinci, iar afară începuse să se întunece puțin. Mâine va lucra la următoarea bucată. Doar primele pagini îi luaseră aproape o zi întreagă. Dura mai mult decât crezuse. Numai că, odată ce se aşeza pe un făgaş, îşi găsea ritmul şi munca mergea mult mai repede. Oricum, până la urmă cel mai dificil este începutul. După ce reuşeşti să treci de el...

Tengo îşi aminti chipul lui Fukaeri. Se întrebă cum i se va părea ce rescrisese el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce impresie îi va lăsa. Nu ştia nimic despre Fukaeri. Avea şaptesprezece ani şi era în clasa a douăsprezecea, dar nu o interesa deloc să dea la facultate. Avea un fel bizar de a vorbi, bea vin alb, iar chipul ei era de o frumusețe care te răscolea până în adâncul sufletului. Nu ştia nimic mai mult despre ea.

Cu toate acestea, Tengo simțea că reuşeşte, sau că e foarte aproape de a captura adevărata esență a lumii descrise (sau consemnate) de Fukaeri în *Crisalida de aer.* **Imaginile pe care le descria Fukaeri cu vocabularul ei caracteristic, limitat, Tengo le reformula cu atenție şi astfel căpătau intensitate şi limpezime. Textul căpăta fluiditate. El nu făcea decât să consolideze cartea din punct de vedere tehnic, dar rezultatul era natural, de parcă el însuşi ar fi fost autorul. Iar povestea începea să se lege şi să capete un contur tot mai clar.**

Lucrul acesta îl bucura pe Tengo mai presus de orice. Era epuizat în urma lungilor ore petrecute concentrat asupra corecturilor, dar, pe de altă parte, exulta de bucurie. Chiar şi după ce închisese procesorul de texte şi se ridicase de la birou, dorința de a lucra mai departe mai stăruise o vreme în mintea sa. II bucura din suflet să rescrie povestea aceasta. Dacă-i mergea aşa de bine şi mai departe, nu avea să o dezamăgească pe Fukaeri. Altfel, Tengo nu şi-o putea imagina pe Fukaeri nici bucuroasă şi nici dezamăgită. Mai mult, nu o putea vedea nici abia schițând un zâmbet sau cu vreo umbră de supărare pe chip.

Pe fața ei nu se citeau sentimente. Nu ştia dacă din pricină că nu avea nici un fel de trăiri sau fiindcă acestea erau total disociate de expresia feței. în orice caz, e o fată ciudată, îşi spuse Tengo din nou.

*

Personajul principal din *Crisalida de aer* **era, probabil, chiar Fukaeri în trecut.**

O fetiță de zece ani, într-o comună din munți (sau un loc asemănător cu o comună), trebuie să îngrijească o capră oarbă.
Aceasta e însărcinarea ei. Toți copiii au câte ceva de făcut. Capra e bătrână, dar are o însemnătate aparte pentru comună şi trebuie păzită atent, ca să nu pățească ceva. Nu trebuie scăpată din ochi nici o clipă. Aşa i se spune. Dar fetița e neatentă şi capra moare. Pentru asta, primeşte o pedeapsă. E închisă într-un şopron vechi împreună cu capra moartă. Nu are voie să iasă de acolo şi zece zile rămâne complet izolată. Nu are voie nici să vorbească cu nimeni.

Capra funcționează ca un pasaj de trecere în lumea aceasta pentru Oamenii cei Mici. Fata nu ştie dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi (şi nici Tengo, desigur). Când vine noaptea, aceştia pătrund în lumea de aici trecând prin corpul caprei. Apoi, când se luminează de ziuă, se întorc din nou în partea cealaltă. Fata poate să vorbească cu ei, iar aceştia o învață cum să facă o crisalidă de aer.

*

Pe Tengo îl impresionau detaliile şi precizia cu care erau descrise apucăturile caprei oarbe. Asemenea detalii erau cele care dădeau viață întregii cărți. Oare Fukaeri chiar îngrijise cândva o capră oarbă? Şi oare trăise într-o asemenea comună în inima munților, aşa cum descria acolo? Tengo bănuia că da. Dacă răspunsul era însă nu, însemna că Fukaeri avea, ca povestitor, un geniu rar întâlnit.

îşi propuse ca data următoare când avea să o întâlnească (asta trebuia să se întâmple duminică), să o descoasă puțin despre capră şi comună. Desigur, Fukaeri putea să nu-i răspundă. Judecând după cum decursese prima lor întâlnire, ea părea să răspundă numai la ce îi convenea. Când nu putea sau nu voia să dea socoteală, ignora întrebarea cu desăvârşire, ca şi când nici nu ar fi auzit-o. întocmai precum Komatsu. Din punctul acesta de vedere, se asemănau. Tengo însă nu era aşa; orice fel de întrebare i s-ar fi pus, el răspundea cât putea de sincer, iar asta era clar o trăsătură de caracter înnăscută.

*

La ora cinci îl sună prietena.

— Ce făceai? întrebă ea.

— Am scris toată ziua, răspunse Tengo. Jumătate minciună şi jumătate adevăr. Nu scrisese la romanul lui. Dar nu era nevoie să-i dea atâtea detalii.

— Şi ai avut spor?

— Să zicem.

— Scuză-mă că n-am venit azi. Cred că săptămâna viitoare putem să ne vedem.

— Mă bucur, spuse Tengo.

— Şi eu.

îi povesti despre copiii ei. Făcea asta destul de des. Avea două fete mici. Tengo nu avea nici fraţi şi, desigur, nici copii. Nu avea idee ce înseamnă să ai un copil mic. Dar pe ea nu o deranja asta şi îi povestea despre fetele ei. Tengo nu era un tip prea vorbăreţ. Mai degrabă prefera să asculte ce au ceilalţi de spus şi de aceea asculta cu interes ce-i povestea femeia. Fata cea mare era în clasa a doua şi se pare că era şicanată de colegi la şcoală. Ea, una, nu spunea nimic, însă aflase de la mama unui alt copil de la şcoală. Tengo, desigur, nu o cunoscuse pe fetiţă, dar văzuse cândva o fotografie cu ea. Nu prea semăna cu mama ei.

— Dar oare de ce o şicanează? întrebă el.

— Are crize de astm şi asta o împiedică să facă anumite lucruri împreună cu ceilalţi copii. Poate că ăsta e motivul. Altfel e o fată liniştită şi nici n-are note proaste.

— Dar e aberant! spuse Tengo. Un copil care suferă de astm ar trebui protejat, nu şicanat!

— Copiii nu gândesc aşa, spuse ea oftând. Dacă eşti altfel decât restul grupului, eşti imediat ostracizat. Şi în lumea adulţilor se întâmplă la fel, dar printre copii, lucrurile astea iau o formă mult mai directă.

— Cum adică?

îi dădu exemple concrete. Luate unul câte unul, nu era nimic foarte grav, dar continuate zi de zi, erau lucruri care pot afecta un copil: îţi ascund vreun obiect; te ignoră şi nu îţi vorbesc; te imită cu răutate.

— Tu n-ai pățit din astea când erai mic?

Tengo îşi aminti copilăria.

— Nu cred. Sau poate că da, dar nu mi-am dat seama.

— Dacă nu ți-ai dat seama, înseamnă că n-ai trecut de fapt prin aşa ceva. Şicanele astea nu sunt lucruri pe care să nu le observi; sunt făcute cu scopul de a-ți da seama că eşti şicanat. Nu se poate să fii ținta intimidărilor şi să nu îți dai seama.

Din copilărie încă, Tengo fusese puternic şi masiv. Toți îl respectau. Probabil că acesta era motivul pentru care nu fusese şicanat niciodată. Cu toate acestea, în vremea aceea Tengo avusese o problemă mai mare decât şicanele.

— Dar tu ai fost şicanată? întrebă el.

— Nu, răspunse ea clar. Apoi, după o oarecare ezitare, continuă: Am şicanat însă.

— împreună cu ceilalți copii?

— Da. Când eram într-a cincea, ne-am înțeles cu toții să nu vorbim cu un coleg. Nici nu mai țin minte de ce. Probabil că un motiv om fi avut noi, dar nu-mi mai amintesc, ceea ce înseamnă că nu era cine ştie ce. In orice caz, şi acum îmi mai pare rău că am făcut ce am făcut. Ce-o fi fost în capul meu? Nu-nțeleg nici eu.

Tengo îşi aminti dintr-odată o întâmplare petrecută cu multă vreme în urmă, dar care când şi când îi revenea în minte. Era un lucru pe care nu putea să-l uite, dar pe care nu îl povestise niciodată. în primul rând pentru că era o istorie prea lungă, iar apoi era genul de întâmplare care, povestită, îşi pierde nuanțele cele mai importante. Nu o destăinuise nimănui şi probabil că nici nu avea să o facă vreodată.

— Adevărul e că te simți mai în siguranță când te afli de partea celor care ostracizează, nu de partea celor ostracizați, continuă femeia. îți spui „bine că nu sunt eu ăla!" în orice epocă şi în orice societate lucrurile au stat la fel, până la urmă. Dacă eşti de partea celor mulți nu ai de ce să-ți faci probleme.

— Iar când treci de partea celor puțini, îți faci numai probleme.

— Cam aşa, răspunse ea pe un ton deprimat. Dar măcar în asemenea circumstanțe începi să-ți foloseşti propriul cap.

— îți foloseşti capul ca să îți faci probleme!

— Ei, tocmai asta e o problemă!

— Mai bine nu-ți face atâtea griji, spuse Tengo. Până la urmă n-o să fie nimic chiar aşa de grav. Sunt convins că există printre colegii ei

şi copii cu capul pe umeri.

— Aşa-i, răspunse ea. Apoi rămase o vreme pe gânduri.

Cu receptorul la ureche, Tengo aştepta răbdător ca femeia să-şi încheie şirul gândurilor.

— Mulțumesc. Mă simt mai bine că am vorbit cu tine, spuse ea după un timp. Părea că-i venise o idee.

— Mă simt şi eu mai bine.

— De ce?

— Fiindcă am vorbit cu tine.

— Pe vinerea viitoare! adăugă ea.

*

După ce închise telefonul, Tengo se duse la un supermarket din apropiere şi făcu nişte cumpărături. întors acasă cu punga de hârtie în brațe, înveli peştele şi legumele una câte una în folie de plastic şi le puse în frigider. Apoi începu să-şi pregătească masa, ascultând un program muzical la radio, dar sună telefonul. Era ceva neobişnuit ca într-o singură zi telefonul să sune de patru ori. Aşa ceva se întâmpla o dată pe an. De data aceasta, era Fukaeri.

— Chestia de duminică, spuse ea fără nici o introducere.

Din receptor se auzeau claxoane de maşină. Un şofer părea foarte nervos. Probabil că Fukaeri îl sunase de la un telefon public aflat pe vreun bulevard aglomerat.

— Duminică, adică poimâine, când ne întâlnim şi urmează să mai cunosc pe cineva, spuse Tengo, adăugând conținut la exprimarea seacă a lui Fukaeri.

— La nouă dimineață, în stația Shinjuku, la capătul peronului spre Tachikawa, spuse ea. Trei informații trântite una lângă alta.

— Adică ne întâlnim pe peronul liniei Chuo, în dreptul primului vagon, asta vrei să spui?

-Da.

— Până unde să-mi cumpăr bilet?

— Nu contează.

— Pentru că pot să-mi iau orice bilet, iar când ajungem la destinație pot să plătesc diferența de preț, presupuse Tengo, simțindu-se de parcă rescria *Crisalida de aer.* **Mergem departe?**

— Ce făceai, spuse Fukaeri ignorând cu desăvârşire întrebarea lui Tengo.

— îmi pregăteam cina.

-Ce.

— Păi, mănânc singur, aşa că nu fac cine ştie ce. Frig nişte baracudă uscată, cu ridiche albă rasă. Apoi, o supă *miso* **cu scoici şi ceapă verde, alături de nişte tofu. în plus, o salată de castraveți cu alge, orez şi nişte varză chinezească murată. Atât.**

— Sună bine.

— Da? Mie nu mi se pare nimic deosebit. Cam asta mănânc de obicei, spuse Tengo.

Fukaeri rămase tăcută. Nu păreau să o deranjeze în mod aparte tăcerile prelungite. Tengo însă nu era aşa.

— Apropo, am început de azi să lucrez la *Crisalida de aer,* **spuse el. încă nu am acordul tău final, dar cum zilele sunt numărate, dacă nu începeam deja, nu mai aveam timp s-o termin.**

— Aşa a spus Komatsu-san.

— Exact. Mi-a spus să încep să o rescriu.

— Eşti prieten bun cu Komatsu-san.

— Da, cred că sunt, spuse el, deşi nu era convins că există pe lume cineva care să îi poată fi apropiat lui Komatsu. Nu spuse nimic, pentru că ar fi lungit inutil discuția.

— Merge bine scrisul.

— Deocamdată, da. în general.

— Ce bine.

Fukaeri nu părea să fi spus asta doar din politețe. Ea chiar se bucura sincer că merge bine lucrul la carte, numai că exprimarea ei limitată nu putea trece de acest nivel banal.

— Sper să-ți placă, zise Tengo

— Nu-mi fac griji, spuse ea imediat.

— De ce crezi asta? întrebă Tengo.

Fukaeri însă nu-i răspunse. Rămase tăcută la receptor. Era o tăcere intenționată, care trebuia probabil să-l facă pe Tengo să se gândească la ceva anume. Cu toate acestea, oricât şi-ar fi stors creierii, Tengo nu înțelegea câtuşi de puțin de unde venea încrederea ei.

— Auzi, voiam să te întreb ceva, zise el încercând să rupă tăcerea. Tu chiar ai trăit într-o comună şi ai avut grijă de capre?

Pentru că descrierile tale sunt foarte realiste. De-asta mă-ntrebam dacă într-adevăr ai trecut prin aşa ceva.

Fukaeri tuşi încet.

— Nu vorbesc despre capră.

— In regulă, spuse Tengo. Dacă nu vrei să vorbeşti, nu trebuie. Am pus doar o întrebare, nu te necăji. Pentru un scriitor, opera e tot. Nu e nevoie să adauge explicații în plus. Deci ne vedem duminică. Ar trebui să am grijă la ceva anume când ne întâlnim cu cealaltă persoană?

— Nu înțeleg.

— Adică... de exemplu, dacă trebuie să mă îmbrac mai îngrijit sau dacă ar trebui să aduc vreun cadou, ceva. Chestii din astea. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee cum e omul pe care o să-l întâlnesc.

Fukaeri tăcu din nou. De data asta însă nu mai era o tăcere intenționată. Pur şi simplu nu putea să priceapă care era scopul sau sensul întrebării lui Tengo. Cuvintele lui nu ajunseseră până pe tărâmul conştiinței lui Fukaeri, ci fuseseră înghițite pentru vecie de neant. Ca o rachetă în căutarea unei planete singuratice, care trecuse în viteză pe lângă Pluto.

— E în regulă. Nu contează, renunță Tengo. Fusese o greşeală să-i pună întrebarea asta lui Fukaeri. Lasă, o să cumpăr nişte fructe, îşi spuse. Bun, deci duminică la nouă, mai adăugă.

Fukaeri mai aşteptă câteva secunde, apoi închise. Fără la revedere, fără nimic. Pur şi simplu îi trântise telefonul în nas.

Sau poate că încuviințase din cap către Tengo. Numai că, din nefericire, în marea majoritate a cazurilor, mişcările corpului nu produc nici un rezultat la telefon. Tengo puse receptorul în furcă, inspiră adânc de două ori şi, îndreptându-şi gândurile către lucruri reale, îşi continuă pregătirile pentru cina lui frugală.

Capitolul 7 încet, să nu trezim fluturii

Sâmbătă după-amiaza, după ora unu, Aomame trecu pe la Vila cu sălcii. în curtea casei erau mai multe sălcii bătrâne şi uriaşe care se ițeau peste zidul de piatră din jurul ei, iar când bătea vântul, se clătinau tăcute, ca o ceată de suflete pierdute. De aceea oamenii din zonă botezaseră această casă veche, construită în stil occidental, „Vila cu sălcii". Era situată sus, la capătul unei pante abrupte din Azabu. în vârful crengilor se odihneau păsările, iar pe acoperiş zăcea tolănită la soare o pisică mare. Străzile din jur erau înguste, şerpuite şi pustii.

Din cauza copacilor înalți, aveai senzația de semiîntuneric chiar şi în timpul zilei. Când păşeai în acest colț de lume, parcă simțeai că timpul se scurge un pic mai încet. în zonă se aflau câteva ambasade, dar nu erau foarte frecventate. De obicei domnea o linişte perfectă, însă vara lucrurile se schimbau odată cu apariția cicadelor asurzitoare.

Aomame sună la poartă şi îşi spuse numele la interfon. Apoi, schițând un zâmbet, îşi îndreptă fața către camera de luat vederi de deasupra capului. Poarta de fier se deschise automat şi se închise la loc în urma ei. Aomame traversă curtea ca de obicei, îndreptându-se către intrare. Ştiind că e urmărită de camerele de luat vederi, merse ca un manechin, cu paşi mărunți, spatele drept şi bărbia în față. Era îmbrăcată lejer, cu blugi, un hanorac gri şi o geacă bleumarin. Bascheți albi şi o geantă pe umăr. De data aceasta nu mai avea dăltița la ea. Când nu-i trebuia, o lăsa să se odihnească într-un sertar de la dulap.

în fața uşii de la intrare erau câteva scaune de grădină din lemn de tec, iar pe unul din ele stătea înghesuit un bărbat de statură mare. Nu era foarte înalt, dar se vedea că avea un trunchi uluitor de bine dezvoltat. Avea în jur de patruzeci de ani, era ras în cap, cu o mustață bine îngrijită. Purta un costum gri, lat în umeri, o cămaşă albă-albă şi o cravată de mătase gri-închis. Pantofi negri de cordovan, impecabili. Cercei în ambele urechi. Nu arăta ca un casier de la primăria de sector şi nici ca un agent de asigurări auto. La o primă vedere, părea să fie bodyguard profesionist şi chiar aceasta îi era ocupația. Uneori mai îndeplinea şi rolul de şofer. Avea un grad înalt la karate, iar la nevoie ştia să mânuiască o armă cu pricepere. Putea să-şi arate colții şi să fie mai violent ca oricare altul. însă, de obicei se purta calm, liniştit şi inteligent. Dacă îl priveai cu luare-aminte - presupunând că îți permitea el aşa ceva - descopereai în el o lumină caldă.

în particular, îi plăcea să meşterească la diverse aparate, să colecționeze discuri cu rock progresiv din anii '60 - '70 şi locuia în Azabu cu iubitul său, un stilist tânăr şi chipeş. îl chema Tamaru. Nu ştia nimeni dacă acesta era numele lui mic sau cel de familie şi nici cu ce ideograme se scria. Toată lumea îi spunea Tamaru-san şi atât.

Aşezat pe scaun, Tamaru o privi pe Aomame şi dădu din cap.

— Bună ziua, îl salută Aomame şi se aşeză pe scaunul din fața lui.

— Am auzit că un bărbat a murit într-un hotel din Shibuya, zise acesta, inspectând luciul pantofilor săi de cordovan.

— Nu ştiam, răspunse Aomame.

— Pentru că nu e o ştire demnă de dat la ziar. Stop cardiac. Păcat, avea doar patruzeci şi ceva de ani.

— Cu inima nu e de joacă.

Tamaru încuviință.

— E foarte important cum îți duci viața. Un stil de viață neregulat, stresul, somnul insuficient te pot omorî.

— Mai devreme sau mai târziu ceva tot îți vine de hac.

— Teoretic, aşa e.

— Oare o să-i facă autopsie? întrebă Aomame.

Tamaru se aplecă şi şterse un fir de praf aproape invizibil de pe pantof.

— Poliția are şi ea o mulțime de treburi. Bugetul e limitat. Nu au de ce să facă autopsie unui cadavru intact, care nu prezintă nici o rană externă. Iar din punctul de vedere al familiei, omul s-a stins în pace, deci nu cred c-ar vrea ei să fie ciopârțit aiurea.

— Mai ales văduva lui.

Tamaru tăcu o vreme, apoi îi întinse mâna dreaptă, groasă ca o mănuşă de box. Aomame i-o strânse cu putere.

— Să te odihneşti un pic, sigur eşti obosită, îi spuse el.

Aomame îşi ridică uşor colțurile gurii, aşa cum face un om obişnuit când zâmbeşte, însă pe chip nu i se citi nici un zâmbet, ci doar iluzia unuia.

— Ce face Bun? întrebă ea.

— A, foarte bine.

Bun era o cățea ciobănesc german. Era foarte simpatică şi deşteaptă, dar avea nişte apucături mai bizare.

— Tot mai mănâncă spanac?

— O groază. Şi, la cât s-a scumpit în ultima vreme, mă usucă la buzunar. Mănâncă enorm.

— N-am mai auzit de câine care să se dea în vânt după spanac.

— Ea nu se crede câine.

— Dar ce se crede?

— O ființă cu totul aparte, care transcende astfel de clasificări.

— Un *superdog***?**

— Poate.

— Şi de-asta îi place spanacul?

— Spanacul n-are nici o legătură, îi place şi atât. I-a plăcut de când era mică.

— Dar poate asta a făcut-o să aibă idei periculoase.

— Posibil, răspunse Tamaru şi se uită la ceasul de mână. Apropo, azi aveai întâlnire la unu şi jumătate, nu?

— Da. Mai e un pic până atunci, încuviință Aomame.

Tamaru se ridică încet.

— Aşteaptă puțin aici. E posibil să pot grăbi lucrurile, zise el şi dispăru pe uşă.

Aomame aşteptă privind sălciile superbe. Nu bătea vântul, iar crengile lor stăteau plecate la pământ, ca nişte oameni cufundați în meditație.

Puțin mai târziu, Tamaru se întoarse.

— Vino prin spate. Astăzi vă vedeți în seră.

Cei doi ocoliră curtea prin spate şi trecură pe lângă şirul de sălcii, îndreptându-se către seră. Sera se afla în spatele clădirii principale. In jurul ei nu era nici un copac, special ca să poată primi din plin lumina soarelui. Tamaru deschise cu atenție uşa de sticlă, ca să nu scape vreun fluture, şi o lăsă pe Aomame să intre. Apoi se strecură şi el înăuntru şi închise imediat uşa. Un om de statura lui n-avea cum să facă elegant aceste mişcări. El reuşea să le facă scurt şi cu precizie. Numai că fără eleganță.

în imensa seră îmbrăcată în sticlă, venise primăvara în toată puterea cuvântului. Era o explozie de nenumărate specii de flori superbe. Majoritatea erau plante obişnuite. Ghivece cu gladiole, anemone, margarete şi alte flori cum vezi peste tot stăteau înşiruite pe etajere. Printre ele erau şi unele care lui Aomame îi arătau a buruieni. Nici urmă de orhidee scumpe, specii rare de trandafiri, flori polineziene în culori primare sau alte plante de acest fel. Pe Aomame nu o interesau plantele în mod aparte, însă această seră lipsită de pretenții chiar îi plăcea.

în schimb, acolo trăiau o sumedenie de fluturi. Decât să cultive plante neobişnuite în această spațioasă încăpere îmbrăcată în sticlă, pe stăpâna casei o interesa mai mult să crească fluturi neobişnuiți. Majoritatea erau plante bogate în nectar, pe placul lor. Ca să creşti fluturi într-o seră e nevoie de extraordinar de multă grijă, pricepere şi efort, dar Aomame nu îşi dădea seama la ce anume trebuia atâta grijă.

Cu excepția lunilor de vară, stăpâna casei o invita din când în când pe Aomame în seră, unde stăteau de vorbă între patru ochi. Nu exista riscul ca cineva de afară să tragă cu urechea la conversația lor prin pereții de sticlă. Iar discuțiile dintre ele nu erau genul care să se poată purta oriunde, în gura mare. în plus, florile şi fluturii din jur aveau un efect relaxant, care se putea observa imediat pe chipul ei. Lui Aomame i se părea cam cald înăuntru, dar nu insuportabil.

Stăpâna casei era o femeie mică de statură şi avea în jur de şaptezeci şi cinci de ani. Avea părul alb şi frumos, tuns scurt. Era îmbrăcată cu o cămaşă din stambă cu mânecă lungă, pantaloni crem din bumbac şi o pereche de tenişi murdari. Avea mănuşi albe de lucru şi uda ghivecele pe rând cu o stropitoare mare, metalică. Tot ce purta părea să fie cu un număr mai mare, însă îi veneau foarte bine. De

fiecare dată când o vedea, pe Aomame o încerca un sentiment de respect față de rafinamentul ei natural şi neafectat.

Era fiica unui cunoscut magnat, măritată înainte de război într-o familie de nobili, însă nu avea deloc un aer prețios sau firav. Imediat după război îşi pierduse soțul, iar apoi se implicase în administrarea unei mici firme de investiții a familiei, dovedind o pricepere inegalabilă la plasat acțiuni. Oricine ar fi recunoscut că avea un talent înnăscut. Cu ajutorul ei, firma se dezvoltase rapid, iar averea care îi fusese lăsată sporise şi ea considerabil. Cu aceşti bani cumpărase mai multe terenuri bine poziționate în zona metropolitană, deținute de alți nobili sau de membri ai familiei imperiale. Cu zece ani în urmă se retrăsese şi îşi calculase bine momentul în care să-şi vândă acțiunile la un preț ridicat, sporindu-şi astfel şi mai mult averea. Evitase pe cât posibil să apară în public şi de aceea nu era aproape deloc cunoscută în societate, însă în lumea afacerilor nu era nimeni care să nu fi auzit de ea. Se zvonea că avea conexiuni puternice şi în lumea politică. Altfel, era o femeie amabilă şi înțeleaptă, care nu cunoştea frica. Se bizuia pe instinctul său şi odată ce hotăra ceva, era de neclintit.

Când o văzu pe Aomame, lăsă stropitoarea şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun de grădină metalic, de lângă uşă. Aomame se aşeză pe scaunul indicat, iar ea, pe cel din fața ei. Când se mişca, nu făcea aproape nici un zgomot, aidoma unei vulpi care se strecoară prin pădure.

— Să vă aduc ceva de băut? întrebă Tamaru.

— Un ceai cald de plante, răspunse ea, apoi o privi pe Aomame. Şi tu?

— La fel.

Tamaru încuviință scurt şi se îndreptă către ieşire. Se asigură că nu e nici un fluture prin preajmă, apoi întredeschise uşa, se strecură repede afară şi o închise. Parcă ar fi urmat paşii unui dans de societate.

Femeia îşi scoase mănuşile de bumbac ca pe nişte mănuşi de mătase pentru bal şi le aşeză frumos pe masă, una peste alta. O privi apoi pe Aomame cu ochii săi negri şi strălucitori, ochi care văzuseră câte şi mai câte. Aomame îi întoarse privirea, cât să nu fie nepoliticoasă.

— Am auzit că s-a mai stins cineva din mijlocul nostru, zise ea. O persoană foarte cunoscută din industria petrolieră. Era tânăr, dar se pare că avea multă influență.

Femeia vorbea mereu atât de încet, încât o pală de vânt i-ar fi risipit şoaptele. Cine o asculta trebuia să fie extrem de atent la ce spunea. Lui Aomame îi venea din când în când să întindă mâna şi să învârtă butonul de volum către dreapta. însă, evident, un asemenea buton nu exista, aşa că nu-i rămânea decât să ciulească bine urechile.

— Dar din câte se vede, dispariția lui subită n-a provocat nici o neplăcere majoră. Lumea merge mai departe, zise Aomame.

Femeia zâmbi.

— Pe lumea aceasta nu există om care să nu poată fi înlocuit. Oricât ai şti, oricâte ai putea, undeva tot există cineva care să-ți poată lua locul. Dacă lumea ar fi plină de oameni de neînlocuit, am avea cu toții de suferit. Desigur..., zise ea şi ridică arătătorul de la mâna dreaptă în aer ca să-şi întărească spusele. Pentru cineva ca tine nu cred că s-ar găsi un substitut.

— Poate nu pentru mine, dar pentru ce pot face nu cred că ar fi prea greu, remarcă Aomame.

Femeia o privi în linişte, cu un zâmbet mulțumit pe buze.

— Poate, zise ea. Dar dacă ar fi aşa, noi două nu am mai avea acum un anumit lucru în comun. Tu eşti tu şi nimeni altcineva, iar eu îți sunt foarte recunoscătoare. Nici n-am cuvinte să-ți spun cât de mult.

Femeia se aplecă şi îşi puse mâinile peste ale lui Aomame. Le ținu acolo preț de zece secunde, apoi le ridică şi se îndreptă la loc cu o expresie mulțumită pe chip. Un fluturaş alb cu pete stacojii veni în zbor şi i se aşeză pe umăr, pe cămaşa ei albastră. Ațipi acolo, lipsit de orice temeri.

— îmi imaginez că n-ai mai văzut niciodată fluturi ca acesta, zise femeia, aruncând o privire către umărul său, cu o voce în care se distingea o uşoară undă de mândrie. Nici în Okinawa nu sunt uşor de găsit. Sunt nişte fluturi care se hrănesc de la o singură specie de plantă, care înfloreşte doar în munții din Okinawa. Ca să-i pot creşte, a trebuit mai întâi să aduc şi să cultiv acea plantă aici. E destul de complicat. Şi costisitor, desigur.

— Văd că fluturele ăsta vă place foarte mult.

Femeia zâmbi.

— Mă crede prietena lui.

— Te poți împrieteni cu fluturii?

— Ca să fii prieten cu ei trebuie mai întâi să devii o parte din

natură. Să încetezi să mai fii om, să stai nemişcat şi să te vezi ca pe un pom, o floare, un fir de iarbă. Durează mult, dar odată ce îşi lasă garda, te împrieteneşti cu ei într-un mod foarte firesc.

— Le dați nume? întrebă Aomame din curiozitate. Adică îi botezați pe fiecare în parte, ca pe câini sau pisici?

— Nu, nu îi botez, răspunse femeia clătinând din cap. îi deosebesc între ei după formă şi culoare, chiar şi fără să aibă un nume. Şi oricum, nici n-aş apuca bine să le dau un nume, că ar muri. Sunt prietenii mei trecători şi anonimi. Eu vin aici în fiecare zi, îi văd, îi salut şi vorbesc cu ei. Dar, când le vine vremea, ei dispar în tăcere. Ştiu sigur că mor, dar nu le găsesc niciodată rămăşițele, oricât le-aş căuta. Se fac nevăzuți, fără să lase nici o urmă, de parcă i-ar înghiți văzduhul. Fluturii sunt cele mai efemere şi gingaşe ființe. Se nasc ca din senin, îşi urmează cursul lor scurt şi simplu, iar apoi se fac nevăzuți. Dispar în altă lume.

Aerul din seră era cald şi umed, încărcat de miresme. Fluturii se ițeau din loc în loc, ca nişte semne de punctuație trecătoare într-un flux al conştiinței fără început şi fără de sfârşit. De fiecare dată când intra în seră, Aomame simțea că pierde noțiunea timpului.

Tamaru veni cu o tavă pe care erau un ceainic frumos din ceramică Celadon şi două ceşti asortate. Alături de ele pusese o farfurioară cu prăjituri şi şervete din bumbac. Aroma ceaiului de plante se amesteca cu mirosul florilor din jur.

— Mulțumesc, Tamaru, mai departe mă ocup eu, zise femeia.

Tamaru puse tava pe măsuță, făcu o plecăciune şi plecă fără să i se audă paşii. Ca şi mai înainte, părăsi sera deschizând şi închizând uşa cu aceleaşi mişcări delicate. Femeia luă capacul de la ceainic, inhală aroma, verifică dacă frunzele se desfăcuseră suficient, apoi turnă pe rând în fiecare ceaşcă, cu grijă ca ceaiul să fie concentrat în egală măsură.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar de ce nu puneți o uşă de plasă la intrare? întrebă Aomame.

Femeia îşi ridică privirea către ea.

— De plasă?

— Da, dacă mai puneți o uşă din plasă pe interior, nu mai trebuie să aveți grijă să nu scape vreun fluture de fiecare dată când intrați sau ieşiți.

Femeia ridică farfurioara cu mâna stângă, luă ceaşca în dreapta, o duse la gură şi sorbi încet o înghițitură. încuviință încet, savurând gustul. Puse la loc ceaşca pe farfurioară şi farfurioara pe tavă. îşi tamponă uşor buzele cu şervetul, pe care îl lăsă apoi pe genunchi. Toate acele mişcări îi luară de cel puțin trei ori mai mult timp decât unui om obişnuit. Parcă ar fi o zână din pădure care se satură cu roua hrănitoare a dimineții, se gândi Aomame.

Femeia tuşi uşor.

— Nu îmi place plasa, zise ea.

Aomame tăcu, aşteptând să continue, însă urmarea nu mai veni. Discuția se încheie aici, fără să se lămurească dacă nu îi plăcea plasa pentru că aceasta era atitudinea ei generală față de obiectele care îngrădesc libertatea, dacă era din considerente estetice sau dacă era pur şi simplu o chestiune de gust personal, fără un motiv anume la bază. însă în acel moment, aceasta nu era o problemă importantă. Aomame pusese întrebarea doar pentru că îi răsărise atunci în minte.

Aomame luă şi ea farfurioara cu ceaşca şi bău o înghițitură fără zgomot. Nu se dădea în vânt după ceai. Ei îi plăcea cafeaua fierbinte şi neagră ca un diavol în crucea nopții. Dar nu era o băutură potrivită de servit după-amiaza în seră, drept pentru care ceruse acelaşi lucru ca ea. La îndemnul ei, Aomame luă o prăjiturică. Era un biscuit proaspăt scos din cuptor, cu o aromă puternică de ghimbir. Aomame îşi aminti că femeia petrecuse o perioadă în Anglia, înainte de război. Aceasta luă şi ea un biscuit, pe care îl ronțăi puțin câte puțin, foarte încet, ca să nu trezească straniul fluture adormit pe umărul ei.

— La întoarcere, Tamaru îți va da o cheie, ca data trecută, spuse ea.

După ce termini treaba, te rog s-o returnezi prin poştă, ca înainte.

— Am înțeles.

O vreme se aşternu tăcerea. în sera închisă nu răzbătea nici un zgomot din lumea de afară. Fluturele continua să doarmă liniştit.

— Noi nu facem nimic greşit, zise femeia privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame îşi muşcă uşor buza.

— Ştiu.

— Te rog să te uiți în plicul acela.

Aomame luă plicul de pe măsuță şi înşiră cele şapte poze Polaroid din el lângă elegantul ceainic, ca pe nişte cărți de tarot care vestesc lucruri rele. Fotografiile înfățişau de aproape anumite părți dintr-un trup gol de femeie tânără. Spatele, sânii, partea dorsală, coapsele. Până şi tălpile. Chipul nu apărea în nici una. în fiecare loc se vedeau semne de violență - vânătăi şi tăieturi. Păreau să fie urme de curea. Părul pubian era ras, descoperind urme de arsură cu țigara. Aomame se încruntă involuntar. Mai văzuse asemenea fotografii, dar nu atât de înfiorătoare.

— E prima dată când vezi asta, nu?

Aomame încuviință.

— Mi s-a spus despre ce este vorba, dar nu văzusem fotografiile.

— *Acel individ* **a făcut asta. Cele trei fracturi au fost tratate, dar şi-a pierdut auzul la o ureche şi e posibil să nu şi-l mai recapete vreodată, spuse femeia la fel de încet, dar pe un ton mai rece şi mai dur. Speriat parcă de glasul ei schimbat, fluturele de pe umărul ei se trezi, îşi întinse aripile şi îşi luă zborul.**

— Un om capabil de aşa ceva nu poate fi lăsat în voia lui, continuă ea. Orice ar fi.

Aomame strânse fotografiile şi le puse înapoi în plic.

— Nu eşti de acord?

— Ba da.

— Noi două am făcut lucrul corect.

Femeia se ridică de pe scaun şi, probabil ca să se calmeze, apucă stropitoarea pusă alături, ca pe o armă extrem de sofisticată. Se făcuse uşor palidă la față. Privirea îi rămăsese ațintită asupra unui colț din seră. Aomame îi urmă linia privirii, dar nu descoperi nimic aparte la capătul ei. Nu era decât un ghiveci cu scaieți.

— îți mulțumesc că ai venit, zise ea cu stropitoarea goală în mână.

întrevederea părea să se fi încheiat. Aomame se ridică şi ea şi îşi

luă geanta.

— Vă mulțumesc pentru ceai.

— Şi eu țin să îți mulțumesc din nou.

Aomame schiță un zâmbet.

— Nu-ți face nici o grijă, am făcut lucrul corect, adăugă femeia. Tonul ei îşi recăpătase între timp liniştea, iar în ochi avea o licărire caldă. O atinse uşor pe braț.

Aomame încuviință. Conversațiile lor se încheiau mereu cu aceste cuvinte. Probabil că pentru ea însăşi le repetă, se gândi. Ca pe o mantră sau rugăciune. „Nu-ți face nici o grijă, am făcut lucrul corect."

Aomame se asigură că nu se învârte nici un fluture prin preajmă, apoi întredeschise uşa, ieşi şi o închise la loc, lăsând-o pe femeie în urmă, cu stropitoarea în mână. Ieşind din seră, aerul de afară i se păru rece şi proaspăt. Se simțea miros de copaci şi de iarbă. Aceasta era lumea reală, în care timpul se scurgea normal. Aomame trase adânc în piept acel aer al realității.

*

Tamaru o aştepta aşezat pe scaunul de tec de la intrare, ca să îi înmâneze cheia de la cutia poştală.

— Gata? o întrebă el.

— Gata, răspunse ea, apoi se aşeză pe scaunul de lângă el, luă cheia şi o băgă într-un buzunar de la geantă.

Cei doi priviră o vreme păsărelele venite prin curte, fără să scoată nici un cuvânt. încă nu bătea deloc vântul, iar crengile sălciilor se odihneau neclintite. Câteva mai aveau puțin şi atingeau pământul.

. — Femeia aceea cum se simte? întrebă Aomame.

— Care femeie?

— Soția individului care a avut atacul de cord într-un hotel din Shibuya.

— Deocamdată nu prea bine, răspunse Tamaru încruntat. E încă în stare de şoc. Nu prea vorbeşte. îi trebuie timp.

— Ce fel de om e?

— Are cam treizeci, treizeci şi cinci de ani. Nu are copii. E frumoasă, cu o fire plăcută. Are un corp frumos. Dar, din păcate, vara asta n-o să se poată afişa în costum de baie. Probabil nici anul viitor. Ai văzut pozele?

— Da, acum.

— Oribil, nu?

— Absolut oribil.

— E un tipar des întâlnit, zise Tamaru. Tipul e capabil din punct de vedere social. E bine văzut, bine crescut, bine educat. Are statut social.

— Dar, odată ajuns acasă, e cu totul alt om, continuă Aomame în locul lui. Devine violent, mai ales dacă bea. E genul care agresează fizic doar femei. îşi bate doar nevasta. Prietenos în afara casei, rău în casă. E văzut drept un soț responsabil şi bun. Oricât s-ar jura soția şi ar spune ce lucruri groaznice pățeşte, n-ar crede-o nimeni. El ştie asta şi de aceea o loveşte în locuri pe care nu le poate arăta sau astfel încât să nu lase urme. Ceva de genul ăsta?

Tamaru încuviință.

— în mare, da. Doar că nu se atinge de băutură. El face asta treaz, la lumina zilei. E absolut josnic. Ea a vrut să divorțeze, dar el nici n-a vrut să audă. Poate că ținea la ea sau poate nu voia să piardă o victimă atât de la îndemână. Sau poate îi plăcea să-şi violeze soția cu brutalitate.

Tamaru îşi ridică puțin piciorul şi îşi inspectă din nou luciul pantofilor. Apoi continuă.

— Cu dovezi de violență domestică, se pronunță divorțul, sigur că da, dar asta presupune timp şi bani. Iar dacă îți găseşti un avocat priceput, poți să creezi nişte probleme serioase. Tribunalul pentru Familie e arhiplin, iar judecătorii, prea puțini, în plus, după ce se finalizează divorțul şi se stabileşte pensia alimentară, puțini bărbați şi plătesc. Reuşesc ei să se fofileze. în Japonia, un fost cap al familiei nu intră la închisoare fiindcă nu plăteşte pensia alimentară. Dacă se arată dispus să plătească, iar pe hârtie achită o sumă oarecare, instanța îl tratează cu foarte multă indulgență. Societatea japoneză e încă foarte tolerantă la adresa bărbaților.

— Numai că, acum câteva zile, tipul ăsta violent a făcut bine-mersi un atac de cord într-un hotel din Shibuya, zise Aomame.

— „Bine-mersi" mi se pare o expresie prea directă, zise Tamaru plescăind uşor. Eu, unul, prefer „prin providență divină". în orice caz, moartea sa nu prezintă nimic suspicios, iar asigurarea de viață nefiind o sumă atât de mare încât să atragă atenția, nici societatea de asigurări n-o să aibă dubii. Sigur o să plătească fără probleme. Asta nu înseamnă că nu e o sumă frumuşică. Cu banii din asigurare, văduva poate să facă primul pas către o viață nouă. Plus că aşa nu s-au mai pierdut timp şi bani cu procesul de divorț. S-au evitat şi toate

procedurile legale complicate şi absurde, şi toată trauma psihică pe care ar fi produs-o.

— Ca să nu mai zicem că aşa, scursura aia de om nu mai poate să dea iar iama prin lume şi să-şi găsească o nouă victimă.

— Providență divină, zise Tamaru. Grație atacului de cord, lucrurile s-au liniştit. Totul e bine când se termină cu bine.

— Asta dacă există un sfârşit, spuse Aomame.

în colțul gurii lui Tamaru apăru o cută mică, sugerând un zâmbet.

— Undeva tot există un sfârşit, doar că nu scrie negru pe alb: „Aici este capătul." Păi, nu? Pe ultima treaptă a scării scrie cumva: „Aceasta este ultima treaptă. Vă rugăm să nu urcați mai departe."?

Aomame clătină din cap.

— E acelaşi lucru, zise Tamaru.

— îți foloseşti bunul simț, ții ochii larg deschişi şi te prinzi tu unde anume e sfârşitul.

Tamaru încuviință.

— Şi chiar dacă nu te prinzi..., zise el gesticulând cu degetele o cădere. Tot ajungi acolo.

Cei doi rămaseră un timp tăcuți, ascultând ciripitul păsărelelor. Era o după-amiază tihnită de aprilie, lipsită de orice umbră de răutate sau violență.

— Câte femei locuiesc acum aici? întrebă ea.

— Patru, răspunse Tamaru prompt.

— Toate în aceeaşi situație?

— în situații asemănătoare, zise el şi strânse din buze. Dar cazurile celorlalte trei nu sunt la fel de grave. Sigur, bărbații lor sunt nişte ființe detestabile, dar nu atât de răi ca individul despre care am discutat până acum. Sunt nişte oameni mărunți, care se umflă în pene. N-ar merita să-ți bați tu capul cu ei. De ei mă ocup eu.

— în mod legal.

— Da, *în linii mari*. Nişte amenințări acolo tot or să fie. Sigur, şi atacul de cord e o cauză a morții perfect legală.

— Desigur.

Tamaru rămase tăcut o vreme, cu mâinile pe genunchi, privind crengile nemişcate ale sălciilor.

Aomame ezită câteva clipe, apoi deschise subiectul:

— Auzi, Tamaru-san, aş vrea să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Cu câţi ani în urmă s-au schimbat uniformele şi armele poliţiştilor?

Tamaru îşi încruntă sprâncenele. Detectase în tonul ei o vagă inflexiune care îi declanşase un semnal de alarmă.

— De ce întrebi aşa ceva?

— Fără nici un motiv anume. Pur şi simplu mă întrebam.

Tamaru se uită în ochii ei. Privirea lui era neutră, dar în ea nu se desluşea nici o expresie. Putea să se încline în orice direc- ţie.

— Conflictul armat de lângă lacul Motosu dintre poliţia din Yamanashi şi grupul extremist a fost în '81, pe la mijlocul lui octombrie, iar în anul următor poliţia s-a reformat drastic. Deci acum doi ani.

Aomame încuviinţă fără să-şi schimbe expresia. Nu-şi amintea absolut nimic despre un asemenea eveniment, dar trebuia să-i cânte în strună lui Tamaru.

— A fost un incident foarte sângeros. Nişte revolvere de tip vechi cu şase focuri contra a cinci Kalaşnikov AK-47. N-au avut nici o şansă. Trei poliţişti au murit ciuruiţi de gloanţe. Serviciul special aerian din cadrul Forţelor de Autoapărare a intervenit imediat cu elicoptere. Poliţia s-a făcut de râs. La scurt timp după aceea, prim-ministrul Nakasone s-a străduit din răsputeri să întărească forţele poliţieneşti. S-a făcut o amplă reformă structurală, s-a format o divizie specială armată şi li s-au dat şi poliţiştilor arme automate performante. Pistoale Beretta 92. Ai tras vreodată cu unul?

Aomame clătină din cap. Nici măcar cu un pistol cu aer comprimat nu trăsese vreodată.

— Eu, da. Cu o semiautomată cu cincisprezece focuri, la care se foloseşte muniţie Parabellum de 9 mm. E o armă faimoasă, pe care o are în dotare şi armata americană. Ieftină nu e, dar nici mai scumpă decât un SIG sau un Glock, aşa că se vinde bine. Dar nu e un pistol potrivit pentru un necunoscător. Revolverele dinainte nu cântăreau decât 490 de grame, pe când astea au 850. Degeaba pui aşa ceva în mâna unui poliţist japonez care nu are suficient antrenament, că nu-i foloseşte la nimic. Dacă s-ar apuca să tragă cu o asemenea armă performantă într-un loc aglomerat, sigur ar încasa-o vreun civil.

— Tu unde ai tras cu aşa ceva?

— Ei, şi eu ca toată lumea. Intr-o bună zi culegeam ierburi de leac la gura unui izvor, când deodată a apărut o zână care mi-a dat o Beretta 92

şi m-a povăţuit să împuşc un iepuraş alb, aflat în apropiere.

— Nu, pe bune.

Cutele din colţul gurii lui Tamaru se adânciră aproape imperceptibil.

— Eu nu vorbesc decât pe bune, zise el. în orice caz, armele din dotare şi uniformele s-au înnoit acum doi ani, în primăvară. Cam pe vremea asta. Ţi-am răspuns la întrebare?

— Acum doi ani.

Tamaru o aţinti din nou cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă ai ceva pe suflet, ar fi bine să-mi spui. Are vreo legătură poliţia cu ceva?

— Nu, nu e vorba de asta, răspunse Aomame, dând scurt din mâini. Pur şi simplu, îmi stătea pe cap chestia cu uniformele. Nu mai ştiam când s-au schimbat.

O vreme se aşternu tăcerea, iar conversaţia lor se încheie de la sine. Tamaru întinse din nou mâna dreaptă.

— Mă bucur că s-a terminat totul cu bine, zise el.

Aomame îi strânse mâna. Omul ăsta ştie, se gândi ea. Ştie că după o treabă grea, care pune în joc viaţa unui om, ai nevoie de o mângâiere caldă, de o atingere.

— Ia-ţi un concediu, zise Tamaru. Stai şi tu puţin să-ţi tragi răsuflarea şi să-ţi mai limpezeşti mintea. Du-te cu iubitul în Guam.

Aomame se ridică, îşi puse geanta pe umăr şi îşi aranjă gluga de la hanorac. Tamaru se ridică şi el. Nu era înalt, dar când se ridica el, parcă se înălţa un zid. Statura lui masivă epata întotdeauna.

Tamaru o privi cum se îndepărta. Aomame îi simţea privirea aţintită în spinare, aşa că merse cu paşi siguri, în linie dreaptă, cu bărbia în faţă şi spatele drept. Insă în inima ei, unde nimeni nu o putea vedea, se simţea confuză. Se tot întâmplau lucruri asupra cărora nu avea nici un control. Până cu puţin timp în urmă, lumea era în mâinile ei. Fără scăpări, fără discrepanţe, însă acum totul începea să se destrame.

Conflictul armat de lângă lacul Motosu? Beretta 92?

Ce se întâmpla? Aomame nu avea cum să fi trecut cu vederea o ştire atât de importantă. Regulile după care funcţiona această lume se dăduseră peste cap la un moment dat. Mergând înainte, mintea lui Aomame se învârtea cu repeziciune. Indiferent ce s-a întâmplat, eu trebuie neapărat să apuc hăţurile la loc. Trebuie neapărat să găsesc o logică. Şi asta repede, până nu o iau lucrurile razna de tot.

Tamaru sigur citise confuzia dinlăuntrul ei. Era un tip atent, extrem de intuitiv. Şi în acelaşi timp periculos. Tamaru avea un profund respect faţă de stăpâna casei şi îi era loial întru totul. Făcea tot ce se putea ca s-o ştie în siguranţă. El şi Aomame se acceptau reciproc şi se simpatizau sau cel puţin simţeau unul pentru celălalt ceva înrudit cu simpatia. însă dacă ar fi considerat că existenţa ei nu servea în vreun fel sau altul stăpânei, probabil că s-ar fi descotorosit de ea fără să clipească. Ar fi făcut-o la modul cel mai simplu. Dar Aomame nu putea să-l condamne pentru asta. La urma urmei, aceasta era datoria lui.

Odată ce traversă curtea, poarta se deschise. Aomame zâmbi prietenos către camera de luat vederi şi făcu uşor cu mâna. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După ce ieşi, poarta se închise încet în spatele ei. Coborând panta abruptă din Azabu, Aomame îşi sistematiză în minte lucrurile pe care le avea de făcut şi îşi schiţă o listă. Succint şi meticulos.

Capitolul 8

Intr-un loc necunoscut, un om necunoscut

Multă lume vede dimineţile de duminică drept un simbol al odihnei. Pentru Tengo însă, ele nu fuseseră niciodată prilej de bucurie de-a lungul copilăriei. Dimpotrivă, îi pierea orice bună dispoziţie. Când venea sfârşitul de săptămână, corpul îi devenea din ce în ce mai greu, îşi pierdea pofta de mâncare şi începea să aibă fel de fel de dureri. Pentru Tengo, duminica dimineaţa era ca o lună strâmbă care îşi arăta doar faţa întunecată. Ce bine ar fi dacă n-ar mai veni ziua asta blestemată! Ce bine ar fi să trebuiască să mă duc la şcoală în fiecare zi şi să nu avem liber, îşi spunea el adesea în copilărie. Ba chiar se rugase odată să nu mai vină duminica, dar bineînţeles că rugăciunea lui nu fusese ascultată. Chiar şi la maturitate, când sfârşitul săptămânii nu mai reprezenta o ameninţare pentru el, se trezea cu o stare mohorâtă, fără nici un motiv anume. Simţea scrâşneli în toate fibrele corpului şi uneori chiar îi era greaţă. Avea reacţiile acestea imprimate adânc în inimă. Probabil până în tărâmul ascuns al subconştientului.

Tatăl său lucra pentru NHK[4] ca încasator de taxe radio-TV şi în fiecare duminică îl lua şi pe micul Tengo pe teren. Povestea începuse

4 Postul naţional de radio şi televiziune japonez.

înainte ca Tengo să meargă la grădiniță și continuase până când băiatul ajunsese în clasa a cincea, duminică de duminică, cu excepția zilelor în care avea vreo activitate specială cu școala. Se trezeau la ora șapte, îl punea pe Tengo să se spele pe față cu săpun, îi inspecta urechile și unghiile, îl îmbrăca pe cât se poate de curat (dar simplu) și îi promitea că apoi îi va da ceva bun de mâncare.

Tengo nu știa dacă și ceilalți încasatori lucrau și în zilele libere. Dar, din câte își amintea el, tatăl său lucra întotdeauna duminica. Ba chiar cu mai mult zel decât de obicei, deoarece atunci îi putea găsi acasă pe cei care erau plecați în cursul săptămânii.

Existau câteva motive pentru care tatăl său îl lua împreună cu el. Unul dintre ele era că nu putea să-l lase singur acasă pe micuțul Tengo. In cursul săptămânii și sâmbăta, acesta rămânea la creșă, la grădiniță sau la școală, dar duminica nu mai putea sta acolo. în al doilea rând, voia să-i arate fiului său ce fel de serviciu are și de unde le vin banii de mâncare; Tengo trebuia să învețe de mic copil ce înseamnă munca. El însuși fusese dus pe ogor de când se știa, în fiecare duminică. Atunci când erau multe de făcut la muncile câmpului, nici nu se ducea la școală. Asemenea viață era pentru el ceva cât se poate de firesc.

Ultimul motiv, cel care îl rănea pe Tengo cel mai adânc, era un calcul meschin: și anume faptul că îi era mai ușor să adune taxele dacă umbla însoțit de un copil, iar tatăl său știa foarte bine acest lucru. Oricui îi era greu să zică: „Lasă-mă în pace, că nu plătesc nimic", unui încasator care ținea de mână un copilaș. Uneori, priviți drept în ochi de către copil, unii plăteau chiar fără să aibă nici o intenție să o facă. De aceea, tatăl lui Tengo mergea duminicile mai ales pe la casele pe unde în mod obișnuit avea probleme. Tengo simțise de la bun început ce se aștepta de la el și lucrul acesta îl scotea din minți. Pe de altă parte, ca să îi facă pe plac tatălui său, era nevoit să își pună mintea la contribuție și să joace rolul care îi revenea. Ca o maimuță de circ. Dacă își mulțumea tatăl, Tengo era tratat cu blândețe în ziua respectivă.

Singura lui scăpare era că tatăl său trebuia să meargă pe o rută foarte îndepărtată de casă. Ei locuiau într-o zonă rezidențială de la periferia orașului Ichikawa, dar taxele le colecta din zona centrală a orașului. Noroc că nu ajungeau nici prin cartierul în care se ducea la școală. De aceea reușea să evite întrucâtva casele în care stăteau colegii săi de la grădiniță sau de la școală. Totuși, se întâmpla uneori să se întâlnească cu vreun coleg când treceau prin zonele aglomerate ale orașului. în

asemenea cazuri, se ascundea repede în umbra tatălui său ca să nu fie observat.

Majoritatea taților colegilor săi erau salariați care lucrau în centrul Tokio-ului. Pentru ei, orașul Ichikawa era o parte din Tokio care, prin cine știe ce întâmplare, aparținea de prefectura Chiba. Luni dimineață își povesteau cu însuflețire unul altuia pe unde fuseseră duminica. Se duceau prin parcuri de distracții, la grădina zoologică sau la meciuri de baseball. Vara mergeau la plajă în Minamiboso și iarna la schi. Tații lor îi plimbau cu mașina sau urcau pe munte. își povesteau cu însuflețire experiențele și făceau schimb de informații. Numai Tengo nu avea ce povesti. El nu fusese niciodată nici în excursii și nici în parcuri de distracții. Duminica, de dimineață până pe înserat, suna la ușile unor necunoscuți împreună cu tatăl său și, cu capul plecat, cerea bani celor care deschideau. Pe cei care nu voiau să plătească îi amenințau. Cu cei care încercau să aducă argumente, se contraziceau. Câteodată erau înjurați ca niște câini vagabonzi. Asemenea poveşti nu puteau fi spuse în fața colegilor de școală.

în clasa a treia, toți colegii aflaseră deja că tatăl său era încasator de taxe la NHK. Probabil că îl văzuse cineva în timp ce mergea împreună cu tatăl său. Colindau prin fiecare colțișor al orașului și până la urmă era absolut firesc să-l observe cineva. Oricum, era deja prea mare ca să se poată ascunde în umbra tatălui său. Mai degrabă era de mirare că nu fusese descoperit mai devreme.

Fusese poreclit „NHK". într-o lume compusă din copii de funcționari, toți aparținând păturii de mijloc, el era cel ciudat. Multe din lucrurile care pentru ceilalți erau fireşti, pentru el erau inexistente. Trăia într-o lume diferită de a lor și ducea o altfel de viață. Tengo învăța foarte bine și era bun și la sport. Era mare și avea forță. în plus, profesorii îl plăceau. De aceea, cu toate că era cel ciudat, nu fusese ostracizat. Ba dimpotrivă, era respectat. Nu putea totuși să dea curs invitațiilor colegilor de a merge undeva duminica sau de a-i vizita să se joace împreună.

„Duminică se întâlnesc mai mulți acasă la un prieten", îi mai spunea uneori tatălui său, dar știa de la bun început că nu va avea voie să meargă. Astfel că nu putea decât să refuze invitațiile, spunând că e ocupat. Refuzând în repetate rânduri, și invitațiile dispăruseră treptat. Până să-și dea seama, deja nu mai făcea parte din nici o gașcă și era

mereu singur.

Orice s-ar fi întâmplat duminica, el umbla împreună cu tatăl său pe rutele obişnuite, de dimineața până seara. Era o regulă absolută, care nu admitea nici excepții şi nici modificări. Nu-1 scutea nici dacă era răcit şi tuşea întruna, dacă-1 durea burta sau dacă avea puțină febră. Mergea împleticit în urma tatălui său şi îşi dorea să se prăbuşească din picioare şi să moară. Poate că asta l-ar fi făcut pe tatăl său să reflecteze puțin asupra faptelor sale. Poate că s-ar fi gândit că fusese prea dur cu copilul. Numai că, de bine, de rău, Tengo avea un corp robust. Chiar dacă suferea de febră, îl durea burta sau îi era greață, nu se prăbuşea şi nu îşi pierdea cunoştința, ci continua să meargă cu tatăl său pe lungile rute. Fără să se plângă.

*

Tatăl lui Tengo se întorsese din Manciuria în ultimul an de război, fără o para în buzunare. Era al treilea fiu al unei familii de țărani din Tohoku şi ajunsese acolo împreună cu câțiva consăteni, în perioada în care statul încuraja emigrarea în Manciuria. Nu pentru că înghițise propaganda guvernului cum că în Manciuria este raiul pe pământ, că terenurile întinse sunt fertile şi că acolo se poate duce un trai îmbelşugat. Ştia şi el foarte bine că raiul pe pământ nu există. Numai că era sărac şi flămând. Dacă rămânea la țară, nu îl aştepta decât o viață în pragul inaniției. Din cauza crahului, lumea era plină de şomeri şi dacă se ducea la oraş nu avea de unde să îşi găsească o slujbă cum se cuvine. In situația aceasta, singura soluție pe care o mai avea era să emigreze în Manciuria. I s-a făcut o instrucție sumară despre folosirea armelor, pentru că, în situații de criză, coloniştii aveau voie să tragă; i s-au dat câteva informații despre agricultura în Manciuria şi, cu trei strigăte de *banzai,* şi-a părăsit satul natal. Din Dalian a fost dus cu trenul până la granița țării. Acolo i s-au

dat terenul arabil, unelte şi o puşcă. împreună cu tovarăşii săi s-a apucat să muncească pământul. Terenurile erau nefertile şi pline de pietre, iar iarna îngheța totul. De foame, au ajuns să mănânce până şi câinii vagabonzi pe care îi prindeau. în anii de început primeau un ajutor din partea guvernului şi astfel au mai reuşit să supravieţuiască.

în august 1945, când în sfârşit viața începuse să le devină mai uşoară, armata sovietică a încălcat pactul de neagresiune şi a invadat Manciuria. Cum armata sovietică nu mai era implicată în luptele din Europa, un număr impresionant de trupe a fost adus pe calea ferată siberiană în est şi a fost pregătit serios pentru invazie. Tatăl lui Tengo, care printr-o întâmplare fericită se împrietenise cu un funcționar guvernamental, aflase în secret despre situația iminentă şi se aştepta la invazia sovietică. Funcționarul îi explicase în secret că armata din Kwantong era prea slăbită pentru a putea face față atacului şi că ar fi mai bine să se pregătească să lase totul în urmă şi să fugă. Cu cât scăpa mai repede, cu atât mai bine. Astfel că, de îndată ce s-a dat ştirea că armata sovietică a trecut granița, s-a urcat pe cal, a alergat până la gară şi s-a urcat în penultimul tren care pleca către Dalian. Dintre toți tovarăşii săi, a fost singurul care s-a întors teafăr în Japonia în anul acela.

După război, s-a mutat în Tokio şi a făcut comerț pe piața neagră, apoi s-a angajat ucenic la un tâmplar, dar nici una din acestea nu i-a mers cum trebuie. Abia reuşea să câştige cât să nu moară de foame. în toamna lui '47, pe când îşi câştiga traiul livrând marfă de la un magazin de băuturi din Asakusa, s-a întâlnit pe stradă cu o cunoştință din perioada când trăise în Manciuria. Era chiar funcționarul care îl avertizase despre iminența războiului sovieto-japonez. Fusese transferat la serviciile poştale manciuriene, dar acum revenise în Japonia şi lucra din nou la Ministerul Comunicațiilor şi Transporturilor. îl plăcea pe tatăl lui Tengo, poate şi fiindcă erau consăteni, poate şi fiindcă ştia că era un muncitor viguros. în orice caz, l-a invitat la masă.

Când a aflat că bărbatul nu are un serviciu serios şi că o duce prost, i-a propus să devină încasator la NHK. Avea un prieten apropiat care lucra acolo şi putea să-i pună o vorbă bună. Tatăl lui Tengo a fost recunoscător. Nu ştia prea bine ce e exact NHK, dar orice slujbă care ti asigura un venit stabil era binevenită. Funcționarul i-a făcut o scrisoare de recomandare şi chiar s-a pus garant pentru el. Mulțumită lui, a reuşit să se angajeze. I-au făcut pregătirea, l-au îmbrăcat în uniformă şi i-au

dat o normă. Lumea începea să-şi revină din şocul pierderii războiului şi, deşi trăiau în sărăcie, toţi căutau amuzament. Cea mai ieftină şi la îndemână distracţie era radioul, cu muzică, cu sport şi cu programe umoristice. Faţă de perioada de dinaintea războiului, radioul căpătase o popularitate incomparabilă. NHK avea nevoie de mult personal care să umble pe teren să adune taxele.

Tatăl lui Tengo îşi făcea meseria cu mult zel. Punctul său forte consta în faptul că era rezistent şi răbdător. De când se ştia pe lume, nu mâncase niciodată pe săturate. Pentru un asemenea om, să colecteze taxe nu era o muncă foarte dificilă. Era obişnuit să fie potopit de sudălmi. Chiar dacă ocupa cea mai joasă poziţie, el avea marea satisfacţie că face parte dintr-o organizaţie gigantică. Iniţial, fusese angajat temporar, doar pe bază de comision şi plătit în funcţie de rezultate, dar, după numai un an, i-au oferit un post permanent, fiindcă avea rezultate deosebite şi o atitudine profesională ireproşabilă. Pentru NHK, era o mare excepţie să-l angajeze astfel. Aceasta a avut de-a face şi cu faptul că obţinea rezultate excelente şi în zonele în care existau probleme, dar l-a ajutat şi influenţa prietenului său de la minister.
I s-a stabilit un salariu şi i s-au oferit şi alte beneficii. A primit asigurare medicală şi locuinţă de serviciu. O diferenţă ca de la cer la pământ faţă de cum erau trataţi majoritatea încasatorilor angajaţi pe comision, care veneau şi plecau. Acesta a fost norocul vieţii lui. In orice caz, reuşise în cele din urmă să-şi găsească o poziţie pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei sociale.

Tengo auzise această poveste de atâtea ori, încât era sătul. Tatăl său nu-i cântase cântece de leagăn şi nici nu-i citise basme, îi repeta, în schimb, povestea vieţii sale. Cum se născuse într-o fermă mică din Tohoku, cum crescuse muncit şi bătut ca un câine, cum emigrase în Manciuria, unde era atât de frig, încât urina îngheţa înainte să atingă solul, cum cultivase pământul aspru apărându-se cu puşca în mână de tâlhari şi haite de lupi, cum abia-abia scăpase cu viaţă din calea armatei sovietice, cum se întorsese teafăr acasă, fără să ajungă în gulagul siberian, cum trecuse prin tumultul de după război cu burta goală şi cum, printr-un noroc neaşteptat, se angajase ca încasator de taxe la NHK. Acest din urmă episod era în povestea sa happy-end-ul suprem. Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Istoria era spusă cu destulă măiestrie. Nu puteai şti cât adevăr e în ea, dar povestea era închegată. Poate că nu era prea bogată în nuanţe, dar detaliile erau vii, iar tonul vocii adăuga şi mai multă culoare. Erau şi

bucăţi plăcute, altele solemne şi unele violente. Unele părţi erau atât de absurde, că te lăsau mut de uimire, iar pe unele nu le puteai crede nici în ruptul capului, de oricâte ori le-ai fi auzit. Dacă viaţa se judecă după varietatea celor întâmplate pe parcursul ei, atunci se poate spune că avusese o viaţă bogată.

Cu toate acestea însă, când venea vorba de perioada de după angajarea la NHK, din cine ştie ce motiv povestea sa devenea brusc lipsită de culoare şi consistenţă. Trecea în grabă peste detalii şi nu avea coeziune. Pentru el era doar un episod suplimentar care nu merita povestit. A cunoscut o femeie, s-a căsătorit, au avut un copil - adică pe Tengo. La câteva luni după naştere, femeia s-a îmbolnăvit şi a murit. Nu se recăsătorise şi muncea în continuare la NHK. îl creştea singur pe Tengo, fără nici un fel de ajutor. Şi aşa ajungem până în ziua de azi. Sfârşit.

Nu dezvăluia absolut nimic din împrejurările în care o cunoscuse pe mama lui Tengo, cum se căsătorise cu ea, ce fel de femeie era, care fusese cauza morţii (probabil că avea legătură cu naşterea), dacă se chinuise mult sau dacă se stinsese în pace. Chiar dacă Tengo îl întreba direct, evita să-i dea un răspuns clar. De multe ori devenea morocănos şi tăcut. Nu aveau în casă nici măcar o fotografie cu ea. Nici poze de la nuntă. Nu avuseseră posibilitatea să facă o nuntă şi nici nu aveau pe atunci aparat de fotografiat, îi explica tatăl său.

Tengo însă nu credea poveştile astea. Tatăl său îi ascundea adevărul. Mama sa nu murise la câteva luni după ce îl născuse, în amintirea sa, ea trăia când el avea un an şi jumătate. Se îmbrăţişa cu un bărbat necunoscut, iar Tengo dormea alături.

Mama sa îşi scoate bluza şi, lăsând să cadă bretelele albe ale neglijeului, îşi dezveleşte sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. Alături, Tengo respiră liniştit în somn. Dar, în acelaşi timp, nu doarme. O priveşte pe mama sa.

Aceasta era fotografia pe care o avea Tengo cu mama sa. Scena de numai zece secunde era adânc întipărită în mintea lui. Era singura informaţie concretă pe care o avea referitor la ea. Mintea lui abia dacă reuşea să o găsească pe mama sa prin această imagine. Era ca un cordon ombilical prin care se lega de ea. Conştiinţa sa plutea prin lichidul amniotic al acelei amintiri ascultând ecourile trecutului. Dar tatăl său nu ştia că el are această imagine viu întipărită în minte. Nu ştia că el rumega întruna acest crâmpei precum o vacă pe pajişte şi că îşi trăgea sevă din el. Şi tatăl, şi fiul aveau secretele lor adânci şi întunecate.

*

Era o dimineaţă de duminică plăcută şi senină. Vântul bătea însă rece şi, deşi era jumătatea lui aprilie, iarna încă îşi mai făcea simţită prezenţa. Tengo purta un pulover cu guler la baza gâtului, subţire, negru, iar pe deasupra o jachetă cu model în zig-zag pe care o avea din vremea studenţiei. In jos, avea o pereche de pantaloni chino bej şi era încălţat cu nişte pantofi maro Hush Puppies, relativ noi. Cam asta era cea mai îngrijită ţinută pe care reuşea să şi-o compună.

Când ajunse la capătul cel mai din faţă al peronului către direcţia Tachikawa, pe linia Chuo din staţia Shinjuku, Fukaeri era deja acolo. Stătea singură pe o bancă, fără să facă vreo mişcare şi privea în gol, cu ochii întredeschişi. Era îmbrăcată într-o rochie văratică din bumbac, cu imprimeu, peste care îşi pusese un cardigan gros, de iarnă, de culoare verde crud. In picioare avea adidaşi gri decoloraţi, fără ciorapi. Pentru anotimpul ăsta, era o ţinută un pic cam ciudată. Rochiţa era prea subţire, iar cardiganul, prea gros. Ea însă nu părea deloc stânjenită de faptul acesta. Poate că această nepotrivire era modul ei de a-şi exprima vederile asupra lumii. Dar nu părea să fie nici asta. Probabil că pur şi simplu îşi pusese hainele aiurea pe ea, fără să se gândească vreun pic.

Fukaeri nu citea nici ziarul, nici vreo carte, şi nici nu asculta muzică la walkman. Şedea pur şi simplu liniştită şi privea înainte, cu ochii ei mari şi negri. Nu ştiai ce să crezi. Avea privirea

pierdută în gol sau se uita oare cu atenție la ceva? Era adâncită în gânduri sau, dimpotrivă, nu se gândea la nimic? Dacă o vedeai din depărtare, arăta ca o statuie realistă, sculptată dintr-un material aparte.

— Aştepți de mult? întrebă Tengo.

Fukaeri se uită la Tengo, apoi clătină din cap doar câțiva centimetri. în ochii ei negri era o lucire vie ca de mătase, dar, la fel ca la întâlnirea lor precedentă, nu puteai citi în ei nici o expresie. Părea că nu avea chef să vorbească cu nimeni. De aceea, Tengo abandonă ideea de a continua conversația şi, fără să mai spună nimic, se aşeză pe bancă alături de ea.

Când sosi trenul, Fukaeri se ridică tăcută. Se suiră amândoi în tren. Fiind zi liberă, expresul spre Takao era destul de gol. Tengo şi Fukaeri se aşezaseră unul lângă altul pe o banchetă şi, fără să schimbe vreun cuvânt, priveau prin fereastra de vizavi imaginea oraşului care trecea în goană pe lângă ei. Cum Fukaeri nu deschidea gura, ca de obicei, tăcea şi Tengo. Cu buzele lipite şi privirea drept în față, Fukaeri îşi strânse gulerul puloverului, ca şi când se pregătea să o lovească un frig năprasnic.

Tengo îşi scoase cartea din buzunar şi începu să citească, dar era uşor derutat. Puse cartea la loc în buzunar şi, imitând-o pe Fukaeri, îşi aşeză ambele mâini pe genunchi şi îşi fixă privirea absent în față. încercă să se gândească la ceva, dar nu reuşi să găsească nici un subiect potrivit. Se concentrase o vreme la *Crisalida de aer* şi, din pricina aceasta, capul său refuza acum să mai funcționeze. în fundul minții nu avea decât o încurcătură de ițe.

Tengo privea peisajul care se derula pe fereastră şi asculta zgomotul monoton al trenului. Linia Chuo se întindea drept, de parcă era trasată cu rigla pe hartă. De fapt, chiar fusese proiectată astfel. în părțile acestea ale câmpiei Kanto nu exista nici un obstacol topografic demn de menționat. De aceea construiseră calea ferată fără curbe perceptibile, suişuri şi coborâşuri, fără poduri sau tuneluri. Era suficientă o riglă. Trenul se îndrepta în linie dreaptă către destinație.

La un moment dat, pe Tengo îl fură somnul. Când deschise din nou ochii, trenul încetinea treptat ca să oprească în gara Ogikubo. Nu dormise mult. Fukaeri stătea la fel ca mai înainte şi privea drept în față. Tengo nu ştia la ce anume se uita ea cu adevărat. Din aerul ei concentrat însă, nu părea să se pregătească să coboare.

— Ce citeşti de obicei? întrebă Tengo când treceau de gara Mitaka, ca să-şi alunge plictiseala. Era un lucru pe care şi-l propusese mai

demult să o întrebe pe Fukaeri.

Fata îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi întoarse din nou ochii drept în faţă.

— Nu citesc, răspunse ea simplu.

— Deloc?

Fukaeri dădu scurt din cap.

— Nu te interesează cititul? întrebă el.

— Durează mult, răspunse Fukaeri.

— Nu citeşti fiindcă durează mult? întoarse el întrebarea, nedumerit.

Fukaeri rămase cu privirea aţintită în faţă, fără să răspundă. Atitudinea ei părea să însemne că nu-1 contrazice.

Sigur că, în general, durează ceva să citeşti o carte. Nu se compară cu televizorul sau cu benzile desenate. Lectura e o activitate care necesită un timp relativ îndelungat. Dar felul în care Fukaeri răspunsese „durează mult" implica o nuanţă diferită de acest adevăr banal.

— Durează mult, adică... durează extraordinar de mult? întrebă Tengo.

— Extraordinar, spuse ea categoric.

— Mult mai mult decât la ceilalţi oameni?

Fukaeri dădu din cap a încuviinţare.

— Şi nu ai probleme la şcoală? La ore ţi se cere să citeşti tot felul de cărţi. Iar dacă tu zici că îţi ia atât de mult timp...

— Mă prefac, răspunse ea indiferent.

Tengo auzi în cap un ciocănit de rău augur. Ar fi vrut să nu-1 bage în seamă şi să îl lase să treacă de la sine, dar nu putea. Trebuia să afle adevărul.

— Vrei să spui că suferi de dislexie?

— Dislexie, întrebă Fukaeri.

— Dificultate în a citi.

— Aşa mi s-a zis. Disl...

— Cine ţi-a zis?

Fata înălţă uşor din umeri.

— Adică..., bâjbâi Tengo după cuvinte. Aşa ai fost întotdeauna, de când erai mică?

Fukaeri încuviinţă.

— Deci până acum nu ai citit romane aproape deloc.

— Singură, răspunse Fukaeri.

Asta însemna că ce scria ea nu era influențat de nici un scriitor. Era o explicație grozavă şi care avea logică.

— Nu ai citit de una singură, spuse Tengo.

— Mi-a citit cineva.

— Tatăl tău sau mama ta ți-au citit cu voce tare?

Fukaeri nu răspunse.

— Dar chiar dacă nu citeşti, poți să scrii fără probleme, nu? întrebă Tengo cu frica în sân.

Fukaeri clătină din cap.

— Durează mult şi să scriu.

— Foarte mult?

Fukaeri ridică din nou din umeri. Răspunsul era da.

Tengo se foi pe banchetă.

— Asta înseamnă că nu tu ai scris *Crisalida de aer.*

— Nu eu am scris.

Tengo tăcu câteva secunde. Câteva secunde care atârnau greu.

— Atunci cine a scris-o?

— Azami, veni răspunsul.

— Cine-i Azami?

— E mai mică cu doi ani.

Din nou o tăcere scurtă.

— A scris *Crisalida de aer* în locul tău.

Fukaeri încuviință, cu aerul cel mai natural.

Tengo se forță şă-şi pună mintea în mişcare.

— Adică, tu i-ai spus povestea lui Azami şi ea a scris-o, asta vrei să zici?

— A bătut la procesor şi a tipărit, spuse Fukaeri.

Tengo îşi muşcă buzele. îşi aranjă în minte informațiile proaspăt primite, apoi spuse:

— Deci această Azami a trimis manuscrisul tău la concursul literar, probabil fără să-ți spună şi tot ea i-a pus şi titlul *Crisalida de aer.*

Fukaeri înclină capul într-un gest care nu însemna nici da, nici nu. Dar nu îl contrazise. Probabil că, în mare, Tengo nimerise.

— Azami e o prietenă?

— Stăm împreună.

— E sora ta?

Fukaeri clătină din cap.

— E fata Profesorului.

— Profesorul, spuse Tengo. Şi profesorul ăsta locuieşte împreună cu tine?

Fukaeri încuviință, de parcă nu înțelegea ce-1 apucase să întrebe aşa ceva tocmai acum.

— Aha, deci persoana cu care o să mă văd astăzi este de fapt Profesorul, nu?

Fukaeri se întoarse spre el şi îl privi o vreme cu aerul că examinează curgerea norilor în depărtare. Sau de parcă încerca să decidă ce să facă cu un câine greu de dresat. Apoi dădu afirmativ din cap.

— Mergem să vorbim cu Profesorul, spuse cu o voce lipsită de expresie.

Conversația luă deocamdată sfârşit. Amândoi rămaseră din nou tăcuți, cu privirile pironite asupra peisajului de pe fereastră. Pe terenul plat ca în palmă se întindeau cât vedeai cu ochii clădiri fără nici o notă distinctivă. Nenumăra te antene TV îşi împungeau coarnele către cer, precum nişte insecte. Oare cei care locuiesc acolo îşi plătesc taxa la NHK? se întrebă Tengo. Duminica, făcea el ce făcea şi tot ajungea să se gândească la taxa radio-TV. Nu fiindcă ar fi vrut să se gândească la asta, dar era un subiect pe care nu reuşea să-l evite.

*

în această dimineață senină de duminică de la jumătatea lui aprilie, se lămuriseră câteva lucruri despre care nu prea se poate spune că erau tocmai plăcute. Mai întâi, Fukaeri nu scrisese ea însăşi *Crisalida de aer*. Dacă era să dai crezare cuvintelor ei (iar până acum nu exista nici un motiv să nu o crezi), Fukaeri doar dictase povestea şi altcineva o aşternuse pe hârtie. Ca proces de formare, era întocmai ca literatura orală, cum ar fi *Cartea lucrurilor vechi*[5] sau *Povestea clanului Taira*[6]. Lucrul acesta îi mai diminua întrucâtva sentimentul de vină pe care îl avea pentru că modificase textul, dar, privită dintr-o perspectivă mai largă,

5 Cronică japoneză datând din secolul VIII, care conține mituri referitoare la originea Japoniei şi a familiei imperiale.

6 Operă epică anonimă din secolul XIII care descrie războiul dintre clanurile Taira şi Minamoto.

situaţia devenea atât de încâlcită că nu-i mai găseai dezlegare.

Apoi, fata nu putea să citească din cauză că suferea de dislexie. Tengo încercă să-şi amintească ce ştia despre tulburarea aceasta. I se predase un curs în facultate, în cadrul modulului de pedagogie. în principiu, dislexicii pot să scrie şi să citească şi nu au probleme cognitive. Dar au nevoie de foarte mult timp ca să citească. Cu propoziţii scurte se descurcă, dar când acestea se acumulează într-un pasaj mai lung, capacitatea lor de a manipula informaţia este depăşită. Le este dificil să conecteze semnele de semnificaţia lor. Astfel se manifestă, în general, dislexia. Cauzele nu sunt încă înţelese în totalitate. Nu e însă deloc de mirare să ai în clasă unul sau doi elevi dislexici. Einstein, Edison şi Charlie Mingus au suferit toţi de această maladie.

Tengo nu ştia dacă, în general, dislexicii au probleme la fel de mari şi atunci când scriu. în cazul lui Fukaeri însă, se pare că aşa stăteau lucrurile. întâmpina aceleaşi dificultăţi şi la citit, şi la scris.

Ce-ar zice Komatsu să ştie chestia asta? Involuntar, Tengo oftă. Fata asta de şaptesprezece ani era dislexică şi nu se descurca bine nici să citească, nici să scrie fraze lungi. Iar când vorbea, abia dacă rostea o propoziţie o dată (presupunând că nu o făcea voit). Nici vorbă să ajungă vreodată scriitoare. Chiar dacă Tengo reuşea să dea o formă frumoasă *Crisalidei de aer,* astfel încât să câştige premiul de debut şi cartea să fie publicată şi să primească critici pozitive, nu puteau să continue să mintă publicul. Dacă la început ar fi mers bine, în cele din urmă lumea şi-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Iar dacă ieşea la iveală adevărul, toţi cei implicaţi ar fi fost puşi la zid şi distruşi. Cariera de scriitor a lui Tengo - care nici măcar nu începuse cu adevărat - s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Un plan cu atât de multe hibe nu prea are cum să iasă bine. De la bun început simţise că păşeşte pe gheaţă subţire, dar acum metafora aceasta i se părea mult prea cuminte. Nici nu apucase să păşească pe ea şi gheaţa deja trosnea. Trebuia să îl sune pe Komatsu cum se întorcea acasă şi să îi spună: „îmi pare rău, Komatsu-san, dar eu mă retrag din povestea asta, e prea periculoasă". Asta ar face orice om cu capul pe umeri.

Când se gândea însă că e vorba de *Crisalida de aer,* Tengo nu mai era atât de stăpân pe sine şi se simţea sfâşiat de sentimente contradictorii. Oricât de riscant ar fi fost planul lui Komatsu, Tengo nu mai voia acum

să se oprească din revizia manuscrisului. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat înainte de a se apuca de muncă, poate că ar fi reuşit. Acum însă îi era imposibil. Era acaparat cu totul de carte. Respira aerul lumii aceleia, era atras de forța ei de gravitație. Esența poveştii îi pătrunsese până în măruntaie. Avea o nevoie imperioasă să lucreze la povestea aceea, nevoie pe care o resimțea în mod acut. Era ceva ce *trebuia făcut* şi neapărat de el, ceva ce merita făcut.

Aşezat pe banchetă, cu ochii închişi, încercă să hotărască în ce fel ar fi mai bine să trateze situația aceasta. Nu ajunse însă la nici o concluzie. Nu poți să ajungi la concluzii sănătoase când eşti confuz şi împărțit în două.

— Azami scrie întocmai ce spui tu? întrebă Tengo.

— Exact ce spun, răspunse Fukaeri.

— Deci tu dictezi şi ea scrie? întrebă el.

— Dar trebuie să vorbesc încet.

— De ce?

Fukaeri aruncă o privire prin vagon. Nu erau aproape deloc călători. Doar o mamă cu doi copii mici, aşezată pe latura cealaltă, la oarecare distanță de ei. Păreau să se ducă undeva să se distreze. Pe lume există şi astfel de oameni fericiți.

— Ca să nu mă audă *ăia,* spuse Fukaeri încet.

— Aia? făcu Tengo.

Urmărindu-i privirea care se pierdea în gol, îşi dădu limpede seama că nu se uita la mama cu cei doi copii. Vorbea despre cineva care nu era prezent, ştiut de ea, cineva concret, de care însă Tengo nu avea habar.

— Cine sunt ăia? întrebă el din nou. Vocea lui scăzuse puțin în intensitate.

Fukaeri nu răspunse. Intre sprâncene îi apăru o cută îngustă, dar buzele ei rămaseră strâns lipite.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo.

Nici un răspuns.

— *Ăia* de care zici tu se enervează dacă cineva le scrie povestea şi o publică, iar lumea vorbeşte despre ei?

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Rămase mai departe cu privirea în gol. Tengo aşteptă o vreme, dar când îşi dădu seama că nu va primi nici un răspuns, încercă o altă întrebare:

— Nu mi-ai spus nimic despre Profesor. Ce fel de om e?

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Ce naiba zice ăsta, părea să întrebe. Apoi spuse:

— Te întâlneşti cu Profesorul în curând.

— Sigur, spuse Tengo. Sigur că asta urmează să se întâmple. O să-l cunosc şi o să văd şi singur ce fel de om e.

La Kokubunji se urcă în tren un grup de vârstnici echipați pentru drumeție. Erau cu totul vreo zece bărbați şi femei, cu vârste cuprinse între şaizeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de ani. Fiecare avea un rucsac în spinare şi o pălărie pe cap. Sporovăiau veseli ca nişte şcolari care se duc în excursie. Aveau gamele cu apă prinse la brâu sau atârnate de rucsac. Oare şi eu o să fiu la fel de vesel când o să am vârsta asta? se întrebă Tengo. Apoi clătină uşor din cap. Probabil că nu. Şi-i imagină pe vârful unui munte, bând apă din gamele.

*

în ciuda dimensiunilor lor reduse, Oamenii cei Mici beau foarte multă apă. Dar nu le place apa de la robinet, o preferă fie pe cea de ploaie, fie pe cea din râul care curge în apropiere. De aceea, în timpul zilei fata aduce de la râu o găleată plină ochi, ca să aibă ce să bea micuții. Când plouă, pune găleata în dreptul burlanului şi adună apa care se scurge de la streaşină. Oamenii cei Mici sunt recunoscători fetei pentru grija pe care le-o poartă, fiindcă ei preferă apa de ploaie celei de râu, deşi şi una, şi alta sunt naturale.

*

Tengo îşi dădu seama că nu reuşeşte să-şi țină gândurile adunate într-o singură direcție. Nu era un semn bun. Probabil din pricină că era duminică. în el se năştea un anume soi de confuzie. Pe câmpia netedă a emoțiilor stătea să se stârnească o furtună de nisip de rău augur. Asta pățea uneori duminica.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Fukaeri abia auzit. Simțise încordarea lui Tengo.

— Oare o să reuşesc? spuse el.

— Ce anume...

— Oare o să reuşesc să vorbesc cum trebuie?

— Să vorbeşti cum trebuie, întrebă ea. Nu părea să înțeleagă ce vrea să spună.

— Cu Profesorul.

— O să poţi să vorbeşti cum trebuie cu Profesorul, repetă ea.

Tengo ezită puţin, apoi se hotărî să fie sincer:

— Am senzaţia că lucrurile n-or să se lege până la urmă şi că totul o să fie în zadar.

Fukaeri se răsuci şi îl privi drept în ochi.

— De ce ţi-e frică, îl întrebă ea.

— De ce mi-e frică? repetă el.

Fukaeri dădu din cap fără să spună nimic.

— Cred că mi-e frică să cunosc oameni noi. Mai ales duminica dimineaţa, spuse Tengo.

— De ce duminica, întrebă Fukaeri.

Tengo începuse să transpire la subraţ. Pieptul îi era ca prins într-o chingă. Urma să cunoască pe cineva şi aveau să se întâmple lucruri noi. Viaţa lui urma să se schimbe.

— De ce duminica, întrebă din nou fata.

Tengo îşi aminti duminicile din copilărie. Când terminau de parcurs ruta stabilită, tatăl său îl ducea la o cantină din faţa gării şi îl poftea să comande orice voia. Asta era pe post de recompensă. Duceau un trai modest, iar acestea erau singurele ocazii când mâncau în oraş. In mod neaşteptat, tatăl său îşi lua o bere (nu se atingea de alcool aproape niciodată). Tengo însă, deşi ar fi putut să-şi aleagă orice, îşi pierdea apetitul. De obicei foamea nu-1 părăsea, dar duminica nici o mâncare nu i se mai părea gustoasă. Era un chin pentru el să termine din farfurie ce îşi comandase - iar să lase ceva în farfurie nu îi era permis sub nici o formă. Uneori îi venea chiar să vomite. Astfel erau duminicile copilăriei lui Tengo.

Fukaeri îl privea, căutând ceva în ochii lui. Apoi se întinse şi îl luă de mână pe Tengo. Acesta fu surprins, dar încercă să nu se trădeze.

Până când au ajuns la gara Kunitachi, Fukaeri continuă să îl ţină de mână. Avea mâna mai tare decât te-ai fi aşteptat, şi fină. Nu era nici fierbinte, nici rece. Era cam jumătate din palma lui Tengo.

— Nu-ţi fie frică. Nu e o duminică obişnuită, zise fata pe un ton de parcă spunea un lucru cunoscut de toată lumea.

Cred că e prima dată când o aud spunând mai mult de o propoziţie o dată, se gândi Tengo.

Capitolul 9

Peisajul se schimbă, regulile se schimbă

Aomame se duse la cea mai apropiată bibliotecă şi ceru să vadă ziarele în ediţie prescurtată. Numerele pe trei luni, din septembrie până în noiembrie 1981. Bibliotecara o întrebă ce ziar preferă, *Asahi, Yomiuri, Mainichi* sau *Nikkei*. Era o femeie între două vârste, cu ochelari, care arăta mai degrabă a gospodină angajată cu jumătate de normă decât a salariat permanent al bibliotecii. Nu era prea grasă, dar avea încheieturile mâinilor umflate ca nişte caltaboşi.

Aomame îi spuse că nu contează. Oricum toate erau la fel.

— Aveţi dreptate, dar vă rog frumos să alegeţi unul, zise femeia cu o voce monotonă, ca să descurajeze alte comentarii.

Nici Aomame nu avea chef să discute mai mult, aşa că alese la întâmplare ziarul *Mainichi*. Se aşeză apoi la una dintre mesele de lectură izolate, deschise un carneţel şi, cu pixul în mână, scană articolele cu privirea.

La începutul toamnei lui 1981 nu se produseseră evenimente majore. în luna iulie a acelui an, prinţul Charles se căsătorise cu Diana, iar ecourile nunţii lor încă mai răsunau pretutindeni. Unde s-au dus, ce au făcut, cu ce era îmbrăcată Diana, ce accesorii purtase. Desigur, Aomame ştia despre căsătoria lui Charles cu Diana, dar nu o interesa în nici un fel. Nu putea nici în ruptul capului să priceapă de ce o lume întreagă manifesta atâta interes faţă de soarta unui prinţ sau a unei prinţese a Marii
Britanii. Charles arăta mai degrabă a profesor de fizică chinuit de probleme gastrointestinale decât a prinţ.

In Polonia, sindicatul Solidaritatea, condus de Walşsa, îşi întărise opoziţia împotriva regimului, iar sovieticii îşi exprimaseră „îngrijorarea" faţă de acest lucru. Cu alte cuvinte, dacă guvernul polonez nu reuşea să recapete controlul asupra situaţiei, riscau să le trimită trupe blindate, cum se întâmplase cu Primăvara de la Praga din '68. Aomame îşi amintea în mare parte şi despre aceste evenimente. Ştia că, până la urmă, Uniunea Sovietică renunţase să-i invadeze. De aceea nu era nevoie să citească articolele în detaliu. Un singur lucru îi

atrase însă atenţia, şi anume faptul că, în încercarea de a descuraja intervenţia sovieticilor, preşedintele american, Ronald Reagan, declarase că: „Ne aşteptăm ca tensiunile din Polonia să nu afecteze planurile comune americano-sovietice de construire a bazei pe Lună". O bază pe Lună? De aşa ceva nu mai auzise. Deşi parcă îi trecuse pe la urechi de curând o ştire la televizor în sensul ăsta. în seara în care se culcase cu bărbatul chelios din Kansai în hotelul din Akasaka.

Pe 20 septembrie se organizase la Jakarta cel mai mare concurs de înălţat zmeie din lume, la care participaseră peste zece mii de oameni. Era o ştire pe care Aomame nu o aflase, dar nici nu era motiv de mirare. Cine ar ţine minte o competiţie de înălţat zmeie din Jakarta, din urmă cu trei ani?

Pe 6 octombrie, preşedintele Egiptului, Anwar Sadat, fusese asasinat de membri ai unui grup islamic extremist. Aomame ţinea minte incidentul şi se gândi din nou cu părere de rău la preşedintele Sadat. îi plăcea foarte mult chelia Iui şi îi detesta din tot sufletul pe fundamentaliştii religioşi. O apuca furia numai când se gândea la vederile lor înguste, la complexul lor de superioritate plin de aroganţă sau Ia nonşalanţa cu care se amestecau în treburile altora. Era o furie pe care nu şi-o putea controla cum trebuie. Dar asta nu avea nici o legătură directă cu problemele ei actuale. Aomame trase de câteva ori aer adânc în piept, se calmă şi trecu la următoarea pagină.

Pe 12 octombrie, într-un cartier din sectorul Itabashi din Tokio, un încasator de la NHK în vârstă de cincizeci şi şase de ani se luase la ceartă cu un student care refuza să achite taxa radio-TV şi îl înjunghiase în stomac cu un cuţit cu lamă lată, pe care îl purta în geantă. Poliţia intervenise rapid şi îl prinsese. Acesta rămăsese împietrit la locul faptei, strângând în mână cuţitul plin de sânge şi nu opusese nici o rezistenţă arestului. Un coleg de serviciu declarase că bărbatul lucra la NHK de şase ani şi că era un angajat serios, cu rezultate foarte bune.

Aomame nu ştia despre acest incident. Ea era abonată la ziarul *Yomiuri,* pe care îl parcurgea zilnic de la prima până la ultima pagină. Citea cu deosebită atenţie mai ales articolele din secţiunea socială, cu precădere pe cele legate de crime şi infracţiuni. Iar acest articol acoperea cam jumătate din pagina socială a ediţiei de seară. Era de neimaginat să nu observe un articol de asemenea proporţii. însă nu era complet exclus să fi trecut peste el din cine ştie ce întâmplare. Nu era

foarte probabil, dar nici absolut imposibil.

Cu fruntea încruntată, Aomame reflectă o vreme la acea posibilitate. Apoi îşi notă în carneţel data şi un sumar al incidentului.

Pe încasator îl chema Shinnosuke Akutagawa. Un nume grozav, ca de geniu literar. Fotografia lui nu apărea, ci doar a băiatului înjunghiat - Akira Tagawa, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Acesta era student în anul trei la drept, la Universitatea Nihon şi avea nivelul 2-*dan* la kendo. Dacă ar fi avut în mână sabia de bambus nu s-ar fi lăsat el înjunghiat aşa uşor, dar ce om normal stă de vorbă cu încasatorul de la NHK cu sabia în mână? Pe de altă parte, nici un încasator obişnuit de la NHK nu umblă prin oraş cu un cuţit în traistă. Aomame urmări cu atenţie ştirile din zilele următoare, dar nu găsi nici un articol din care să reiasă că studentul murise. Probabil scăpase cu viaţă.

Pe 16 octombrie se produsese un accident grav într-o mină din Yubari, Hokkaido. Izbucnise un incendiu într-o galerie la o mie de metri adâncime şi cincizeci de mineri aflaţi în subteran se asfixiaseră. Flăcările se întinseseră şi urcaseră până aproape de suprafaţa pământului, luând vieţile a încă zece mineri. Ca să împiedice extinderea incendiului, firma inundase galeriile cu o pompă, fără să se asigure dacă mai rămăsese cineva în viaţă. Numărul victimelor ajunsese la nouăzeci şi trei. Fusese un accident cutremurător. Cărbunele e o sursă de energie foarte poluantă, iar extragerea lui, o activitate periculoasă. Firma de minerit evitase să mai investească în echipamente şi dotări, iar condiţiile de muncă erau foarte proaste. Se produceau multe accidente, iar mediul afecta plămânii minerilor. Dar, fiind ieftin, existau oameni şi întreprinderi care aveau nevoie de cărbune. Aomame îşi amintea bine acel accident.

Incidentul pe care îl căuta Aomame se petrecuse pe data de 19 octombrie, când urmările dezastrului de la mina din Yubari încă nu încetaseră să se mai facă văzute. Despre acesta, Aomame chiar nu ştiuse nimic până în urmă cu câteva ore, când aflase de la Tamaru. Ceea ce, oricum ar fi luat-o, era de-a dreptul imposibil, pentru că titlul articolului trona pe prima pagină a ziarului tipărit cu litere mari şi imposibil de trecut cu vederea.

Conflict armat cu o grupare extremistă în munţii din Yamanashi Trei poliţişti morţi

Articolul cuprindea şi o fotografie făcută din aer de la locul

respectiv, din zona lacului Motosu. Mai apărea şi o hartă sumară. La locul cu pricina se ajungea pornind de la un cartier cu vile de vacanţă şi înaintând adânc, în munţi. Fotografii cu cei trei poliţişti morţi de la poliţia din Yamanashi. Intervenţia cu elicoptere a serviciului special aerian din cadrul Forţelor de Autoapărare. Uniforme de camuflaj, arme cu lunetă şi automate cu ţeavă scurtă.

Aomame se încruntă îndelung. Ca să-şi arate pe deplin nemulţumirea, îşi încordă până la limită toţi muşchii feţei. Masa de lectură avea în părţi paravane despărţitoare şi nimeni nu observă schimbarea aceea drastică de pe chipul ei. Aomame inspiră adânc. Trase cu putere aer în piept şi îl expiră, ca o balenă care iese la suprafaţă şi îşi umple până la refuz plămânii uriaşi cu aer proaspăt. Un licean care stătea spate în spate cu ea tresări la auzul sunetului şi se întoarse către ea, dar nu zise nimic. Tresări şi atât.

După ce stătu încruntată o vreme, Aomame se strădui să-şi relaxeze fiecare muşchi al feţei ca să-şi revină la expresia normală. Apoi încercă să-şi adune gândurile, ciocănind cu capătul pixului în dinţii din faţă. Trebuia să existe o explicaţie. Adică *nu avea cum* să nu existe o explicaţie. De ce îi scăpase ei un eveniment atât de mare, care zguduise întreaga Japonie?

Şi nu e vorba doar de acest eveniment, îşi spuse ea. Eu nu ştiam nici despre încasatorul de la NHK care a înjunghiat un student. E foarte straniu. Cum să am atâtea scăpări mari, una după alta? La urma urmei, sunt o persoană atentă şi meticuloasă, îmi sare în ochi orice discrepanţă, oricât de mică. Eu am încredere în memoria mea. Tocmai de-asta nu am comis până acum absolut nici o greşeală ori de câte ori am făcut de petrecanie cuiva. Aşa am reuşit să supravieţuiesc până acum. Citesc cu atenţie ziarul zi de zi, iar când eu spun că „îl citesc cu atenţie" înseamnă că nu îmi scapă nici o informaţie care are cât de cât vreo însemnătate.

După cum era de aşteptat, conflictul de lângă lacul Motosu era dezbătut pe larg în ziar pe parcursul a mai multor zile. Forţele de Autoapărare şi poliţia locală scotociseră tot muntele în căutarea celor zece membri ai grupului extremist care scăpaseră. Trei dintre ei fuseseră împuşcaţi, doi răniţi grav, iar patru (dintre care o femeie) fuseseră prinşi. Unul dispăruse cu desăvârşire. Tot ziarul era împânzit cu informaţii despre acest eveniment. Datorită acestui lucru, ştirea despre încasatorul de la NHK care înjunghiase un student dispăruse din paginile lui.

Mai mult ca sigur, NHK-ul răsuflase uşurat - nu pe faţă, desigur. Dacă nu ar fi apărut acest eveniment de proporţii, mass-media şi-ar fi glăsuit cu încăpăţânare şi în gura mare toate dubiile cu privire la sistemul de colectare a. taxei radio-TV şi la instituţia în sine. La începutul acelui an, partidul liberal democrat îşi exprimase nemulţumirea cu privire la o emisiune NHK despre scandalul cu luarea de mită de la compania Lockheed şi îi determinaseră să modifice conţinutul materialului. NHK explicase în detaliu acest material mai multor politicieni aparţinând partidului de la guvernare şi întrebase respectuos ce să facă. în mod uimitor, acesta era un procedeu obişnuit, la ordinea zilei. Bugetul NHK era aprobat de Dietă, iar conducerea televiziunii se temea ca nu cumva partidul de la guvernare sau Guvernul să nu se răzbune dacă îi călcau pe coadă. în plus, în cadrul partidului, NHK-ul era văzut ca nimic mai mult decât o agenţie de publicitate. în momentul în care au fost expuse aceste mişculaţii interne, aşa cum era de aşteptat, majoritatea populaţiei a început să aibă suspiciuni cu privire la imparţialitatea emisiunilor NHK şi corectitudinea lor politică, iar mişcarea împotriva plăţii taxei de recepţie s-a înteţit.

Cu excepţia conflictului de lângă lacul Motosu şi a poveştii cu încasatorul de la NHK, Aomame îşi amintea perfect celelalte evenimente, incidente sau accidente de la vremea respectivă. Memoria ei era intactă, cu excepţia acestor două ştiri. Ştia tot ce citise în acea perioadă şi, cu toate acestea, despre conflictul armat şi încasatorul NHK nu îşi amintea absolut nimic. Oare de ce? Chiar presupunând că am păţit ceva la cap, îşi zise ea, e posibil să fi trecut cu vederea doar aceste două articole sau să mi se fi şters complet din memorie doar ele două?

Aomame închise ochii şi îşi apăsă puternic tâmplele cu degetele. Da, e posibil. în creierul meu a apărut un fel de mecanism care rescrie realitatea şi care alege doar anumite ştiri peste care aruncă un văl negru, ca să nu le văd şi să nu-mi rămână în memorie. Schimbarea uniformelor şi a armelor din dotarea poliţiei, baza sovieto-americană de pe Lună, încasatorul NHK care a înjunghiat un student sau conflictul de proporţii de lângă lacul Motosu, dintre grupul extremist şi trupele speciale din cadrul Forţelor de Autoapărare.

Dar ce puncte comune să existe între aceste evenimente?

Oricât şi-ar fi bătut mintea, nu reuşea să găsească nimic în comun.

Aomame continuă să ciocăne încet cu capătul pixului în dinţii din

faţă, punându-şi rotiţele în mişcare la turaţie maximă.

După o vreme îndelungată, îi trecu prin cap următorul lucru.

Ce-ar fi să văd lucrurile aşa: problema nu e la mine, ci la lumea care mă înconjoară. Mintea şi psihicul meu nu au păţit nimic, ci anumite lucruri din lumea exterioară au suferit diverse schimbări sub acţiunea unei forţe.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât această teorie i se părea mai viabilă, pentru că nu se împăca deloc cu ideea că mintea ei era cea care păţise ceva.

Prin urmare, merse mai departe cu această teorie.

Nu eu am păţit ceva, ci lumea din jurul meu.

Da, aşa mai merge.

într-un anume moment, lumea pe care o ştiam eu a dispărut şi în locul ei a venit o alta. Aşa cum ai schimba macazul pe linia ferată. Cu alte cuvinte, psihicul meu de acum aparţine lumii iniţiale, dar lumea în sine este alta. Iar schimbările existente în ea sunt deocamdată într-un număr limitat. Majoritatea lucrurilor pe care le ştiu au fost transferate aşa cum erau în lumea cea nouă. De aceea nu am întâmpinat dificultăţi reale în viaţa de zi cu zi (deocamdată). însă aceste „schimbări" vor căpăta proporţii şi vor da naştere la discrepanţe şi mai mari în jurul meu. Erorile se vor amplifica puţin câte puţin, îmi vor afecta logica acţiunilor şi poate mă vor determina să comit greşeli grave. Aşa ceva mi-ar fi literalmente fatal.

Lumi paralele.

Aomame se strâmbă de parcă ar fi simţit în gură ceva cumplit de acru, dar nu o făcu la fel de puternic ca mai devreme. începu din nou să ciocăne cu pixul în dinţii din faţă, mârâind din fundul gâtului. Liceanul din spatele ei o auzi, dar de data aceasta se prefăcu că nu observă nimic.

Am intrat deja în domeniul ştiinţifico-fantasticului, îşi zise Aomame.

Oare să fi construit teoria asta egoistă dintr-un impuls de autoapărare? Poate că în realitate *am păţit eu ceva la cap,* pur şi simplu. Eu consider că mintea mea e sută la sută normală şi că psihicul meu nu e afectat în nici un fel. Dar nu tocmai asta ar susţine orice bolnav psihic, că el e perfect normal şi că lumea e cea care a luat-o razna? Nu cumva am născocit teoria asta fantezistă cu lumile paralele doar ca să-mi justific în mod forţat propria-mi nebunie?

Am nevoie de părerea unei terţe persoane obiective.

La psihiatru nu pot să mă duc să mă tratez. Lucrurile sunt prea complicate şi despre multe dintre ele nici nu pot să vorbesc. De exemplu, despre „treburile" de care mă ocup eu şi care sunt, fără urmă de dubiu, ilegale. La urma urmei, eu omor bărbați cu
o dăltiță meşterită cu propria mea mână. Nu pot să-i spun doctorului una ca asta, chiar dacă indivizii respectivi sunt nişte ființe complet abjecte şi denaturate.

Nici dacă aş reuşi să ascund cumva aspectele ilegale, n-aş putea spune că partea legală din viața pe care am dus-o până acum e tocmai normală. E ca un portbagaj umplut până la refuz cu rufe murdare. Iar printre ele sunt îndesate suficient de multe lucruri care să aducă un om în pragul nebuniei. Ba poate chiar vreo doi, trei. Ar ajunge să pomenesc despre viața mea sexuală. Nu e o chestie despre care să pot vorbi de față cu cineva.

Nu pot să mă duc la doctor, concluzionă Aomame. N-am decât să-mi rezolv singură problema.

Hai să încerc să duc un pic mai departe teoria asta a mea.

Presupunând că asta s-a întâmplat în realitate, adică presupunând că lumea în care mă aflu acum chiar este alta, care este exact momentul şi punctul în care s-a produs trecerea?

Aomame se concentră şi îşi scotoci memoria.

Prima dată când observase o schimbare fusese în ziua în care îl „aranjase" pe specialistul din domeniul petrolier în camera unui hotel din Shibuya, cu câteva zile în urmă. Se dăduse jos din taxi pe Autostrada Metropolitană nr. 3, coborâse pe scara de urgență până pe DN 246, îşi schimbase dresurile şi o luase către stația Sangenjaya de pe linia Tokyu. Pe drum trecuse pe lângă un polițist tânăr şi observase că arăta altfel ca de obicei. Aceea fusese prima dată. Ceea ce însemna că macazul dintre lumi se schimbase cu puțin înainte. Polițistul pe care îl văzuse în dimineața aceea în apropierea casei purta uniforma obişnuită şi avea la brâu un revolver vechi.

Aomame îşi aminti senzația stranie pe care o avusese în taxi, ascultând începutul *Sinfoniettei* lui Janăcek. Senzația că tot corpul
i se contorsiona. Se simțise stoarsă ca o cârpă. Apoi şoferul îi spusese despre scara de urgență, iar ea îşi scosese pantofii şi o luase în jos pe scara aceea periculoasă. In timp ce cobora, desculță şi bătută de vânt, îi răsunase încontinuu în minte fanfara de la începutul *Sinfoniettei.* Probabil că acela a fost începutul, se gândi Aomame.

Şi taximetristul era cam straniu. Aomame încă îşi mai amintea

cuvintele lui de despărțire, pe care încercă să şi le reproducă în minte cât mai exact.

Dacă faci asta, viața ta de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel de acum încolo. Dar nu lăsa aparențele să te înşele. Realitatea e mereu una singură.

Şi atunci lui Aomame i se păruseră bizare cuvintele lui. Dar nu înțelesese prea bine ce voia să spună şi nici nu îi păsase. Se grăbea şi nu avea timp să-şi bată capul cu chestii complicate, însă acum îşi dădea seama că vorbele lui erau surprinzătoare şi stranii. Le putea luat drept o avertizare sau poate chiar ca pe un mesaj aluziv. Oare ce încercase să-i transmită?

Apoi mai era şi muzica lui Janăcek.

Cum de am recunoscut imediat *Sinfonietta* lui Janăcek? se întrebă ea. Cum de ştiam că a fost compusă în 1926? Nu e o piesă atât de cunoscută încât s-o recunoască oricine de la primele acorduri. în plus, eu nu mă dau în vânt după muzica clasică. Nici măcar nu-1 deosebesc pe Haydn de Beethoven. Şi atunci de ce am zis imediat „asta e *Sinfonietta* lui Janăcek" când am auzit-o la radio în taxi? Şi de ce m-a zguduit atât de tare?

Da, m-a atins la un nivel foarte personal. A fost de parcă nişte amintiri latente, care dormeau în mine de multă vreme, s-ar fi trezit deodată la viață, atunci când mă aşteptam eu mai puțin. Parcă m-ar fi apucat de umăr şi m-ar fi zgâlțâit. Asta înseamnă că poate la un moment dat eu am fost strâns legată de această piesă, iar în momentul în care am auzit-o, s-a răsucit un comutator şi anumite amintiri au început să iasă la suprafață. *Sinfonietta* lui Janăcek. Şi totuşi, oricât de adânc şi-ar fi scotocit memoria, Aomame nu reuşea să găsească nimic.

Aomame se uită în jur, îşi privi palmele, îşi inspectă unghiile şi chiar îşi pipăi sânii prin cămaşă. Nimic schimbat, se gândi ea. Au aceeaşi mărime şi aceeaşi formă. Eu sunt aceeaşi, lumea e aceeaşi. Şi totuşi ceva începe să se schimbe. O simt. Ca într-un joc în care trebuie să cauți diferențele. Ai două imagini, lipite una lângă alta pe perete, care par absolut identice. însă dacă le priveşti cu mare atenție, descoperi nişte deosebiri minuscule.

Ca să-şi schimbe starea de spirit, Aomame întoarse paginile ziarului şi îşi notă câteva detalii legate de conflictul armat de lângă lacul Motosu. Se specula că cele cinci Kalaşnikov AK-47, fabricate în China, erau de fapt marfă de contrabandă adusă din Peninsula Coreeană. Cel

mai probabil, arme scoase din uz de armată, dar în stare bună. Aveau şi muniţie suficientă. Linia de coastă dinspre Marea Japoniei e lungă şi nu e greu să aduci arme şi muniţie în nişte bărci camuflate în vase de pescuit, la adăpostul întunericului. Aşa îşi umflau contrabandiştii buzunarele cu yeni de pe urma drogurilor şi a armelor aduse în Japonia.

Poliţiştii din Yamanashi nu ştiuseră cât de înarmaţi erau membrii grupării extremiste. Ei obţinuseră un mandat de percheziţie pe motivul unor acte de violenţă - fie ele doar un pretext se urcaseră în două maşini de poliţie şi un microbuz şi o porniseră în echipamentul lor obişnuit către „ferma" unde era stabilită gruparea numită Zori de Zi, care, la suprafaţă, se ocupa cu agricultura ecologică. Aceştia refuzaseră să le permită poliţiştilor accesul în incintă, atmosfera se tensionase şi aşa se declanşase schimbul de focuri.

Membrii grupului erau înarmaţi până şi cu grenade puternice, fabricate în China, pe care însă nu le folosiseră. Motivul pentru care nu o făcuseră era că de-abia intraseră în posesia lor şi încă nu avuseseră timp să urmeze un instructaj adecvat. Acest fapt se dovedise un mare noroc, pentru că numărul victimelor din rândul poliţiştilor şi al Forţelor de Autoapărare ar fi fost şi mai mare dacă s-ar fi folosit grenade. Iniţial, poliţiştii nu purtaseră nici măcar veste antiglonţ. Oamenii remarcaseră echipamentul perimat şi superficialitatea cu care autorităţile analizaseră informaţiile. Insă ceea ce îi îngrozise pe ei cel mai tare a fost faptul că o astfel de grupare extremistă încă mai continua să existe sub formă de unitate armată şi că activa din plin, departe de ochii lumii. In a doua jumătate a anilor '60, vuietul grandioasei „revoluţii" aparţinea deja de domeniul trecutului, iar ultimele rămăşiţe ale facţiunilor extremiste erau considerate drept anihilate complet în incidentul de la Asama Sanso.

După ce-şi luă toate notiţele, Aomame înapoie ziarele, alese din raftul de muzică un volum gros intitulat *Compozitori din lumea întreagă* şi se întoarse la masa de lectură. II deschise la pagina despre Janăcek.

*

Leos Janăcek se născuse în 1854 într-un sat din Moravia şi murise în 1928. In carte figura şi un prim-plan al său la bătrâneţe. Nu era deloc chel, ci avea capul acoperit cu păr alb, des ca iarba. Forma capului nu i se distingea. Compusese *Sinfonietta* în 1926.

Janăcek avea o căsnicie nefericită, lipsită de dragoste, însă în 1917, la vârsta de şaizeci şi trei de ani, o cunoscuse pe Kamila, o femeie măritată, de care se îndrăgostise. O dragoste între doi oameni maturi, ambii căsătoriți. Aflat într-o stare de depresie, Janăcek se folosise de întâlnirea cu ea pentru a-şi recăpăta apetitul creator. în ultimii săi ani producea capodopere una după alta.

într-o bună zi, plimbându-se cu ea prin parc, observase că în apropiere se ținea un concert în aer liber şi se oprise să-l asculte, în acel moment, Janăcek se simțise cuprins de un sentiment de beatitudine, care inspirase motivul acestei *Sinfoniette.* îşi amintea cum ceva parcă explodase în capul său şi îl învăluise într-un val de extaz. Chiar în acea perioadă i se ceruse să compună o fanfară pentru o mare competiție sportivă, iar el folosise motivul inspirat din parc, dând astfel naştere *Sinfoniettei.* Compoziția poartă numele de „sinfonietă", dar are o structură foarte neconvențională, iar fanfara festivă şi strălucitoare interpretată de alămuri, împreună cu delicatul ansamblu de coarde central-european, creează o atmosferă unică - aşa scria în cuvântul introductiv.

Aomame îşi notă în carnețel acest amănunt biografic şi explicațiile care însoțeau piesa. Insă cartea nu reuşi să-i ofere nici un indiciu pentru a afla ce tangență exista sau ar fi putut să existe între ea şi această *Sinfonietta.* Aomame părăsi biblioteca şi se plimbă o vreme fără țintă pe străzile peste care începea să se lase înserarea. Din când în când mai mormăia câte ceva şi clătina din cap.

Sigur, e doar o teorie, se gândi ea în timp ce se plimba. însă deocamdată e cea mai convingătoare teorie pe care o am. Până nu apare alta mai viabilă, trebuie să acționez conform acesteia, altfel cine ştie unde mă trezesc catapultată. Şi de-asta ar fi bine să găsesc un nume potrivit pentru situația nouă în care mă aflu. îmi trebuie un apelativ distinctiv, pe care să-l folosesc şi ca să deosebesc această lume de cealaltă, în care polițiştii aveau la brâu revolvere vechi. Până şi câinii şi pisicile capătă un nume. Aşa că şi lumea asta nouă, plină de schimbări, are nevoie de unul.

Anul 1Q84 - aşa am să numesc această lume, se hotărî Aomame.

Q, de la *question mark.* Pentru că sunt multe semne de întrebare.

Aomame aprobă din cap, mergând mai departe.

Că-mi place sau nu, acum mă aflu în „anul 1Q84". Anul 1984, aşa cum îl ştiam eu, nu mai este. Acum e 1Q84. Alt aer, alt peisaj. Va trebui să mă orientez pe cât se poate de rapid în această lume plină de semne

de întrebare. Ca un animal lăsat liber într-o pădure nouă. Ca să mă protejez şi să supraviețuiesc, trebuie să descifrez repede regulile locului şi să mă conformez lor.

*

Aomame intră într-un magazin de muzică din apropierea stației Jiyugaoka şi căută *Sinfonietta* lui Janăcek. Nefiind un compozitor prea cunoscut, colțul dedicat lui era mic şi nu reuşi să găsească decât un singur disc care conținea *Sinfonietta.* Era interpretată de Orchestra din Cleveland, sub bagheta lui George Szell. Pe fața A avea *Concertul pentru orchestră* al lui Bartok. Aomame nu ştia cum era acea interpretare, dar cum altceva nu avea de ales, cumpără acel L.P. Se întoarse acasă, luă din frigider o sticlă de Chablis, îi scoase dopul, puse discul în pick-up şi coborî acul. Apoi ascultă muzica delectându-se cu vinul răcit numai bine. Fanfara de la început răsuna strălucitor. Era exact ce ascultase în taxi. Fără dubiu. Aomame închise ochii şi se concentră asupra muzicii. Interpretarea nu era rea. însă de data aceasta nu se întâmplă nimic. Auzea muzica şi atât. Nu simțea nici o contorsiune prin corp, nici o transfigurare a simțurilor.

Ascultă piesa până la capăt, apoi puse discul în copertă, se aşeză pe jos şi continuă să ia câte o înghițitură din pahar, sprijinită de perete. Băut aşa, de una singură, în timp ce se gândea, vinul parcă nu avea nici un gust. Aomame se duse la baie, se spălă pe față cu săpun, îşi aranjă sprâncenele cu o forfecuță şi se şterse în urechi cu un bețişor.

Ori s-a întâmplat ceva ciudat cu mine, ori cu lumea, îşi spuse ea. Una din două. Dar nu ştiu care. Capacul nu se potriveşte la borcan. Poate e vina borcanului, poate a capacului. în orice caz, mărimile nu se potrivesc, iar ăsta e un adevăr de netăgăduit.

Aomame deschise frigiderul şi îi inspectă conținutul. Nu avea prea multe, pentru că nu mai făcuse cumpărături de câteva zile.
Scoase o papaia coaptă, o tăie în două cu un cuțit şi o mâncă cu lingura. Luă apoi trei castraveți, îi spălă şi îi ronțăi cu maioneză deasupra. Mestecă încet, fără grabă. Bău apoi un pahar cu lapte de soia şi cu asta îşi încheie cina. O masă simplă, dar ideală ca să eviți constipația. Constipația era unul dintre lucrurile pe care Aomame le detesta cel mai mult. Cam la fel de mult ca pe bărbații mârşavi şi violenți şi pe fundamentaliştii religioşi cu mintea îngustă.

După ce termină de mâncat, Aomame se dezbrăcă şi făcu un duş fierbinte. Ieşită din duş, se şterse cu prosopul şi se inspectă goală în

oglinda fixată pe uşă. Talie subţire, muşchi fermi. Sâni neinteresanţi, asimetrici, şi păr pubian ca un teren de fotbal neîngrijit. Privindu-se goală în oglindă, îşi aminti deodată că peste o săptămână urma să împlinească treizeci de ani. Iar ziua de naştere! Ce chestie, să fac treizeci de ani tocmai în lumea asta! se gândi Aomame şi se încruntă.

Anul 1Q84.

Acesta era locul în care se afla.

Capitolul 10
Revoluţie adevărată, cu vărsare de sânge

— Schimbăm, spuse Fukaeri.

Apoi îl luă din nou de mână, chiar înainte ca trenul să ajungă în gara Tachikawa.

Cât au coborât din tren şi au mers pe scări până la alt peron, Fukaeri continuă să îl ţină de mână. Cu siguranţă cei din jur îi luau drept un cuplu. Era o diferenţă destul de mare de vârstă între ei, dar Tengo oricum arăta mai tânăr decât era. Fără îndoială că, văzută din afară, diferenţa de statură dintre ei era amuzantă. O întâlnire fericită, primăvara, într-o dimineaţă de duminică.

Cu toate acestea, în mâna lui Fukaeri nu se simţea nici un fel de impuls erotic. II strângea de mână cu o forţă constantă. In degetele ei regăseai acurateţea profesională a unui doctor care îţi măsoară pulsul. Poate că fata asta transmite şi primeşte prin atingerea degetelor şi a palmelor informaţii pe care nu le poate comunica prin cuvinte, îi trecu lui Tengo prin cap. Dar chiar presupunând că aşa stăteau lucrurile, comunicarea nu se făcea decât într-un sens. Poate că ea simţea prin palmă ceva dinlăun- trul lui Tengo, dar el nu putea să citească în felul acesta ce gândeşte Fukaeri. Pe Tengo însă nu îl deranja câtuşi de puţin. Să-i citească ce vrea din suflet, nu avea nici gânduri şi nici sentimente de ascuns faţă de ea.

In orice caz, chiar dacă nu e vorba de nimic erotic, fata asta mă place într-o oarecare măsură, presupuse Tengo. Probabil că nu i-am făcut o impresie tocmai rea. Altfel, indiferent de motivul ei, nu m-ar fi ţinut atât de mult de mână.

Cei doi se mutară pe peronul liniei Oume şi urcară în trenul care

aştepta acolo. Fiind duminică, vagonul era mai aglomerat decât ai fi bănuit, plin cu familii şi cu vârstnici echipaţi pentru drumeţii pe munte. Ei nu se aşezară, ci rămaseră în picioare, în apropierea uşilor.

— Arată de parcă se duc în excursie, spuse Tengo privind în lur-

— Pot să te ţin de mână, întrebă ea.

Şi după ce urcaseră în tren, continuase să îl ţină de mână.

— Da, bineînţeles, răspunse el.

Fukaeri păru mai liniştită. Palma şi degetele ei erau la fel de catifelate şi nu transpiraseră deloc. Părea că încă mai caută şi verifică ceva dinăuntrul lui.

— Nu-ţi mai e frică, întrebă ea pe obişnuitul ton neutru.

— Nu, nu-mi mai e, răspunse Tengo.

Nu era o minciună. Panica de duminică dimineaţă care îl atacase mai devreme fusese în mare parte înlăturată, probabil de mâna lui Fukaeri. Nu mai transpira şi nici nu-şi mai auzea inima palpitând cu putere. Nu avea nici halucinaţii. Respiraţia îi redevenise liniştită ca de obicei.

— Ce bine, spuse Fukaeri fără intonaţie.

Ce bine, gândi şi Tengo.

O voce grăbită îi anunţă că trenul urmează să plece în curând, iar uşile se închiseră, zăngănind puternic. Ca un animal mare şi bătrân care se trezeşte din somn şi se scutură cu greu, trenul se hotărî în sfârşit să se urnească din loc lăsând peronul în urmă.

Fukaeri şi Tengo priveau pe fereastră, ţinându-se de mână. La început se vedeau numai locuinţe banale, dar, pe măsură ce înaintau, câmpia Musashino făcea loc munţilor şi priveliştea începea să se schimbe. De la gara Higashi-Oume, calea ferată nu mai avea decât o singură linie. Schimbară din nou trenul, pentru a treia oară. Munţii din jur îşi făceau simţită prezenţa din ce în ce mai mult. Ieşiseră deja din zona în care lumea face naveta către Tokio. Munţii erau încă înveliţi în culoarea veştedă a iernii, dar, chiar şi aşa, verdele proaspăt al copacilor pereni îţi atrăgea privirea. Când trenul oprea în gări şi se deschideau uşile îţi dădeai seama că aerul care pătrundea de afară căpătase alt miros. Zgomotele se schimbaseră şi ele. în jur apăreau din ce în ce mai multe câmpuri cultivate şi case de fermieri. Pe şosea se vedeau mai multe camionete decât automobile. Am ajuns destul de departe, îşi spuse Tengo. Oare până unde mergem?

— Nu-ţi face griji, spuse Fukaeri de parcă îi citise gândurile.

Tengo încuviinţă tăcut. Mă simt de parcă mă duc în peţit, să-i cunosc pe viitorii socri, se gândi el.

*

Cei doi coborâră într-o gară numită Futamatao. Un nume destul de neobişnuit, pe care Tengo nu-şi amintea să-l mai fi auzit vreodată. Gara era o clădire veche, din lemn. în afară de ei doi, mai coborâră încă vreo cinci călători. Nu se urcase nimeni. Lumea venea până la Futamatao să respire aer proaspăt şi să urce pe munte. Sigur că da, doar nu venea nimeni aici pentru spectacolul *Omul din La Mancha,* ca să umble prin discoteci sau să vadă showroomul Aston Martin, şi nici pentru vreun restaurant franţuzesc renumit pentru homarii gratinaţi. îţi dădeai seama de asta doar uitându-te la pasagerii care coborâseră acolo. *i*

în faţa gării nu era nimic care să merite numele de magazin, iar pe stradă, nici ţipenie de om. în schimb, un taxi aştepta clienţi. Probabil că venea la orele la care soseau trenurile. Fukaeri bătu încet în geamul taximetristului. Uşa se deschise şi ea urcă, făcându-i semn lui Tengo să o urmeze. Când se închise portiera, Fukaeri explică scurt şoferului unde vor să ajungă, iar acesta încuviinţă.

Nu aveau mult de mers, dar drumul era extrem de întortocheat. Urcară dealuri abrupte, coborâră pante la fel de abrupte şi străbătură drumuri de ţară atât de înguste, încât nu ar fi încăput două maşini în acelaşi timp. Cotiră de nenumărate ori. Şoferul însă nu reducea deloc viteza când cotea, astfel că Tengo, cu inima în gât, trebuia să se ţină bine agăţat de mânerul de deasupra uşii. Maşina urcă o pantă abruptă ca o pârtie de schi şi, ajunsă în vârf, opri. Parcă ar fi fost într-un montagne russe, nu în taxi. Tengo scoase două hârtii de o mie de yeni din portofel şi primi bonul şi restul.

In faţa casei vechi, în stil japonez, era oprit un Pajero negru, model scurt şi un Jaguar mare, verde. Pajero-ul strălucea de curăţenie, dar Jaguarul vechi era atât de prăfuit încât nici nu-i mai distingeai culoarea. Părea să nu mai fi fost mutat din loc de ceva vreme, pentru că şi parbrizul era murdar. Aerul era surprinzător de curat şi în jur domnea liniştea. O linişte atât de adâncă încât trebuia să-ţi încordezi auzul. Cerul era ameţitor de înalt şi căldura razelor soarelui se simţea blând pe piele. Când şi când se auzea ţipătul ascuţit al unei păsări necunoscute, pe care însă nu o puteai vedea.

Casa era mare şi impunătoare. Părea veche, dar era bine îngrijită. Copacii din grădină erau tunşi frumos. Ba chiar erau atât de grijuliu aranjaţi, încât unii dintre ei păreau să fie de plastic. Un pin mare îşi răspândea generos umbra pe pământ. Locul era larg deschis şi nu mai era nici o altă casă cât vedeai cu ochii. Cine alege să trăiască într-un loc atât de incomod? Cu siguranţă că stăpânului casei nu prea-i place contactul cu alţi oameni, bănui Tengo.

Fukaeri deschise cu mult zgomot poarta descuiată şi intră. îi făcu semn lui Tengo să o urmeze. Nu le ieşi nimeni în întâmpinare. Se descălţară în holul mare şi tăcut. Păşiră pe podeaua lustruită şi răcoroasă de pe culoar şi intrară într-un salon. De la fereastră se vedea, în zare, panorama munţilor. Se zărea şi un râu şerpuitor în care se reflectau razele soarelui. Era o priveliişte minunată, dar Tengo nu avea starea de spirit necesară să se bucure de ea cum se cuvine. Fukaeri îi făcu semn să se aşeze pe o canapea mare şi, fără să mai spună o vorbă, ieşi din încăpere. Canapeaua mirosea a vremuri apuse. Cât de apuse, Tengo nu avea idee.

Salonul era complet lipsit de orice fel de obiect decorativ. Pe masa joasă, făcută dintr-o singură scândură groasă, nu se afla absolut nimic. Nici scrumieră, nici faţă de masă. Pe pereţi nu atârna nici un tablou, ceas sau calendar. Nu vedeai nici măcar o vază în toată camera. Nu exista nici un bufet, nu erau nici cărţi sau reviste. Doar un covor antic, atât de decolorat încât nu-i mai distingeai modelul, şi canapeaua, la fel de veche, împreună cu trei fotolii. Mai era şi un şemineu deschis, dar după cum arăta nu părea să fi fost folosit de curând. Deşi se aflau la jumătatea lui aprilie, camera era rece, de parcă în ea încă mai zăbovea frigul adunat peste iarnă. Era o încăpere care se hotărâse cu multă vreme în urmă să nu-şi întâmpine vizitatorii cu plăcere. Fukaeri se întoarse şi se aşeză alături de Tengo pe canapea, fără să rostească în continuare nici un cuvânt.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme îndelungată. Fukaeri era închisă în lumea ei enigmatică, iar Tengo încerca să se calmeze, respirând încet şi adânc. în afara câte unui ciripit de pasăre venit din depărtare, încăperea era cufundată în linişte. Lui Tengo i se părea că, dacă asculta cu atenţie, în tăcerea aceea se distingeau sensuri ascunse. Nu era doar o absenţă a zgomotelor, ci liniştea parcă spunea ceva despre ea însăşi. Tengo îşi privi fără rost ceasul. îşi ridică ochii şi se uită pe geam, apoi îi întoarse din nou către ceas. Arăta aceeaşi oră. In dimineţile de duminică timpul se scurgea întotdeauna mult mai încet.

*

După vreo zece minute, uşa se deschise brusc şi intră un bărbat slab, agitat. Avea vreo şaizeci şi cinci de ani şi aproximativ un metru şi şaizeci de centimetri, dar postura îi era dreaptă şi nu arăta deloc sfrijit. îşi ţinea bărbia trasă în spate, iar spinarea atât de dreaptă, încât ai fi zis că e străbătută pe dinăuntru de o bară de fier. De sub ochelarii negri, cu rame groase, care păreau făcuţi anume să intimideze oamenii, se zărea o pereche de sprâncene stufoase. Mişcările sale te duceau cu gândul la o maşinărie comprimată şi compactă. Nu avea absolut nimic în plus şi toate piesele ei se mişcau cu eficienţă maximă. Tengo dădu să se ridice ca să îl salute, dar bărbatul îi făcu un semn scurt cu mâna să rămână aşezat. îi dădu ascultare şi se lăsă din nou pe canapea. O vreme, bărbatul îl studie fără să scoată o vorbă. Privirea lui nu era pătrunzătoare, dar te scruta fără să te slăbească, din cap până în picioare. Câteodată îşi mijea ochii, apoi îi lărgea din nou, ca un fotograf care potriveşte diafragma obiectivului.

Bărbatul purta un pulover verde închis deasupra unei cămăşi albe şi o pereche de pantaloni de lână gri. Toate arătau a haine îmbrăcate zilnic în ultimii zece ani. îi veneau bine, dar erau destul de ponosite. Probabil că nu-1 interesa deloc ce punea pe el şi probabil că nici în jurul lui nu era nimeni pe care să intereseze lucrul ăsta. Părul rărit îi evidenţia şi mai mult forma alungită a capului. Avea obrajii ascuţiţi şi maxilarul pătrat. Doar buzele cărnoase, ca de copil, nu se potriveau cu aspectul lui general. Avea câteva locuri rămase nebărbierite, sau poate că erau doar nişte umbre proiectate de felul în care cădea lumina; lumina de munte care pătrundea pe fereastră era întrucâtva diferită de cea cu care era Tengo obişnuit.

— îmi cer scuze că a trebuit să baţi atâta cale până aici.

Glasul lui avea o intonaţie aparte. Era vocea cuiva obişnuit să ţină un discurs coerent în faţa unei audienţe largi.

— Eu nu am putut să plec de aici din diferite motive, de aceea singura cale era să vii tu.

Tengo răspunse că nu îl deranja câtuşi de puţin. Apoi se prezentă şi se scuză că nu are o carte de vizită.

— Numele meu este Ebisuno, spuse bărbatul. Nici eu nu am carte de vizită.

— Ebisuno-san, confirmă Tengo.

— Toată lumea îmi spune „Profesorul". Chiar şi propria mea fiică

îmi zice aşa.

— Dar cu ce ideograme se scrie numele dumneavoastră?

— E un nume neobişnuit, nu prea se întâlneşte. Eri, scrie-i tu ideogramele!

Fukaeri dădu din cap, scoase un carneţel şi, încet de tot, scrise pe hârtia albă:

Scrisul lui Fukaeri te ducea cu gândul la cineva care zgârie într-o cărămidă cu un cui. Nu se poate însă spune că nu avea totuşi o anume eleganţă.

— S-ar traduce prin „câmpul sălbaticilor". Eu m-am ocupat demult de antropologie culturală şi pentru specializarea asta mi se pare că era un nume foarte potrivit, spuse Profesorul şi pe buze îi apăru o urmă de zâmbet, fără însă ca vigilenţa din priviri să i se stingă. Apoi continuă:

— Am întrerupt însă legăturile cu viaţa academică de multă vreme. Acum mă ocup de cu totul altceva. M-am îndreptat către o altfel de câmpie a sălbaticilor.

Era într-adevăr un nume neobişnuit, dar Tengo îl mai auzise cândva. Nu cumva pe la sfârşitul anilor '60 existase un cercetător vestit pe nume Ebisuno care publicase câteva cărţi foarte bine primite la vremea aceea? Nu avea habar ce conţineau cărţile respective, dar numele îi rămăsese undeva într-un colţ al memoriei. In orice caz, la un moment dat dispăruse de pe firmament.

— Cred că am mai auzit numele dumneavoastră, spuse Tengo întrebător.

— Tot ce se poate, răspunse Profesorul privind în depărtare, de parcă ar fi vorbit cu altcineva care nu era prezent. Oricum, e poveste veche.

Tengo simţea respiraţia liniştită a lui Fukaeri, care era aşezată alături de el. Respira adânc şi relaxat.

— Tengo Kawana, spuse Profesorul de parcă îi citea numele de pe ecuson.

— întocmai, spuse Tengo.

— Ai absolvit matematica, iar acum predai la o şcoală pregătitoare în Yoyogi, zise Profesorul. Pe de altă parte însă, scrii literatură. Amănuntele astea mi le-a dat Eri, sper că sunt corecte?

— Sunt.

— Nu arăți a profesor de matematică. Dar nici a scriitor.

Tengo zâmbi amar.

— Mi s-a mai spus asta de curând. Probabil din cauza constituției fizice.

— N-am spus-o în sens rău, replică Profesorul. Apoi îşi împinse cu degetul ochelarii negri pe nas. Să nu arăți a ceva nu e un lucru rău. înseamnă că nu eşti înțepenit într-o singură ipostază.

— Sunt onorat că-mi spuneți lucrul acesta. încă nu mă pot numi scriitor. Eu doar încerc să scriu romane.

— încerci?

— învăț din propriile mele greşeli.

— înțeleg, spuse Profesorul şi îşi frecă mâinile de parcă abia acum observa frigul din încăpere. Aşadar, din câte am aflat eu, tu vrei să modifici romanul pe care l-a scris Eri, să-i dai o formă mai bună în speranța că o să câştige premiul unei reviste literare. Vrei să o promovezi pe Eri ca scriitoare. Am înțeles bine?

Tengo îşi alese cuvintele cu atenție:

— în principiu, lucrurile stau cum spuneți dumneavoastră. Ideea îi aparține unui editor pe nume Komatsu. Nu ştiu nici eu dacă planul va funcționa cu adevărat. Nu ştiu nici dacă e corect din punct de vedere moral. Rolul meu în toată povestea asta e doar să reformulez exprimarea din *Crisalida de aer*. Cu alte cuvinte, sunt un simplu tehnician. în ceea ce priveşte restul, responsabilitatea îi aparține lui Komatsu-san.

Profesorul era căzut pe gânduri. în încăperea cufundată în linişte, aproape că îi auzeai mintea funcționând. Apoi spuse:

— Deci acest editor, Komatsu, a venit cu planul, iar tu te ocupi de aspectul practic.

— întocmai.

— Eu am fost cercetător şi sincer să fiu, nu sunt foarte pasionat de beletristică. Aşa că nu ştiu care sunt obiceiurile printre literați, însă ce intenționați voi să faceți mie, unul, îmi sună a înşelătorie. Greşesc?

— Nu, nu greşiți. Şi mie îmi sună la fel, spuse Tengo.

Profesorul se încruntă uşor.

— Aşadar şi tu ai îndoieli în privința moralității planului, dar în acelaşi timp vrei să mergi mai departe şi să te implici.

— Deocamdată nu merg mai departe, dar implicat în orice caz sunt.

— Dar de ce?

— Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o şi eu în repetate rânduri

de o săptămână încoace, spuse Tengo sincer.

Profesorul şi Fukaeri rămaseră tăcuți, aşteptându-1 să continue.

— Şi rațiunea, şi bunul simț, şi instinctul îmi spun că ar fi mai bine să ies din povestea asta cât mai repede posibil. Eu sunt un individ precaut şi rațional. Nu-mi plac nici pariurile şi nici aventurile. Aş spune că sunt mai degrabă un tip lipsit de îndrăzneală. Numai că de data aceasta, oricât aş vrea, nu pot spune nu acestui plan riscant conceput de Komatsu-san. Motivul este unul singur, şi anume că sunt foarte puternic atras de *Crisalida de aer.*
Dacă ar fi fost vorba de orice altă lucrare, refuzam fără să stau prea mult pe gânduri.

Profesorul se uită o vreme cu mirare la Tengo.

— Deci nu te interesează partea de escrocherie din povestea asta, dar eşti foarte interesat să lucrezi la carte. Asta e?

— Exact. Mai mult decât foarte interesat. Dacă e să rescrie cineva *Crisalida de aer,* nu vreau să las pe nimeni altul să o facă.

— Deci aşa, spuse Profesorul şi făcu o grimasă de parcă muşcase fără să vrea dintr-o lămâie. Deci aşa. Cred că pot să înțeleg în mare ce simți. Dar ce urmăreşte acest Komatsu? Bani? Faimă?

— Sincer să fiu, nici eu nu-1 înțeleg pe Komatsu-san, spuse Tengo. Dar senzația mea este că e împins de motive mult mai serioase decât banii sau notorietatea.

— Cum ar fi?

— Probabil că el nu ar admite lucrul ăsta, dar e unul dintre acei oameni posedați de literatură. Oamenii ca el caută un singur lucru: să găsească o lucrare adevărată, fără cusur. Una singură ajunge. Odată găsită, să o pună pe tavă şi să o ofere lumii.

Profesorul îl privi pe Tengo o vreme. Apoi spuse:

— Deci voi doi aveți motivații diferite. Dar nu e vorba nici de bani şi nici de renume.

— Aşa aş zice.

— Dar indiferent de natura motivelor voastre, după cum spui şi tu, e un plan destul de riscant. Dacă la un moment dat planul e dat în vileag, sigur izbucneşte un scandal. Probabil că voi doi nu veți fi singurii care să sufere oprobriul public. Pentru Eri, la cei doar şaptesprezece ani ai ei, ar fi o lovitură fatală. Asta e lucrul care mă îngrijorează cel mai tare în toată povestea.

— E firesc să vă faceți griji, încuviință Tengo. Aveți perfectă dreptate.

Profesorul se încruntă şi sprâncenele sale stufoase şi negre ca păcura se apropiară una de alta cu un centimetru.

— Şi cu toate astea, deşi până la urmă o expui pe Eri primejdiei, speri totuşi să rescrii *Crisalida de aer.*

— După cum spuneam şi mai devreme, sentimentele acestea izvorăsc dintr-un loc inaccesibil raţiunii sau bunului-simţ.
Desigur că vreau să o protejez pe Eri cât pot de mult. Totuşi, nu pot să vă dau nici un fel de asigurare că asupra ei nu se va abate nici un fel de pericol. Asta ar fi o minciună.

— înţeleg, spuse Profesorul şi tuşi, ca şi când şi-ar fi punctat argumentele. în orice caz, pari un om cinstit.

— încerc să fiu cât pot de deschis.

Profesorul îşi privi mâinile aşezate pe genunchi ca pe nişte obiecte pe care le vedea pentru prima dată în viaţă. îşi cercetă dosul palmelor, apoi le răsuci şi îşi studie şi palmele. în cele din urmă, ridică privirea şi spuse:

— Editorul ăsta, Komatsu, crede că o să îi reuşească planul?

— Punctul lui de vedere e că orice lucru are două laturi, spuse Tengo. O latură bună şi o latură nu chiar aşa de proastă.

Profesorul râse.

— Un punct de vedere destul de unic. Să înţeleg că e un tip optimist şi plin de încredere?

— Nici una, nici alta. E doar un tip cinic.

Profesorul clătină încet din cap.

— Asemenea oameni, când sunt cinici, devin optimişti. Sau capătă încredere în sine. Cam aşa ceva, nu?

— Posibil să aibă şi asemenea tendinţe.

— Pare să fie un om complicat.

— Destul de complicat, spuse Tengo. Dar nu e prost.

Profesorul răsuflă îndelung, apoi se întoarse spre Fukaeri:

— Eri, ce zici? Ce părere ai de planul ăsta?

Fukaeri fixă cu privirea un punct anonim din spaţiu.

— E bine, spuse ea.

Profesorul adăugă cuvintele necesare exprimării laconice a lui Fukaeri:

— Adică, vrei să spui că nu te deranjează ca el să rescrie *Crisalida de aer*?

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— E posibil să ai necazuri din cauza asta.

Fukaeri nu răspunse. Doar îşi strânse şi mai tare gulerul cardiganului în jurul gâtului. Dar acest gest însemna pentru ea că hotărârea sa e de neclintit.

— Probabil că are dreptate, se resemnă Profesorul.

Tengo privi pumnii strânşi ai lui Fukaeri.

— Există încă o problemă, îi spuse Profesorul lui Tengo. Tu şi acest Komatsu vreţi să faceţi cunoscută *Crisalida de aer* şi să o transformaţi pe Eri în scriitoare. Dar ea are probleme cu scrisul şi cu cititul. Suferă de dislexie. Ştiai lucrul ăsta?

— Mi-a povestit acum, în tren, cum stau lucrurile.

— Probabil că e o chestie congenitală. Din cauza asta la şcoală a fost mereu considerată cam retardată, dar adevărul este că îi merge mintea. E dotată cu o inteligenţă profundă. Totuşi, povestea cu dislexia nu cred că poate să aibă o influenţă prea bună pentru planul vostru, asta ca să mă exprim cât mai rezervat.

— Câţi oameni ştiu lucrul ăsta?

— In afară de ea, trei, spuse Profesorul. Eu, fiica mea, Azami, şi tu. în rest nu mai ştie nimeni.

— Profesorii lui Eri-san nu ştiu?

— Nu. E o şcoală mică, de ţară. N-au auzit ei vreodată de dislexie. în plus, nu s-a dus decât foarte puţin la ore.

— Atunci cred că reuşim cumva să păstrăm secretul.

Profesorul îl cântări din priviri.

— Văd că Eri are încredere în tine, spuse el după câteva momente. Nu ştiu ce motive are, însă...

Tengo aşteptă tăcut continuarea.

— însă eu, la rândul meu, am încredere în Eri. Aşa că, dacă ea e de acord să-ţi dea pe mână cartea, eu nu mă împotrivesc. Dar dacă vrei într-adevăr să avansezi cu proiectul ăsta, trebuie să ştii câteva lucruri despre ea.

Profesorul îndepărtă cu palma nişte scame imaginare pe care tocmai le descoperise pe genunchiul drept al pantalonilor. Apoi continuă:

— Şi anume, trebuie să ştii unde şi în ce fel a copilărit şi cum a ajuns în grija mea. Povestea însă e destul de lungă.

— Vă ascult.

Fukaeri se aşeză mai bine pe canapea lângă Tengo. îşi ţinea în continuare mâinile pe gulerul cardiganului.

*

— Foarte bine, spuse Profesorul. Povestea începe în anii '60. Tatăl lui Eri şi cu mine eram prieteni la cataramă de-o viaţă. Eu sunt cu vreo zece ani mai în vârstă, dar lucram amândoi la aceeaşi universitate, în

aceeaşi catedră. Aveam personalităţi şi perspective asupra lumii diferite, dar, cine ştie cum, ne înţelegeam bine. Amândoi ne căsătoriserăm târziu şi, imediat după căsătorie, avuseserăm câte o fiică. Locuiam în aceeaşi reşedinţă oferită de universitate şi plecam uneori cu familiile în excursii. Munca ne mergea bine. Pe vremea aia ni se spunea „profesorii entuziaşti". Apăream adesea şi în mass-media. Erau nişte vremuri în care se întâmplau multe lucruri interesante. Către sfârşitul anilor '60 însă, situaţia politică a început să se tensioneze. Mişcările studenţeşti împotriva prelungirii Tratatului de Cooperare şi Securitate dintre Statele Unite şi Japonia au luat amploare, au fost baricadate universităţile şi au avut loc ciocniri cu brigăzile mobile de poliţie şi conflicte interne sângeroase. Au murit oameni. In condiţiile astea ostile, eu m-am retras de la universitate. Oricum nu eram făcut pentru viaţa academică, iar în vremea aia ajunsese să-mi displacă total. Nu mă interesează să fiu nici împotriva sistemului şi nici pentru el. Până la urmă, toate astea nu sunt decât nişte conflicte între organizaţii. Iar eu, unul, nu am încredere în organizaţii, fie ele mari sau mici. După cum arăţi, aş crede că nu erai încă student în perioada aia, nu?

— Când am intrat eu la facultate se potoliseră deja protestele.

— Se terminase petrecerea.

— Exact.

Profesorul îşi ridică mâinile în aer, apoi şi le aşeză din nou pe genunchi.

— La doi ani după plecarea mea de la universitate, s-a retras şi tatăl lui Eri. în perioada aia credea cu ardoare în gândirea revoluţionară a lui Mao şi sprijinea Revoluţia Culturală din China. Revoluţia Culturală a fost un capitol din istorie sângeros şi inuman, dar pe vremea aia asemenea informaţii nu ajungeau până la noi. Printre unele cercuri de intelectuali era o adevărată modă să fluturi cartea roşie, *Citate din operele preşedintelui Mao Zedong*. Tatăl lui Eri organizase o parte din studenţi într-o grupare radicală, după modelul Gărzilor Roşii şi participa la greve, în organizaţia lui s-au înscris chiar studenţi de la alte universităţi, care credeau în el, astfel că secta lui a luat amploare considerabilă pentru o vreme. La cererea conducerii universităţii, brigăzile de poliţie au intrat cu forţa în campus şi l-au arestat, împreună cu studenţii cu care se baricadase înăuntru. Atunci s-a pus chiar problema să fie dat pe mâna justiţiei. Apoi, practic vorbind, a fost dat afară. Eri era încă mică, probabil că nu mai ţine minte nimic din toate lucrurile astea.

Fukaeri rămase tăcută.

— Numele lui este Tamotsu Fukada. După ce a părăsit universitatea, împreună cu nucleul organizației sale de gărzi roșii, adică vreo zece studenți, a intrat la Academia Takashima. Majoritatea studenților fuseseră exmatriculați și aveau nevoie de un loc în care să se ducă pentru o vreme, iar Academia Takashima nu era o destinație tocmai rea. Pe vremea aceea, povestea a făcut ceva valuri în mass-media. Știai?

Tengo clătină din cap.

— Nu am auzit de povestea asta.

— Fukada și-a luat și familia cu el. Adică soția și pe Eri. Puteai intra acolo împreună cu familia. Știi ce e cu Academia Takashima?

— Da, în mare, spuse Tengo. Era un fel de falanster unde totul era la comun, nu acceptau proprietatea particulară. își câștigau traiul din agricultură și începuseră chiar să se ocupe și de produse lactate. Mișcarea lor luase amploare în toată țara.

— întocmai. Fukada visa să găsească în organizația aceasta o utopie, spuse Profesorul încruntându-se. Dar nici nu mai e nevoie s-o spun, utopie pe lumea asta nu există. La fel cum nu există piatra filosofală sau perpetuum mobile. Dacă pot să-mi exprim părerea personală, ce făceau cei de la Takashima era de fapt să construiască roboți care nu gândesc. Eliminau circuitele care îți permit să gândești liber. O lume precum cea din romanele lui George Orwell. Cu toate acestea, după cum probabil știi și tu, sunt destui pe lume care vor să-și ducă traiul fără să facă nici un efort mental. Le e mai ușor așa, nu trebuie să-și mai bată capul, ajunge să facă exact ce li se spune, fără să zică nimic. Nu suferă de foame. Pentru oamenii care caută un asemenea mediu, probabil că Academia Takashima era o utopie. Fukada însă nu era genul ăsta de om. Gândea cu propriul său cap. Asta era meseria lui, să gândească. De aceea nu putea fi mulțumit într-un loc ca Takashima. Bineînțeles, era și el conștient de lucrul acesta încă de la început. Alungat de la universitate, împreună cu cei câțiva studenți cu capetele pline de idei, nu avea unde să se ducă și alesese locul acela ca refugiu provizoriu. Mai mult, ce căuta el era *know-how*-ul necesar construirii unei asemenea organizații. Mai presus de orice, trebuia să învețe tehnicile agricole. Și Fukada, și studenții săi erau crescuți la oraș și nu știau nici cel mai mic lucru despre agricultură. La fel cum nici eu nu știu nimic despre tehnologia rachetelor. De aceea, trebuia încă de la început să își însușească în mod practic atât cunoștințele, cât și tehnicile

necesare. Aveau multe de învăţat şi despre mecanismele de distribuţie, despre posibilităţile şi limitele autosuficienţei, despre regulile concrete ale traiului în comun. In vreo doi ani de stat acolo, au învăţat ce aveau de învăţat. Vezi tu, tipii ăştia erau foarte capabili când îşi puneau mintea la ceva. Au analizat exact şi punctele slabe şi pe cele bune de la Takashima. Apoi, împreună cu propria grupare, Fukada s-a retras de acolo şi s-a făcut independent.

— Mi-a plăcut la Takashima, spuse Fukaeri.

Profesorul zâmbi.

— Pentru un copil mic sigur că era frumos. Dar, pe măsură ce creşteau şi li se dezvolta personalitatea, pentru mulţi dintre copiii de acolo traiul devenea un iad viu. Imboldul firesc de a gândi cu propria minte le era strivit cu forţa. Aşa cum pe vremuri copiilor li se legau picioarele, lor li se legau minţile.

— Se legau picioarele, întrebă Fukaeri.

— Pe vremuri, în China, fetele erau forţate să poarte încălţăminte foarte mică, ca să nu le crească laba piciorului, îi explică Tengo.

Fukaeri îşi imagina cum trebuie să fi arătat aşa ceva, dar nu spuse nimic.

Profesorul continuă:

— Facţiunea condusă de Fukada îi avea ca nucleu, bineînţeles, pe foştii studenţi din Gărzile Roşii împreună cu care activase,

dar în afară de ei au mai existat şi alţii care au vrut să li se alăture, astfel că gruparea lui a crescut ca un bulgăre de zăpadă, mai numeroasă decât se aştepta. Nu erau puţini cei care intraseră în Academie plini de idealuri, dar care erau dezamăgiţi de starea de fapt. La Takashima se aflau *hippy* care doreau să trăiască într-o comunitate, stângişti frustraţi de rezultatele conflictelor studenţeşti sau pur şi simplu oameni sătui de realitatea ordinară şi care căutau o nouă lume spirituală. Erau şi oameni singuri, dar şi alţii, precum Fukada, care veniseră acolo împreună cu familiile. Era o adunătură destul de pestriţă, iar Fukada le era lider. Avea din naştere talent de conducător, ca Moise, care îi călăuzea pe evrei. Ii mergea mintea, era un orator bun şi avea putere de judecată, ca să nu mai vorbim şi de carismă. Era mare de statură. Mda, cam ca tine, aşa. Lumea îl punea în mod firesc în mijlocul grupului şi îi urma hotărârile.

Profesorul îşi desfăcu mâinile să arate cât de mare era Fukada. Fukaeri se uită la mâinile lui, apoi, comparativ, la Tengo. Nu spuse nimic.

— Fukada şi cu mine suntem complet diferiţi şi ca personalitate, şi ca aspect fizic. El este un lider înnăscut, eu sunt un lup singuratic. El e interesat de politică, pe câtă vreme eu sunt apolitic. El e mare, eu sunt mărunţel. El e arătos şi are o prezenţă plăcută, iar eu sunt un şoarece de bibliotecă şi am şi un cap cu o formă ciudată. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, eram prieteni foarte buni. Ne acceptam reciproc şi aveam încredere unul în altul. Fără exagerare, era unicul meu prieten pe viaţă.

*

Grupul condus de Fukada găsise un sat depopulat în munţi, în prefectura Yamanashi, care se potrivea ţelurilor lor. Satul era aproape pustiu, locuit doar de câţiva ţărani bătrâni care nu mai aveau pe nimeni să-i ajute la muncile agricole. Reuşiseră să cumpere terenul arabil şi casele la un preţ de nimic. Aveau chiar şi sere. Primiseră şi subvenţii din partea oficialităţilor locale, cu condiţia să se ocupe în continuare de agricultură. Cel puţin câţiva ani fuseseră scutiţi de taxe. In plus, Fukada avea sursele sale personale de venituri. De unde veneau banii aceştia, nu ştia nici profesorul Ebisuno.

— în ceea ce priveşte originea banilor, Fukada a rămas mut şi nu a dezvăluit nimănui secretul. în orice caz însă, a adunat de *undeva* suma nu tocmai mică de care avea nevoie să înfiinţeze o comună. Cu banii

aceştia şi-au adunat unelte agricole, au achiziţionat materiale de construcţii şi şi-au făcut un fond de rezervă. Au renovat singuri casele existente şi şi-au construit facilităţile de care aveau nevoie cei treizeci de membri. Asta se întâmpla în 1974. Noua comună a fost numită Pionierii.

Pionierii? Tengo mai auzise undeva numele acesta, dar nu îşi putea aminti unde. Nu reuşea să-şi pună ordine în amintiri şi asta îl scotea din sărite. Profesorul continuă:

— Fukada era pregătit să întâmpine probleme în administrarea comunităţii în primii ani, până când lucrurile aveau să se aranjeze, dar totul a mers mult mai bine decât se aştepta. Clima era propice şi au avut parte şi de ajutor din partea localnicilor. Oamenii aveau încredere într-un lider onest precum Fukada. Muncea pământul cot la cot cu ei, şi asta îi impresiona pe tinerii membri ai comunei. Localnicii veneau adesea cu sfaturi bune. Astfel, au învăţat cum să practice agricultura pe terenurile de acolo şi cum să trăiască de pe urma pământului. La bază, au urmat cunoştinţele pe care le căpătaseră la Takashima, dar au venit şi cu idei noi pentru anumite situaţii. De exemplu, au trecut complet la metode de agricultură biologică. Nu foloseau chimicale împotriva dăunătorilor şi cultivau legume numai cu îngrăşăminte naturale. Legumele au început să le vândă celor înstăriţi de la oraş, prin comandă poştală. Astfel puteau să scoată un preţ mai bun. Cum s-ar spune, făceau o agricultură ecologică. Au ştiut să se orienteze. Mulţi dintre membrii comunităţii erau crescuţi la oraş şi ştiau ce îşi doresc orăşenii. Lumea plătea bani buni pentru legume nepoluate şi proaspete. Au făcut contracte directe cu firme de curierat ca să simplifice procesul de distribuţie şi au dezvoltat un sistem propriu de a trimite produsele rapid la oraşe. Au întors cu susul în jos imaginea neplăcută a unor legume strâmbe şi pline de pământ şi au transformat-o în ceva vandabil.

*

— I-am vizitat ferma lui Fukada de multe ori, spuse Profesorul. Era foarte plin de viaţă, căci reuşise să îşi găsească un mediu nou şi să exploreze acolo noi posibilităţi. A fost perioada cea mai liniştită şi plină de speranţă din viaţa lui. Familia i se obişnuise şi ea cu noul stil de viaţă. Multă lume a auzit de bine despre fermele de la Pionierii şi mulţi au venit să intre şi ei în comună. Datorită comerţului, numele lor ajunsese cunoscut, iar exemplul lor de succes a fost dat şi în mass-

media. Nu sunt puţini cei care vor să scape de lumea asta nebună în care totul se învârte în jurul banilor şi să îşi câştige traiul în mijlocul naturii, din sudoarea frunţii lor. Comuna Pionierii era un loc care atrăgea astfel de oameni. Doritorii treceau printr-un interviu şi o evaluare şi, dacă păreau capabili să fie utili comunităţii, erau acceptaţi. Nu primeau pe oricine. Comuna trebuia să păstreze calitatea oamenilor şi moralitatea. Căutau persoane rezistente şi sănătoase, care să facă faţă la munca fizică dură şi care să se priceapă la agricultură. Primeau femeile cu braţele deschise, în dorinţa de a egala proporţia dintre sexe. Pe măsură ce creşteau ca număr de membri, aveau nevoie şi de terenuri mai multe, dar în jur rămăseseră câteva câmpuri arabile şi case, astfel că nu le-a fost dificil să îşi mărească baza. Iniţial, agricultorii fuseseră în mare parte tineri necăsătoriţi, dar sporea şi numărul celor care veneau acolo cu familia. Printre cei care doreau să facă parte din noua comună se numărau şi oameni cu educaţie superioară şi specialişti. De exemplu, doctori, ingineri, profesori, contabili. Aceştia erau primiţi cu braţele deschise în sânul cooperativei, fiindcă specialiştii sunt de mare folos.

— Comuna aceasta adoptase un sistem de comunism primitiv, ca la Takashima? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap:

— Nu, Fukada a evitat sistemul de proprietate comun. în privinţa politicii, era un extremist, dar în acelaşi timp era un realist care putea vedea lucrurile la rece. Se orientase către o cooperativă mult mai relaxată. Nu ţintea către o societate organizată ca un furnicar. întreaga comună era divizată în unităţi, iar în cadrul unei unităţi se ducea un trai în comun, cu reguli destinse. Se recunoştea proprietatea privată şi se primeau şi remuneraţii. Dacă nu-ţi convenea unitatea de care aparţineai, puteai să te muţi în alta. Erai oricând liber să pleci cu totul din comună. Legăturile cu exteriorul erau deschise şi nu exista nici un fel de îndoctrinare sau de spălare pe creier. învăţase la Takashima că un astfel de sistem aerisit şi natural creşte productivitatea muncii.

+

Sub conducerea lui Fukada, lucrurile intraseră pe făgaşul potrivit. Dar în curând comunitatea începuse să se despartă în două grupuri distincte. O asemenea diviziune era inevitabilă în sistemul său lax de unităţi independente. Unul era un grup militarist, cu orientări revoluţionare, format în jurul fostei unităţi de Gărzi Roşii pe care Fukada o organizase cândva. Ei vedeau traiul într-o comună agrară

doar ca pe un stadiu pregătitor revoluției. Deocamdată se dăduseră la fund şi munceau pământul, dar când venea momentul urma să îşi scoată armele - asta era perspectiva lor de neclintit.

Ceilalți erau o grupare moderată, care, deşi împărtăşea opiniile anticapitaliste ale militariştilor, se distanța de politică şi avea ca ideal un trai autosuficient, în mijlocul naturii. Aceştia din urmă erau mai numeroşi în cadrul comunității. Moderații şi militariştii erau precum uleiul şi apa. în mod normal, când era vorba de agricultură, nu se iveau dispute, căci urmăreau cu toții aceleaşi țeluri, dar când apărea o problemă generală de politică administrativă, întotdeauna se iscau neînțelegeri. Adesea nu exista loc de compromis între cele două atitudini, şi asta ducea la polemici intense. în situația asta, divizarea comunei în două nu mai era decât o chestiune de timp.

Pe măsură ce trecea vremea, era din ce în ce mai dificil să adopți o poziție neutră. în curând, chiar Fukada a fost nevoit să-şi definească poziția. în vremea aceea, se lămurise şi el că în Japonia anilor '70 nu mai era loc de revoluție. Ce avusese el în minte de la bun început fusese revoluția ca posibilitate sau, şi mai mult, ca metaforă, ca ipoteză. Era de părere că asemenea activități antiinstituționale şi intenții distructive erau indispensabile pentru o societate robustă. Cum s-ar spune, nişte condimente

care dau o doză de sănătate. Numai că studenţii pe care îi condusese el îşi doreau o revoluţie adevărată, cu vărsare de sânge. Desigur, avea şi Fukada o responsabilitate în asta. Prins de valul vremurilor, el fusese cel care le băgase în cap bazaconii care îţi făceau sângele să clocotească în vine şi inima să o ia la galop. Nu le spusese niciodată că e doar o revoluţie abstractă. Era un om onest şi deştept. Excelase şi ca cercetător. Cu toate astea, din păcate, era prea elocvent şi avea tendinţa să se îmbete cu propriile sale vorbe. îi lipsea introspecţia adâncă şi nu se baza pe dovezi concrete.

în felul acesta, comuna Pionierii s-a separatîn două. Facţiunea moderată a rămas în continuare în acelaşi loc şi cu acelaşi nume, iar militariştii şi-au găsit la vreo cinci kilometri depărtare un sat părăsit în care s-au mutat şi unde şi-au stabilit baza pentru activităţile lor revoluţionare. Familia Fukada, la fel ca toate celelalte familii, a rămas în comunitatea Pionierii. Separarea s-a făcut în termeni amiabili. Fukada a scos iarăşi de undeva fondurile necesare stabilirii unei a doua comune. Şi după separare au menţinut, cel puţin superficial, relaţiile de cooperare între cele două ferme. îşi împrumutau unii altora bunurile de care aveau nevoie şi foloseau, din motive economice, aceleaşi rute pentru a-şi vinde produsele. Aveau nevoie să se ajute reciproc.

Nu după multă vreme însă, oamenii au încetat să mai circule între cele două comunităţi. Ţelurile lor erau prea diferite. Doar Fukada şi foştii studenţi radicali pe care îi condusese au mai păstrat legătura şi după separare. Fukada se simţea foarte responsabil faţă de ei. El îi organizase şi el fusese cel care îi adusese în munţi, în Yamanashi. Nu putea să-i dea deoparte după bunul său plac. în plus, cealaltă comună avea nevoie de sursa lui secretă de venituri.

*

— S-ar putea spune că Fukada a fost sfâşiat în două, spuse Profesorul. Nu mai credea din adâncul inimii în posibilitatea unei revoluţii şi nici în romantismul acesteia. Nu putea însă să renege în totalitate aceste idei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să-şi renege de fapt toate acţiunile de până atunci şi să îşi recunoască greşelile în faţa tuturor. El nu putea face aşa ceva. Era mult prea mândru şi era îngrijorat că retragerea sa ar isca tulburări printre foştii studenţi. în stadiul acela încă mai avea puterea de a-i controla în oarecare măsură. Astfel, a ajuns să trăiască împărţit între cele două comunităţi. Era liderul Pionierilor, pe de o

parte, iar pe de alta, consultant pentru gruparea militaristă. Un om care nu mai credea deja în revoluție continua să explice teorii revoluționare. Separatiştii, pe lângă muncile agricole, se ocupau cu înverşunare de exerciții militare şi propagandă. Din punct de vedere politic, deveneau din ce în ce mai radicali şi se îndepărtau de ideile lui Fukada. Au devenit complet închişi şi nu mai permiteau deloc străinilor să intre în comună. Poliția supraveghea cu prea multă indulgență gruparea aceasta care instiga la revoluție armată şi care ar fi trebuit de fapt ținută sub observație strictă.

Profesorul îşi privi din nou genunchii pantalonilor. Apoi îşi ridică privirile şi continuă:

— Pionierii s-au separat în 1976. Eri a plecat de acolo şi a venit la mine în anul următor. Cam de pe vremea aceea, separatiştii şi-au luat numele Zori de Zi.

Tengo îşi înălță capul şi îşi miji ochii.

— Stați puțin, spuse el. Zori de Zi. Mai auzise undeva numele acesta. Dar de ce oare amintirile îi erau atât de neclare şi vagi? Degeaba scormonea prin ele pentru că nu reuşea să găsească decât fragmente neclare de realitate.

— Nu cumva Zori de Zi au fost implicați într-un incident de amploare acum ceva vreme? întrebă el.

— Aşa este, spuse profesorul Ebisuno, apoi se uită la Tengo cu o seriozitate pe care nu o mai avusese până atunci. în munți, în apropiere de lacul Motosu a avut loc un conflict armat cu forțele de poliție. E vorba de aceeaşi grupare notorie, Zori de Zi, bineînțeles.

Conflict armat, îşi spuse Tengo. Mai auzise undeva povestea aceasta. Fusese un incident de proporții. Dar nu îşi putea aminti detaliile. Lucrurile erau confuze. Forțându-se să-şi amintească, simți că întreg corpul i se răsucea puternic, ca un sfredel, de parcă cele două jumătăți ale trupului său s-ar fi învârtit în direcții opuse. Capul îi pulsa dureros şi ascuțit, iar aerul din jur se rarefia rapid. Sunetele se auzeau înfundat, ca atunci când eşti sub apă. Se anunța una din crizele sale.

— Ai pățit ceva? întrebă Profesorul îngrijorat. Vocea sa se auzea de îngrozitor de departe.

Tengo clătină din cap. Apoi reuşi să îngăimeze:

— E în regulă. Mă liniştesc imediat.

Capitolul 11 Trupul este templul omului

Puţini oameni pe lumea aceasta se pricep să lovească în testicule atât de bine ca Aomame. Ea devota zilnic timp de studiu diverselor metode de lovire, iar antrenamentul practic nu îi lipsea. Cel mai important lucru când vine vorba de o lovitură la testicule este să-ţi suprimi ezitarea. E un atac nemilos, violent şi fulgerător asupra celei mai vulnerabile părţi din corp. Aşa cum Hitler a invadat Olanda şi Belgia fără să-i pese de neutralitatea lor, străpungând astfel Linia Maginot şi ocupând Franţa. Fără ezitare. Chiar şi o clipă de şovăială te poate costa viaţa.

Practic vorbind, o femeie nu are altă şansă să răpună un bărbat mai mare şi mai puternic decât ea într-o confruntare directă. Aceasta era convingerea de neclintit a lui Aomame. Acea parte din corp este punctul cel mai sensibil pe care îl are sau care îi atârnă unui bărbat. Iar în cele mai multe cazuri nu este protejat cum trebuie. Un avantaj de care trebuie să profiţi.

Ca femeie, Aomame nu avea cum să ştie concret ce durere simte un bărbat când este lovit cu toată puterea în testicule. Nu putea decât să bănuiască. Dar îşi dădea seama că e o durere majoră judecând după reacţia şi chipul celui lovit. Nici un bărbat, oricât de mare şi tare, nu părea capabil să reziste la un asemenea supliciu. în plus, un astfel de gest le ştirbea considerabil mândria proprie.

— Zici că gata, a venit sfârşitul lumii, aşa de tare doare. Nu se compară cu nimic altceva. Nu e o simplă durere, îi explicase odată un bărbat la cererea ei, după ce chibzuise îndelung.

Aomame reflectase asupra analogiei lui. Sfârşitul lumii?

— Deci, invers spus, sfârşitul lumii e ca şi cum te-ar lovi cineva cu putere în testicule? întrebase ea.

— Nu m-a prins niciodată sfârşitul lumii şi nu pot să-ţi spun precis cum e, dar tot ce se poate, îi răspunsese bărbatul, uitân- du-se în gol. Ai un sentiment cumplit de neputinţă. Sumbru, sufocant, de deznădejde totală.

După această discuţie, Aomame văzuse din întâmplare, într-o noapte la televizor *Ultimul ţărm,* un film american de prin 1960. între America şi Uniunea Sovietică izbucnise un război în toată regula, rachetele nucleare şuierau între continente ca un banc de peşti zburători, Pământul era distrus, iar omenirea dispăruse aproape în

întregime. Cu toate acestea, datorită direcţiei vântului sau nu se ştie din ce motiv, norul radioactiv încă nu ajunsese până în emisfera sudică, în Australia. Cu alte cuvinte, era doar o chestiune de timp. Dispariţia omenirii era inevitabilă. Cei încă rămaşi în viaţă aşteptau neputincioşi sfârşitul iminent. îşi trăiau ultimele zile, fiecare în felul său. Acesta era subiectul. Un film sumbru, plin de deznădejde, care îi întărise lui Aomame convingerea că, în adâncul inimii, toată lumea aşteaptă sfârşitul lumii.

în orice caz, uitându-se la filmul acela de una singură în miezul nopţii, Aomame ajunsese la concluzia că probabil aşa te făcea să te simţi o lovitură în testicule.

*

După ce terminase Facultatea de Educaţie Fizică, Aomame lucrase timp de patru ani la o companie care producea băuturi pentru sportivi şi alimente pentru o dietă sănătoasă. Făcuse parte din echipa de softball feminin a firmei, într-o poziţie de jucător-cheie (era un adevărat as ca lansator). Echipa obţinuse rezultate strălucite şi ajunsese de mai multe ori în sferturile de finală la campionatele naţionale. însă la o lună după moartea lui Tamaki, Aomame îşi dăduse demisia şi pusese punct carierei sale de jucător de softball. Nu o mai motiva nimic să continue acel sport şi voia să-şi schimbe complet şi viaţa. Apoi se angajase ca instructor la un club sportiv din Hiroo, prin intermediul unei colege din facultate.

La clubul sportiv ţinea mai mult ore de exerciţii pentru tonus muscular şi de arte marţiale. Era un club select şi renumit, cu taxe mari de înscriere şi abonamente costisitoare, frecventat de multe vedete. Aomame iniţiase nişte cursuri de autoapărare pentru femei, domeniu la care ea se pricepea cel mai bine. Confecţionase un manechin din cârpă de dimensiunile unui bărbat corpolent, de care cususe o mănuşă mare şi neagră, pe post de testicule, şi le punea pe femei să exerseze lovituri în acea zonă. Ca să facă totul să pară mai real, uneori îndesa în ea două mingi de *squash,* pe care le loveau rapid, necruţător şi în mod repetat. Majoritatea membrelor clubului se dădeau în vânt după aceste antrenamente şi îşi perfecţionau tehnica văzând cu ochii, însă existau şi unele persoane care se încruntau la această idee (în cea mai mare parte bărbaţi, desigur) şi care se plânseseră la conducerea clubului că „e totuşi exagerat, nu credeţi?". Prin urmare, directorul o chemase pe

Aomame la el în birou şi îi ceruse să o lase mai uşor cu respectivele antrenamente.

— Dar o femeie nu are practic cum să se apere dacă e atacată de un bărbat decât lovindu-1 în testicule, insistase ea. De regulă, bărbații sunt mai mari şi mai puternici. O lovitură rapidă între picioare e unicul mod în care o femeie poate câştiga. Asta spune şi Mao Zedong. Găseşti punctul slab al adversarului şi lansezi primul atacul. Este singura şansă pe care o are gherila în fața armatei.

— După cum bine ştii şi tu, noi suntem un club select şi reputat, îi răspunsese directorul nemulțumit. Majoritatea clienților noştri sunt celebrități. Trebuie să ne menținem standardele din toate punctele de vedere. Imaginea este vitală. Dacă ne apucăm să adunăm nişte domnişoare şi le punem să facă exerciții de izbit un manechin între picioare scoțând tot felul de icnete, asta ne ştirbeşte reputația, oricare ar fi motivul pentru care o facem. S-a întâmplat să vină posibili viitori clienți să viziteze clubul, să nimerească exact în timpul orei tale şi să renunțe pe loc să se mai înscrie. Pe bărbați îi apucă toate spaimele, nervii şi dezgustul când văd aşa ceva, orice ar zice Mao Zedong sau Ginghis Han.

Pe Aomame nu o mustra câtuşi de puțin conştiința pentru că le provoca bărbaților spaime, nervi sau dezgust. Comparat cu durerea de a fi violată cu bestialitate, un astfel de dezgust nici nu merita luat în seamă. Insă nu putea să nu se conformeze directivelor şefului. Se văzuse nevoită să coboare considerabil nivelul de agresivitate al orelor sale de autoapărare. I se interzisese şi să folosească manechinul. Ca urmare, antrenamentele ajunseseră să fie domoale şi doar de formă. Sigur că nici lui Aomame nu-i convenea şi nici membrele clubului nu erau mulțumite, dar, ca simplă angajată, era dincolo de puterile ei să mai schimbe ceva.

Aomame era de părere că, dacă nu eşti în stare să loveşti un bărbat în testicule aşa cum trebuie în momentul în care te încolțeşte, nu prea ai ce altceva să faci. Tehnici complicate de a-i prinde brațul atacatorului şi de a i-1 răsuci la spate nu ies mereu bine puse în practică. Realitatea şi filmele sunt două lucruri diferite. Decât să încerci aşa ceva, mai bine laşi totul şi o iei la goană.

In orice caz, Aomame stăpânea zece tehnici de lovire a testiculelor, pe care le şi testase în realitate, cu ajutorul unui coleg mai tânăr, care purta echipament de protecție. „Doare rău şi cu apărătoare. Gata, vă rog frumos!", se văicărise acesta. Dacă ar fi avut nevoie să pună aceste

tehnici perfecționate în practică, nici n-ar fi ezitat. Să încerce să mă atace pe mine vreun fraier, că îi arăt eu în culori vii cum e sfârşitul lumii, îşi zicea ea cu hotărâre. Ii arăt eu de nu se vede ce înseamnă „vie împărăția Ta". II catapultez direct în emisfera sudică, să se scalde cu cangurii prin resturi radioactive.

*

Aomame stătea la bar şi lua câte o înghițitură mică de Tom Collins, gândindu-se la împărăția care va să vie. Din când în când, mai arunca un ochi la ceas, prefăcându-se că are o întâlnire, deşi de fapt nu aştepta pe nimeni. Era doar în căutarea unui bărbat potrivit din rândul muşteriilor de acolo. Se făcuse opt şi jumătate. Purta o bluză bleu, un taior bej şi o fustă scurtă bleumarin. Nici în acea zi nu avea la ea dăltița. O lăsase să se odihnească într-un sertar de la şifonier, învelită într-un prosop.

Barul se afla în Roppongi şi era cunoscut drept un *singles bar*. Renumele i se trăgea din faptul că aici veneau bărbați necăsătoriți în căutare de femei necăsătorite - sau viceversa. Erau şi mulți străini. Localul era decorat în stilul unui bar din Bahamas prin care îşi făcuse veacul Hemingway. Un peşte-spadă împodobea unul dintre pereți, iar de tavan era agățată o plasă de pescuit. Erau şi câteva fotografii care înfățişau diverse persoane scoțând din apă peşti giganți, şi chiar un portret al lui Hemingway. Papa Hemingway cel jovial. Celor veniți aici nici nu părea să le pese că, la sfârşitul vieții sale, scriitorul devenise alcoolic şi se sinucisese cu o puşcă de vânătoare.

în seara aceea o abordaseră câțiva bărbați, însă nici unul pe placul ei. Se dăduseră la ea doi studenți cu aer de crai, dar nici nu catadicsise să le răspundă. Unui tip la vreo treizeci de ani, cu aer de funcționar şi cu o privire rea în ochi, i-o retezase scurt spunându-i că are întâlnire cu cineva. în general, nu îi plăceau bărbații tineri. Erau plini de ei şi plesneau de încredere în sine, dar nu se pricepeau la conversație şi erau plicticoşi. în pat erau repeziți şi nu ştiau să savureze cu adevărat sexul. Ea prefera bărbații între două vârste, un pic mai obosiți şi, ideal, cu început de chelie. Aceştia erau curați şi lipsiți de orice vulgarități. în plus, mai conta să aibă un cap frumos conturat. însă un asemenea bărbat nu era uşor de găsit, drept pentru care era nevoită să lase loc de compromis.

Dând roată cu privirea prin bar, Aomame oftă în surdină. De ce nu e de găsit pe lumea asta un bărbat cum trebuie? Se gândi la Sean

Connery şi, doar vizualizându-i în minte forma capului, simţi o împunsătură prin tot corpul. Dacă ar apărea aici Sean Connery, aş face pe dracu-n patru să pun mâna pe el, îşi zise ea. Dar e de la sine înţeles că n-are el ce să caute într-un *singles bar* cu aer de Bahamas, din Roppongi.

La televizorul mare fixat pe perete era un videoclip Queen. Lui Aomame nu-i plăcea muzica lor, drept pentru care evita să se uite la ecran. Se străduia să ignore şi muzica din boxe. După ce se termină piesa de Queen, începu ABBA. Măi, să fie! îşi zise ea, cu presentimentul că urma să aibă parte de o seară groaznică.

*

Aomame o cunoscuse pe doamna din Vila cu sălcii la clubul sportiv la care lucra. Era înscrisă la cursul ei de autoapărare. Cursul ei radical, încheiat prematur, axat pe atacuri asupra unui manechin. Era mică de statură şi era şi cea mai în vârstă dintre participante, dar se mişca uşor şi lovea cu putere. Aomame era convinsă că, pusă în faţa situaţiei, n-ar fi ezitat nici o clipă să-şi lovească atacatorul în testicule. Nu vorbea pe ocolite sau mai mult decât era necesar. Lui Aomame îi plăceau aceste lucruri la ea.

— La vârsta mea, nici nu am nevoie să ştiu să mă apăr, îi zisese ea la sfârşitul orelor, zâmbind elegant.

— Nu este o chestiune de vârstă, îi spusese Aomame răspicat, ci de cum îţi trăieşti viaţa. Este foarte important să adopţi o postură care să-ţi permită să te aperi bine în orice moment. Nu ajungi nicăieri dacă cedezi docil în faţa atacurilor. Neputinţa cronică te roade şi te distruge.

Doamna o privise o vreme fără să spună nimic. Cuvintele lui Aomame sau tonul pe care le spusese păreau să fi impresionat-o foarte mult. încuviinţase mai apoi în linişte.

— Ce spui tu este corect. Ai dreptate. Ai o gândire sănătoasă.

Câteva zile mai târziu, Aomame primise un plic, trimis pe adresa clubului. înăuntru era o scrisoare scurtă, care conţinea numele şi numărul de telefon ale Doamnei, scrise frumos, de mână, alături de rugămintea de a o contacta atunci când avea o clipă liberă.

La telefon îi răspunsese un bărbat care părea să fie asistentul ei. Aomame se prezentase, iar acesta îi formase un număr de interior fără să spună nimic. De data aceasta răspunsese Doamna, care îi mulţumise pentru telefon şi o invitase să ia masa împreună, deoarece avea ceva personal de discutat pe îndelete cu ea. Aomame acceptase, iar Doamna

sugerase să cineze împreună a doua zi. Aomame nu avusese nimic de obiectat, dar se întreba mirată ce anume putea avea de discutat cu ea.

Cele două cinaseră într-un restaurant franţuzesc dintr-o zonă liniştită din Azabu. Doamna părea să fie un vechi client de-al localului, pentru că primiseră cea mai bună masă, iar un chelner mai în vârstă, care o cunoştea, le servise politicos. Era îmbrăcată cu o rochie vernil uni, cu o croială frumoasă (care arăta a Givenchy de prin anii '60), iar la gât avea un colier de jad. La un moment dat apăruse managerul restaurantului şi o salutase respectuos. în meniu erau multe feluri de mâncare bazate pe legume, cu un gust discret şi rafinat. Supa zilei se întâmplase să fie chiar cu fasole verde. Doamna băuse un singur pahar de Chablis, iar Aomame o acompaniase. Vinul era la fel de fin şi de elegant precum mâncarea. Aomame comandase peşte alb la grătar. Doamna servise doar legume, iar rafinamentul cu care le mâncase era desăvârşit ca o operă de artă. îi spusese că, la vârsta ei, organismul se mulţumeşte cu puţină mâncare, apoi adăugase, pe jumătate în glumă, că puţină, dar preferabil de calitate.

Doamna o rugase pe Aomame să-i dea lecţii în particular. Să facă la ea acasă, de două-trei ori pe săptămână, ore de arte marţiale şi, dacă era posibil, şi stretching muscular.

— Sigur că se poate, spusese Aomame. Dar, pentru antrenament în particular, la domiciliul clientului, trebuie să vă adresaţi şi clubului.

— Nici o problemă, răspunsese Doamna. Dar aş dori să stabilesc programul cu tine personal. Dacă mai intervine cineva la mijloc, lucrurile se complică şi aş vrea să evităm încurcăturile. Te deranjează?

-Nu.

— Atunci să începem de săptămâna viitoare.

Şi cu aceasta îşi încheiaseră treaba.

— M-ai impresionat foarte mult cu ce mi-ai spus când am stat de vorbă ultima dată la sală. Mă refer la discuţia despre neputinţă. La cât de tare îi afectează neputinţa pe oameni. îţi aminteşti?

— îmi amintesc, încuviinţase Aomame.

— Pot să te întreb ceva? O întrebare directă, ca să scutim timp.

— Puteţi să mă întrebaţi orice.

— Eşti cumva feministă sau lesbiană?

Aomame se înroşise şi clătinase din cap.

— Nu. Acesta este modul în care gândesc eu, personal. Nu sunt nici feministă, nici lesbiană.

— Am înțeles, îi răspunsese Doamna liniştită, apoi dusese elegant la gură o bucată de broccoli, pe care o mestecase elegant, şi luase o gură de vin.

Apoi adăugase:

— Nu m-ar fi deranjat câtuşi de puțin dacă erai feministă sau lesbiană. Nu m-ar fi afectat în nici un fel. Insă mărturisesc că aşa povestea e mai simplă. înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

*

Aomame se ducea de două ori pe săptămână acasă la Doamna şi făcea cu ea ore de arte marțiale. în vilă exista o încăpere spațioasă cu oglinzi de jur împrejur, amenajată pentru orele de balet ale fiicei când era mică, încăpere pe care o foloseau acum pentru nişte seturi de exerciții meticuloase. în ciuda vârstei sale, Doamna avea un corp flexibil şi progresa rapid. Era mică de statură, dar îşi îngrijise bine corpul ani de-a rândul. Aomame o mai învăța tehnici de bază de stretching şi îi făcea masaj pentru relaxarea muşchilor.

Aomame se pricepea la masaj. în facultate nimeni nu o întrecea la acest domeniu. îşi întipărise bine în minte numele tuturor oaselor şi muşchilor din corpul uman. Cunoştea rolul şi caracteristicile fiecărui muşchi şi ştia cum pot fi menținuți în formă şi întăriți. Trupul este templul omului, iar orice ai diviniza înăuntrul lui, trebuie să îl păstrezi cât poți de puternic, frumos şi curat - aceasta era convingerea ei de neclintit.

Considerând insuficientă medicina sportivă obişnuită, Aomame îşi însuşise şi tehnica acupuncturii, care i se părea interesantă. O studiase cu sârguință ani de zile, alături de un doctor chinez. Acesta fusese impresionat de progresul ei rapid şi îi spusese că putea să o practice fără probleme ca profesionist. Aomame reținea cu uşurință şi avea o curiozitate nestăvilită de a afla şi cele mai mici detalii despre funcțiile corpului uman. Şi, mai presus de orice, avea nişte degete înzestrate cu o intuiție de-a dreptul înspăimântătoare. Aşa cum unii oameni au ureche muzicală perfectă sau au capacitatea de a găsi apă în subteran, aşa şi degetele ei puteau să dibuiască într-o clipită acele puncte fine care controlează funcțiile corpului. Iar asta nu învățase de la nimeni. Era un lucru care îi venea în mod natural.

După ce terminau stretchingul şi masajul, Aomame şi Doamna mai petreceau puţin timp împreună, de vorbă la un ceai. Tamaru venea mereu cu tava argintie pe care erau aranjate instrumentele pentru ceai. în prima lună, acesta nu rostise nici o vorbă în prezenţa ei, iar Aomame chiar întrebase dacă nu cumva era mut.

într-o bună zi, Doamna o întrebase pe Aomame dacă pusese vreodată în practică loviturile în testicule, cu scopul de a se apăra.

— O singură dată, răspunsese ea.

— Şi a ieşit bine?

— A avut efect, spusese Aomame cu atenţie, reticent.

— Crezi că o astfel de lovitură ar merge şi cu Tamaru?

Aomame clătinase din cap.

— Mă îndoiesc. Tamaru-san e conştient de aceste lucruri. Cei care au cunoştinţele necesare îţi citesc imediat mişcările şi nu mai ai ce face. Lovitura în testicule merge doar cu amatorii, cu cei care nu au experienţă să se bată.

— Vrei să spui că tu ţi-ai dat seama că Tamaru nu este un „amator"?

— Da. Nu are aerul unui om oarecare, spusese Aomame ale-gându-şi cuvintele cu grijă.

Doamna îşi pusese lapte în ceai şi amestecase încet cu linguriţa.

— Cu alte cuvinte, persoana cu care ai avut de-a face atunci era un amator. Mare de statură?

Aomame încuviinţase fără să spună nimic. Individul era bine făcut şi părea şi puternic. însă fusese arogant şi, având de-a face cu o femeie, fusese şi neatent. Nu-1 mai lovise nimeni niciodată în testicule şi nici nu îşi imaginase că i s-ar putea întâmpla vreodată aşa ceva.

— A fost rănit? întrebase Doamna.

— Nu, nu a fost rănit. A fost doar copleşit o vreme de o durere cumplită.

Doamna tăcuse un timp, apoi întrebase:

— Ai atacat vreodată un bărbat? Nu doar ca să-i provoci durere, dar şi ca să-l răneşti intenţionat?

— Da, răspunsese Aomame sincer. Minţitul nu era punctul ei forte.

— Ai putea să-mi povesteşti mai mult?

Aomame clătinase încet din cap.

— îmi pare rău, dar nu mi-e uşor să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic. Nu este genul de subiect pe care să-l poţi aborda cu

uşurinţă. Nici nu te forţa s-o faci.

Cele două îşi băuseră ceaiul în tăcere, fiecare cu gândurile ei.

într-un târziu, Doamna spărsese tăcerea.

— Dacă simţi vreodată că poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, o s-o faci?

— E posibil ca la un moment dat să mă simt în stare să vorbesc despre asta. E posibil şi ca până la urmă să nu reuşesc s-o fac. Sinceră să fiu, nici mie nu mi-e clar.

Doamna o privise un timp, apoi spusese:

— Nu te-am întrebat asta doar din pură curiozitate.

Aomame nu răspunsese nimic.

— Eu văd că tu cari ceva în suflet. Ceva foarte greu. Am simţit asta de când te-am întâlnit prima oară. Ai o privire puternică şi hotărâtă. Sinceră să fiu, şi eu car în sufletul meu o povară. De aceea mi-am dat seama când te-am văzut. Nu trebuie să te grăbeşti s-o faci, dar ar fi bine ca la un moment dat să dai afară din tine acel lucru. Eu am gura complet ferecată. Şi dispun de mijloacele mele, aşa că e posibil să te pot ajuta cu ceva.

Mai târziu, în momentul în care reuşise să se destăinuiască Doamnei, Aomame deschisese o nouă uşă din viaţa ei.

*

— Auzi, tu ce bei? o întrebă cineva la ureche. Era o voce de femeie.

Revenind cu picioarele pe pământ, Aomame îşi ridică privirea către acea persoană. Pe scaunul de bar de lângă ea stătea o tânără, cu părul prins într-o coadă în stilul anilor '50. Purta o rochie imprimată cu flori mărunte şi o mică geantă Gucci. Avea unghiile făcute cu ojă roz pal. Nu era tocmai grasă, ci durdulie, cu o faţă rotundă. Avea un chip prietenos şi pieptul mare.

Aomame nu se aştepta să fie abordată de o femeie şi de aceea o luase prin surprindere. în locul în care se aflau, bărbaţii erau cei care intrau în vorbă cu femeile.

— Tom Collins, răspunse ea.

— E bun?

— Nu neapărat. Dar nu e tare şi alunecă uşor.

— De ce s-o fi chemând Tom Collins?

— Nu ştiu. Probabil e numele celui care l-a inventat. Nu că ar fi mare invenție.

Fata îi făcu barmanului un semn cu mâna şi ceru un Tom Collins, pe care îl primi imediat.

— Pot să stau lângă tine? o întrebă ea.

— Da. Nu e ocupat, îi răspunse Aomame, gândindu-se că oricum se aşezase deja.

— Nu ai întâlnire cu cineva, nu?

Aomame îi cercetă chipul cu privirea, fără să-i ofere vreun răspuns. Fata părea cu vreo trei sau patru ani mai mică decât ea.

— Uite, să ştii că nu mă interesează deloc partea *cealaltă,* aşa că nu te îngrijora, îi zise ea cu voce joasă, de parcă îi divulga un secret. Dacă te temeai cumva de asta. Şi eu prefer bărbații. La fel ca tine.

— La fel ca mine?

— Păi ai venit singură aici în căutarea unui bărbat, nu?

— Aşa par?

Fata miji uşor ochii.

— Măcar atâta lucru e clar, fiindcă ăsta e şi scopul barului. Plus că nici tu nu cred că eşti vreo profesionistă.

— Evident.

— Atunci ce-ai zice să facem noi două o echipă? Am senzația că şi bărbații mai degrabă intră în vorbă cu două fete care sunt împreună decât cu una singură. Şi ne-am simți şi noi mai bine şi mai relaxate aşa, decât singure. Eu sunt mai feminină, tu eşti mai băiețoasă, şi cred că nu ne-ar sta rău una lângă alta.

Băiețoasă, îşi zise Aomame. Era prima dată când i se spunea aşa.

— Putem noi să formăm o echipă, dar e posibil să avem gusturi diferite la bărbați. Nu ştiu dacă ar merge.

Fata strâmbă uşor din buze.

— Asta cam aşa e. Gusturile... Păi, ție ce fel de bărbați îți plac?

— Intre două vârste. Nu prea-mi plac tinereii. Ii prefer la vârsta la care încep să cheleasc̆ă.

— Aha, făcu fata admirativ. Deci de vârstă mijlocie. Mie îmi plac mai degrabă tipii tineri, care arată mişto. Nu prea mă interesează bărbații mai bătrâni, dar dacă tu zici că îi preferi, poate merită să încerc şi eu o dată. Totul înseamnă experiență, nu? Şi zici că sunt buni? Adică la sex, la asta mă refeream.

— Depinde de la caz la caz, răspunse Aomame.

— Normal, zise fata şi miji ochii de parcă ar fi testat o teorie. Nu poţi să generalizezi sexul. Dar aşa, ca o concluzie?

— Nu-s răi. Nu pot de mai multe ori, dar îţi acordă mult timp. Nu se grăbesc. La o adică, reuşesc să te facă să termini de mai multe ori.

Fata căzu pe gânduri câteva clipe.

— Dacă e pe-aşa, atunci parcă m-ar interesa şi pe mine. Cred că încerc, măcar o dată.

— Cum vrei.

— Ai făcut vreodată sex în patru? Cu schimbat partenerul pe parcurs?

-Nu.

— Nici eu, dar te-ar interesa?

— Nu cred, zise Aomame. E în regulă să formăm o echipă, dar dacă e vorba să facem ceva împreună, fie doar şi temporar, aş vrea să te cunosc un pic mai bine înainte. Altfel riscăm să avem neînţelegeri pe parcurs.

— Nici o problemă. Ce spui tu e foarte corect. Cam ce ai vrea să ştii despre mine?

— Păi, de exemplu... cu ce te ocupi?

Fata bău o gură de Tom Collins şi puse la loc paharul pe suport. Apoi se şterse la gură, tamponându-şi uşor buzele, şi inspectă urmele de ruj rămase pe şerveţel.

— Chiar e bun, zise ea. E pe bază de gin, nu?

— Gin, suc de lămâie şi apă minerală.

— Da, nu se poate spune că e mare invenţie, dar la gust nu-i rău deloc.

— Mă bucur că-ţi place.

— Deci, cu ce mă ocup eu... O întrebare cam dificilă. Şi e posibil să nu mă crezi, chiar dacă îţi răspund cinstit.

— Atunci, să începem cu mine, propuse Aomame. Eu sunt instructor la un club sportiv. In principal, de arte marţiale. Fac şi stretching.

— Arte marţiale, repetă fata admirativ. Aşa, ca Bruce Lee?

— Cam aşa ceva.

— Şi eşti tare?

— Merge.

Fata zâmbi şi ridică paharul în semn de noroc.

— Deci, la o adică, noi chiar putem să formăm o pereche invincibilă, fiindcă şi eu fac aikido de foarte mult timp. Şi, sinceră să fiu, sunt poliţistă.

*

— Poliţistă, repetă Aomame şi rămase cu gura uşor căscată, fără să mai poată adăuga ceva.

— Lucrez la Departamentul de Poliţie Metropolitană. N-ai zice, nu?

— Deloc.

— Dar asta fac. Pe bune. Mă cheamă Ayumi.

— Eu sunt Aomame.

— Aomame? E numele tău adevărat?

Aomame încuviinţă serioasă.

— Eşti poliţistă, adică ai uniformă, pistol şi patrulezi pe stradă într-o maşină de poliţie?

— M-am făcut poliţistă pentru că exact asta aş fi vrut să fac, dar nu prea mi se dă ocazia, zise Ayumi şi ronţăi un covrigel cu sare din bolul plin. Principala mea însărcinare în momentul de

faţă e să patrulez într-o maşină minusculă şi să caut maşini parcate ilegal, îmbrăcată într-o uniformă de tot râsul. Pistol bineînţeles că nu îmi dau, pentru că n-am nevoie să trag focuri de avertizare după un cetăţean care şi-a parcat Toyota Corolla în faţa unui hidrant. Am rezultate foarte bune la antrenamentele de tras cu arma, dar nimeni nu bagă de seamă. Doar pentru că sunt femeie, mă pun zi după zi să mă învârt cu un băţ cu cretă în vârf şi să scriu pe asfalt ora şi numărul de înmatriculare al maşinii.

— Apropo de pistol, te referi la un Beretta semiautomat?

— Da. Acum asta a primit toată lumea. Mie, una, mi se pare un pistol cam greu. Complet încărcat, ajunge să cântărească aproape un kilogram.

— Arma în sine are opt sute cincizeci de grame, zise Aomame.

Ayumi se uită la ea cu privirea cuiva care evaluează calitatea unui ceas de mână dat la amanet.

— Auzi, dar de unde ştii tu asemenea detalii?

— Dintotdeauna m-au interesat armele, răspunse Aomame. Deşi n-am tras niciodată cu una, desigur.

— A, da? se dumiri Ayumi. Şi mie îmi place să trag cu pistolul. Beretta e destul de grea, dar are un recul mai mic faţă de cele de dinainte. Cu suficient exerciţiu, poate s-o mânuiască fără probleme şi o femeie mai micuţă. Dar domnii sus-puşi nu gândesc aşa. Ei consideră că femeile nu sunt în stare să se descurce cu arme de foc. Toţi din conducerea poliţiei sunt nişte misogini fascişti. Am avut rezultate excelente şi Ia mânuit bastonul de cauciuc. Nu mă lua aproape nici un bărbat. Dar nu mă apreciază nimeni. îmi fac doar aluzii porcoase. „Ia uite ce pricepută eşti tu la mânuit bastonul! Dacă vrei mai multă practică, nu ezita să apelezi la mine", şi alte chestii de genul ăsta. Au oamenii ăia o mentalitate veche de un secol şi jumătate!

Ayumi scoase din geantă un pachet de Virginia Slims, luă o ţigară cu un gest care trăda obişnuinţă şi o aprinse cu o brichetă mică, aurie. Suflă fumul încet, spre tavan.

— Cum te-ai hotărât să te faci poliţistă?

— Iniţial nu asta am vrut să mă fac, dar nu-mi surâdea ideea de a lucra într-un birou. Pe de altă parte, nici nu aveam vreo pregătire de specialitate şi, uite-aşa, nu prea am avut multe opţiuni de carieră. Apoi, în anul patru de facultate am dat examen de angajare la Departamentul de Poliţie Metropolitană. Chestia e că la mine în familie sunt mulţi

poliţişti. Sinceră să fiu, şi tata, şi fratele meu sunt. Am şi un unchi poliţist. Poliţia e practic un mare cerc de cunoscuţi, iar dacă ai poliţişti în familie, îţi dau prioritate la angajare.

— O familie de poliţişti.

— Exact. Dar până să mă angajez acolo nu mi-am imaginat că e un loc în care discriminarea între bărbaţi şi femei e atât de puternică. In lumea lor, poliţistele sunt un fel de cetăţeni de rang secund. Se ocupă de amenzi de circulaţie, stau la birou şi fac ordine în hârtii, merg pe la şcoli şi îi învaţă pe copii despre siguranţă, le percheziţionează pe femeile arestate, li se dau de făcut numai chestii complet neinteresante. Iar bărbaţii vizibil mai slabi chiar decât mine sunt trimişi la locul crimei. Şefii susţin în public sus şi tare că oferă şanse egale pentru bărbaţi şi femei, dar în realitate lucrurile nu stau tocmai aşa. Iţi piere şi cheful de muncă. Mă înţelegi?

Aomame aprobă.

— Chestiile astea mă scot din minţi, zău!

— Prieten ai?

Ayumi făcu o grimasă şi aruncă o privire la ţigara înfiptă între degete.

— Ca femeie, odată ajunsă poliţistă, realist vorbind, e foarte greu să-ţi mai poţi face un iubit. Orele de lucru sunt neregulate, aşa că programul tău nu se potriveşte cu al celorlalţi, şi chiar dacă începe să meargă cât de cât bine cu cineva, când ai zis că eşti poliţistă, de obicei bărbaţii bat în retragere. Dau înapoi ca nişte crabi care fug de la malul mării. Oribil, nu?

Aomame îngână o încuviinţare.

— Şi aşa, tot ce mai rămân sunt relaţiile de la locul de muncă, iar până acum n-am dat de vreun bărbat mai răsărit. Toţi sunt nişte fraieri care nu ştiu să facă altceva decât bancuri porcoase. Ori sunt proşti din născare, ori nu se gândesc decât cum să avanseze în grad. Ăştia sunt indivizii în grija cărora stă siguranţa societăţii. Viitorul Japoniei nu e deloc însorit.

— Dar tu eşti drăguţă şi aş zice că ai priză la bărbaţi, zise Aomame.

— Da, nu pot să zic că nu am. Atâta vreme cât nu-mi divulg meseria. Aşa că, în situaţii de genul ăsta, de obicei spun că lucrez la o firmă de asigurări.

— Vii des aici?

— N-aş zice chiar des. Din când în când, spuse Ayumi şi, după ce se gândi câteva clipe, adăugă pe un ton confidenţial. Uneori am chef de sex. Pe şleau, vreau un bărbat. Asta se întâmplă cumva periodic. Şi atunci mă îmbrac cu ceva mişto, o lenjerie trăsnet şi vin încoace. îmi găsesc un partener ca lumea şi mi-o pun la greu o noapte întreagă. Aşa, mă mai răcoresc o vreme. Am doar un apetit sexual sănătos, nu sunt nimfomană sau obsedată de sex, deci odată ce dau drumul un pic la supape, mă liniştesc. Dar niciodată nu mă implic mai mult. A doua zi mă întorc la vânat maşinile parcate ilegal. Tu?

Aomame luă paharul şi sorbi băutura în linişte.

— Şi eu tot cam aşa.

— Nu ai prieten?

— Nu vreau să-mi fac. N-am chef de bătăi de cap.

— Un tip stabil e o bătaie de cap, nu?

— Mda.

— Dar din când în când îţi vine chef *s-o faci,* zise Ayumi.

— Mai bine zis, să dau drumul la supape.

— Sau *să petreci o noapte plină*?

— Sau aşa.

— în orice caz, doar o noapte, fără să te implici.

Aomame încuviinţă.

Ayumi îşi sprijini coatele pe tejghea şi obrajii în palme şi căzu pe gânduri.

— S-ar putea să avem multe lucruri în comun.

— S-ar putea, recunoscu Aomame.

Dar tu eşti poliţistă, iar eu omor oameni. Suntem una de-o parte, una de cealaltă parte a legii. Iar asta e o diferenţă majoră.

— Uite cum facem, zise Ayumi. Amândouă lucrăm la aceeaşi firmă de asigurări. Numele firmei e secret. Tu eşti şefă, eu,

subalternă. Azi s-a întâmplat o chestie aiurea la birou, drept pentru care am venit aici să bem ceva şi să ne distrăm. Şi ne simţim foarte bine. Ce zici de povestea asta?

— E foarte bine, dar eu, una, nu ştiu nimic despre asigurări.

— Asta lasă pe mine. Mă pricep de minune la inventat poveşti.

— Bine atunci.

— Apropo, chiar la masa din spatele nostru sunt doi tipi între două vârste care se tot uită încolo şi-ncoace cu nişte priviri pofticioase, zise Ayumi. Intoarce-te nonşalant şi aruncă un ochi la ei.

Aomame se conformă şi se întoarse cu nonşalanţă. La două mese distanţă de ele erau doi bărbaţi între două vârste. Amândoi arătau veniţi să se relaxeze după serviciu, îmbrăcaţi în costum, cu cravată. Costumele lor nu erau ponosite şi nici cravatele alese prost. Cel puţin nu-ţi dădeau senzaţia de neîngrijit. Unul arăta la vreo patruzeci şi cinci de ani, celălalt, sub patruzeci. Cel mai în vârstă era slab, avea o faţă ovală, cu un început de chelie pe la frunte. Cel mai tânăr avea un aer de fost jucător de rugby în facultate, cu kilograme în plus din cauza lipsei de mişcare din ultima vreme. încă mai avea trăsături tinereşti, dar începuse să se îngraşe pe la fălci. Beau whisky cu apă şi pălăvrăgeau, dar privirile le zburau prin tot barul.

Ayumi îi analiză pe cei doi.

— Nu par obişnuiţi cu genul ăsta de loc. Au venit să se distreze, dar nu se simt în stare să abordeze vreo fată. Probabil că ambii sunt căsătoriţi. Au şi un oarece aer vinovat.

Pe Aomame o impresionă ochiul ei ager. Remarcase toate aceste lucruri în timp ce stătuseră de vorbă? Poate asta avea de-a face cu faptul că provenea dintr-o familie de poliţişti.

— Ai zis că-ţi plac un pic mai chelioşi, nu? Atunci îl iau eu pe tipul mai solid. E bine aşa?

Aomame se uită din nou în spate. Tipul mai chel avea un cap destul de frumos. Era la mulţi ani-lumină distanţă de Sean Connery, dar primea notă de trecere. La urma urmei, era o seară în care îi cântaseră în cap Queen şi Abba. Ce pretenţii putea să mai aibă?

— E bine. Dar cum îi facem să intre în vorbă cu noi?

— Nu putem să stăm după ei până mâine-dimineaţă, aşa că ne băgăm noi în seamă. Zâmbitor, prietenos şi cu entuziasm.

— Serios?

— Normal. Las' pe mine, că mă duc şi intru în vorbă cu ei. Tu doar

aşteaptă aici, zise Ayumi, apoi dădu pe gât o gură de Tom Collins, îşi frecă palmele, îşi aruncă pe umăr geanta Gucci şi zâmbi. Să mânuim bastonul!

Capitolul 12
Vie împărăția Ta

Profesorul se întoarse către Fukaeri şi spuse:

— Eri, poți să ne aduci nişte ceai, te rog?

Fata se ridică şi ieşi din salon. închise uşa cu grijă în urma ei. Profesorul aştepta, fără să zică un cuvânt, ca Tengo, care rămăsese pe canapea, să-şi calmeze respirația şi să-şi adune gândurile. îşi scoase ochelarii cu rame negre şi le şterse lentilele cu o batistă nu tocmai curată. Apoi şi-i puse la loc pe nas. Un punct negru străbătu în viteză peticul de cer care se zărea prin fereastră. Poate fusese o pasăre sau poate sufletul cuiva azvârlit până la capătul lumii.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Tengo. Mi-am revenit, nu mai am nimic. Continuați, vă rog, povestea.

Profesorul încuviință şi începu:

— Ca rezultat al luptelor armate, facțiunea Zori de Zi a fost anihilată acum trei ani, în 1981. Asta s-a petrecut la patru ani după ce Eriko a venit aici. Dar acest lucru deocamdată nu are legătură cu Zori de Zi. Eri a venit să locuiască cu mine la vârsta de zece ani. M-am trezit cu ea la poartă, fără să mă fi anunțat în vreun fel. Era complet schimbată față de cum o cunoscusem eu. Ea a fost dintotdeauna tăcută şi retrasă față de necunoscuți, dar de mine era apropiată încă de mică şi vorbeam mult împreună, însă când a venit la poarta mea, nu mai schimba o vorbă cu nimeni. Parcă rămăsese fără cuvinte. Dacă-i spuneai ceva, singura ei replică era să dea din cap că da sau că nu.

Profesorul vorbea acum mai repede şi cu mai multă claritate în voce. încerca să înainteze cât mai mult cu povestea cât Fukaeri lipsea din încăpere.

— Cred că i-a fost destul de greu să ajungă până în vârful muntelui, aici. Avea nişte bani şi o hârtie pe care era scrisă adresa mea, dar biata de ea a fost crescută în izolare şi, în plus, nici nu deschidea gura. Cu hârtia aia în mână, a umblat prin mijloacele de transport şi în cele din urmă a ajuns până la poarta mea. Am înţeles imediat că i se întâmplase ceva rău. Au avut grijă de ea Azami şi femeia care vede de casă. Câteva zile mai târziu, a început să se mai liniştească. Am sunat la Pionierii şi am cerut să vorbesc cu Fukada. Numai că mi s-a spus că nu poate veni la telefon. Am întrebat de ce, dar nu mi s-a dat nici o explicaţie în plus. Am cerut să vorbesc cu soţia sa. Nici ea nu era disponibilă. Până la urmă n-am reuşit să dau de nici unul din ei.

— Le-aţi transmis atunci că o luaţi pe Eri în grija dumneavoastră?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, atâta vreme cât nu vorbeam direct cu Fukada, mi s-a părut că e mai bine să nu spun nimănui că Eri e la mine. De atunci am încercat de nu ştiu câte ori să iau legătura cu ei, prin toate mijloacele posibile. Dar a fost în zadar.

Tengo se încruntă.

— Adică în toţi aceşti şapte ani nu aţi luat legătura cu părinţii ei nici măcar o dată?

Profesorul încuviinţă.

— Şapte ani de tăcere totală!

— Şi părinţii ei nu au încercat în tot acest răstimp să o caute?

— Mi-e greu şi mie să cred aşa ceva. Soţii Fukada îşi iubeau foarte mult fiica şi aveau mare grijă de ea. In plus, eu eram singurul om la care ar fi putut să vină dacă aveau nevoie. Tăiaseră orice legătură cu familiile lor, iar Eri a crescut fără să-şi cunoască bunicii. Eram singurul la care puteau apela. Şi chiar ei îi spuseseră să vină la mine în caz că se întâmplă vreodată ceva. Şi cu toate astea, nu am avut nici un semn de la ei. E o chestie de neconceput.

— Aţi spus mai devreme că Pionierii erau o comună deschisă, zise Tengo.

— întocmai. De când a fost înfiinţată, Pionierii a fost o comunitate constant deschisă. Dar, cu puţină vreme înainte de fuga lui Eri de acolo, începuseră să întrerupă treptat legăturile cu exteriorul. Primele semne în sensul ăsta le-am avut când a început să stagneze comunicarea cu Fukada. El era un om care scria mult şi îmi trimitea scrisori lungi în care îmi descria fel de fel: întâmplările din comună, starea lui de spirit. La un moment dat însă s-a oprit. Nu mai primeam nici răspuns la scrisorile

mele. Dacă-1 sunam, nu prea reuşeam să dau de el, iar când reuşeam să o fac, discuţiile erau limitate şi scurte. Vorbea sec, de parcă ar fi ştiut că cineva îi ascultă convorbirea.

Profesorul îşi aşeză mâinile pe genunchi.

— Am fost de câteva ori la Pionierii. Trebuia să vorbesc cu **Fukada** despre Eri şi, atâta vreme cât şi telefoanele, şi scrisorile erau inutile, nu îmi mai rămânea decât să mă duc acolo. Numai $_{C3}$ nu am fost lăsat să intru în incinta comunei. Am fost literalmente alungat de la poartă. Oricât m-am rugat de ei, nu au vrut $_{s}$ă mă bage în seamă. Peste noapte, terenurile Pionierilor fuse$_{seră}$ înconjurate de garduri înalte şi toţi cei care voiau să intre erau întorşi din drum. Pentru cei din exterior, activităţile dinăuntru deveniseră un mister. Ştiam că facţiunea militaristă Zori de Zi era închisă. Ei voiau o revoluţie armată, deci trebuiau să $_{s}$g ascundă. Dar Pionierii îşi vedeau în pace doar de agricultura l_0r ecologică şi avuseseră dintotdeauna o atitudine prietenoasă faţă de cei din exterior. De aceea erau simpatizaţi de cei din jur. **Dar** acum, comuna lor se transformase într-o fortăreaţă. Parcă se schimbaseră radical şi aspectul, şi purtarea celor dinăuntru. Oamenii din zonă erau, la fel ca mine, nedumeriţi de schimbarea asta. Am început să-mi fac griji pentru soţii Fukada, nu care cvimva să li se fi întâmplat ceva rău. Numai că, în momentul a^ela, tot ce puteam eu să fac era să am grijă de Eri. Astfel au trecut şapte ani, fără să se mai lămurească nimic.

— Nu ştiţi nici măcar dacă mai trăiesc sau nu? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap.

— Nici măcar. N-am nici un indiciu. Pe cât pot, evit să mă gândesc la lucruri rele. Dar ceva nu e normal, dacă în ultimii şapte ani nu am avut nici un semn de la Fukada. Nu pot să nu mă gândesc că au păţit ceva, zise Profesorul, apoi adăugă mai încet: Poate că sunt ţinuţi cu forţa înăuntru. Sau poate li s-a întâmplat ceva şi mai îngrozitor.

— Şi mai îngrozitor?

— Nu pot să exclud cea mai sumbră variantă. Pionierii nu mai sunt de mult o comunitate agrară pacifistă, ca pe vremuri.

— Pionierii se îndreaptă într-o direcţie periculoasă?

— Eu aşa cred. După spusele localnicilor, au început să se perinde pe acolo tot felul de indivizi. Mereu vin şi pleacă maşini, multe cu număr de Tokio. Maşini mari, de lux, cum nu prea vezi la ţară. Se pare că a crescut brusc şi numărul membrilor comunei. Au clădiri şi facilităţi noi, îmbunătăţite. Au continuat să cumpere la un preţ foarte mic

pământurile din jur, au adus tractoare, excavatoare şi betoniere. Cultivarea pământului continuă ca mai înainte şi probabil că e o sursă importantă de venituri. Legumele cu eticheta Pionierii devin din ce în ce mai cunoscute, iar ei le transportă direct chiar şi pe la restaurante care servesc mâncare bio. Au contracte şi cu supermarketuri de lux. Profiturile trebuie să le fi crescut. Totuşi, în paralel cu agricultura, se pare că se mai desfăşoară încă ceva acolo. Oricâte cepe ar vinde ei, asta nu are cum să le asigure fonduri care să acopere o dezvoltare la o asemenea scală. Impresia localnicilor este că, judecând după cât de secretoşi sunt, acolo se întâmplă ceva dubios, care nu prea poate fi făcut public.

— Să-şi fi reluat activităţile politice? întrebă Tengo.

— Nu prea cred, răspunse Profesorul. Pionierii se mişcă pe o altă axă decât cea politică. Tocmai de aceea, la un moment dat, au trebuit să taie legăturile cu Zori de Zi.

— Dar după asta, ceva s-a întâmplat în sânul organizaţiei, ceva ce a determinat-o pe Eri-san să fugă de acolo.

— Ce s-o fi întâmplat? făcu Profesorul. Ceva important, ceva care să te facă să îţi abandonezi părinţii şi să fugi singur de acolo. Dar Eri nu vrea să spună nimic în privinţa aceasta.

— A suferit oare un şoc sau are o traumă din cauza căreia nu poate să spună exact ce s-a întâmplat?

— Nu, nu mi-a lăsat impresia că suferise vreun şoc sau că se temea de ceva şi nici că era tulburată din cauză că se despărţise de părinţi şi rămăsese singură. Părea doar amorţită. S-a obişnuit însă cu viaţa de aici, fără nici un obstacol. Aş spune chiar foarte uşor, fără nici o sincopă.

Profesorul aruncă o privire către uşa salonului. Apoi îşi întoarse privirile către Tengo.

— Orice ar fi păţit Eri, nu am încercat să mă bag cu sila în sufletul ei să aflu. M-am gândit că are nevoie de timp. Tocmai din cauza aceasta nu i-am pus nici o întrebare şi am lăsat-o în pace, prefăcându-mă că nu mă deranjează tăcerea ei. Eri îşi petrecea tot timpul împreună cu Azami. Când Azami se întorcea de la şcoală, mâncau în grabă şi se închideau la ele în cameră. Ce făceau acolo, nu am habar. Poate că, lăsate singure, reuşeau să înfiripe un fel conversaţie. în orice caz, nu mi-am băgat nasul şi le-am lăsat să facă ce vor. Şi, în afară de muţenia

ei, viața noastră se desfășura fără nici o problemă. E o fată deșteaptă și ascultătoare. Cu Azami s-a împrietenit la cataramă. Numai că în perioada aceea Eri nu putea să meargă la școală. Nu poți să trimiți la școală un copil care nu spune o vorbă.

— Până atunci ați locuit doar cu Azami?

— Soția mea a murit cu vreo zece ani în urmă, spuse Profesorul, și făcu o pauză. într-un accident de mașină; a murit pe loc. Noi doi am supraviețuit. în apropiere locuiește o rudă îndepărtată care are grijă de casă. Se ocupă și de fete. Moartea soției mele a fost teribil de dureroasă, atât pentru mine, cât și pentru Azami. S-a întâmplat prea brusc, nu am avut vreme să ne pregătim sufletește. Așa că, pentru noi, faptul că Eri a venit să locuiască aici a fost, în orice caz, un lucru bun, indiferent de circumstanțele care au dus la el. Chiar dacă nu vorbea, faptul că era lângă noi ne dădea un sentiment neobișnuit de calm. în aceşti şapte ani, Eri a început, puțin câte puțin, să-și recapete graiul. Față de cum era când a sosit aici, a făcut progrese. Pentru cineva din afară, felul ei de a vorbi sună neobișnuit și straniu. Din punctul nostru de vedere, însă, e o evoluție remarcabilă.

— Eri-san merge la școală acum?

— Nu, nu merge. Am înscris-o, doar de formă, dar adevărul este că nu putea face față la mediul școlar. Tocmai de aia, eu sau studenții mei care mai vin pe aici îi predam lecții particulare când găseam timp liber. Chiar și așa, până la urmă sunt doar frânturi și nu se poate spune că a fost o educație sistematică. Fiindcă îi era greu să citească singură, când aveam ocazia îi citeam eu cu voce tare. I-am cumpărat și cărți audio. Cam asta e toată educația de care a avut parte. Dar e surprinzător de ageră. Dacă își pune mintea să învețe ceva, o face repede și eficient - are
0 capacitate extraordinară. Insă e o diferență foarte mare între ce îi place și ce nu. Nici măcar nu se uită la chestiile care nu îi stârnesc interesul.

Ușa salonului rămânea în continuare închisă. Ii lua destul timp lui Fukaeri să fiarbă apa și să facă ceaiul.

— Deci Eri-san i-a povestit lui Azami-san *Crisalida de aer*? întrebă Tengo.

— Cum ți-am spus, Eri și Azami se încuiau seara la ele în cameră. Nu știu ce făceau. Era secretul lor. Dar, la un moment dat, se pare că povestirea lui Eri a fost un subiect important pentru ele. Azami scria sau înregistra pe casete ce povestea Eri și apoi transcria folosind

procesorul de text din biroul meu. De atunci, Eri a început treptat să-şi recapete emoţiile. Apatia în care fusese acoperită total, ca într-o membrană, s-a şters şi chipul
1 se însufleţea din nou. Redevenea Eri cea de odinioară.

— De atunci şi-a revenit puţin câte puţin la normal?

— Nu în totalitate. Parţial. Dar, da. Probabil că a început să se vindece spunând povestea aceea.

Tengo se gândi la spusele Profesorului. Apoi, schimbând subiectul, întrebă:

— Aţi luat legătura cu poliţia să le comunicaţi că nu mai puteţi intra în legătură cu soţii Fukada?

— Da, am fost la poliţia locală de acolo. N-am adus vorba despre Eri, le-am spus însă că nu pot să iau legătura cu nişte prieteni dinăuntru de multă vreme şi că mi-e teamă ca nu cumva să fie ţinuţi cu sila acolo. Dar, în momentul acela, nu aveau cum să facă nici o mişcare. Incinta Pionierilor e teren particular şi, atâta vreme cât nu există vreo dovadă că acolo a avut loc vreo infracţiune, poliţia nu poate să intre. Oricât am insistat, nu mi-au venit în ajutor. Apoi, de la începutul lui 1979, a devenit practic imposibilă orice investigaţie a comunităţii.

Profesorul clătină din cap, amintindu-şi acea perioadă.

— Ce s-a întâmplat în 1979? întrebă Tengo.

— In anul acela, Pionierii au fost autorizaţi ca instituţie religioasă.

Tengo rămase câteva momente fără cuvinte.

— Instituţie religioasă?

— Intr-adevăr, e neaşteptat, spuse Profesorul. Dintr-odată, Pionierii s-au transformat în instituţie religioasă. Prefectul din Yamanashi le-a dat aprobarea oficială. Odată ce capătă statutul acesta, e foarte greu pentru poliţie să întreprindă o investigaţie în cadrul comunităţii. Fiindcă asta ar ameninţa libertatea credinţei, care e garantată de constituţie. Iar Pionierii au desemnat un însărcinat cu chestiuni legale şi au adoptat o poziţie defensivă foarte strictă. Poliţia locală nu mai avea ce să le facă. Cei de la poliţie mi-au spus şi mie despre povestea cu instituţia religioasă şi m-a surprins foarte tare. La început, nici nu mi-a venit să cred, dar am văzut documentele şi m-am convins cu propriii mei ochi, deşi tot era o chestie pe care nu puteam s-o accept, pur şi simplu. Eram prieten de multă vreme cu Fukada. Ii ştiam firea. Eu, ocupându-mă de antropologie culturală, nu eram rupt de religie, dar el, spre deosebire de mine, era un om politic care îşi susţinea argumentele

bazat numai pe logică. Aş spune mai degrabă că detesta religia în mod visceral. Chiar dacă o făcuse din motive strategice, nu puteam crede că a transformat comunitatea într-una religioasă.

— în plus, cred că nici nu e uşor să primeşti aprobare să devii instituție religioasă.

— Nu neapărat, spuse Profesorul. Categoric, eşti supus unui număr de examinări şi trebuie să treci prin nişte formalități complicate la primărie, dar cu puțină presiune politică din spate, poți sări peste hopurile astea şi apoi lucrurile devin mai simple. E o linie foarte subțire între ce înseamnă religie adevărată şi ce nu este decât un cult. Nu există o definiție clară, e ceva foarte interpretabil. Iar acolo unde este loc de interpretare, e loc şi de influențe politice şi de jocuri de interese. Odată ce primeşti aprobarea, eşti scutit de taxe şi protejat de lege.

— în orice caz, Pionierii nu mai sunt o comunitate agrară, ci una religioasă. Şi încă una înfricoşător de închisă.

— O religie nouă. Deşi, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, e de fapt un cult.

— Nu prea înțeleg. Ca să facă o asemenea trecere, trebuie să fi existat un motiv important.

Profesorul îşi privi dosul palmelor. Erau pline de fire de păr cenuşii, încâlcite.

— întocmai. Cu siguranță a existat un eveniment important care să declanşeze o asemenea schimbare. M-am gândit mult la asta. La fel de fel de posibilități. Dar tot nu pricep. Care oare a fost evenimentul acesta? S-au închis şi n-au mai lăsat pe nimeni să afle starea de lucruri din cadrul comunei. Apoi, nici numele lui Fukada, care fusese liderul Pionierilor, nu a mai apărut la suprafață.

— Iar acum trei ani a avut loc incidentul armat şi Zori de Zi au fost anihilați, spuse Tengo.

Profesorul încuviință:

— Pionierii, care i-au dat la o parte pe Zori de Zi, continuă să existe şi se dezvoltă ca instituție religioasă.

— Adică incidentul armat nu a fost tocmai o lovitură pentru Pionieri?

— întocmai, zise Profesorul. Din contră, chiar le-a făcut publicitate. Tipii sunt pricepuți, ştiu să întoarcă totul în folosul lor. Dar, în orice caz, acestea sunt lucruri care s-au petrecut după ce Eri a plecat de

acolo. După cum ți-am mai spus, nu au legătură directă cu ea.

Aceste ultime cuvinte semnalau că era cazul să schimbe subiectul discuției.

— Ați citit *Crisalida de aer?* întrebă Tengo.

— Desigur.

— Şi cum vi s-a părut?

— E o poveste interesantă, spuse Profesorul. Deosebită şi foarte sugestivă. Dar, sincer să fiu, ce vrea să zică exact nu ştiu. Ce vrea să semnifice capra oarbă? Dar Oamenii cei Mici sau crisalida de aer?

— Credeți că ar putea să se refere la experiența trăită la Pionierii, sau la ceva concret la care a asistat?

— E posibil. Dar e greu să ştii sigur până unde e realitate şi de unde încep fanteziile. Poate fi citită ca un fel de mit, dar şi ca o alegorie ingenioasă.

— Eri mi-a spus că Oamenii cei Mici există cu adevărat.

Auzind aceasta, Profesorul se încruntă.

— Adică tu crezi că povestea descrisă în *Crisalida de aer* s-a întâmplat în realitate? întrebă el.

Tengo scutură din cap.

— Vreau să spun că povestea este extrem de detaliată şi de realist descrisă, iar ăsta e unul dintre punctele importante pentru un roman.

— Iar tu vrei să rescrii povestea, ca să pui într-o formă şi mai clară ce sugerează romanul. Despre asta e vorba?

— Numai de-aş reuşi!

— Specializarea mea este antropologia culturală, spuse Profesorul. Nu mă mai ocup acum de cercetare, dar modul ştiințific de gândire încă îmi este adânc întipărit în ființă. Unul din țelurile domeniului ăsta e să relativizeze imaginile particulare ale individului, să găsească punctele comune universale pe care acestea le au şi să le redea omului. Prin aceasta, individul îşi păstrează independența, dar, în acelaşi timp, aparține de ceva. înțelegi ce vreau să spun?

— Presupun că da.

— Cred că şi tu încerci să faci acelaşi lucru.

Tengo îşi aşeză palmele pe genunchi.

— Pare dificil.

— Şi, totuşi, ți se pare că merită să încerci.

— Nici eu nu ştiu dacă merită sau nu.

Profesorul îl privi pe Tengo. în ochii săi era o strălucire aparte.

— Ce vreau eu să ştiu este ce a pățit Eri la Pionierii. Şi care a fost destinul soților Fukada. în aceşti şapte ani am încercat să elucidez misterul cum m-am priceput, dar până la urmă n-am găsit nici o pistă. M-am izbit de un perete gros şi rezistent, peste care nu am putut să trec. Poate că undeva în *Crisalida de aer* se ascunde cheia acestui mister. Chiar dacă nu e decât o şansă firavă, atâta vreme cât există, eu pariez pe ea. Nu ştiu dacă tu eşti potrivit sau nu. Dar apreciezi *Crisalida de aer* şi eşti de-a dreptul acaparat de ea. Poate că şi asta e o calificare.

— Aş vrea să-mi dați un răspuns clar: da sau ba, spuse Tengo. Acesta e motivul pentru care v-am vizitat azi. îmi permiteți să rescriu cartea?

Profesorul încuviință.

— O să vreau şi eu să citesc rezultatul muncii tale. Eri pare să aibă destulă încredere în tine şi nu mai e nimeni față de care să facă asta. Bineînțeles, neluându-ne în calcul pe Azami şi pe mine. Aşa că, poți să o faci. Iți dau pe mână cartea. Răspunsul e da.

Când se opri din vorbit, tăcerea pătrunse grea în cameră, ca un destin predeterminat. Chiar atunci veni şi Fukaeri cu ceaiul, de parcă îşi calculase să apară la sfârşitul conversației celor doi.

*

Tengo se întoarse singur. Fukaeri ieşise la plimbare cu câinele. Profesorul îi chemă un taxi care să îl ducă la gara Futamatao la ora de plecare a trenului. Merse până la Tachikawa, unde schimbă pe linia Chuo.

La Mitaka se suiră vizavi de Tengo o mamă cu fiica sa. Amândouă erau îngrijite. Nu aveau haine scumpe şi nici noi, dar erau foarte curate şi păstrate cu grijă. Albul era alb şi erau atent călcate. Fata părea să fie în clasa a doua sau a treia. Avea ochii mari şi trăsături frumoase. Mama era slabă, îşi ținea părul prins la spate şi purta ochelari cu rame negre. Avea o geantă de pânză groasă şi decolorată, care părea ticsită cu tot felul de lucruri. Şi ea avea trăsături destul de regulate, dar în colțurile ochilor i se citea o oboseală interioară care o făcea să arate mai bătrână. Deşi era abia jumătatea lui aprilie, purta cu ea o umbrelă de soare. Aşa, strâns înfăşurată cum era, arăta ca un băț uscat.

Cele două nu schimbau o vorbă. Femeia părea să-şi facă planuri. Fata, aşezată alături, era plictisită de moarte. Se uita când la propriii pantofi, când la podea, când la reclamele atârnate de tavan, când vizavi, la Tengo. Părea fascinată de corpul său mare şi urechile lui zdrelite. Se întâmpla adesea ca cei mici să se holbeze la el. Aşa cum s-ar uita la un animal straniu, dar blând. Fata nu-şi mişca deloc corpul sau capul. Doar ochii i se învârteau vioi şi observau ce era împrejur.

Cele două coborâră la Ogikubo. Când trenul începuse să încetinească, femeia luă umbrela şi se ridică, fără un cuvânt.
Umbrela de soare în mâna stângă şi geanta în mâna dreaptă. Fata o urmă. Se ridică iute şi coborî după mama sa. Când se ridică însă, mai aruncă o privire rapidă către Tengo. în ochii ei zări o lucire neobişnuită. Părea să ceară ceva sau să se plângă. Fusese o licărire foarte slabă, dar care nu-i scăpă atenției lui Tengo. Simțea că fata aceea trimite un

semnal. Dar orice fel de semnal ar fi fost acela, Tengo nu avea ce face. Nu le cunoştea nici situaţia şi nici nu era în măsură să intervină. Fata coborî împreună cu mama sa, uşile se închiseră în urma ei, iar Tengo rămase aşezat pe banchetă şi fu purtat de tren către următoarea gară. Pe locurile rămase goale în urma lor se aşezară trei şcolari care, după toate aparenţele, veneau de la o simulare de examen. Vorbeau tare şi cu veselie. Totuşi, imaginea liniştită a fetei mai zăbovi câteva momente acolo.

Ochii aceia îi amintiră lui Tengo de o altă fată. O fată cu care fusese coleg în clasele a treia şi a patra. Avea aceeaşi privire ca şi cea de mai devreme. Ochii aceia îl ţintuiseră pe Tengo. Apoi...

x-

Fata şi părinţii ei făceau parte dintr-o grupare religioasă numită Biserica Martorilor. Era o sectă bazată pe creştinism, care propovăduia sfârşitul lumii, ducea o activitate intensă de prozelitism şi interpreta literal Biblia. De exemplu, nu admiteau sub nici un chip transfuziile de sânge. Astfel că, dacă sufereau un accident rutier şi erau grav răniţi, şansele de supravieţuire li se diminuau foarte mult. Nu acceptau nici intervenţii chirurgicale majore. în schimb, când urma să vină sfârşitul lumii, ei aveau să fie lăsaţi în viaţă drept poporul ales şi să trăiască o mie de ani în împărăţia fericirii.

La fel ca fata din tren, colega sa avea ochi mari şi frumoşi, impresionanţi. Avea un chip cu trăsături frumoase. Dar faţa ei părea întotdeauna acoperită cu o peliculă opacă, menită să-i ascundă cu totul prezenţa. Dacă nu era obligată, nu vorbea cu nimeni. Nu-şi arăta niciodată sentimentele pe chip, iar buzele ei subţiri rămâneau pecetluite.

Lui Tengo îi stârnise interesul când aflase că la sfârşit de săptămână mergea cu mama ei să propovăduiască credinţa. în
Biserica Martorilor, se cerea ca şi copiii să meargă să facă prozelitism împreună cu părinţii, de îndată ce erau suficient de mari cât să poată umbla. De pe la trei ani mergea din casă în casă, mai ales cu mama ei. Impărţeau nişte cărticele numite *înaintea potopului* şi îşi expuneau crezul. Explicau oamenilor cât mai simplu ce semne multe de putreziciune sunt în lumea în care trăim. Dumnezeului lor îi spuneau „Domnul". Bineînţeles că o bună parte din oameni le închideau uşa în nas. Credinţa lor era prea îngustă şi mărginită, prea departe de realitate

- cel puţin de „realitate" aşa cum o înţelegeau majoritatea. Totuşi, foarte rar se întâmpla ca cineva să fie dispus să îi asculte. Pe lume există şi oameni atât de disperaţi să poată schimba două vorbe cu cineva, încât nici nu mai contează despre ce discută. Dintre aceştia, o parte şi mai mică apăreau la adunările religioase. Cele două umblau din casă în casă şi sunau la uşi pentru această slabă şansă de unu la mie. Era îndatorirea lor sfântă să depună această muncă şi să lumineze oamenii, indiferent de cât de puţini erau cei care le ascultau. Cu cât era mai dificilă munca lor şi cu cât le era mai greu să calce pragul oamenilor, cu atât fericirea care le era hărăzită urma să fie mai luminoasă.

Fata mergea împreună cu mama ei să facă prozelitism. Mama ţinea într-o mână o traistă de pânză plină cu exemplare din *înaintea potopului* şi, de obicei, o umbrelă de soare în cealaltă. La câţiva paşi în urmă venea copila. Ca întotdeauna, cu buzele strânse şi fără nici o expresie pe chip. Tengo se intersectase cu ea în câteva rânduri, când parcurgea împreună cu tatăl său ruta de încasare a taxelor. Tengo o văzuse, ea îl văzuse. In ochii ei zărise o sclipire ascunsă. Dar, bineînţeles că nu îşi vorbeau niciodată. Nici nu se salutau. Tatăl lui Tengo era ocupat să adune cât mai multe taxe, iar mama fetei era ocupată să anunţe sfârşitul lumii. Băiatul şi fata doar îşi încrucişau o clipă privirile duminica, atunci când treceau în viteză unul pe lângă altul, târâţi de părinţi.

Toată clasa ştia că ea făcea parte din Biserica Martorilor. Nu participa la activităţile de Crăciun din „motive religioase" şi nu mergea nici în excursiile organizate de şcoală la temple budiste şi şintoiste. Nu participa nici la activităţile sportive, nu cânta imnul naţional sau pe cel al şcolii. Astfel de acţiuni, care nu pot fi văzute decât ca extreme, au făcut ca fata să fie din ce în ce mai izolată în clasă. La cantină, înainte de a începe să mănânce, trebuia să spună o rugăciune. în plus, trebuia să o spună cu voce tare, astfel încât să fie auzită de toată lumea. Evident, celorlalţi copii le displăcea faptul acesta. Cu siguranţă că nici ei nu-i plăcea să facă aşa ceva în public. Totuşi, i se inculcase ideea că trebuie să spună rugăciunea înainte de masă şi că nu trebuie să fie neglijentă doar fiindcă nu o vede vreun alt credincios. Pentru că Domnul le vede pe toate din ceruri.

Doamne care eşti în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Memoria e un lucru straniu. Deşi trecuseră douăzeci de ani de atunci, îşi mai amintea destul de bine rugăciunea aceea. *Vie împărăția Ta.* De câte ori o auzea, micul Tengo se întreba ce fel de împărăție o fi aia. Oare acolo există NHK? Nu, probabil că nu. Şi dacă nu există NHK, nu există nici taxe de adunat. în cazul ăsta, să vie împărăția aia cât mai degrabă!

Tengo nu vorbise cu ea niciodată. Deşi erau în aceeaşi clasă, nu avusese ocazia să îi vorbească direct. Ea stătea întotdeauna departe de ceilalți, singură şi nu vorbea atâta vreme cât nu trebuia să o facă. Nu avea nicidecum aerul că s-ar lăsa abordată. Totuşi, Tengo înțelegea foarte bine ce era în sufletul ei. Aveau un punct comun aparte: trebuia să meargă duminica împreună cu părinții să sune pe la uşile oamenilor. Chiar dacă taxele şi prozelitismul sunt lucruri diferite, Tengo înțelegea foarte bine cât de adânc este rănită inima unui copil pus cu forța în acest rol. Duminicile, copiii ar trebui să se joace în voie cu alți copii. Nu să amenințe lumea ca să plătească sau să le anunțe teribilul sfârşit al lumii. Lucrurile astea - dacă trebuie făcute - să le facă adulții.

*

O singură dată se întâmplase ca Tengo să-i sară în ajutor fetei, în toamna în care erau în clasa a patra. La un experiment de

fizică, colegul ei de bancă i-a aruncat fetei nişte cuvinte urâte. Greşise ordinea paşilor. Tengo nu mai ţinea minte exact ce greşeală făcuse. Un alt băiat a început să-şi bată joc de ea că face parte din Biserica Martorilor şi că umblă din casă în casă împărţind broşuri tâmpite. Apoi a început să-i spună „Doamne-Doamne". Era un lucru mai degrabă neobişnuit, pentru că, în general, în loc să o şicaneze şi să râdă de ea, colegii preferau să o ignore cu desăvârşire. Dar, din proiectele de grup, cum erau experimentele ştiinţifice, nu puteau să o excludă. Cuvintele pe care i le aruncaseră fuseseră destul de otrăvite. Tengo făcea parte din grupul de la masa alăturată, dar nu a putut să se prefacă că nu aude. Nu ştia de ce, dar nu putea să lase lucrurile aşa.

Tengo s-a ridicat, s-a dus până la ea şi a chemat-o în grupul său. Nu stătuse prea mult pe gânduri şi nu ezitase. Fusese în mare parte o reacţie automată. I-a explicat cu calm cum trebuia făcut experimentul. Fata l-a ascultat atentă, a înţeles şi nu a mai repetat greşeala. In doi ani cât au fost colegi, aceasta a fost prima dată când şi-au vorbit (şi ultima). Tengo avea note bune şi era solid şi forţos. Toată lumea îl respecta şi nu l-a luat nimeni peste picior că i-a sărit fetei în apărare - sau cel puţin nu în acel moment. Totuşi, fiindcă stătuse de partea lui „Doamne-Doamne", părerea celorlalţi colegi despre el a scăzut într-o oarecare măsură. Parcă se pătase şi el de murdărie interacţionând cu fata.

Cu toate acestea, lui Tengo nu i-a păsat. înţelegea foarte bine că ea nu era decât o fată obişnuită şi că, dacă părinţii ei n-ar fi fost Martori, ar fi fost crescută ca toţi ceilalţi şi ar fi fost acceptată de cei din jur. Sigur şi-ar fi făcut prieteni buni. Dar din pricina religiei părinţilor ei, era tratată la şcoală ca şi când ar fi fost invizibilă. Nimeni nu-i vorbea. Nimeni nu se uita măcar la ea. Lui Tengo lucrurile acestea i se păreau nedrepte.

După incident, Tengo nu a mai vorbit cu fata. Nici nu a avut nevoie şi nici nu a avut ocazia. Totuşi, când se întâmpla să se întâlnească, Tengo desluşea pe chipul ei o uşoară încordare. Poate că o deranjase intervenţia lui din timpul experimentului, poate că voise să fie lăsată în pace şi acum era furioasă. Tengo nu reuşea să-i descifreze bine expresia feţei. Era doar un copil şi nu se pricepea să-i citească de pe chip subtilele trăiri sufleteşti.

într-o bună zi, fata l-a luat de mână. Era o după-amiază senină de început de decembrie. Pe fereastră se vedeau cerul înalt şi albastru şi numai un nor alb şi drept. Cursurile se înche- iaseră şi se terminase şi

curățenia de după ore, iar în clasă nu mai rămăseseră decât ei doi. Nu mai era nimeni. Ea a traversat cu paşi hotărâți şi rapizi încăperea, a venit până la Tengo şi a rămas în picioare lângă el. Apoi, fără ezitare, l-a luat de mână, şi-a ridicat capul şi l-a privit drept în ochi. (Tengo era cu vreo zece centimetri mai înalt.) Surprins, şi el s-a uitat spre fată, iar privirile li s-au întâlnit. Tengo a văzut în pupilele ei o adâncime limpede cum nu mai văzuse până atunci. Fata l-a ținut de mână un timp îndelungat. Strâns, fără să-l slăbească o clipă. Apoi, dintr-odată, fluturându-şi poalele fustei, a ieşit din clasă aproape alergând.

Perplex, Tengo a rămas o vreme împietrit şi amuțit de uimire. La început se gândise cu uşurare că nu-1 văzuse nimeni în acea situație. Nici nu-şi putea imagina ce râsete s-ar fi iscat dacă-i prindea cineva. S-a uitat împrejur şi a răsuflat uşurat. Apoi, însă, tulburarea i-a pus stăpânire pe suflet.

*

Poate că şi cele două care stătuseră în fața lui între Mitaka şi Ogikubo făceau parte din Biserica Martorilor. Poate că se pregăteau, ca în fiecare duminică, pentru activități de prozelitism. Geanta de pânză umflată putea să fie plină cu broşurile *înaintea potopului.* Umbrela de soare a femeii şi lucirea fugară din ochii fetei îl făcuseră pe Tengo să se gândească la fosta lui colegă de clasă.

Nu, poate că cele două din tren nu sunt din Biserica Martorilor, ci sunt de fapt o mamă şi o fiică absolut obişnuite, care se duceau la vreo lecție particulară. în geantă puteau să aibă partituri de pian sau instrumente pentru caligrafie. întotdeauna las lucrurile să mă afecteze prea mult, îşi spuse Tengo. Apoi închise ochii şi expiră lent. Duminica, timpul se scurge diferit şi totul se vede distorsionat.

*

întors acasă, îşi prepară o cină simplă. La drept vorbind, nici de prânz nu mâncase. După masă, se gândea să îi dea un telefon lui Komatsu. Sigur voia să ştie cum a mers întâlnirea de azi. Dar era duminică, şi Komatsu nu era la serviciu. Tengo nu îi ştia numărul de telefon de acasă. Ei, asta e, dacă vrea să ştie, nu are decât să sune el.

Limba ceasului era în dreptul orei zece, iar Tengo se gândea să se bage în pat, când sună telefonul. Presupuse că era Komatsu, dar când ridică receptorul auzi vocea iubitei.

— Nu pot să stau prea mult, voiam doar să te întreb dacă pot să vin

pe la tine poimâine după-masă, spuse ea.

în fundal se auzea încet un pian. Soțul ei nu părea să se fi întors încă acasă. Sigur că poți, îi răspunse Tengo. Dacă venea ea, trebuia să întrerupă munca la manuscris. Dar, auzindu-i vocea, Tengo realiză că tânjea după trupul ei. După ce închise telefonul, se îndreptă către bucătărie, își turnă un pahar de Wild Turkey și îl bău fără apă, în picioare, în fața chiuvetei. Apoi se vârî în pat, citi câteva pagini și se culcă.

Așa se încheie lunga și neobișnuita duminică a lui Tengo.

Capitolul 13
Victimă din născare

Aomame deschise ochii și realiză imediat că era cumplit de mahmură. Ei nu i se întâmpla niciodată să fie mahmură. Oricât ar fi băut, a doua zi avea capul limpede și putea să-și înceapă treburile imediat. Era un lucru cu care se mândrea. Cu toate acestea, în ziua aceea tâmplele îi zvâcneau puternic și își simțea mintea încețoșată. Avea senzația că are capul prins într-un inel de fier care o strânge din ce în ce mai tare. Ceasul arăta deja ora zece. Razele soarelui care se apropia de amiază îi străpungeau ochii ca niște ace. Vuietul motocicletelor care goneau pe stradă rezona în toată încăperea ca un instrument de tortură.

Era goală, la ea în pat, însă nu-și aducea deloc aminte cum ajunsese acasă. Pe podea zăceau împrăștiate hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Părea că singură se debarasase de ele. Geanta era pe birou. Aomame se duse în bucătărie, trecând peste hainele aruncate pe jos, și bău câteva pahare cu apă de la robinet. Apoi intră în baie, se spălă pe față cu apă rece și se privi goală în oglinda mare. Se inspectă în amănunt și fără grabă, dar nu găsi nici un fel de urme. Răsuflă ușurată. Cu toate acestea, resimțea în jumătatea inferioară a corpului senzația pe care o avea a doua zi după o noapte de sex violent. O moleșeală plăcută, de parcă ar fi fost răscolită până în adâncul corpului. Remarcă apoi o vagă stânjeneală în anus. Măi, să fie! își zise Aomame și își apăsă tâmplele cu degetele. Și așa am făcut-o cu ăia? Dar, spre exasperarea ei, nu-și amintea nimic.

Cu mintea grea și tulbure, Aomame făcu un duș fierbinte, sprijinindu-se cu mâna de perete. Se săpuni bine pe tot corpul ca să alunge amintirile din noaptea precedentă - sau acel ceva fără nume,

care aducea a amintire. Se spălă cu grijă mai ales în zona pubiană şi a anusului. Se spălă şi pe cap. îşi perie dinţii, plictisită de aroma mentolată a pastei de dinţi, ca să scape de gustul lipicios din gură. Apoi adună de pe jos din dormitor lenjeria şi ciorapii şi le azvârli în coşul cu rufe murdare, ferin- du-şi privirea.

Mai departe scotoci prin geanta lăsată pe masă. Portofelul era la locul lui. La fel şi cărţile de credit. în portofel avea aproape aceeaşi sumă de bani. Părea să fi plătit doar taxiul înapoi acasă. Din geantă îi lipseau doar nişte prezervative. Le număra şi văzu că erau cu patru mai puţine. Patru? Mai găsi şi un bileţel pe care era notat un număr de telefon local. Dar nu-şi amintea nici în ruptul capului al cui putea să fie.

Se rostogoli la loc în pat şi se strădui să-şi aducă aminte cât mai multe din noaptea precedentă. Ayumi se dusese la masa bărbaţilor, discutase zâmbitoare cu ei, apoi băuseră ceva toţi patru şi se înveseliseră. Mai departe lucrurile îşi urmaseră cursul stabilit. Luaseră două camere la un hotel din apropiere. Aomame făcuse sex cu tipul mai chel, aşa cum se înţeleseseră, iar Ayumi îl luase pe tipul mai tânăr şi corpolent. Nu fusese rău deloc. Făcuseră baie împreună, apoi trecuseră la o partidă de sex oral lungă şi meticuloasă. Avusese grijă ca tipul să-şi pună prezervativ înainte să o pătrundă.

O oră mai târziu, sunase Ayumi s-o întrebe dacă pot veni la ei în cameră să mai bea cu toţii ceva. Aomame fusese de acord şi puţin mai târziu aceştia sosiseră. Comandaseră la *room service* o sticlă de whisky şi gheaţă, şi băuseră împreună.

Ce se întâmplase după aceea nu reuşea să-şi amintească prea bine. După ce se adunaseră toţi patru, se pare că se îmbătase brusc. Să fi fost whiskyul (de obicei, Aomame nu bea whisky), să fost faptul că, spre deosebire de alte dăţi, nu era singură cu bărbatul, ci în compania mai multor persoane, iar asta o făcuse să fie mai neglijentă? îşi aminti vag că mai târziu îşi schimbaseră partenerii şi făcuse din nou sex. Eu eram pe pat, cu tipul mai tânăr, iar Ayumi pe canapea, cu cheliosul, îşi aminti ea. Da, aşa a fost. După aceea... ceaţă completă. Nu-mi aduc aminte nimic. Ei, asta e. Pot s-o las uitată. Mi-am dat frâu liber şi am făcut sex ca nebuna. Asta e tot. Oricum, altă dată nu mai dau ochii cu ei.

Dar a doua oară folosiseră oare prezervativ? Acesta era lucrul care o îngrijora. Nu pot să rămân însărcinată sau să iau vreo boală venerică dintr-o asemenea prostie, îşi zise ea. Dar probabil că a fost în regulă. Eu, oricât de rău m-aş îmbăta, oricât mi s-ar întuneca mintea, la chestiile astea am grijă.

Azi aveam ceva de lucru? Nu. Azi e sâmbătă şi sâmbăta nu lucrez. Ba nu. Trebuie să merg în Azabu după-amiază la trei, la şedinţa de stretching cu Doamna. M-a sunat acum câteva zile Tamaru să mă roage să mutăm programarea de vineri pe sâmbătă, pentru că trebuia să meargă la spital la o consultaţie. Uitasem complet. Dar mai sunt patru ore şi jumătate până la trei. Până atunci o să-mi treacă durerea de cap şi o să mi se mai limpezească şi mintea.

Aomame făcu nişte cafea şi se forţă să dea pe gât câteva ceşti. Apoi se întinse în pat pe spate, îmbrăcată doar în halatul de baie şi îşi petrecu restul dimineţii cu ochii în tavan. Nu avea chef să facă nimic şi nu-i rămânea decât să se uite în tavan. Nu reuşea să găsească nimic interesant la el, dar nici nu se putea plânge. Tavanul nu e pus acolo ca să amuze lumea. Ceasul arăta ora prânzului, dar nu-i era deloc foame. Vuietul maşinilor şi al motocicletelor încă îi mai răsuna în cap. Era chiar prima dată când suferea de mahmureală adevărată.

Şi totuşi, sexul avusese o influenţă benefică asupra ei. Faptul că fusese îmbrăţişată de un bărbat, admirată goală, mângâiată, linsă, muşcată, penetrată, adusă la orgasm de mai multe ori reuşise să-i risipească toată anxietatea adunată în ea. Se lupta ea acum cu mahmureala, dar senzaţia de eliberare pe care o avea acum o compensa din plin.

Dar până când s-o ţin tot aşa? se întrebă Aomame. Până când *pot* s-o ţin tot aşa? în curând fac treizeci de ani. Şi la fel de repede o să mă apropii de patruzeci.

însă Aomame renunţă să-şi mai bată capul. Pot să mă gândesc la asta altă dată, pe îndelete, îşi propuse ea. Deocamdată, nu mă presează nimic urgent. Ca să pot să meditez serios la...

în acel moment sună telefonul. Târâitul îi sfredeli urechile. Parcă ar fi fost un tren expres care năvăleşte într-un tunel. Se dădu jos din pat împleticindu-se şi ridică receptorul. Ceasul mare de pe perete arăta ora douăsprezece şi jumătate.

— Aomame? se auzi o voce mai răguşită de femeie. Era Ayumi.

-Da.

— Eşti în regulă? Ai o voce de zici că te-a călcat autobuzul.

— Cam aşa ceva.

— Mahmură?

— Da. Şi încă rău, răspunse Aomame. De unde ai numărul meu de telefon?

— Nu mai ştii? L-ai scris pe o hârtie şi mi l-ai dat. Ai zis să ne mai

vedem în curând. Ar trebui să ai şi tu numărul meu în portofel.

— A, da? Nu-mi aduc aminte nimic.

— Mda, păi mă gândeam eu. De-aia te-am şi sunat. Eram îngrijorată. Nu ştiam dacă ai ajuns cu bine acasă. Te-am pus într-un taxi la intersecția din Roppongi şi i-am zis şoferului unde să te ducă, dar...

Aomame oftă.

— Nu-mi amintesc nimic, dar de ajuns, am ajuns. Când m-am trezit, eram la mine în pat.

— Mă bucur.

— Tu ce faci acum?

— Sunt la muncă. M-am urcat în maşină la zece şi de atunci dau amenzi de parcare. Acum tocmai luasem o pauză.

— Bravo ție! zise Aomame impresionată.

— Sigur, sunt un pic nedormită. Dar a fost foarte mişto aseară. A fost prima dată când m-a luat valul aşa de tare. Datorită ție.

Aomame îşi apăsă tâmpla cu degetul.

— Sinceră să fiu, a doua jumătate a serii nu prea mi-o amintesc. Adică după ce ați venit voi la mine în cameră.

— Nu? Ce păcat! zise Ayumi pe un ton serios. De atunci încolo a fost foarte interesant. Am făcut la chestii în patru, de nici nu-mi vine să cred. Parcă eram într-un film porno. Noi două chiar ne-am jucat de-a lesbienele, dezbrăcate. Şi...

Aomame o întrerupse în grabă.

— Asta ca asta, dar am folosit prezervativ? Nu-mi aduc aminte şi-mi stă pe cap.

— Normal. Am avut eu mare grijă să mă asigur că da, deci stai liniştită. Pe lângă amenzile de parcare, eu le adun în auditoriu pe liceenele de la şcolile din sector şi le învăț cum să pună corect un prezervativ.

— Cum să pună un prezervativ? se miră Aomame. De ce să învețe aşa ceva de la o polițistă?

— Scopul de bază este să merg pe la licee şi să le informez pe eleve despre pericolul violului, cum să se ferească de perverşi, cum să se apere de agresiunile sexuale şi pe lângă asta, ca mesaj personal din partea mea, adaug şi partea cealaltă. De făcut sex, tot o să facă, aşa că mai bine să ştie cum să aibă grijă ca să nu rămână însărcinate sau să ia vreo boală cu transmitere sexuală. Bine, nu spun asta răspicat în fața profesorilor. Deci partea asta aş zice că a devenit deja instinct profesional. Nu o neglijez, indiferent de cât de băută aş fi. Chiar poți să

stai liniştită, eşti curată ca lacrima. Nici o penetrare fără prezervativ. Asta e mottoul meu.

— Mulțumesc. Chiar m-ai liniştit.

— Auzi, vrei să-ți povestesc mai detaliat ce am făcut noi azi-noapte?

— Cu prima ocazie, zise Aomame eliberând din plămâni aerul greoi strâns în ei. îmi povesteşti tu amănunțit altă dată. Nu acum, că simt că mi-ar crăpa capul în două.

— Am înțeles. Rămâne pe altă dată, zise Ayumi cu o voce veselă. Ştii, de când m-am trezit azi de dimineață m-am tot gândit ce echipă bună facem noi. Pot să te mai sun? Adică atunci când îmi vine cheful să mai facem ce-am făcut azi-noapte?

— Sigur.

— Ce bine!

— Mersi de telefon.

— Ai grijă de tine, zise Ayumi şi închise.

*

Până la ora două după-amiaza, datorită cafelei negre şi a unui pui de somn, mintea i se limpezise considerabil. Din fericire, îi trecuse şi durerea de cap. Mai rămăsese doar cu o uşoară mole- şeală în corp. Aomame îşi luă geanta sport şi ieşi din casă.

Evident, dăltița nu o luase. Avea la ea doar schimburi şi un prosop. Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

O conduse pe Aomameîn veranda lungă şi îngustă. Geamurile mari care dădeau spre curte erau deschise, dar perdelele stăteau trase, ca să nu se vadă înăuntru. De-a lungul lor erau înşiruite ghivece cu plante ornamentale. Din boxa mică fixată în tavan se auzea muzică barocă în surdină. O sonată pentru flaut şi clavecin. In mijlocul încăperii era un pat de masaj, pe care Doamna se întinsese deja pe burtă, îmbrăcată într-un halat alb.

După ce Tamaru ieşi din cameră, Aomame se schimbă în echipamentul pe care îl folosea în timpul antrenamentelor. Cât timp se schimbă, Doamna o privi de pe pat, cu capul întors către ea. Aomame nu se sinchisea dacă o persoană de acelaşi sex o vedea dezbrăcată. Ca sportiv, aşa ceva era la ordinea zilei, iar Doamna era şi ea aproape goală când i se făcea masaj, pentru că aşa putea să-i evalueze mai uşor starea muşchilor. Aomame îşi scoase bluza şi pantalonii şi se schimbă într-un trening. îşi împături hainele şi le stivui într-un colț.

— Ai un corp foarte ferm, îi spuse Doamna, apoi se ridică şi îşi

scoase halatul, rămânând doar într-o lenjerie subțire, de bumbac.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

— Pe vremuri şi eu arătam aşa.

— Vă cred.

Şi chiar o credea. La cei vreo şaptezeci de ani ai săi, corpul ei încă mai păstra multe trăsături din tinerețe. Nu-şi pierduse silueta, iar sânii încă aveau fermitate. Dieta cumpătată şi mişcarea zilnică o ajutaseră să-şi mențină frumusețea naturală. Aomame presupunea că la asta contribuise şi ceva chirurgie estetică. Tratamente antirid regulate şi lifting facial în zona ochilor şi a gurii.

— Şi acum aveți un corp splendid, zise ea.

Doamna strâmbă uşor din buze.

— Mulțumesc, dar nici nu se compară cu odinioară.

Aomame nu-i mai răspunse.

— M-am bucurat din plin de corpul meu şi partenerul meu la fel. înțelegi ce vreau să spun?

— înțeleg.

— Dar tu te bucuri de el?

— Uneori, răspunse Aomame.

— „Uneori" nu cred că e suficient, zise Doamna, întinsă pe burtă. Cât eşti tânără, trebuie să te bucuri de el cât mai mult posibil. Cât îți pofteşte inima. Fiindcă, după ce îmbătrâneşti şi nu mai poți, îți mai încălzeşti trupul doar din amintiri.

Aomame îşi aminti de noaptea precedentă. încă îi mai stăruia în anus o uşoară senzație de după penetrare. O amintire ca asta oare i-ar ține de cald la bătrânețe?

Aomame îşi aşeză mâinile pe corpul ei şi începu energic şedința de stretching. îi dispăruse moleşeala pe care o simțise până mai devreme. De când se schimbase în trening şi atinsese cu degetele corpul Doamnei, simțurile ei îşi recăpătaseră acuitatea.

Cercetă cu vârful degetelor fiecare muşchi pe rând, ca şi cum ar fi urmat un traseu pe hartă. Memorase în detaliu nivelul de tensiune al fiecărui muşchi, fermitatea şi gradul de rezistență opus. O făcea aidoma unui pianist care cântă o piesă lungă din memorie. Când venea vorba de corpul uman, Aomame era înzestrată cu o mare capacitate de a memora în detaliu. Şi chiar dacă ea ar fi uitat ceva, îşi aminteau degetele. Atunci când simțea chiar şi cea mai mică schimbare Ia un muşchi, îi aplica diverşi stimuli din diverse unghiuri şi cu diverse grade de intensitate, atentă la reacția pe care o provoca. Dacă era durere,

plăcere sau nici o senzație. Părțile încordate şi rigide nu doar le detensiona, ci îi şi arăta Doamnei cum să le lucreze singură. Desigur, anumite puncte erau greu de rezolvat doar prin forțe proprii şi acolo se concentra asupra unui stretching minuțios. însă, ceea ce apreciază muşchii cel mai mult şi primesc cu bucurie este efortul zilnic, depus cu forțe proprii.

— Vă doare aici? întrebă Aomame. Muşchiul de la baza coapsei era mult mai încordat ca de obicei. Supărător de rigid. Aomame îşi strecură degetele între oasele pelvisului şi îi răsuci uşor coapsa într-un anume unghi.

— Foarte tare, răspunse Doamna schimonosindu-se.

— E bine. Să simți durerea e un lucru bun. Rău e atunci când nu simți durere. Puteți să mai rezistați puțin?

— Sigur.

Nici nu mai era cazul să întrebe. Doamna era foarte rezistentă. Putea să îndure aproape orice fără să crâcnească. I se schimonosea fața, dar nu-i scăpa nici un geamăt. Aomame observase acest lucru de nenumărate ori şi era mereu impresionată de voința ei de fier.

Cu brațul drept sprijinit în cot şi folosit ca levier, Aomame răsuci şi mai mult coapsa. Se auzi un trosnet sec şi articulația se deplasă. Doamnei i se tăie respirația, dar nu scoase nici un sunet.

— De acum e în regulă, zise Aomame. O să fie mai bine.

Doamna expiră prelung. Fruntea îi lucea de transpirație.

— Mersi, zise ea încetişor.

Aomame petrecu o oră întreagă relaxându-i muşchii, aplicând stimuli, întinzându-i, degajând articulațiile. Erau mişcări care provocau o durere considerabilă, însă fără durere nu se rezolvă nimic. Aomame ştia acest lucru, şi îl ştia şi Doamna. Prin urmară, petrecură amândouă acea oră în tăcere. La un moment dat, sonata pentru flaut se încheiase şi CD-playerul amuțise. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor din grădină.

— Mă simt mult mai uşoară, zise Doamna după o vreme.

Zăcea întinsă pe patul de masaj. Prosopul mare întins sub ea se închisese la culoare de transpirație.

— Mă bucur.

— îmi prinde foarte bine să te am lângă mine. Mi-ar fi greu fără tine.

— Stați liniştită, deocamdată nu am de gând să mă duc nicăieri.

După câteva clipe de tăcere în care părea să ezite, Doamna întrebă:

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar ai pe cineva la care ții?

— Am, răspunse Aomame.

— Ce bine!

— însă, din păcate, persoana respectivă nu ține la mine.

— Poate sună un pic straniu ce te întreb, dar de ce să nu țină la tine? Obiectiv vorbind, eu, una, aş spune că eşti o tânără fermecătoare.

— Pentru că el nici nu ştie că exist.

Doamna reflectă câteva clipe la cuvintele lui Aomame.

— Iar tu nu ai intenția de a-ți face cunoscută existența?

— Deocamdată, nu.

— E ceva la mijloc? Ceva care te împiedică să-l abordezi tu?

— Ar fi mai multe lucruri. Dar, în mare parte, are de-a face cu ce simt eu.

Doamna o privi pe Aomame admirativ.

— Am întâlnit până acum multe persoane neobişnuite şi cred că tu te numeri printre ele.

Aomame îşi relaxă uşor buzele.

— Nu e nimic neobişnuit la mine neapărat. Doar sunt foarte deschisă cu ceea ce simt.

— îți respecți cu strictețe propriile reguli.

-Da.

— Şi eşti un pic încăpățânată şi irascibilă.

— Probabil că da.

— însă aseară ți-ai dat un pic frâu liber, nu?

Aomame se înroşi la față.

— Ați observat?

— Se vede după piele. După miros. încă mai ai pe tine urme de bărbat. Cu vârsta, ajungi să îți dai seama de fel de fel de lucruri.

Aomame făcu o uşoară grimasă.

— Am nevoie de aşa ceva. Uneori. Ştiu că nu e un lucru cu care să mă laud, dar...

Doamna întinse o mână şi o puse delicat peste a lui Aomame.

— Sigur că da. Uneori e nevoie de aşa ceva. Nu-ți face probleme, că nu te învinuiam. însă aş vrea să fii fericită într-un mod *mai obişnuit*. Să ajungi alături de persoana iubită şi totul să se termine cu bine.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar asta e greu.

— De ce?

Aomame nu răspunse. Nu îi era uşor să explice.

— Dacă simți nevoia să te sfătuieşti cu cineva în legătură cu probleme personale, te rog să vorbeşti cu mine, zise Doamna, apoi îşi

retrase mâna şi îşi şterse faţa de transpiraţie cu un prosop. Despre orice. E posibil să te pot ajuta cu ceva.

— Vă mulţumesc.

— Uneori se întâmplă să nu se rezolve totul doar dându-ţi frâu liber.

— Aveţi dreptate.

— Tu nu faci ceva distructiv, zise Doamna. Nici vorbă. Ştii asta?

-Da.

Exact cum a spus, se gândi Aomame. Nu fac ceva distructiv. Şi, totuşi, ceva rămâne în urmă. Ca depunerea de pe fundul sticlei de vin.

*

Aomame încă îşi amintea bine perioada când murise Tamaki. Când se gândea că n-o să mai poată niciodată s-o vadă şi să vorbească cu ea, simţea că i se sfâşie sufletul. Tamaki fusese prima ei prietenă. îşi spuneau orice, fără să ascundă nimic. Aomame nu mai avusese nici o altă prietenă ca ea înaintea ei şi nici după ea. Nimeni nu-i putea lua locul. Dacă nu ar fi cunos- cut-o, viaţa ei ar fi fost mai tristă şi mai întunecată.

Erau de aceeaşi vârstă, colege în echipa de softball a unui liceu metropolitan. Aomame fusese o jucătoare dedicată de softball din generală şi până în liceu. La început, nu pusese prea mult suflet şi jucase la invitaţia echipei pentru că nu aveau suficienţi membri, însă până la urmă devenise adevăratul ei *raison d'etre.* Se agăţase de acest joc cum te-ai agăţa de un stâlp, ca să nu te zboare o rafală puternică de vânt. Avea nevoie de o astfel de ancoră. Ca atlet, avea un talent desăvârşit, lucru pe care nici ea nu-1 realizase. Atât în gimnaziu, cât şi în liceu, fusese jucăto- rul-cheie al echipei şi datorită ei câştigaseră meci după meci la campionate. Asta îi dădea lui Aomame încredere în sine (sau poate nu neapărat încredere în sine, dar ceva asemănător). Importanţa pentru echipă era de netăgăduit, iar Aomame se bucura din plin de poziţia clară pe care o avea în acea lume, oricât de mică ar fi fost ea. *Cineva avea nevoie de ea.*

Aomame era în poziţia a patra la bătaie, ceea ce o plasa literalmente la mijloc. Tamaki juca la baza a doua şi era şi căpitanul echipei. Era mică de statură, dar avea reflexe excelente şi ştia să îşi folosească creierul. Evalua orice situaţie rapid şi complex.

Când lansa mingea, ştia exact în ce direcţie să îşi încline centrul de

gravitație, iar când jucătorul la bătaie o lovea, îi calcula numaidecât traiectoria şi alerga unde trebuia în apărare. Nu mulți puteau să facă aşa ceva. Discernământul ei îi salvase din nenumărate situații-limită. Nu trimitea mingea în adâncime ca Aomame, dar o lovea cu precizie şi era iute de picior. In plus, excela şi ca şef de echipă. Ținea echipa unită, făcea strategii, avea un sfat bun pentru fiecare şi dădea încurajări. Era dură la antrenamente, dar câştigase încrederea şi respectul tuturor jucătoarelor. Datorită ei, echipa devenea tot mai puternică de la o zi la alta şi ajunsese chiar până în finala campionatului din Tokio. Participaseră şi la campionatul de atletism interşcolar. Aomame şi Tamaki fuseseră chiar selecționate în echipa regiunii Kanto.

Cele două îşi recunoscuseră reciproc talentul, se apropiaseră în mod firesc şi până la urmă deveniseră prietene la cataramă. Când mergeau în deplasare, petreceau mult timp împreună. îşi povesteau despre copilăria lor fără să ascundă nimic. în clasa a cincea, Aomame îşi părăsise părinții pentru totdeauna şi se dusese să stea la un unchi din partea mamei. Familia acestuia îi înțelesese situația şi o primise cu brațele deschise, dar tot era în casa altcuiva. Aomame era singură şi lihnită după afecțiune. Ducea o viață plină de incertitudine, fără să ştie cum să-şi găsească un scop şi un sens în viață. Familia lui Tamaki era înstărită şi avea statut social, însă părinții se înțelegeau extrem de prost, iar atmosfera din casă era dezastruoasă. Tatăl nu dădea mai deloc pe acasă, iar mama aluneca deseori într-o stare de depresie. De multe ori se întâmpla să aibă migrene cumplite şi să nu se dea jos din pat cu zilele. Tamaki şi fratele ei mai mic erau lăsați de izbelişte. De cele mai multe ori mâncau la vreo cantină din apropiere, la restaurante fast-food, sau îşi luau ceva gata făcut. Ambele erau într-o situație care le motiva să se dedice cu totul acestui sport.

Două fete singure şi cu probleme aveau o grămadă de lucruri de vorbit. într-o vacanță de vară plecaseră împreună într-o excursie. Când terminaseră pe moment tot ce aveau de spus, se întinseseră pe patul din camera de hotel şi se atinseseră una pe alta, dezbrăcate. Acest lucru se întâmplase pe neaşteptate şi o singură dată. Nici nu se repetase şi nici nu vorbiseră vreodată despre el. însă, aşa, relația lor se adâncise şi prinsese un aer mai puternic de complicitate.

Aomame continuase să joace softball şi după ce terminase liceul şi intrase la facultatea de educație fizică. Bucurându-se de apreciere la nivel național ca jucătoare de softball, o facultate particulară de sport îi oferise o bursă specială. Continuase apoi în poziția de jucător-cheie şi în

cadrul echipei facultății. în acest timp, se arătase interesată de medicina sportivă şi începuse să o studieze serios. Şi artele marțiale îi captaseră interesul. Avea de gând să-şi însuşească în timpul studenției cât mai multe cunoştințe de specialitate şi aptitudini. Nu avea timp de pierdut lăsându-se pe tânjală.

Tamaki intrase la drept, la o facultate particulară de top. După terminarea liceului, tăiase legăturile cu softballul. Pentru o elevă cu rezultate atât de strălucite ca ea, softballul nu fusese decât o fază trecătoare. Avea de gând să dea examenul de barou şi să devină avocat. însă, chiar dacă o apucaseră pe drumuri diferite, cele două rămăseseră prietene la cataramă. Aomame locuia în căminul facultății, fiind scutită de plata chiriei, iar Tamaki, în aceeaşi casă distrusă - dar care îi oferea avantaje financiare. Luau masa împreună o dată pe săptămână şi vorbeau despre tot ce se mai întâmplase. Subiectele lor de discuție nu păreau să se epuizeze oricât ar fi vorbit.

în toamna primului an de facultate, Tamaki îşi pierduse virginitatea. Băiatul respectiv era cu un an mai mare decât ea şi amândoi făceau parte din cercul de tenis. După un antrenament, o invitase la el acasă, unde practic o violase. Ei nu îi displăcea băiatul şi de aceea mersese singură la el acasă, însă fusese extrem de şocată de violența cu care îi ceruse să facă sex cu el, de atitudinea lui brutală şi egoistă. După aceea, Tamaki părăsise cercul de tenis şi un timp se luptase cu depresia. Acel episod îi lăsase în suflet un sentiment cumplit de neputință. îşi pierduse pofta de mâncare şi slăbise şase kilograme într-o lună. Tamaki căutase la tipul respectiv înțelegere şi compasiune. Dacă ar fi dat dovadă de aşa ceva, dacă i-ar fi lăsat timp să se pregătească pentru asta, şi-ar fi oferit trupul fără ezitări. Nu putea să înțeleagă nici în ruptul capului de ce trebuise să fie atât de violent când nici măcar nu era nevoie.

Aomame o consolase şi o îndemnase să îl pedepsească într-un fel sau altul pentru ce îi făcuse. însă Tamaki nu fusese de acord. Eu însămi am dat dovadă de neatenție şi n-aş rezolva nimic dacă îl denunț, îi spusese ea. Eu singură m-am dus la el acasă şi sunt şi eu răspunzătoare. N-am ce face decât să uit, concluzionase Tamaki. însă Aomame înțelesese dureros de bine ce rană adâncă îi lăsase prietenei ei în suflet această întâmplare. Aici nu era vorba de pierderea virginității în sine sau de vreo astfel de problemă superficială. Era vorba de sfinția sufletului omenesc, în care nimeni nu are dreptul să dea buzna încălțat. Şi mai era şi sentimentul de neputință, care roade şi roade.

Prin urmare, Aomame se hotărâse să îl pedepsească ea. Aflase de la Tamaki adresa lui, băgase bâta de softball într-un toc mare de plastic pentru planşe de desen şi se dusese la el acasă. în ziua aceea, Tamaki era plecată în Kanazawa, la parastasul unei rude, iar asta i-ar fi servit ca alibi. Se asigurase dinainte că individul nu este acasă, apoi spărsese broasca cu şurubelniţa şi ciocanul şi intrase în casă. înfăşurase bine bâta într-un prosop şi distrusese tot ce-i ieşise în cale, având grijă să nu facă prea mult zgomot. Televizorul, veioza, ceasul, discurile, prăjitorul de pâine, vaza - distrusese tot ce se putea distruge. Tăiase cablul de telefon cu foarfeca. Sfâşiase coperţile cărţilor şi leîmprăştiase, golise pe jos tubul de pastă de dinţi şi crema de ras. Mânjise patul cu sos. Sfâşiase şi toate caietele din sertare. Rupsese creioanele şi pixurile. Făcuse zob toate becurile. Zdrenţuise perdelele şi pernele cu cuţitul. Ciopârţise toate cămăşile din dulap cu foarfeca. Vărsase ketchup în sertarul cu chiloţi şi şosete. Scosese siguranţa de la frigider şi o aruncase pe geam. Smulsese clapeta de la rezervorul de WC şi o distrusese. Sfărâmase şi pălăria de duş. Făcuse totul meticulos, fără să-i scape nimic. Camera arăta ca într-o fotografie pe care o văzuse de curând în ziar cu Beirutul după bombardament.

*

Tamaki era o fată deşteaptă (notele ei de la şcoală nici nu se comparau cu ale lui Aomame), iar la meciurile de softball se dovedea a fi o jucătoare foarte atentă, fără scăpări. Când Aomame era într-o situaţie dificilă, venea imediat lângă ea, îi strecura un sfat bun, îi zâmbea, o lovea uşor cu bâta peste fund şi se întorcea la poziţia ei. Avea mintea deschisă, sufletul cald şi simţul umorului. Era o elevă silitoare şi avea talent oratoric. Dacă şi-ar fi continuat studiile în acest ritm, ar fi ajuns o avocată strălucită.

Insă când era vorba de bărbaţi, puterea ei de judecată dispărea ca prin minune. Lui Tamaki îi plăceau bărbaţii chipeşi. Cu alte cuvinte, punea mare preţ pe înfăţişare, lucru pe care Aomame îl considera drept o tendinţă aproape bolnăvicioasă. Oricât de minunată ar fi fost personalitatea unui bărbat, oricât de grozave abilităţile lui, dacă ei nu îi plăcea cum arată, nu era deloc atrasă de el, oricât ar fi încercat să o seducă. Cei care îi trezeau ei interesul erau mereu bărbaţi chipeşi, dar goi pe dinăuntru. Iar la capitolul bărbaţi, Tamaki era cumplit de încăpăţânată şi nu o asculta deloc pe Aomame, orice i-ar fi spus. în mod

normal, apleca mereu urechea la părerea ei şi i-o respecta, dar nu accepta nici un fel de critică la adresa prietenului ei. De la un anumit moment încolo, Aomame se lăsase păgubaşă şi încetase să-i mai dea sfaturi. Nu voia să se certe cu Tamaki şi să-şi strice prietenia dintr-un asemenea motiv. La urma urmei, era viaţa ei şi trebuia s-o lase să facă ce vrea. în orice caz, în timpul facultăţii, Tamaki se întâlnise cu mulţi bărbaţi şi mereu dădea de câte un bucluc, era înşelată, rănită şi într-un final, părăsită. Şi de fiecare dată o cuprindea o stare vecină cu nebunia. Făcuse două avorturi. Când era vorba de relaţiile dintre bărbaţi şi femei, Tamaki se putea numi victimă din născare.

Aomame nu-şi făcuse niciodată un prieten stabil. Mai mergea din când în când la întâlniri, iar unii dintre ei nu erau răi deloc, dar niciodată nu intrase într-o relaţie serioasă.

— Tu ai de gând să nu-ţi faci niciodată un prieten şi să rămâi virgină la nesfârşit? o întrebase Tamaki.

— Sunt prea ocupată, îi răspunsese ea. De-abia fac faţă la viaţa de zi cu zi. N-am eu timp de distracţii de-astea.

După ce absolvise facultatea, Tamaki rămăsese să facă mas- teratul şi să se pregătească pentru examenul de barou. Aomame se angajase la firma care producea băuturi pentru sportivi şi alimente pentru o dietă sănătoasă şi continuase să joace softball la ei. Cele două se întâlneau la sfârşit de săptămână să ia masa împreună, ca în studenţie, şi vorbeau de nu se mai săturau.

La douăzeci şi patru de ani, Tamaki se căsătorise cu un bărbat cu doi ani mai mare decât ea. în momentul în care se logodise, abandonase masteratul şi renunţase să mai înveţe pentru examenul de barou. Iar asta pentru că nu îi dăduse voie soţul. Aomame îl întâlnise o singură dată. Provenea dintr-o familie înstărită, avea un chip cu trăsături frumoase, după cum era de aşteptat, dar fără pic de profunzime. îi plăceau iahturile. îi mergea gura şi îşi folosea mintea, dar nu avea personalitate, iar cuvintele lui nu cântăreau prea mult. Era bărbatul tipic pe placul lui Tamaki. în plus, parcă avea şi un aer rău prevestitor. Aomame nu-1 plăcuse deloc de la bun început şi probabil că nici el nu o plăcuse pe ea.

— Căsnicia asta n-are cum să meargă bine, îi spusese ea lui Tamaki.

Nu îi plăcea să se amestece, dar era totuşi vorba de căsătorie, nu de o joacă de-a dragostea. Era prietena ei şi nu putea să stea cu mâinile în sân şi să nu spună nimic. Atunci a fost prima dată când s-au certat

cumplit. Tamaki devenise isterică văzând-o pe Aomame cum se opunea căsătoriei şi îi aruncase nişte vorbe grele. Iar printre ele erau cuvinte pe care Aomame chiar nu voia să le audă. Prin urmare, nici nu s-a dus la nuntă.

însă, în scurt timp, cele două se împăcaseră. Imediat după voiajul de nuntă, Tamaki apăruse pe neaşteptate la uşa lui Aomame şi îşi ceruse scuze. îi spusese că ar vrea să uite amândouă ce spusese atunci. Că nu fusese în apele ei. Că se gândise încontinuu la ea tot timpul voiajului. Aomame îi răspunsese că nu are de ce să-şi facă probleme, pentru că deja uitase tot. Apoi se îmbrăţişaseră. Glumiseră şi râseseră împreună.

Şi, totuşi, după nuntă, numărul ocaziilor în care se vedeau scăzuse cu repeziciune. îşi trimiteau scrisori frecvent şi vorbeau şi la telefon, dar Tamaki părea că nu reuşeşte să-şi facă timp să se şi întâlnească. Se scuza mereu spunând că e ocupată cu treburi prin casă şi că tare greu e să fii o gospodină dedicată. însă, din felul în care vorbea, Aomame simţea că soţului ei nu-i convenea să se întâlnească cu cineva în oraş. în plus, Tamaki locuia acum în aceeaşi curte cu socrii şi nu putea să plece de acasă când voia. Iar pe Aomame nu o invita niciodată în noua ei locuinţă.

Tamaki îi spunea lui Aomame cu fiecare ocazie că mergea bine căsnicia. Că soţul ei era blând, iar părinţii lui, foarte drăguţi. Nimic nu îi lipsea. Uneori, la sfârşit de săptămână, mergeau cu iahtul la Enoshima. Nu îi părea rău că abandonase studiile de drept, pentru că examenul de barou o stresase foarte tare. Poate că o astfel de viaţă obişnuită era exact ce i se potrivea ei mai bine. Intre timp ar avea şi copii şi s-ar transforma într-o mamă plicticoasă. Şi poate că atunci nici Aomame n-ar mai fi dispusă să stea de vorbă cu ea. Vocea ei era mereu veselă şi nu îi dădea nici un motiv să se îndoiască de spusele ei. Aomame îi spunea că se bucură. Şi chiar se bucura. Era mult mai bine să se înşele cu presentimentul ei rău decât să aibă dreptate. îşi imagina că Tamaki îşi găsise în sfârşit o linişte interioară. Sau cel puţin aşa se străduia să vadă lucrurile.

Neavând pe nimeni altcineva care să-şi merite numele de prieten, Aomame nu prea mai ştia cum să-şi umple viaţa cotidiană după ce se rărise contactul cu Tamaki. Nu mai era în stare să se concentreze asupra softballului ca înainte. Interesul ei faţă de acest sport scăzuse pe măsură ce Tamaki se retrăsese din viaţa ei. Aomame avea douăzeci şi

cinci de ani şi era încă virgină. Ca să se mai liniştească, uneori se masturba. Nu se simțea singură. O relație intimă strânsă cu cineva i se părea o adevărată bătaie de cap. Mai bine se lipsea.

*

Tamaki se sinucisese într-o zi vântoasă de toamnă târzie, cu trei zile înainte să împlinească douăzeci şi şase de ani. Se spânzurase. O găsise soțul ei a doua zi, pe seară, când venise de la muncă.

„Soția mea nu avea probleme şi nici n-am auzit vreo vorbă de nemulțumire de la ea. Nu ştiu ce a împins-o să se sinucidă", declarase el polițiştilor. Părinții lui spuseseră lucruri similare.

Dar asta era o minciună. Fizic şi psihic, Tamaki era plină de răni cauzate de violența neîncetată, plină de sadism a soțului. Comportamentul acestuia era vecin cu paranoia. Până şi părinții lui recunoşteau, în general, acest lucru. Şi poliția înțelesese

situația când se făcuse autopsia, din starea în care se afla corpul ei, însă n-o făcuseră publică. Deşi îl chestionaseră pe soț, fusese clar vorba despre o sinucidere, iar acesta fusese oricum plecat în Hokkaido când se întâmplase. Nu îl puseseră sub acuzare. Fratele ei îi destăinuise toate aceste lucruri lui Aomame la un moment dat după eveniment.

Violență existase încă de la bun început şi, cu trecerea timpului, devenise din ce în ce mai frecventă şi mai intensă. Insă Tamaki nu putuse să evadeze din locul acela de coşmar. Lui Aomame nu-i suflase nici o vorbă despre ce se întâmpla, pentru că ştia de la bun început ce răspuns ar fi primit dacă îi cerea sfatul. „Pleacă imediat de acolo", i-ar fi spus ea negreşit. *Dar asta nu putea să facă.*

înainte să se sinucidă, chiar în ultimul moment, Tamaki îi scrisese lui Aomame o scrisoare lungă. „De la bun început eu m-am înşelat, iar tu ai avut dreptate", îi spunea ea la începutul scrisorii. Şi cu aceste cuvinte îşi pusese capăt zilelor.

Viața mea e un iad. Dar eu nu pot sub nici o formă să evadez din el. Nici măcar nu ştiu încotro aş apuca-o dacă ar fi să plec. Neputința mă ține captivă. Am intrat în această închisoare, am încuiat singură uşa şi am aruncat cheia departe. Evident, căsătoria asta a fost o greşeală. Exact aşa cum ai spus tu. Dar cea mai mare problemă nu a fost soțul meu şi nici căsnicia, ci eu însămi. Mi se cuvine toată durerea pe care o trăiesc. Nu critic pe nimeni. Tu eşti singura mea prietenă, singurul om din lume în care am încredere. Dar nu mai am nici o cale de salvare. Te rog să nu mă uiți niciodată. Ar fi fost bine dacă puteam să jucăm softball împreună la nesfârşit.

în timp ce citea scrisoarea, lui Aomame i se făcuse cumplit de rău. începuse să tremure necontrolat. Sunase de mai multe ori acasă la Tamaki, dar nimeni nu răspunsese. De fiecare dată intra robotul. Aomame se urcase în tren şi se dusese la casa ei din Okusawa, în sectorul Setagaya. Era o proprietate mare, înconjurată de un gard înalt. Sunase la interfonul de la poartă, dar fără succes. Dinăuntru se auzea doar un câine lătrând. Nu putuse decât să se lase păgubaşă şi să se întoarcă acasă. Nu avea de unde să ştie că în acel moment Tamaki încetase deja să mai respire. Legase o sfoară de balustrada de la scară şi atârna de ea. în casa cufundată în linişte, doar târâitul telefonului şi al interfonului mai răsunau, în gol.

Când primise vestea morții ei, Aomame nu fusese aproape deloc surprinsă. Undeva, în mintea ei, se aştepta la asta. Nici nu fusese năpădită de tristețe. Mai degrabă răspunsese pe un ton pragmatic,

pusese receptorul în furcă, se aşezase pe scaun şi după o vreme destul de îndelungată simţise că începe să i se scurgă toată vlaga din ea. Nu se ridicase multă vreme din scaun. Telefonase la serviciu şi anunţase că lipseşte câteva zile pentru că se simţea rău, şi rămăsese închisă în casă. Fără să mănânce, fără să doarmă, fără să bea mai deloc apă. Nici la înmormântare nu se dusese. Simţea că ceva înlăuntrul ei se schimbase pentru totdeauna, că o luase pe alt făgaş. Că de atunci avea să fie cu totul alt om.

în acel moment se hotărâse să îl pedepsească pe individul acela. Trebuia cu orice preţ să-l facă să vadă sfârşitul lumii. Altfel ar fi repetat exact acelaşi lucru cu altă persoană.

Aomame stătuse şi pusese la cale un plan cu meticulozitate. Ştia deja în ce punct anume de pe ceafă şi din ce unghi trebuia să înfigă un ac ascuţit ca să provoace o moarte instantanee. Nu era un lucru de care să fie oricine în stare. însă ea era. Ce trebuia ea să facă era să-şi rafineze capacitatea de a găsi într-un timp cât mai scurt acel punct extrem de fin şi să facă rost de un instrument adecvat. Aomame luase mai multe unelte şi încet, încet confecţionase un instrument special, aidoma unei dăltiţe de spart gheaţa, cu un vârf ascuţit şi rece ca o idee necruţătoare. Apoi exersase cu răbdare diverse metode. Când se hotărâse asupra uneia, o pusese în aplicare. îl trimisese pe individ la poarta „împărăţiei" fără să ezite, cu precizie şi răceală. După aceea chiar spusese o rugăciune. Cuvintele curseseră de pe buzele ei aproape din reflex.

Doamne care eşti în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Din acel moment, Aomame începuse să simtă periodic nevoia de un bărbat.

Capitolul 14
Ce n-a văzut nimeni niciodată

Komatsu şi Tengo se întâlniră în locul obişnuit, în cafeneaua din apropierea staţiei Shinjuku. Cafeaua nu era chiar ieftină acolo, dar mesele erau departe una de alta, astfel încât puteai vorbi în linişte, fără să-ţi fie teamă că te aude cineva. Aerul era destul de curat, iar muzica, înceată şi inofensivă. Ca întotdeauna, Komatsu veni cu douăzeci de minute mai târziu. Nu respecta niciodată ora. Pe de altă parte, Tengo nu

întârzia niciodată. Erau nişte lucruri bătute în cuie. Komatsu apăru cu o geantă diplomat din piele, cu obişnuitul sacou de tweed şi tricoul polo bleumarin.

— Scuză-mă pentru întârziere, spuse el, deşi nu părea să simtă vreo remuşcare. Părea mai bine dispus ca de obicei şi pe buze îi plutea un zâmbet ca un crai-nou.

Tengo dădu doar din cap, fără să spună nimic.

— îmi pare rău că te-am presat. Cred că a fost destul de greu, spuse Komatsu aşezându-se.

— Nu vreau să exagerez, dar în astea zece zile nici n-am ştiut dacă mai trăiesc sau am murit, spuse Tengo.

— Da, dar ai reuşit. Ai obținut şi permisiunea tutorelui lui Fukaeri fără nici un impediment şi ai rescris romanul. E mare lucru. O reuşită pentru Tengo cel din turnul de fildeş. Ce mai, te văd cu alți ochi.

Tengo ignoră laudele acestea.

— Ați citit ce v-am scris despre situația lui Fukaeri? Raportul ăla lung?

— A, sigur că da. L-am citit pe îndelete. Ce să zic, e o situație destul de complicată. Ca un fragment dintr-un roman fluviu.

Mă rog, asta ca asta, dar nu mă aşteptam ca tutorele ei să fie chiar profesorul Ebisuno. Ce mică-i lumea! Şi Profesorul a zis ceva de mine?

— Despre dumneavoastră?

— Da, de mine.

— Nu!

— Ce tip ciudat, spuse Komatsu nedumerit. Am lucrat cu el cândva. Ba chiar am fost la el în birou la universitate să iau un manuscris. Acum multă vreme, când eram doar un tânăr redactor.

— Dacă e aşa demult, o fi uitat. M-a întrebat ce fel de om sunteţi.

— Aiurea, exclamă Komatsu. Se încruntă şi clătină din cap. Nu se poate. în nici un caz. Tipul nu uită nimic. Are o memorie de-a dreptul înspăimântătoare. Când ne-am întâlnit atunci am discutat mult despre tot felul de lucruri... Mă rog, nu contează. Moşul e destul de dificil. Aşadar, din raportul tău reiese că povestea din spatele lui Fukaeri e destul de îmbârligată.

— Puţin spus. Am luat în cârcă o adevărată bombă. Fukaeri nu e normală, din nici un punct de vedere. Nu e pur şi simplu o fată frumoasă de şaptesprezece ani şi atât. Suferă de dislexie şi nu poate să citească vreo carte. Nu prea poate nici să scrie. Se pare că o bună bucată din amintirile ei s-au şters din cauza unei traume prin care a trecut. A fost crescută într-o comună şi nu s-a dus aproape deloc la şcoală. Taică-său e liderul unei organizaţii de stânga şi a fost implicat indirect în conflictul armat cu Zori de Zi. Acum are grijă de ea un antropolog cultural, renumit pe vremuri, profesorul Ebisuno, cunoscutul dumneavoastră. Dacă romanul ei va ajunge subiect de discuţie, mass-media va scoate la iveală fel de fel de amănunte din astea picante. N-o să fie tocmai plăcut.

— Da, clar că poate să se işte o zarvă de o să zici că s-au rupt băierile iadului, spuse Komatsu, dar zâmbetul de pe faţă nu îi dispăruse.

— Atunci, oprim proiectul?

— Să oprim proiectul?

— E prea complicată povestea. E periculos. Hai să punem la loc manuscrisul original.

— Păi nu prea e chiar aşa simplu. Am trimis deja manuscrisul refăcut de tine la tipografie şi tocmai au ieşit şpalturile. Odată tipărit, o să fie distribuit celor patru membri din comisie, redac- torului-şef şi şefului secţiei de publicare. Nu mai pot să mă duc acum să le zic „ştiţi, a fost o greşeală, daţi-1 înapoi şi prefaceţi-vă că nu l-aţi văzut".

Tengo oftă.

— N-avem ce face. Nu putem da timpul înapoi, spuse Komatsu.

Luă un Marlboro şi, mijindu-şi ochii, îşi aprinse ţigara cu un chibrit luat de la bar. Apoi spuse:

— Mă gândesc eu la ce-o să fie dup-aia. Tengo, tu nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu nimic. Dacă *Crisalida de aer* ia premiul, încercăm să o băgăm pe Fukaeri cât mai puţin în faţă. Am putea să reuşim dacă arborăm o imagine de genul „scriitoare tânără, misterioasă, care nu vrea să apară în public". Ca editor, eu voi fi purtătorul ei de cuvânt. Cu chestiile astea mă descurc eu, aşa că e OK.

— Nu pun la îndoială capacităţile dumneavoastră, dar Fukaeri e altfel decât fetele obişnuite. Nu e genul care să facă cuminte cum i se spune. Dacă ea se decide să facă ceva, o face indiferent de ce i-ar spune cei din jur. Iar când ceva nu-i e pe plac, ai crede că nici măcar nu te aude. N-o să meargă chiar aşa de uşor.

Komatsu răsuci de câteva ori cutia de chibrituri în mână, fără să zică nimic.

— Dar, în orice caz, ajunşi în punctul ăsta, trebuie să ne hotărâm să mergem mai departe. în primul rând, versiunea nouă a *Crisalidei de aer* este minunată. Mult peste aşteptările mele. E aproape perfectă. Fără îndoială că o să câştige premiul, iar numele ei o să fie pe buzele tuturor. Nu putem să o îngropăm acum. După părerea mea, aşa ceva ar fi o crimă. Şi, după cum ţi-am spus mai devreme, lucrurile merg deja înainte.

— O crimă? întrebă Tengo privindu-1 pe Komatsu.

— Ştii cuvintele astea? spuse Komatsu. „Orice artă şi orice investigaţie, ca şi orice acţiune şi orice decizie, par să tindă spre un anume bine; de aceea, pe bună dreptate s-a afirmat că binele este cel spre care aspiră toate."

— Ce-i asta?

— Aristotel. E din *Etica Nicomahică.* L-ai citit vreodată pe Aristotel?

— Nu prea.

— Să-l citeşti. Ţie ţi-ar plăcea. Eu, când nu mai am ce citi, întotdeauna mă întorc la filosofii greci. Nu mă satur de ei. întotdeauna am ceva de învăţat.

— Şi care e rostul citatului ăstuia?

— Consecinţele lucrurilor sunt, carevasăzică, bune. Binele este consecinţa tuturor lucrurilor. Să lăsăm îndoielile pentru mâine, spuse Komatsu. Asta e rostul citatului.

— Da? Şi ce ar spune Aristotel despre holocaust?

Zâmbetul ca o lună nouă de pe chipul lui Komatsu se adânci şi mai mult.

— Aristotel vorbeşte, în principal, despre artă, ştiinţă şi meşteşuguri.

*

Pe Komatsu nu îl cunoştea de ieri, de azi. Tengo îi văzuse şi faţada, şi ce era dedesubtul ei. Komatsu era un lup singuratic în branşa sa şi părea să facă numai ce îi plăcea, de capul lui. Multă lume era păcălită de aparenţele acestea. Dar, dacă îl observai atent, coroborând cu starea de fapte, înţelegeai că acţiunile sale erau ghidate de nişte calcule foarte scrupuloase. în termeni şahişti, citea câteva mutări înainte. Sigur că îi plăceau schemele complicate, dar trăgea linia între ce putea să facă şi ce nu, şi nu călca dincolo de ea. S-ar putea spune ca era mai degrabă precaut din punctul acesta de vedere. Mare parte din vorbele sale nesăbuite nu erau decât o faţadă.

îşi luase, prudent, câteva asigurări. De exemplu, scria o dată pe săptămână un editorial cultural în ediţia de seară a unui ziar. Acolo lăuda sau ocăra diverşi scriitori, iar când se punea cu critica pe ei, ştia să fie destul de sever. Se pricepea la asta. Editorialul era anonim, dar toată lumea din branşă ştia cine îl scrie. Bineînţeles că nimănui nu-i place să fie făcut de două parale prin ziare. Aşa se face că scriitorii aveau grijă să nu-1 deranjeze pe Komatsu cu ceva. Când îi ruga să scrie câte ceva pentru revistă, încercau să nu-1 refuze. Măcar din când în când se vedeau nevoiţi să accepte. Altfel, cine ştie ce scria despre ei în editorial.

Lui Tengo nu prea-i plăcea aspectul acesta calculat al lui Komatsu. îşi bătea joc de lumea literară, dar pe de altă parte se folosea cum îi convenea de sistem. Ca editor, Komatsu avea o intuiţie excelentă, şi cu Tengo se purta bine. îi dădea sfaturi importante în privinţa romanelor pe care le scria. Totuşi, Tengo era atent să păstreze o oarecare distanţă în relaţia dintre ei. Nu-i surâdea deloc ideea să se afunde prea adânc pentru ca apoi să se trezească fără nici un sprijin sub picioare. Din punctul acesta de vedere, şi Tengo era foarte precaut.

— Cum ţi-am spus adineauri, ai transformat *Crisalida de aer* într-un roman aproape perfect. Fără îndoială, continuă Komatsu, într-un singur loc, singur-singurel, aş vrea, dacă se poate, să rescrii ceva. Nu acum.

Pentru concursul literar e bine şi aşa. După ce primeşte premiul, când o să o publice în revistă, să mai modifici ceva.

— Ce anume?

— Când Oamenii cei Mici termină de făcut crisalida, apar două luni. Fata se uită pe cer şi vede două luni. Mai ţii minte unde?

— Normal că da.

— Părerea mea e că nu se vorbeşte destul despre cele două luni. Nu e suficient. Ar trebui descrise mai detaliat şi mai concret. Asta e tot ce vreau să refaci.

— într-adevăr, descrierea e cam sumară. Numai că n-am vrut să stric curgerea textului original cu prea multe explicaţii.

Komatsu ridică mâna în care ţinea ţigara.

— Tengo, gândeşte-te aşa: cititorii au văzut până acum luna de pe cer de nenumărate ori. Aşa-i? Dar nimeni nu a văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată şi precisă. Nu merge să o scurtezi. Sau, ce trebuie scurtat sunt descrierile lucrurilor pe care le-au văzut majoritatea.

— Am înţeles, spuse Tengo. Vorbele lui Komatsu aveau sens. Am să descriu mai detaliat partea în care apar două luni.

— In regulă. Cu asta o să fie perfectă, spuse Komatsu, apoi îşi stinse ţigara. în rest, nu mai am de zis nimic.

— Mă bucur când lăudaţi ce am scris, dar de data asta nu mă pot bucura din toată inima, spuse Tengo.

— Te maturizezi rapid, spuse Komatsu rar, cu pauze între cuvinte. Ca scriitor, ca romancier. Ar trebui să te bucuri. Ai avut multe de învăţat din *Crisalida de aer* şi o să te ajute când o să scrii următorul tău roman.

— Mi-ar plăcea să existe un următor roman.

Komatsu rânji larg.

— Nici o grijă. Ai făcut ce ai avut de făcut. Acum vine rândul meu. Tu te aşezi pe bancă şi te uiţi liniştit la meci.

Veni chelneriţa şi le umplu paharele cu apă rece. Tengo bău jumătate, apoi îşi dădu seama că de fapt nu voise să bea nimic.

— Sufletul omului e compus din raţiune, voinţă şi pasiuni. Aristotel a zis asta, nu? întrebă Tengo.

— Platon. Aristotel şi Platon sunt diferiţi ca Mei Torme şi Bing Crosby. în orice caz, pe vremuri lucrurile erau mai simple. Nu e drăguţ să-ţi imaginezi cum raţiunea, pasiunea şi voinţa se adună în jurul mesei

rotunde la dezbateri?

— Eu socot că nu o să câştige nici una din ele.

— Ce-mi place mie la tine, spuse Komatsu cu arătătorul în aer, este simțul umorului.

Ăsta nu-i umor, îşi spuse Tengo, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

*

După ce se despărți de Komatsu, Tengo se duse la librăria Kino- kuniya şi îşi cumpără câteva cărți. Apoi intră într-un bar din apropiere şi citi dintr-una din ele în timp ce bea o bere. Acestea ar fi trebuit să fie pentru el cele mai plăcute momente dintre toate. Să-şi cumpere cărți nou-apărute şi apoi, cu băutura alături, să citească.

în seara aceea, însă, nu îşi putea concentra mintea la citit. îi tot apărea în fața ochilor imaginea mamei sale, aşa cum o ştia din halucinație şi nu reuşea să se elibereze de ea. îşi dă deoparte bretelele neglijeului alb, îşi scoate la iveală sânii frumoşi. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Nu este tatăl lui. E solid, tânăr şi are trăsături regulate. Bebeluşul Tengo, aşezat în pătuț, închide ochii şi doarme respirând liniştit. Femeia are o expresie de extaz pe chip. Seamănă întrucâtva cu expresia pe care o are iubita lui Tengo când se apropie de orgasm.

Din curiozitate, Tengo o rugase odată să poarte un neglijeu. „Sigur că da", îi răspunsese iubita râzând. „O să port data următoare, dacă-ți place. Alte doleanțe mai ai? Poți să vrei orice, nu trebuie să-ți fie ruşine."

— Dacă se poate, să porți o bluză albă, cât mai simplă.

Săptămâna următoare a venit la el îmbrăcată cu o bluză şi un neglijeu albe. Tengo i-a desfăcut bluza, i-a coborât bretelele neglijeului şi i-a sărutat sfârcurile. La fel ca bărbatul din halucinația sa, în aceeaşi poziție. A simțit un soi de amețeală, ca şi când capul i-ar fi fost învăluit de ceață. Ce s-a întâmplat apoi nu-i mai era clar. A simțit în vintre o apăsare ca de plumb, care creştea rapid în intensitate. Când a realizat ce se întâmplă, a ejaculat violent, tremurând.

— Ce s-a întâmplat? Ți-ai dat drumul deja? a întrebat femeia mirată.

Tengo nu prea înțelegea ce se întâmplase, dar, în orice caz, ejaculase pe poalele neglijeului ei.

— Scuză-mă, a spuse el. N-am vrut să se întâmple asta.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, l-a încurajat ea. Se spală imediat cu apă. E doar spermă! Dacă era vin sau sos de soia, atunci ieşea mai greu.

Şi-a scos neglijeul şi l-a spălat în chiuvetă. Apoi l-a agățat la uscat

pe bara perdelei de duş.

— Te-a excitat prea tare, a spus ea zâmbind cu blândețe şi l-a mângâiat cu palma pe abdomen. Iți plac neglijeurile albe, văd!

— Nu e asta, a răspuns Tengo, dar nu a putut să-i dezvăluie adevăratul motiv al rugăminții lui.

— Dacă mai ai fantezii din astea, poți să-mi spui. Sunt dispusă să cooperez. Şi mie îmi plac fanteziile. Fără ele, mai mult sau mai puțin, viața ar fi imposibil de trăit. Nu crezi? Vrei să port şi data viitoare neglijeul alb?

Tengo a clătinat din cap.

— O dată ajunge. Mersi.

*

Tengo se întreba adesea dacă bărbatul tânăr din halucinaţia lui nu era cumva adevăratul său tată biologic. Deoarece nu semăna deloc cu cel căruia îi spunea tată - priceputul încasator de taxe radio-TV. Tengo era înalt şi bine făcut, cu fruntea lată şi nasul subţire, avea urechile rotunde şi zdrelite. Tatăl său era scund şi îndesat şi arăta mediocru. Avea fruntea îngustă şi nasul turtit, iar urechile îi erau ascuţite ca ale unui cal. Nici la chip nu semănau deloc. Faţa lui Tengo era relaxată şi generoasă, pe câtă vreme tatăl său arăta nevrotic şi avar. Multă lume le spunea că nu arată deloc a tată şi fiu.

Cu toate acestea, îndoiala pe care o simţea Tengo se datora mai puţin aspectului fizic, cât calităţilor şi trăsăturilor sufleteşti. Tatăl lui nu părea să aibă nici un fel de curiozitate intelectuală sau ceva care să merite acest nume. E adevărat că avusese parte de o educaţie insuficientă. Se născuse într-o familie săracă şi nu avusese răgazul să-şi clădească o cultură sistematică. Tengo regreta în oarecare măsură aceste circumstanţe. Totuşi, tatăl său nu avea în el dorinţa elementară de a cunoaşte - iar Tengo era de părere că un asemenea imbold se naşte în oameni în mod firesc, chiar dacă în grade diferite. Viaţa îl învăţase multe lucruri practice, dar el nu era interesat să facă vreun efort să-şi adâncească cunoştinţele, să vadă o lume mai largă şi mai mare.

Trăia absorbit în lumea lui îngustă, urmându-şi rânduielile lui mărunte, fără măcar să sufere din pricina spaţiului îngust sau a aerului stătut. Nu-1 văzuse niciodată acasă să pună mâna pe o carte. Nu se uita nici măcar pe ziare (spunea că sunt suficiente ştirile de la oră fixă de la NHK). Nu-1 interesau câtuşi de puţin filmele sau muzica. Nu mergea nici măcar în excursii. Singurul lucru care părea să-l intereseze cât de cât era ruta pe care o parcurgea când aduna taxe. Făcuse o hartă a zonei şi o marcase cu diferite culori. Când avea timp, o studia, ca un biolog care sortează cromozomi.

Spre deosebire de el, încă de mic Tengo fusese văzut la şcoală drept un copil minune. Avea rezultate remarcabile la matematică, în clasa a treia reuşea deja să rezolve probleme de liceu. Şi la alte materii avea note bune fără să depună vreun efort deosebit.

Când avea timp liber, citea cu nesaţ. Era curios şi asimila cu sârguinţă cunoştinţe din toate domeniile, ca un excavator care sapă în pământ. De aceea, de câte ori îl vedea pe tatăl său îi venea greu să accepte că în el însuşi se aflau cel puţin jumătate din genele acestui om meschin şi needucat.

Ajunsese în copilărie la concluzia că adevăratul său tată se află în altă parte. Prin cine ştie ce întâmplare, era crescut deomul acesta pe care îl numea tată, dar cu care nu avea de fapt nici o legătură de sânge. Ca orfanii bătuţi de soartă din romanele lui Dickens.

în copilărie, această posibilitate fusese pentru el atât un coşmar cât şi, în acelaşi timp, o speranţă. Citea cu nesaţ romanele lui Dickens. începuse cu *Oliver Twist* şi de atunci era obsedat de Dickens. Citise aproape tot ce găsise la bibliotecă. Călătorind în lumea aceea de poveste, se pierdea în fantezii despre el însuşi. Aceste fantezii (sau iluzii) deveneau din ce în ce mai lungi şi mai complexe în mintea lui. Laitmotivul era însă unul singur, cu nenumărate variaţii. Locul meu nu e acesta, îşi spunea el. Am fost pus în cuşca asta şi închis din greşeală. într-o bună zi, adevăraţii mei părinţi or să mă găsească, conduşi de providenţă şi voi fi salvat din cuşca asta oribilă şi îngustă şi voi fi dus în locul de care aparţin cu adevărat. Acolo o să am parte de duminici libere, şi frumoase, şi paşnice.

Tatăl său se bucura de notele excepţionale ale lui Tengo. Se mândrea cu ele şi se lăuda şi pe la vecini. în acelaşi timp însă, existau şi momente în care privea cu nepăsare capacităţile şi inteligenţa fiului său. Câteodată, când Tengo se aşeza la birou să înveţe, îl deranja, probabil intenţionat. îl punea să facă treburi prin casă şi îi căuta nod în papură ca să-i facă observaţie. Dojenile lui se învârteau mereu în jurul aceluiaşi lucru: cât de mult muncea el să adune taxe, cât mergea pe jos şi ce sudălmi primea. în comparaţie, cât de uşor ţi-e ţie, ce viaţă binecuvântată duci. Când eram eu de vârsta ta, trebuia să muncesc din greu în casă şi cu orice ocazie tata şi frate-meu îmi cărau pumni drept pedeapsă. Nu mă hrăneau suficient şi eram tratat ca un animal. Să nu ţi se urce la cap că ai luat şi tu nişte note mai bune. Astfel îl toca mereu tatăl său.

La un moment dat, Tengo a început să-l bănuiască pe tatăl său că era invidios. E invidios pe felul meu de a fi sau pe poziţia în care mă aflu. Dar oare un tată poate într-adevăr simţi aşa ceva faţă de propriul său fiu? Desigur, Tengo, care nu era decât un copil, nu putea judeca asemenea lucruri complicate. Dar nu putea să nu simtă şi să nu deteste visceral micimea care se scurgea din vorbele tatălui său. Câteodată simţea că nu e numai invidie, ci că omul acela ura ceva dinăuntrul său. Nu îl ura pe Tengo, ci ceva ce se afla înăuntrul său. Ceva ce nu-i putea ierta.

*

Matematica îi oferea lui Tengo un refugiu. Când intra în lumea numerelor, reuşea să evadeze din cuşca neplăcută a realităţii. Observase încă de când era mic că putea să plece în lumea aceea lipsită de tristeţe prin simpla răsucire a unui comutator mental. Şi atâta vreme cât se plimba şi explora tărâmul acela coerent şi nelimitat, era perfect liber. Umbla prin culoarele sinuoase ale unei clădiri imense şi deschidea una după alta uşile numerotate. De câte ori i se deschidea în faţa ochilor o privelişte nouă, urmele hâde ale lumii reale rămâneau şi mai mult în urmă. Pentru el, lumea guvernată de cifre era o ascunzătoare complet sigură şi legitimă. înţelegea mai bine decât oricine geografia acestei lumi şi putea să-şi aleagă traseele cele mai precise. Nu putea nimeni să-i dea de urmă. Câtă vreme era în acea lume, uita şi ignora poverile şi regulile apăsătoare ale realităţii.

Faţă de matematică - o clădire fictivă somptuoasă - lumea literaturii, aşa cum o descoperise prin romanele lui Dickens, era pentru Tengo ca o pădure adâncă şi plină de farmece. Matematica se înălţa infinit în sus, dar pădurea aceasta se întindea tăcută la picioarele sale. Rădăcinile robuste şi întunecate ale copacilor se răsfirau adânc în pământ. Aici nu existau hărţi şi nici uşi cu numere.

Din şcoala generală până la gimnaziu, fusese complet absorbit de lumea matematicii. Era fascinat mai mult ca orice de claritatea şi de libertatea absolută pe care aceasta i le oferea. Avea nevoie de ele ca să poată supravieţui. Ajuns însă la pubertate, creştea în el constant sentimentul că nu-i ajunge doar asta. Atâta vreme cât vizita lumea matematicii, nu era nici o problemă. Totul mergea cum voia el. Dar când pleca de acolo şi revenea la realitate (pentru că trebuia să se întoarcă la ea până la urmă), se pomenea din nou în cuşca mizerabilă în care fusese mai înainte. Situaţia nu i se îmbunătăţea cu nimic. Ba dimpotrivă, parcă lanţurile erau şi mai grele. Atunci, la ce bun mai fugea în lumea matematicii? Nu era decât un mijloc de a scăpa doar temporar? Nu cumva asta îi înrăutăţea situaţia în lumea reală?

Frământat de asemenea întrebări, Tengo începuse să se distanţeze voit de lumea numerelor şi, în acelaşi timp, să fie atras mai puternic de codrul des pe care îl reprezenta literatura. Desigur, şi cititul era o metodă de fugă din realitate. Când închidea paginile unei cărţi, trebuia să revină la lumea de zi cu zi. Totuşi, Tengo îşi dăduse seama că nu era la fel de frustrat când revenea din lumea romanelor ca atunci când

părăsea sfera matematicii. De ce oare? Se gândise mult la asta şi ajunsese la o concluzie. în pădurea literaturii, chiar dacă legăturile dintre lucruri erau lămurite, nu primeai o explicaţie clară. Aici era diferenţa faţă de matematică. Pe scurt, scopul unei poveşti este să prezinte o problemă sub o formă diferită. Iar soluţia îţi este sugerată literar de direcţia în care se îndreaptă şi felul în care se mişcă. Cu această sugestie în mână, Tengo se întorcea în lumea reală. Era ca un descântec de neînţeles, scris pe un petic de hârtie. Uneori îşi pierdea coerenţa şi nu folosea la nimic, dar lăsa să se întrevadă o posibilitate. Poate cândva avea să dezlege descântecul acela. Această posibilitate îi încălzea sufletul din străfunduri.

Odată cu trecerea anilor, Tengo era din ce în ce mai fascinat de aceste sugestii narative. Chiar şi la maturitate, matematica continua să fie una din marile sale bucurii. Când preda matematică elevilor de la şcoala pregătitoare, în el se trezea firesc aceeaşi bucurie pe care o simţise în copilărie. Voia să împărtăşească cu cineva bucuria acestei libertăţi a raţiunii. Era un lucru minunat. Totuşi, acum nu mai putea să se piardă fără rezerve în lumea stăpânită de numere. Asta pentru că înţelesese că, oricât ar fi scotocit în lumea aceea, nu avea să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta.

*

In clasa a cincea, după ce s-a gândit şi răzgândit, Tengo l-a anunţat pe tatăl său: „Nu mai vreau să umblu cu tine duminica după taxe, ca până acum. Vreau să stau acasă şi să îmi fac lecţiile, să citesc sau să mă duc la joacă. Aşa cum tu ai serviciul tău, la fel am şi eu treburile mele de făcut. Vreau să duc o viaţă normală, ca toţi cei din jurul meu".

Atât i-a spus. Scurt, dar clar.

Bineînţeles, tatăl său s-a enervat. Nu mă interesează cum e în alte familii, la noi se fac lucrurile aşa şi nu altfel, a urlat el. Ce-i aia viaţă normală? Vezi-ţi lungul nasului! Ce ştii tu ce înseamnă viaţă normală? Tengo nu s-a împotrivit. L-a ascultat în tăcere. Se aşteptase de la bun început să nu se înţeleagă cu el. Bine atunci, dacă nu vrei să-ţi asculţi tatăl, nu mai primeşti de mâncare la masa mea şi nu mai ai ce căuta în casa asta. Pleacă!

Tengo a făcut întocmai ce i s-a spus. Şi-a strâns câteva bagaje şi a plecat de acasă. Era hotărât şi nu se temea câtuşi de puţin, oricât s-ar fi enervat tatăl lui, oricât ar fi ţipat şi chiar dacă ar fi ridicat mâna asupra lui (nu făcuse lucrul ăsta). Ba chiar se simţea uşurat că primise permisiunea să-şi părăsească cuşca.

Totuşi, un copil de zece ani nu se poate descurca singur. Neavând altă soluţie, după terminarea orelor i-a povestit cinstit întreaga tărăşenie învăţătoarei. I-a spus că nu are unde să doarmă peste noapte. I-a explicat ce povară grea era pentru el să umble cu tatăl său duminică de duminică după adunat taxe radio-TV.

învăţătoarea era o femeie de vreo treizeci de ani, nemăritată. Nu se putea spune că era frumoasă şi, în plus, mai purta şi nişte ochelari groşi oribili, dar era corectă şi avea un suflet cald. Era mică de statură şi, în general, tăcută şi blândă, dar în ciuda aparenţelor, se mânia repede, iar dacă se enerva, n-o mai putea stăpâni nimeni şi devenea cu totul alt om. Toţi rămâneau uluiţi de această diferenţă. Lui Tengo însă îi plăcea învăţătoarea destul de mult. Chiar dacă se enerva, lui nu-i era frică.

Femeia a ascultat povestea lui Tengo, l-a înţeles şi i-a arătat simpatie. în seara aceea l-a lăsat să doarmă la ea acasă. A întins o pătură pe canapeaua din sufragerie şi l-a culcat acolo. De dimineaţă i-a pregătit şi micul dejun. Apoi, a doua zi pe seară, l-a luat pe Tengo şi s-a dus la tatăl lui, cu care a purtat o discuţie prelungită.

Lui Tengo i s-a spus să-şi găsească de treabă în altă parte, astfel că nu ştia ce fel de discuţie au purtat cei doi. Dar, în final, tatăl său a fost silit să depună armele. Oricât s-ar fi enervat, nu putea lăsa un copil de

zece ani să rătăcească pe străzi. Părinţii sunt, până la urmă, obligaţi prin lege să aibă grijă de copii.

Rezultatul discuţiei a fost că Tengo a fost lăsat să-şi petreacă duminicile după placul inimii. Dimineaţa trebuia să facă ceva treburi în casă, dar apoi era liber să facă ce vrea. Era prima victorie în faţa tatălui său, un drept palpabil pe care-1 câştigase. Tatăl său era furios şi o vreme nu i-a vorbit, dar lui Tengo nici că-i păsa. Căpătase un lucru cu mult mai important. Libertatea şi primul pas către independenţă.

*

După ce a terminat şcoala primară, nu a mai văzut-o pe învăţătoare mult timp. Ar fi putut să o vadă la reuniunile de clasă la care era când şi când invitat, dar nu se ducea la aceste întruniri. Nu existase nimic în şcoala primară de care să-şi amintească cu plăcere. Totuşi, se gândea uneori la acea învăţătoare. Până la urmă ea fusese cea care îl primise să doarmă la ea şi îl potolise pe tatăl său căpos ca un catâr. Nu putea uita aşa ceva.

A reîntâlnit-o când era în clasa a unsprezecea. Tengo făcea judo la clubul şcolii, dar fiindcă se accidentase la o gambă a fost nevoit să întrerupă antrenamentele vreme de două luni. In schimb, l-au recrutat să ţină locul cuiva la un instrument de percuţie. Se apropia o competiţie importantă, iar din cei doi percuţionişti ai clubului, unul se mutase fără să anunţe la alta şcoală, iar celălalt era ţinut la pat de o gripă urâtă. Cei din fanfară erau atât de disperaţi încât acceptau pe oricine ar fi fost în stare să ţină două beţe în mână, şi îl încolţiseră pe el. Se întâmplase ca profesorului de muzică să-i cadă ochii pe Tengo, care, accidentat cum era, se plictisea de moarte. L-a convins promiţându-i mese copioase şi oarecare indulgenţă la lucrările de sfârşit de trimestru.

Tengo nu pusese mâna până atunci pe vreun instrument de percuţie şi nici nu-1 interesase, dar când a făcut-o, a descoperit că se potrivea surprinzător de bine firii sale. Simţea o bucurie naturală să împartă timpul în fragmente mici, să îl reconstruiască şi să îl transforme într-o serie de sunete cu efect. Vedea toate sunetele cu ochii minţii ca pe nişte diagrame. Ca un burete care absoarbe apă, a înţeles imediat diferitele sisteme de percuţie. Profesorul de muzică l-a prezentat unui percuţionist dintr-o orchestră simfonică şi acesta i-a predat elementele de bază ale timpanului. în câteva lecţii îşi însuşise în mare modul de a cânta şi structura timpanului. în privinţa partiturilor, acestea se asemănau cu cifrele, astfel că nu i-a fost greu să memoreze cum se citesc.

Profesorul de muzică a fost plăcut surprins să-i descopere talentul muzical. I-a spus că are un simț înnăscut pentru ritmuri complexe, că are ureche muzicală şi că, dacă ar studia mai în profunzime, ar putea să ajungă chiar muzician profesionist.

Timpanul e un instrument dificil, dar profund şi convingător, şi ascunde posibilități nelimitate în combinațiile dintre sunete. Ei au repetat atunci câteva extrase din *Sinfonietta* lui Janăcek, aranjate pentru fanfară. Urmau să se prezinte cu ele la concursul interliceal, la proba liber aleasă. *Sinfonietta* era o piesă dificilă pentru o fanfară de liceeni. în partea de început, timpanul avea un rol major. Profesorul de muzică, cel care le era şi dirijor, alesese piesa aceasta bizuindu-se pe un percuționist de excepție. Dar, din motivele arătate mai sus, rămăseseră dintr-odată fără acesta şi intraseră în bucluc. Fireşte, rolul pe care îl prelua Tengo era foarte important, dar el nu a simțit deloc stresul şi s-a bucurat din inimă de concert.

După sfârşitul concursului (nu câştigaseră, dar fuseseră-între primii), fosta învățătoare a venit la el. L-a lăudat pentru execuția minunată.

— Te-am recunoscut din prima, îi spusese învățătoarea aceea mică de statură (Tengo nu îşi mai amintea numele ei). Am remarcat timpanul şi, când m-am uitat mai bine cine cântă, pe cine văd altul decât pe Tengo! Ai crescut foarte mult de atunci, dar tot te-am recunoscut după față. Când te-ai apucat de muzică?

Tengo i-a povestit pe scurt întâmplarea. Ea l-a ascultat şi a rămas impresionată:

— Ai foarte multe talente!

— Dar tot la judo e mai uşor, a răspuns Tengo râzând.

— Apropo, tatăl tău ce mai face? a întrebat ea.

— E bine, a răspuns Tengo, dar vorbise doar ca să se afle în treabă.

Adevărul e că nu ştia defel ce face tatăl său şi nici nu îl interesa prea mult. In vremea aceea, Tengo nu mai locuia acasă, ci stătea la cămin, iar cu tatăl său nu mai vorbise de mult timp.

— Dar dumneavoastră cum de ați venit aici? a întrebat Tengo.

— Nepoata mea cântă la clarinet într-o orchestră de alămuri de la alt liceu. M-a rugat să vin să-i ascult solo-ul, a răspuns ea. Ai de gând să te ții de muzică?

— Când mi se vindecă piciorul mă întorc la judo. Până la urmă, aşa ştiu sigur că nu rămân flămând. La şcoală la noi se investeşte în clubul de judo. Pot să stau la cămin şi îmi dau trei tichete de masă pe zi la

cantină. La fanfară nu e aşa.

— încerci să te descurci fără ajutorul tatălui tău?

— îl ştiţi doar cum este, spuse Tengo.

învăţătoarea a zâmbit.

— Păcat, totuşi. Tu eşti un băiat aşa de bun şi priceput!

Tengo şi-a coborât din nou privirile către ea. Apoi şi-a amintit cum îl lăsase să doarmă la ea acasă. îşi aminti apartamentul în care locuia, utilitar şi curat. Perdelele, câteva ghivece. Masa de călcat şi cartea începută. O rochie roz agăţată de perete. Mirosul canapelei pe care dormise. Acum, când stătea în faţa lui, Tengo a observat că se tot foia ca o fetişcană. Şi-a dat seama din nou că nici el nu mai era copilul de zece ani fără nici o putere, ci un tânăr de şaptesprezece ani, bine făcut. Avea pieptul lat, îi creştea barba şi avea un libido de nestăpânit. în plus, când era cu o femeie mai în vârstă, era surprinzător de relaxat.

— Mă bucur că te-am văzut, spuse învăţătoarea.

— Şi eu mă bucur că v-am întâlnit, răspunse Tengo.

Se bucura, într-adevăr. Dar de ce oare nu reuşea să-şi amintească numele ei?

Capitolul 15 Ca un balon ancorat la sol

Aomame dădea multă atenţie regimului ei alimentar. Mesele ei zilnice se bazau pe legume, la care adăuga peşte, mai ales peşte cu carne albă. Uneori, mai mânca şi carne de pui. Alegea doar produse proaspete şi folosea minimum de condimente. Eliminase din dietă alimentele cu multă grăsime şi limitase cantitatea de carbohidraţi pe care o consuma. Nu punea sos pe salată, ci doar ulei de măsline, sare şi lămâie. Nu mânca pur şi simplu multe legume, ci studiase în amănunt valorile lor nutriţionale şi încerca să combine în mod echilibrat diverse sortimente. îşi făcuse un meniu propriu şi dădea sfaturi şi clienţilor de la club atunci când i se cereau. „Uitaţi de numărul de calorii!" spunea ea mereu. „Dacă vă obişnuiţi să alegeţi ce trebuie şi să consumaţi într-o cantitate moderată, atunci nu e cazul să vă bateţi capul cu numere."

însă nu se agăţa cu disperare de această dietă austeră, ci dădea fuga la primul restaurant şi comanda o friptură groasă sau un cotlet de oaie ori de câte ori i se făcea poftă de aşa ceva. Părerea ei era că, atunci când i se mai întâmpla să aibă o poftă nebună de ceva anume, corpul ei îi trimitea un semnal prin care îi transmitea că are nevoie de acel lucru. Iar ea dădea curs acelei chemări naturale.

îi plăcea să bea vin şi sake, dar se abţinea de la excese ca să-şi protejeze ficatul şi ca să menţină sub control cantitatea de zahăr pe care o consuma, drept pentru care îşi fixase trei zile pe săptămână în care nu bea alcool. Trupul era pentru Aomame un templu sacru şi trebuia să-l păstreze mereu frumos. Fără urmă de gunoi, fără nici cea mai mică pată. Ce anume era de venerat acolo constituia altă problemă. La asta putea să se gândească mai târziu.

In corpul ei nu exista pic de grăsime. Avea doar muşchi. In fiecare zi se dezbrăca în faţa oglinzii şi se asigura de acest lucru în amănunt. Nu o făcea pentru că era fascinată de ea însăşi. Din contră. Avea sânii prea mici şi asimetrici. Părul ei pubian arăta ca un smoc de iarbă călcat în picioare de o unitate de infanterie în marş. De fiecare dată când se privea nu se putea abţine să nu se încrunte. Şi totuşi, grăsime nu avea. Nu reuşea să apuce între degete nimic în exces.

*

Aomame ducea o viaţă modestă. Hrana era lucrul pentru care cheltuia cei mai mulţi bani în mod conştient. Nu se uita la preţ când era vorba

de alimente şi nu se atingea decât de vinuri de calitate. Când se mai întâmpla să ia masa în oraş, alegea restaurante în care se gătea atent şi bine. în afară de asta, nu o interesa aproape nimic.

Nu o interesau nici hainele, cosmeticele sau bijuteriile. La clubul sportiv putea să se ducă îmbrăcată lejer, cu o pereche de blugi şi un pulover, iar odată ajunsă acolo, îşi petrecea toată ziua în trening. Desigur, nu purta nici măcar accesorii. Nu avea nici ocazii pentru care să se gătească în mod special şi să iasă în oraş. Nu avea un iubit şi, prin urmare, nu ieşea la întâlniri. După ce se măritase Tamaki, rămăsese şi fără singura prietenă cu care lua masa împreună. Atunci când îşi căuta un partener pentru sex, se machia şi se aranja într-un anumit fel, însă şi asta se întâmpla cel mult o dată pe lună. Nu îi trebuiau multe haine.

Când avea nevoie, bătea buticurile din Aoyama, se înnoia cu o rochie trăsnet, lua unul sau două accesorii care să se potrivească la ea, o pereche de pantofi cu toc şi cu asta rezolva problema. în mod obişnuit purta pantofi fără toc şi îşi prindea părul la spate. Se spăla pe faţă cu săpun, îşi dădea cu cremă, iar chipul ei arăta mereu minunat. Când ai un corp curat şi sănătos nu-ţi mai trebuie nimic altceva.

Aomame era obişnuită de mică să ducă o viaţă simplă, fără înflorituri. Abstinenţa şi moderaţia erau primele lucruri care îi fuseseră bine întipărite în minte de mic copil. în casa ei nu exista absolut nimic în exces. Cuvintele cel mai des pronunţate în familia ei erau „nu face risipă". Nu aveau nici televizor, nu luau nici ziare. în familia ei, chiar şi informaţiile în sine erau considerate inutile. Puneau rar pe masă carne sau peşte, iar Aomame îşi asigura nutrimentele necesare creşterii din mâncarea primită la şcoală. Toţi lăsau mâncarea în farfurie, văitându-se că nu e bună, numai ei îi venea să mai ceară o porţie.

Lucrurile pe care le purta erau toate primite de la alţii cărora le rămăseseră mici. în rândul credincioşilor se organizau întâlniri la care se făcea schimb de haine netrebuincioase. De aceea, în afara echipamentului de sport impus de şcoală, ei nu i se cumpăraseră niciodată haine noi şi nu îşi amintea să fi purtat vreodată o pereche de pantofi care să-i vină. Combinaţia de culori şi stiluri era atroce. Dacă familia ei ar fi fost săracă, era de înţeles să ducă un astfel de trai, însă nu erau deloc săraci. Tatăl ei lucra ca inginer, câştiga decent şi avea şi bani puşi deoparte. Adoptaseră acest trai extrem de restrâns doar ca principiu de viaţă.

în orice caz, viaţa pe care o ducea ea era foarte diferită de a celorlalţi copii, motiv pentru care multă vreme nu reuşise să-şi facă nici un

prieten. Nu avea nici cu ce se îmbrăca să iasă cu prietenii şi nici nu şi-ar fi permis să se ducă undeva. Nu i se dădeau niciodată bani de buzunar şi chiar dacă ar fi fost invitată la ziua de naştere a cuiva (de bine, de rău, asta nu se întâmplase nici măcar o dată), n-ar fi putut să cumpere nici cel mai mărunt cadou.

Din aceste motive, îşi ura părinţii şi detesta lumea de care aparţineau, inclusiv ideologia ei. Ea îşi dorea să aibă o viaţă normală, ca toţi ceilalţi. Nu voia lux. S-ar fi mulţumit cu un trai obişnuit, modest. Dacă l-ar fi avut, nimic altceva nu i-ar mai fi trebuit. De-abia aştepta să se facă mare, să plece de lângă părinţi şi să trăiască singură, după bunul ei plac. Să mănânce ce vrea şi cât vrea, să cheltuiască banii din portofel după cum avea ea chef, să poarte haine pe gustul ei, pantofi pe măsura ei şi să meargă oriunde voia. Să aibă mulţi prieteni cu care să facă schimb de cadouri frumos împachetate.

însă ajunsă la maturitate, Aomame descoperise că cel mai bine se simţea când ducea un trai moderat, abstinent. Ce îşi dorea ea cel mai mult nu era să se îmbrace frumos şi să iasă cu cineva undeva, ci să-şi petreacă timpul singură în casă, îmbrăcată în trening.

*

După ce murise Tamaki, Aomame îşi dăduse demisia de la firma la care lucra, părăsise căminul în care locuise până atunci şi se mutase într-un apartament cu două camere din Jiyugaoka. Nu era o locuinţă tocmai spaţioasă, dar arăta aerisită. Era echipată cu tot ce îi trebuia pentru gătit, dar cu un minimum necesar de mobilă. Aomame avea puţine lucruri. îi plăcea să citească, dar, cum termina o carte, o şi vindea Ia anticariat. îi plăcea şi muzica, dar nu colecţiona discuri. Nu suporta să vadă că se adună lucruri în casă, orice ar fi fost ele. Se simţea vinovată de fiecare dată când îşi cumpăra ceva. Se gândea că, *de fapt, nu are nevoie de aşa ceva.* Când vedea în dulap hainele şi pantofii frumos ordonate, avea o strângere de inimă şi i se punea un nod în gât. în mod paradoxal, priveliştea aceea care insufla libertate şi bogăţie îi amintea de copilăria ei săracă şi plină de constrângeri.

De multe ori se întreba ce anume înseamnă să fii liber. Oare reuşeşti să scapi dintr-o cuşcă doar ca să ajungi în alta şi mai mare?

Doamna din Azabu o recompensase după ce le făcuse de petrecanie acelor bărbaţi. în ambele dăţi, Aomame găsise într-o căsuţă poştală câte un teanc de bani înfăşurat bine în hârtie, pe care nu era trecut nici destinatarul, nici expeditorul. Primise de la Tamaru cheia de la căsuţa

poştală, o golise, apoi returnase cheia. Luase pachetele fără măcar să le verifice conţinutul şi le aruncase nedeschise în seiful de Ia bancă. Acum zăceau acolo ca două cărămizi.

Aomame nici măcar nu-şi cheltuia tot salariul şi îşi pusese şi bani deoparte, drept pentru care nu avea deloc nevoie de acea recompensă. Asta îi şi spusese Doamnei prima dată când o plătise.

— Este doar de formă, îi explicase Doamna cu o voce scăzută şi liniştită. Ia-o ca pe o simplă convenţie. Dar trebuie neapărat să îi primeşti. Dacă nu ai nevoie de ei, nu îi folosi. Dacă nici aşa nu îţi convine, poţi foarte bine să îi donezi anonim unei organizaţii. Eşti liberă să faci ce vrei cu ei. Dar dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat, deocamdată n-ar fi rău să-i pui bine undeva, fără să te atingi de ei.

— Dar eu aş prefera să nu primesc bani pentru aşa ceva.

— Te înţeleg. Dar mulţumită faptului că *îi înlături* pe aceşti neisprăviţi, nu se mai ajunge nici la acţiuni de divorţ, nu se mai iscă nici răfuieli legate de tutelă. Şi nici femeile nu mai trăiesc cu teama că soţul poate oricând să vină şi să le desfigureze în bătaie. încasează şi asigurarea de viaţă, şi pensia de urmaş. Consideră banii pe care îi primeşti drept un semn de recunoştinţă din partea lor. Tu ai făcut lucrul corect, fără dubiu. Dar nu trebuie să fie un act nerecompensat. Ştii de ce?

— Nu, recunoscuse Aomame cinstit.

— Pentru că tu nu eşti nici înger, nici Dumnezeu. Ştiu că acţiunile tale se trag din sentimente pure şi de aceea înţeleg când spui că nu vrei să primeşti bani. Dar sentimentele adevărate şi pure sunt, în sine, periculoase. E ceva cu adevărat ieşit din comun ca un om făcut din carne şi oase să trăiască având aşa ceva în suflet. Aşa că tu trebuie să le iei şi să le ţii fixate bine de pământ, ca un balon ancorat la sol. Pentru asta sunt. Doar pentru că e lucrul corect, iar sentimentele sunt pure, nu înseamnă că poţi să faci orice. înţelegi?

După câteva clipe de gândire, Aomame încuviinţase.

— Nu înţeleg foarte bine, dar deocamdată am să fac aşa cum spuneţi dumneavoastră.

Doamna zâmbise şi luase o gură de ceai.

— Să nu-i depui în cont. Dacă ţi-i găseşte fiscul, s-ar putea să-şi pună întrebări. Ia-i aşa cum sunt şi pune-i într-un seif la bancă. S-ar putea să-ţi fie de folos cândva.

— Aşa am să fac, răspunsese Aomame.

*

întoarsă de la club, Aomame tocmai îşi pregătea masa, când sună telefonul.

— Aomame? se auzi o voce uşor răguşită de femeie. Era Ayumi.

Cu receptorul la ureche, Aomame micşoră flacăra de la aragaz.

— Cum merge treaba de polițist?

— Dau amenzi de parcare una după alta şi îmi atrag ura întregii lumi. Muncesc cu spor, fără picior de bărbat prin preajmă.

— Foarte bine.

— Auzi, tu ce faci acum?

— îmi pregătesc cina.

— Poimâine eşti liberă, pe seară?

— Da, dar să ştii că n-am de gând să repet figura de data trecută. Deocamdată iau o pauză.

— Da, la capitolul ăsta şi eu mai stau liniştită un timp. Dar mă gândeam că nu te-am mai văzut de ceva vreme şi că n-ar fi rău să ne întâlnim şi să mai stăm de vorbă.

Aomame se gândi puțin la propunerea ei, dar nu putu să se hotărască pe loc.

— Uite, acum sunt un pic ocupată, zise ea. Am ceva pe foc. Poți să mă suni peste vreo jumătate de oră?

— Bine, te sun peste o jumătate de oră.

Aomame închise telefonul şi termină de călit legumele. îşi făcu apoi o supă miso cu germeni de soia şi le mâncă împreună cu orez brun. Bău doar o jumătate de cutie de bere, iar restul îl vărsă în chiuvetă. Spălă vasele şi, când se aşeză pe canapea să-şi tragă sufletul, sună din nou Ayumi.

— Mi-ar plăcea dacă se poate să luăm masa împreună, îi zise aceasta. Mă plictisesc să mănânc mereu singură.

— Mereu mănânci singură?

— Eu stau într-un cămin şi ne adunăm cu toții la masă în cantină. însă uneori am chef să mănânc ceva bun în tihnă. De preferat, într-un loc mai şic. Dar nu vreau să mă duc singură, înțelegi asta, nu?

— Sigur că da.

— Numai că nu am pe nimeni cu care să pot merge. Nici bărbat, nici femeie. Toți sunt genul care se duc mai degrabă prin cârciumi. Dar mă gândeam că ai putea veni tu cu mine, dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează. în regulă, să mergem să mâncăm într-un loc mai şic. Nici eu n-am mai făcut asta de ceva vreme.

— Serios? Mă bucur enorm!

— Deci rămâne pe poimâine?

— Da, pentru că în ziua următoare sunt liberă. Ştii vreun restaurant bun?

Aomame propuse un restaurant cu mâncare franţuzească din Nogizaka. Când îi auzi numele, lui Ayumi i se tăie răsuflarea.

— Dar nu e un restaurant extraordinar de cunoscut? E îngrozitor de scump şi am citit într-o revistă că durează două luni să prinzi o rezervare. La salariul meu nu prea îmi permit.

— Stai liniştită. Patronul vine la clubul meu şi fac cu el antrenament în particular. îi mai dau şi unele sfaturi legate de valorile nutriţionale pentru mâncarea din meniu. Dacă îl rog eu, ne poate da o masă şi ne face şi o reducere serioasă. Doar că e posibil să nu fie o masă prea bună.

— Poate să ne pună şi în dulap, că pe mine nu mă deranjează.

— Atunci, găteşte-te frumos! îi zise Aomame.

După ce închise telefonul, Aomame realiză cu surprindere că avea o simpatie naturală faţă de poliţista aceea tânără. Era prima dată când simţea asta faţă de cineva de la moartea lui Tamaki. Sigur, nu se compara cu ce simţise odinioară faţă de Tamaki, dar trecuse foarte multă vreme de când luase masa împreună cu cineva sau de când avusese chef de aşa ceva. Şi, colac peste pupăză, persoana respectivă era poliţistă. Aomame oftă. Ce lume bizară!

*

Aomame purta o rochie gri-albastră cu mânecă scurtă, un cardigan alb, micuţ şi pantofi cu toc Ferragamo. îşi pusese cercei şi o brăţărică de aur. Lăsase acasă geanta obişnuită (şi dăltiţa, evident) şi luase, în schimb, o poşetă La Bagagerie. Ayumi era îmbrăcată cu un tricou maro decoltat, o jachetă neagră şi simplă Comme des Gargons, o fustă conică cu imprimeu floral, aceeaşi geantă Gucci de data trecută, cerceluşi cu perlă şi avea în picioare o pereche de pantofi maro, cu talpă joasă. Arăta mult mai drăguţă şi mai stilată decât înainte. Şi deloc a poliţistă.

Cele două se întâlniseră la bar, băuseră un cocteil *mimosa,* apoi fuseseră conduse la masă. Masa nu era rea deloc. între timp, apăru şi patronul, care schimbă câteva cuvinte cu Aomame şi le spuse că vinul e din partea casei.

— îmi pare rău, dar este o sticlă deja deschisă, din care s-a consumat doar pentru o degustare. Am înlocuit-o cu alta ieri, pentru că am primit o plângere legată de gustul vinului, deşi de fapt nu e nimic în neregulă

la ea. Persoana respectivă era un politician faimos, care trece drept un *connaisseur* în cercul său, dar care, de fapt, nu prea are habar de vinuri. Se plânge doar ca să dea bine în fața altora şi spune că i-am adus un vin de Burgundia cam înțepător. Fiind cine e, noi îi spunem: „Aveți dreptate. E posibil să fi prins un gust uşor înțepător. Probabil nu a fost depozitat corect de către importator. Vă aduc imediat altă sticlă. Dar trebuie să vă spun că sunteți un adevărat cunoscător. Vă pricepeți foarte bine" şi i se aduce altă sticlă, ca să nu se supere. în fine, nu pot s-o spun în gura mare, dar şi nota de plată i se umflă pe măsură. El oricum plăteşte din contul de protocol. Dar să ştiți că, orice s-ar întâmpla, la noi în restaurant nu dăm altor clienți un lucru odată ce ne-a fost returnat. Fireşte.

— Dar pe noi nu ne deranjează.

Patronul le făcu cu ochiul.

— Sigur nu vă deranjează?

— Sigur că nu! răspunse Aomame.

— Deloc, adăugă Ayumi.

— Domnişoara aceasta frumoasă să fie sora mai mică? o întrebă patronul pe Aomame.

— Aşa pare? întrebă şi Aomame.

— Nu semănați Ia chip, dar aveți acelaşi aer.

— Suntem prietene. E polițistă.

— Serios?

Patronul o privi pe Ayumi cu o expresie incredulă.

— Polițistă care patrulează pe străzi, cu pistolul la brâu?

— N-am împuşcat încă pe nimeni, zise Ayumi.

— Sper că n-am zis ceva ce nu se cuvine.

Ayumi clătină din cap.

— Absolut nimic.

Patronul zâmbi şi îşi împreună mâinile în dreptul pieptului.

— Este un renumit vin de Burgundia, pe care l-aş recomanda cu încredere oricui. Dintr-o podgorie cu tradiție, un an bun şi care altfel ar costa zeci de mii de yeni.

Chelnerul veni şi le turnă în pahare. Aomame şi Ayumi ciocniră. Paharele se atinseră uşor, cu un clinchet ca de clopoțel venit de departe, din rai.

— E cel mai bun vin pe care l-am băut în viața mea, declară Ayumi mijindu-şi ochii, după ce gustă o gură. Cine şi ce ar putea să-i reproşeze?

— Pentru orice lucru există cineva care să-i găsească un cusur, spuse Aomame.

Mai departe, cele două cercetară meniul în amănunt. Ayumi îl citi de două ori din scoarță în scoarță, cu o privire ascuțită de avocat priceput care parcurge un contract important. Să nu scape din vedere ceva esențial, să nu existe vreo portiță de scăpare inteligent ascunsă. Evaluă în minte termenii şi condițiile şi reflectă asupra posibilelor consecințe. Puse atent în balanță pierderile şi câştigurile. Aomame o privi în tot acest timp cu interes de pe partea cealaltă a mesei.

— Te-ai hotărât? o întrebă Aomame.

— în mare.

— Deci ce îți iei?

— Supă de midii, salată de trei feluri de ceapă şi creier de vițel de Iwate călit în vin de Bordeaux. Tu?

— Supă de linte, legume de primăvară înăbuşite şi peşte-un- dițar fript în hârtie, cu mămăligă. Nu prea merge cu vin roşu, dar nu mă plâng, având în vedere că e din partea casei.

— Putem să gustăm una de la alta?

— Sigur că da, zise Aomame. Şi uite, am putea să luăm împreună ca aperitiv un *fritto* de creveți.

— Super!

— Dacă ne-am hotărât, ar fi bine să închidem meniurile, că altfel nu mai vine chelnerul niciodată.

— Aşa e, zise Ayumi închizând nehotărâtă meniul şi punân- du-1 la loc pe masă.

Chelnerul apăru imediat şi luă comanda.

— De fiecare dată după ce termin de dat comanda la restaurant, am senzația că nu am cerut ce trebuia, zise Ayumi după ce dispăru chelnerul. Tu nu?

— Chiar dacă dai comanda greşită, e vorba doar de mâncare. Comparativ cu greşelile pe care le face un om în viață, nu e cine ştie ce scofală.

— Sigur că nu, răspunse Ayumi. Dar pentru mine e important. Aşa a fost încă din copilărie. Absolut mereu după ce dau comanda, regret. „Ar fi trebuit să-mi iau nişte creveți pane, nu chiftele cu sos." Tu dintotdeauna ai fost aşa calmă şi senină?

— în casa în care am crescut eu, din diverse motive, nu a existat obiceiul de a lua masa în oraş. Deloc. Nu-mi amintesc să fi călcat vreodată într-un restaurant şi, până m-am făcut destul de mare, n-am ştiut ce înseamnă să te uiți într-un meniu, să alegi ce îți place şi să

comanzi. Zi după zi, am mâncat cuminte ce mi s-a pus în față. Că nu era bun, că era insuficient, că nu-mi plăcea, nu-mi permiteam să mă vait. Chiar şi acum, sinceră să fiu, mă mulțumesc cu orice.

— Aşa, deci. Nu ştiu eu care a fost situația la tine, dar n-aş fi zis. Tu laşi impresia că eşti obişnuită cu locuri de genul ăsta de mic copil.

Tamaki fusese cea care o inițiase pe Aomame în toate aceste lucruri. Cum să se poarte într-un restaurant de lux, cum să aleagă mâncarea astfel încât să nu se facă de râs, cum să comande vinul, cum să ceară desertul, cum să interacționeze cu chelnerul, cum să folosească tacâmurile, toate aceste lucruri le învățase în amănunt de la Tamaki. La fel şi cum să-şi aleagă hainele, să-şi potrivească accesoriile sau să se machieze. Totul era o descoperire nouă pentru Aomame. Tamaki crescuse într-o familie înstărită dintr-o zonă rezidențială din Tokio, iar mama ei era o persoană foarte prezentă în societate şi era foarte strictă când venea vorba de haine şi bune maniere. De aceea Tamaki era deja deprinsă cu aceste lucruri încă din liceu. Putea să intre fără ezitare în locurile frecventate de adulți. Aomame îşi însuşise cu aviditate de la ea acest *know-how*. Dacă n-ar fi dat de un profesor atât de bun, viața ei ar fi arătat cu totul altfel. Uneori, Aomame avea senzația că Tamaki încă mai trăieşte, ascunsă înlăuntrul ei.

La început, Ayumi păru un pic încordată, dar se mai relaxă pe măsură ce bea vin.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu-mi răspunde. Dar eu vreau totuşi să te întreb. Nu te superi, nu?

— Nu mă supăr.

— Dacă te întreb ceva ciudat, să ştii că n-o fac cu rea intenţie. Te rog să înţelegi asta. Pur şi simplu sunt foarte curioasă. Deşi e adevărat că uneori lumea se enervează rău din cauza asta.

— Stai liniştită, că nu mă enervez.

— Sigur? Fiindcă toată lumea zice la fel şi tot se enervează.

— Eu sunt un caz special. Aşa că nu-ţi face probleme.

— Ţi-a făcut vreun bărbat ceva când erai mică?

Aomame clătină din cap.

— Nu. De ce?

— Era doar o întrebare. Mă bucur că nu, zise Ayumi şi schimbă subiectul. Ai avut vreodată un prieten? Adică o relaţie mai serioasă.

-Nu.

— Nici unul?

— Nici măcar unul, răspunse Aomame şi continuă după câteva clipe de ezitare. Sinceră să fiu, până la douăzeci şi şase de ani am fost virgină.

Ayumi rămase fără cuvinte. Lăsă furculiţa şi cuţitul, se şterse la gură cu şerveţelul şi o privi îndelung pe Aomame, mijindu-şi ochii.

— O tipă aşa mişto ca tine? Nu-mi vine să cred!

— Era un subiect care nu mă interesa absolut deloc.

— Adică nu te interesau bărbaţii?

— Există un singur om care mi-a plăcut. M-am îndrăgostit de el când aveam zece ani şi l-am ţinut de mână.

— Te-ai îndrăgostit de un băiat când aveai zece ani. Şi asta e tot?

— Asta e tot.

Ayumi luă furculiţa şi cuţitul şi tăie un crevete în bucăţele mici, pierdută în gânduri.

— Şi acum unde e băiatul respectiv şi ce face?

Aomame clătină din cap.

— Nu ştiu. Am fost colegi de şcoală în clasa a treia şi a patra în Ichikawa, în Chiba, dar eu m-am transferat în Tokio într-a cincea şi de atunci nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit de el.

l ot ce ştiu despre el este că, dacă e în viaţă, are acum douăzeci ■ji nouă de ani. Probabil face treizeci în toamnă.

— Vrei să spui că până acum nici nu te-ai interesat unde e şi cu ce se ocupă? Nu cred că ar fi greu să afli.

Aomame scutură hotărât din cap.

— Nu am vrut să-l caut.

— Ce ciudat! Dacă aş fi în locul tău, eu, una, aş face tot posibilul să dau de el. Mai ales dacă îţi place atât de mult, ar trebui să-l găseşti şi să-i spui verde în faţă că-1 iubeşti.

— Nu vreau să fac aşa ceva. Ce sper eu e să îl întâlnesc din întâmplare într-o bună zi. Să trecem unul pe lângă altul pe stradă sau să ne urcăm în acelaşi autobuz.

— O întâlnire predestinată.

— Cam aşa ceva, zise Aomame şi luă o gură de vin. Şi atunci am să-i mărturisesc totul. In toată viaţa mea nu te-am iubit decât pe tine, asta am să-i spun.

— Sigur că e foarte romantic, zise Ayumi exasperată, dar probabilitatea reală de a te întâlni cu el e extrem de scăzută. In plus, nu l-ai mai văzut de douăzeci de ani şi poate s-a schimbat mult la faţă. Poate nici nu l-ai recunoaşte dacă ai trece pe lângă el pe stradă.

Aomame clătină din cap.

— Oricât s-ar fi schimbat, l-aş recunoaşte dintr-o privire. Fără greş.

— Aşa deci.

-Da.

— Aşadar, tu eşti convinsă că o să-l întâlneşti întâmplător, drept pentru care stai şi aştepţi.

— De-asta şi merg mereu pe stradă fără să-mi slăbesc o clipă atenţia.

— Ce chestie, zise Ayumi. Dar, oricât de mult l-a] iubi pe el, nu te deranjează să te culci cu alţi bărbaţi. Adică după ce ai împlinit douăzeci şi şase de ani.

Aomame se gândi puţin, apoi zise:

— Acelea sunt lucruri care trec pe lângă mine. Nu rămâne nimic în urma lor.

O vreme se aşternu liniştea, timp în care cele două se concentrară asupra mâncării. Un pic mai târziu, Ayumi sparse tăcerea:

— îţi pun o întrebare cam indiscretă, dar ai păţit ceva la douăzeci şi şase de ani?

Aomame încuviinţă.

— Da, am păţit ceva care m-a schimbat definitiv. Scuză-mă, dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— E absolut în regulă. Dar nu te supăr că te tot descos, nu?

— Deloc.

Sosi supa şi cele două o mâncară în tăcere. Lăsară o vreme

conversația deoparte. O reluară abia după ce puseră jos lingurile şi chelnerul strânse farfuriile.

— Dar nu ți-e teamă?

— De ce anume?

— Că poate n-o să-l mai întâlneşti niciodată. Sigur că pe lumea asta există şi întâlniri întâmplătoare şi m-aş bucura să iasă aşa. Zău, chiar sper să se întâmple asta. Dar, realist vorbind, e destul de mare posibilitatea ca totul să se termine fără să vă revedeți vreodată. Poate că e căsătorit şi are vreo doi copii. Nu? Şi dacă aşa stau lucrurile, tu nu poți să-ți trăieşti singură'restul zilelor. Fără să fii alături de singurul om pe care îl iubeşti pe lumea asta. Nu ți se face teamă dacă iei lucrurile aşa?

Aomame privi vinul roşu din pahar.

— Ba poate că da. Dar cel puțin iubesc pe cineva.

— Chiar dacă el pOate nu te iubeşte?

— Dacă reuşeşti să iubeşti pe cineva din tot sufletul, chiar şi un singur om, atunci nu eşti total pierdut. Chiar dacă nu poți fi împreună cu el.

Ayumi căzu o vreme pe gânduri. Chelnerul veni şi le umplu la loc paharele cu vin. Aomame luă o gură şi îi dădu dreptate lui Ayumi. Cine putea să aibă ceva de obiectat la acest vin?

— Aomame, eşti extraordinară! Ce filozofic vezi lucrurile!

— Nu le văd filozofic. Pur şi simplu aşa gândesc.

— Şi eu am iubit pe cineva, mărturisi Ayumi. Cel cu care m-am culcat prima oară, imediat după ce am terminat liceul. Era cu trei ani mai mare. Dar el şi-a găsit imediat pe altcineva. Am fost destul de distrusă, să ştii. M-am împăcat deja cu toată povestea, dar încă nu mi-am revenit complet din toată devastarea aceea. Un fraier care mă mai şi înşela. Numai gura era de el. Dar indiferent de cum era, mie îmi plăcea de el.

Aomame încuviință. Ayumi luă paharul de vin în mână şi bău o gură.

— Mă mai sună din când în când şi mă întreabă dacă nu vreau să ne vedem. Evident, vrea doar să se culce cu mine. Asta mi-e clar, aşa că nu mă văd cu el. Dacă încep să-l văd, iar am de tras dup-aia. Dar ştii, înțeleg eu cu mintea, dar corpul tot reacționează. Mă trec toți fiorii la gândul că m-ar lua în brațe. Şi când se adună prea mult, simt nevoia să-mi mai dau frâu liber. înțelegi cum e, nu?

— înțeleg.

— Chiar e un neisprăvit. închis la minte şi nici măcar prea bun la pat. Dar măcar nu îi e teamă de mine şi, cel puţin cât suntem împreună, mă tratează frumos.

— Cu asta n-ai ce-i face, zise Aomame. El e cel care dă buzna neinvitat. Nu e ca şi cum ai alege o mâncare din meniu.

— E ca atunci când greşeşti comanda şi apoi regreţi.

Amândouă izbucniră în râs.

— Dar ştii, zise Aomame, că e vorba de meniu, de bărbaţi sau de altceva, avem senzaţia că noi suntem cele care fac alegerea, când, de fapt, nu alegem nimic. Poate că totul a fost decis de la bun început, iar noi doar părem că alegem. Poate că liberul arbitru nu este decât o ipoteză. Aşa văd eu lucrurile uneori.

— Dacă e pe aşa, atunci viaţa e cam sumbră.

— Mai ştii?

— Dar dacă iubeşti pe cineva din suflet, oricât de groaznic ar fi acel om şi chiar dacă el nu te iubeşte pe tine, măcar viaţa nu mai e un iad. Oricât de sumbră ar fi ea.

— Aşa e.

— Dar ştii ce cred eu? zise Ayumi. Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e şi lipsită de bunătate.

— Probabil. Dar nu putem s-o schimbăm cu alta.

— Nu, fiindcă a expirat termenul de returnare.

— Şi am aruncat şi chitanţa.

— Exact.

— Dar n-are nimic. Că se sfârşeşte şi lumea asta cât ai clipi.

— Sună bine!

— Şi atunci va să vie împărăţia.

— De-abiâ aştept! exclamă Ayumi.

♦

Cele două mâncară desertul, băură câte un espresso şi împăr- ţiră în două nota de plată, care era surprinzător de mică. Apoi se opriră la un bar din apropiere şi îşi comandară câte un cocteil.

— Auzi, tipul ăla nu e cumva cum îţi place ţie?

Aomame îşi întoarse privirea către el. Un bărbat înalt, între două vârste, stătea singur la capătul tejghelei şi bea un Martini. Era genul de licean sportiv cu note bune, care îmbătrânise exact aşa cum era. Avea părul mai rar, dar un chip tânăr.

— Poate că da, dar azi nu-mi arde de bărbaţi, zise Aomame pe un ton categoric. Şi oricum, suntem într-un bar de lux.

— Ştiu. Dar m-am gândit să-ţi zic totuşi.

— Rămâne pe data viitoare.

Ayumi se uită la ea.

— Adică mai vii cu mine? în căutare de bărbaţi, vreau să spun.

— Vin, zise Aomame. Mergem împreună.

— Ce bine! Când sunt cu tine, am senzaţia că pot să fac orice.

Aomame avea în faţă un Daiquiri, iar Ayumi bea un Tom Collins.

— Apropo, când am vorbit la telefon, mi-ai zis că noi două ne-am jucat de-a lesbienele, zise Aomame. Ce anume am făcut?

— A, da. N-am făcut cine ştie ce. Ne-am prostit un pic, ca să mai încingem spiritele. Nu-ţi mai aminteşti chiar nimic? Că erai foarte luată de val.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Absolut nimic.

— Păi ne-am mângâiat un pic pe sâni, dezbrăcate, ne-am sărutat acolo, jos...

— *Ne-am sărutat acolo, jos*? izbucni Aomame şi se uită apoi panicată în jur, deoarece vocea ei răsunase mai tare decât trebuia în barul liniştit. Din fericire, nimeni nu părea să fi auzit ce spusese.

— Doar ne-am prefăcut. Nu ne-am folosit şi limba.

— Măi, să fie! oftă Aomame, apăsându-şi tâmplele cu degetele. Ce naiba a fost în capul meu?

— îmi pare rău, se scuză Ayumi.

— Nu-i nimic, nu-ţi face probleme. E vina mea, că m-am îmbătat în halul ăla.

— Dar să ştii că arăţi foarte bine *acolo, jos.* E frumoasă şi zici că e nou-nouţă.

— Păi e ca şi nouă.

— O foloseşti rar?

Aomame încuviință.

— Da. Auzi, tu cumva ai porniri de lesbiană?

Ayumi clătină din cap.

— E prima dată când am făcut aşa ceva. Pe cuvânt. Eram şi eu destul de beată şi am zis că, fiind vorba de tine, n-ar fi rău să încerc. Dacă tot era doar prosteală, de ce să nu mă distrez un pic. Tu?

— Nici eu n-am astfel de înclinații. O singură dată am făcut ceva de genul ăsta în liceu, cu o prietenă bună. Nu aveam intenția asta, dar pur şi simplu acolo s-a ajuns.

— Se mai întâmplă. Şi cum a fost, ți-a plăcut?

— Da, mi-a plăcut, răspunse Aomame sincer. Dar s-a întâmplat o singură dată. Nu mi s-a părut în regulă, aşa că a doua oară n-am mai făcut-o.

— Nu ți se pare în regulă să fii lesbiană?

— Nu, nu mi se pare imoral sau mai ştiu eu ce dacă eşti lesbiană. Nu am vrut să ajung la o astfel de relație cu *persoana respectivă.* Nu voiam să transform prietenia noastră în ceva carnal.

— Aha, făcu Ayumi. Auzi, dacă nu te deranjează, pot să rămân la tine peste noapte? Nu vreau să mă întorc la cămin. Odată ajunsă acolo, s-ar nărui într-o clipită toată atmosfera asta atât de elegantă.

Aomame luă ultima gură de Daiquiri şi puse paharul pe tejghea.

— Poți să rămâi la mine, dar fără prostii, ne-am înțeles?

— Sigur. Nici nu era vorba de aşa ceva. Doar voiam să mai stau puțin cu tine. Poți să mă culci unde vrei, că eu pot să dorm pe jos, oriunde. Iar mâine sunt liberă, aşa că n-am nici o grabă de dimineață.

*

Cele două luară metroul până la Jiyugaoka şi ajunseră acasă la Aomame un pic înainte de ora unsprezece. Amândouă erau plăcut amețite de băutură şi somnoroase. Aomame întinse canapeaua şi îi împrumută lui Ayumi o pijama.

— Pot să dorm puțin cu tine în pat? Vreau să mă lipesc un pic de tine. Fără prostii, îți promit, zise Ayumi.

— Bine.

O femeie care a ucis trei bărbați, în pat cu o polițistă în serviciu activ, se minună Aomame. Tare bizară mai e lumea asta.

Ayumi se strecură în pat şi îşi petrecu brațele în jurul lui Aomame, împungând-o cu sânii ei zdraveni. Respirația ei mirosea a alcool amestecat cu pastă de dinți.

— Auzi, nu ți se pare că am sânii prea mari?

— Nici vorbă. Au o formă foarte frumoasă.

— Dar sânii mari te fac să pari proastă, nu? Când alerg se leagănă de colo-colo şi mi-e şi ruşine să întind la uscat un sutien care arată ca două castroane de salată.

— însă bărbaţilor le plac.

— Şi am şi sfârcurile prea mari.

Ayumi îşi descheie câţiva nasturi de la bluza de pijama, scoase un sân şi îi arătă sfârcul lui Aomame.

— Uite cât de mare e! Nu arată ciudat?

Aomame îl privi. Mic nu era, dar nici nu i se părea exagerat de mare. Era puţin mai mare decât sfârcurile lui Tamaki.

— Foarte drăguţ. Ţi-a zis cineva că sunt prea mari?

— Da, un tip. A zis că n-a mai văzut nişte sfârcuri atât de mari.

— înseamnă că nu văzuse el prea multe la viaţa lui. Arată normal. Ale mele sunt prea mici.

— Mie îmi plac sânii tăi. Au o formă delicată şi îţi dau un aer inteligent.

— Dar de unde! Sunt prea mici şi inegali. Mereu am probleme când îmi cumpăr sutiene, pentru că am cupe diferite la stângul şi la dreptul.

— A, da? Vezi, toţi avem lucruri care ne frământă.

— întocmai, conchise Aomame. Gata, la culcare!

Ayumi întinse o mână şi încercă să-şi strecoare degetele în pijamaua lui Aomame. Aomame i-o prinse şi o opri.

— Nu! Nu mi-ai promis că fără prostii?

— Scuze, zise Ayumi şi îşi retrase mâna. Aşa e, ţi-am promis. M-am îmbătat, e clar. Dar să ştii că eu sunt moartă după tine. Ca o elevă de liceu.

Aomame nu zise nimic.

— Ce ai mai important, tu păstrezi în inima ta, special pentru el, îi şopti Ayumi. Te invidiez. Că ai pe cineva pentru care să faci asta.

Aşa o fi, se gândi Aomame. Dar oare care e acel lucru?

— Gata, culcă-te! îi zise Aomame. Te ţin în braţe până adormi.

— Mersi. Şi zău, scuză-mă că te deranjez!

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Nu mă deranjezi cu nimic. Aomame simţea sub braţ respiraţia caldă a lui Ayumi. Un câine lătra în depărtare, iar o fereastră se închise cu zgomot. în tot acest timp, Aomame o mângâie neîncetat pe păr.

*

Aomame se dădu jos din pat, lăsând-o pe Ayumi să doarmă. Se pare că în noaptea aceea era nevoită să doarmă pe canapea. Scoase o sticlă de apă din frigider şi bău două pahare. Ieşi apoi pe balcon, se aşeză pe un scaun de aluminiu şi privi oraşul. Era
o noapte liniştită de primăvară. Dinspre străzile din depărtare se auzea un vuiet artificial de mare, purtat de vânt. Trecuse de miezul nopții şi lumina neoanelor mai slăbise.

*

Pe Ayumi o simpatizez, asta e sigur. Vreau să am grijă de ea. După ce ai murit, Tamaki, multă vreme am trăit cu hotărârea de a nu mai avea o relație strânsă cu nimeni. Nu mi-am dorit niciodată o prietenă nouă. Dar, nu ştiu de ce, față de Ayumi pot să-mi deschid sufletul cu uşurință. Până la un anumit punct, pot chiar să-i mărturisesc sincer ce simt. însă, evident, ea e cu totul altfel decât tine, vorbi Aomame cu acea Tamaki pe care o purta

înlăuntrul ei. Tu eşti o persoană cu totul aparte. Cu tine am crescut. Nu te poţi compara cu nimeni altcineva.

Aomame îşi dădu capul pe spate şi se uită la cer. Privea bolta cerească şi gândurile îi cutreierau prin amintiri îndepărtate. Timpul petrecut alături de Tamaki, lucrurile pe care şi le spuneau. Şi cum se mângâiaseră una pe cealaltă... Insă, la un moment dat, Aomame observă că cerul arăta un pic altfel ca de obicei. Ceva era diferit. Senzaţia aceea stranie era destul de vagă, dar de netăgăduit.

Trecu ceva timp până realiză ce anume se schimbase. Şi chiar după ce îşi dădu seama, trebui să se lupte mult să înghită acel fapt. Mintea ei nu putea să accepte ce îi vedeau ochii.

Pe cer erau două luni. Una mai mică şi una mai mare. Stăteau sus, în înaltul cerului, una lângă alta. Cea mare era luna pe care
o ştia dintotdeauna. Galbenă, aproape plină. însă lângă ea mai era una. O lună cu o formă ciudată. Diformă şi verde, de parcă era acoperită cu un strat subţire de muşchi. Asta se înfăţişa în câmpul ei vizual.

Aomame privi îndelung lunile, mijindu-şi ochii. Apoi închise ochii, lăsă să treacă un timp, respiră adânc şi îi deschise din nou, aşteptându-se ca totul să fi revenit la normal şi pe cer să fie o singură lună. însă nimic nu se schimbase. Nu era o iluzie provocată de lumină şi nici nu îi jucau feste ochii. Fără dubiu şi fără s-o înşele ochii, pe cer erau două luni. Una galbenă, una verde.

Aomame se gândi s-o trezească pe Ayumi şi s-o întrebe dacă pe cer chiar sunt două luni. însă se răzgândi. Poate că Ayumi i-ar fi spus: „Păi, normal! De anul trecut avem două luni". Sau: „Ce tot zici, Aomame? Nu se vede decât o lună. Ai păţit ceva la ochi?" Oricare ar fi fost răspunsul, nu-i rezolva cu nimic problema. Doar o complica şi mai mult.

Aomame îşi acoperi cu mâinile jumătatea de jos a feţei, continuând să privească fix lunile. Ceva se întâmplă, asta e clar, îşi spuse ea, simţind cum îi creşte pulsul. S-a întâmplat ceva ori cu lumea, ori cu mine. Una din două. E o problemă la borcan, sau la capac?

Se întoarse înăuntru, încuie uşa de la balcon şi trase draperiile. Scoase din dulap o sticlă de coniac şi îşi turnă în pahar. Ayumi dormea liniştită în pat. Aomame sorbi coniacul privind-o. Stătea cu coatele sprijinite pe masa de bucătărie şi se străduia să nu se gândească la ce era în spatele draperiei.

Mai ştii, îşi zise ea, poate chiar se sfârşeşte lumea.

„Şi va să vie împărăţia", murmură ea.

„De-abia aştept", răspunse cineva.

Capitolul 16
Mă bucur dacă-ţi place

Tengo refăcuse *Crisalida de aer în* zile de muncă asiduă, dar după ce îi predă manuscrisul lui Komatsu, avu parte de o perioadă plină de calm şi pace. De trei ori pe săptămână ţinea cursuri la şcoala pregătitoare şi vineria se întâlnea cu iubita. în restul timpului se ocupa de casă, se plimba sau scria. Astfel trecu aprilie. Cireşii se scuturaseră, dar înmugureau şi înfloreau magnoliile. Anotimpul înainta treptat. Zilele se scurgeau regulat, lin şi fără surprize. Era întocmai traiul pe care şi-l dorea Tengo - săptămânile să curgă firesc una după alta, fără întrerupere.

Se petrecuse însă o schimbare. O schimbare bună. Când scria, observă că se năştea în el un nou izvor. Era doar un mic susur printre pietre, din care nu ţâşnea multă apă. Dar chiar aşa, mic, curgea constant. Tengo nu se grăbea şi nu se impacienta. Aştepta i-a apa să se acumuleze între maluri, apoi o prindea în palme şi nu-i rămânea decât să se aşeze la birou şi s-o transforme în fraze, l'ovestea pe care o scria înainta astfel de Ia sine.

Munca susţinută şi concentrată la *Crisalida de aer* dislocase stâncile care blocaseră izvorul. Tengo nu înţelegea motivul pentru rare se întâmplase acest lucru, dar avea certitudinea că undeva lusese înlăturat un capac greu. îşi simţea trupul mai uşor, de parcă ieşise dintr-o văgăună şi acum îşi putea întinde în voie mâinile şi picioarele. Probabil *Crisalida de aer* stimulase ceva ce lusese ascuns înăuntrul lui.

în plus, simţea că în el se născuse în sfârşit ambiţia. Nu trăise niciodată sentimentul acesta. I se spusese şi la liceu, şi la facultate de către antrenorul de judo şi de către colegii mai mari. „Ai calităţi, ai forţă şi te antrenezi mult. Dar n-ai ambiţie." într-adevăr, aşa era. Nu simţea că vrea să câştige cu orice preţ. De aceea ajungea până în semifinale sau chiar în finale, dar cel mai adesea pierdea repede în meciul decisiv. Şi nu era vorba numai de judo. Tengo avea această tendinţă în general. Era prea indiferent, nu încerca deloc să lupte. La fel făcea şi cu romanele. Scria lucruri destul de interesante şi formula fraze nu tocmai rele. Dar îi lipsea forţa de a captiva complet mintea cititorului. După ce le citeai, rămâneai cu gustul nesatisfăcător că lipseşte ceva din ele. De aceea ajungea mereu în selecţia finală, dar nu câştiga premiul literar. Era exact ce-i spunea Komatsu.

Simţise totuşi un anume regret după ce terminase lucrul la *Crisalida de aer*. Cât refăcuse romanul, muncise complet absorbit, fără să se

gândească la nimic altceva. Apoi, după ce îi dăduse manuscrisul lui Komatsu, fusese asaltat de un sentiment acut de neputință. După ce acesta se domolise, în el începuse să urce furia. Era o furie îndreptată către el însuşi. Am împrumutat povestea altcuiva şi am rescris-o ca un şarlatan. Am lucrat la ea cu mai multă pasiune decât la propriile mele romane. Gândin- du-se la acestea, Tengo se ruşină. Un scriitor adevărat găseşte poveştile ascunse în el şi le pune în cuvinte potrivite. Eşti vai de tine. Dacă-ți pui mintea poți şi tu să faci asta. Nu?

Trebuia să-şi dovedească lui însuşi că poate.

Aruncă cu hotărâre manuscrisul la care lucrase până atunci şi începu de la zero o poveste complet nouă. Cu ochii închişi, ascultă vreme îndelungată cum picura izvorul din el. în curând, cuvintele începură să vină de la sine, iar el le aşternu fără grabă pe hârtie.

*

într-o seară de mai, la ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Nu-1 mai auzise de multă vreme.

— S-a hotărât, spuse el. Se simțea în vocea lui o oarecare aț̂âț̂are, fapt destul de neobişnuit pentru Komatsu.

La început Tengo nu înțelese prea bine despre ce vorbea.

— Ce s-a hotărât?

— Ei, ce oare? *Crisalida de aer* câştigă. Adineauri au luat decizia. Toți membrii comisiei au fost de acord. N-a fost nici o împotrivire.

Na, e şi normal cu o lucrare atât de bună. în orice caz, lucrurile s-au mişcat, iar noi urmează să împărţim prada.

Tengo aruncă o privire la calendarul de pe perete. într-ade- văr, azi se decidea câştigătorul concursului literar. Fusese atât de absorbit de propriul său roman încât uitase în ce dată erau.

— Şi acum ce se mai întâmplă? Care e programul? întrebă el.

— Mâine se face public. O să apară în toate ziarele naţionale. Probabil că or să pună şi o poză. Aşa o fată frumoasă de şaptesprezece ani o să işte ceva vâlvă. E cu totul altceva decât dacă ar câştiga un profesor de treizeci de ani de la o şcoală pregătitoare, care arată ca un urs pregătit de hibernare.

— O diferenţă ca de la cer la pământ, fu Tengo de acord.

— Pe şaisprezece mai are loc decernarea premiului, la un hotel din Shimbashi. O să se ţină şi o conferinţă de presă.

— Participă şi Fukaeri la conferinţa de presă?

— Asta ar fi ideea. Doar de data asta. Nu se poate să lipseşti de la decernarea propriului tău premiu literar. Dacă trecem peste asta cu bine, dup-aia ne dăm la fund de tot. Ne pare rău, autoarea nu doreşte să apară în public. Cu chestia asta le-o tăiem. Aşa n-or să iasă la iveală problemele.

Tengo încercă să şi-o imagineze pe Fukaeri la o conferinţă de presă, într-o sală mare de hotel. Microfoanele aliniate, blţurile scăpărând. Cam greu să o vezi pe Fukaeri într-un asemenea scenariu.

— Komatsu-san, chiar aveţi de gând să o trimiteţi la conferinţa de presă?

— Trebuie, măcar o dată, altfel dă urât.

— Dar o să iasă o catastrofă!

— Tocmai de-aia, ăsta e rolul tău, să ai grijă să nu se întâmple nimic rău.

Tengo tăcu. Un presentiment rău ca un nor întunecat se ivea la orizont.

— Băi, mai eşti? întrebă Komatsu.

— Sunt, spuse Tengo. Ce vreţi să spuneţi, că ăsta e rolul meu?

— Păi îi explici lui Fukaeri cum merge o conferinţă de presă şi ce trebuie să facă. Cam ce fel de întrebări o să i se pună. Aşa că îţi prepari din timp un set de întrebări care crezi că ar putea apărea şi o pui să le înveţe pe dinafară. Eşti profesor, trebuie să ştii ce să faci.

— Eu să fac chestia asta?

— Da, da. Fukaeri are încredere în tine. Pe tine te ascultă. Eu n-am cum, nici măcar n-am timp să mă întâlnesc cu ea.

Tengo oftă. Voia să nu mai aibă nici o legătură cu *Crisalida de aer* şi cu toată povestea. Făcuse ce i se ceruse şi voia acum să se concentreze asupra propriei sale munci. Dar avea presentimentul că n-o să reuşească tocmai uşor. Iar presentimentele rele se adeveresc din păcate mult mai des decât cele bune.

— Poimâine seară eşti liber? îl întrebă Komatsu.

— Sunt liber.

— La ora şase, la aceeaşi cafenea din Shinjuku. Fukaeri o să fie acolo.

— Dar, Komatsu-san, nu pot să fac asta. Nu ştiu ce se întâmplă la o conferinţă de presă. N-am fost niciodată la vreuna.

— Tu vrei să fii romancier, nu? Foloseşte-ţi imaginaţia! Asta e treaba unui scriitor, să-şi imagineze lucruri pe care nu le-a văzut.

— Dar nu chiar dumneavoastră mi-aţi spus că odată ce re- scriu *Crisalida de aer* nu mai trebuie să fac nimic? Că pot să stau pe bancă şi să urmăresc liniştit meciul, că de restul vă ocupaţi dumneavoastră?

— Tengo, fac cu plăcere ce îmi stă în putinţă. Nici mie nu-mi place să apelez la alţii. Dar vin cu rugămintea asta la tine fiindcă eu nu pot. Gândeşte-te aşa, noi suntem într-o barcă purtată de curenţi rapizi, iar eu sunt cu mâinile pe cârmă şi nu pot să o las. Aşa că trebuie să preiei tu vâslele. Dacă tu nu poţi, barca noastră se răstoarnă şi pierim cu toţii. împreună cu Fukaeri. Nu cred că vrei să se întâmple asta.

Tengo oftă din nou. De ce oare era mereu pus în situaţii în care nu putea să refuze?

— Am înţeles. O să fac ce pot. Dar nu pot să vă garantez că o să iasă bine.

— Aşa să faci. îţi rămân îndatorat. Oricum, e clar că Fukaeri nu stă de vorbă decât cu tine, spuse Komatsu. Şi încă un lucru. Ne facem firmă.

— Firmă?

— Birou, companie... cum vrei să-i spui. în orice caz, o firmă care să se ocupe de activitatea literară a lui Fukaeri. Bineînţeles că o să fie doar o chestie pe hârtie. De faţadă, rostul ei este să se ocupe de veniturile lui Fukaeri. Reprezentantul ei o să fie profesorul Ebisuno. O să fii şi tu angajat, pe ce poziţie nu contează, dar, în orice caz, de acolo o să îţi primeşti partea de bani. Eu mă bag, dar fără să-mi apară numele pe undeva. Dacă se află că am pus mâna pe vreo bancnotă, iese urât de tot.

în felul ăsta ne împărțim profiturile. Nu-mi trebuie decât ştampila ta pe câteva hârtii. în rest, mă ocup de tot. Cunosc eu un avocat priceput.

Tengo se gândi puțin.

— Komatsu-san, nu puteți să mă scoateți din schema asta? Nu-mi trebuie bani. Mi-a plăcut să scriu *Crisalida de aer* şi am avut multe de învățat din asta. Cel mai important e că Fukaeri a câştigat premiul. O să o pregătesc eu cum pot să facă față conferinței de presă, mă descurc eu cumva. Dar chiar nu vreau să fiu implicat într-un asemenea plan complicat. Asta deja se cheamă escrocherie organizată.

— Tengo, nu mai poți da înapoi acum, spuse Komatsu. Escrocherie organizată? Da, poate că aşa o fi. Se poate spune şi aşa. Dar ştiai asta de la bun început. Planul nostru era să fraierim lumea cu un scriitor pe jumătate fictiv pe nume Fukaeri. Aşa-i? Bineînțeles că e vorba şi de bani şi, ca să ne ocupăm de ei, avem nevoie de un sistem pus la punct. Nu e tocmai joacă de copii. Acum e prea târziu să spui că ți-e frică şi că nu mai vrei să fii implicat. Dacă voiai să cobori din barcă, trebuia să fi coborât mult mai devreme, când încă mergeam lin. Acum e deja prea târziu. Ca să pot să fac firma, am nevoie de câteva nume şi nu pot să implic oameni care nu ştiu despre ce e vorba. N-am cum să nu te bag şi pe tine. Cu tine inclus, lucrurile or să meargă înainte.

Tengo îşi puse capul la treabă, dar nu-i venea nici o idee bună.

— Am o întrebare, zise el. Din spusele dumneavoastră reiese că şi profesorul Ebisuno este implicat complet în povestea asta. înțeleg că a fost deja de acord cu crearea unei firme fictive în care el să fie reprezentantul lui Fukaeri.

— Profesorul, în calitate de tutore al lui Fukaeri, ştie cum stau lucrurile, e mulțumit de situație şi şi-a dat OK-ul. După ce-am vorbit atunci cu tine, l-am sunat imediat. Bineînțeles că mă mai ținea minte. Doar că voia să audă din gura ta ce părere ai despre mine. A fost impresionat de tine, cică eşti un bun observator în privința oamenilor. Mă-ntreb ce i-oi fi zis despre mine.

— Şi ce are de câştigat profesorul Ebisuno dacă se bagă în planul ăsta? Nu cred eu că e vorba de bani.

— Aşa-i. Nu e el omul care să se dea peste cap doar pentru câțiva bănuți.

— Păi atunci, de ce se bagă într-un plan atât de periculos? Are ceva de câştigat?

— Nu ştiu. E un om ale cărui intenții sunt imposibil de citit.

— Dacă nici măcar dumneavoastră nu le puteți citi, înseamnă că

sunt într-adevăr adânc ascunse.

— Mda, făcu Komatsu. Dacă te iei după aparenţe, e un bătrânel inocent, dar adevărul e că nu ştii ce se ascunde în el.

— Fukaeri cât ştie din povestea asta?

— Nu ştie nimic din dedesubturile ei şi nici nu e nevoie să ştie. Fukaeri are încredere în profesorul Ebisuno şi pe tine te place. Aşa că de-aia te rog încă o dată pe tine să îmi vii în ajutor.

Tengo schimbă receptorul în mâna cealaltă. Trebuia cum-ne- cum să se ţină în pas cu mersul lucrurilor.

— Apropo, Ebisuno nu mai e de fapt profesor. S-a retras de la universitate şi nu mai scrie.

— Da, a tăiat legătura cu lumea academică. A fost un cercetător deosebit, dar nu părea să fi fost foarte ataşat de lumea aceea. Nu-i priesc organizaţiile şi autoritatea. E mai degrabă un eretic.

— Şi acum cu ce se ocupă?

— Acţiuni de bursă, spuse Komatsu. E consultant de investiţii. Adună capital, îl mută dintr-o parte în alta şi din asta îşi trage profitul. Stă cocoţat pe munte la el acolo şi dictează ce să vândă şi ce să cumpere. E extraordinar de bun. Se pricepe să analizeze situaţiile şi are sistemul său propriu. La început a făcut-o de distracţie, dar în curând a ajuns să fie noua sa meserie. Cam aşa

ceva. Se pare că în lumea bursei e foarte cunoscut. Un lucru pot să-ți spun, că nu duce lipsă de bani.

— Nu prea văd care e legătura între antropologia culturală şi acțiunile la bursă.

— In general, nu e nici o legătură, dar pentru el, există.

— Şi nu i se pot citi intențiile.

— întocmai.

Tengo îşi masă tâmpla cu degetul. Apoi se dădu bătut şi spuse:

— Mâine, la ora şase, mă întâlnesc cu Fukaeri, în cafeneaua obişnuită şi discutăm despre conferința de presă. E bine aşa?

— Asta e ideea, spuse Komatsu. Tengo, nu te mai încrâncena atât. Lasă-te dus de curent. Chestii din astea nu ți se întâmplă prea des în viață. E o lume frumoasă de roman picaresc. Pregă- teşte-te pentru orice şi savurează mireasma bogată a răului. Bucură-te de curenții rapizi care ne poartă. Aşa măcar o să cădem cu stil în prăpastie.

*

Două zile mai târziu, Tengo se întâlni cu Fukaeri în cafeneaua din Shinjuku. Fata purta o pereche de blugi strâmți şi un pulover subțire de vară, care îi scotea în evidență forma sânilor. Avea părul drept şi lung, iar pielea, încântătoare. Bărbații din jur îi tot aruncau ocheade. Tengo le simțea privirile, dar Fukaeri nu părea să fie conştientă de ele. Cu siguranță că o asemenea fată stârneşte vâlvă odată ce primeşte premiul literar.

Fukaeri ştia deja că romanul *Crisalida de aer* câştigase. Nu părea însă că se bucură şi nici nu era entuziasmată. îi era indiferent dacă câştigă sau nu. Deşi era o zi văratică, comandase o i-acao fierbinte, pe care o bea cu mare atenție, ținându-şi ambele mâini pe ceaşcă. Nu ştiuse despre conferința de presă, dar nu avu nici o reacție când auzi despre ea.

— Ştii ce e o conferință de presă, nu?

— Conferință de presă, repetă ea.

— Se adună jurnalişti de la ziare şi reviste şi îți pun diferite întrebări. Tu stai urcată pe un podium. Ți se fac poze. Posibil să vină şi de la televiziune. Răspunsurile tale or să fie relatate în mass-media din toată țara. E neobişnuit ca o fată de şaptesprezece ani să câştige premiul ăsta. O să fie o ştire de senzație. în plus, membrii comisiei te-au ales în unanimitate câştigătoare, şi asta o să fie pe buzele tuturor.

Pentru că nu prea se întâmplă aşa ceva.

— îmi pun întrebări, se interesă Fukaeri.

— îţi pun întrebări şi tu le răspunzi.

— Ce fel de întrebări.

— Tot felul. Despre roman, despre tine, despre viaţa ta personală, hobbyuri, planuri de viitor. Poate că ar fi mai bine să ne pregătim de acum răspunsurile pentru asemenea lucruri.

— De ce.

— E mai sigur aşa. Ca să nu te împotmoleşti sau să spui ceva care ar putea da naştere la neînţelegeri. Nu ai nimic de pierdut dacă te pregăteşti puţin. Facem un fel de repetiţie.

Fukaeri bău din cacao. Apoi se uită la Tengo cu o privire care spunea că pe ea nu o interesează lucrurile astea, dar era dispusă să-i facă pe plac dacă el credea că e necesar. Privirea ei era câteodată mai elocventă decât tot ce rostea. Cel puţin din ochi putea comunica mai mult de o propoziţie odată. Din păcate, nu se putea să răspundă doar din priviri la conferinţa de presă.

Tengo scoase din geantă o hârtie şi o despăturI. îşi notase nişte întrebări care presupunea că or să-i fie puse la conferinţă. Cu o seară înainte îşi storsese mintea şi pierduse foarte mult timp să le scrie.

— Eu îţi pun întrebări, aşa că imaginează-ţi că sunt un ziarist.

Fukaeri încuviinţă.

— Aţi scris până acum multe romane?

— Da, răspunse ea.

— De când aţi început să scrieţi?

— De mult.

— E foarte bine, spuse Tengo. Răspunsurile scurte sunt bune. Nu e nevoie să dai amănunte inutile. Adică, a scris Azami pentru tine, nu?

Fukaeri încuviinţă.

— Asta nu e nevoie să le spui. E un secret pe care îl ştim noi doi.

— Nu le spun.

— Când aţi trimis manuscrisul pentru concurs, v-aţi aşteptat să câştigaţi?

Fata zâmbi, dar nu deschise gura. Tăcerea continua.

— Nu vrei să răspunzi? întrebă Tengo.

-Nu.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să răspunzi, taci. Oricum era o întrebare tâmpită.

Fukaeri încuviinţă din nou.

— De unde v-a venit ideea pentru *Crisalida de aer*?

— De la capra oarbă.

— Nu merge să spui „oarbă", zise Tengo. Ar fi mai bine să spui „nevăzătoare".

— De ce.

— „Oarbă" e un cuvânt discriminator. Dacă-1 aud jurnaliştii s-ar putea ca unii dintre ei să aibă un uşor atac de cord.

— Cuvânt discriminator.

— E complicat să-ți explic. în orice caz, ai putea să zici capra nevăzătoare în Ioc de capra oarbă?

Fukaeri tăcu câteva momente, apoi spuse:

— De la capra nevăzătoare.

— E foarte bine, spuse Tengo.

— Nu pot să spun „oarbă", se asigură Fukaeri.

— Exact. Dar răspunsul e foarte bun.

Tengo continuă întrebările:

— Ce au spus colegii de şcoală când au aflat că ați câştigat .îcest premiu?

— Eu nu merg la şcoală.

— De ce?

Tăcere.

— O să mai scrieți şi alte romane?

Linişte în continuare.

Tengo îşi termină cafeaua şi puse ceaşca pe farfurioară. Din boxele încastrate în tavan se auzea *Sunetul muzicii* cântat la corzi. Picăturile de ploaie, trandafirii, mustățile pisoiului...

— Răspund prost, întrebă Fukaeri.

— Nu, spuse Tengo. Deloc. E foarte bine aşa.

— Mă bucur.

Tengo era sincer. în ciuda faptului că nu rostea mai mult de o propoziție odată şi nu punea semne de punctuație, răspunsurile ei erau, într-un anume sens, perfecte. Cel mai mult îi plăcea că replicile ei veneau imediat. Şi răspundea fără să clipească, privindu-te fix în ochi. Asta era dovada că răspunde cinstit. Nu te lua peste picior trântindu-ți un răspuns în doi peri. în plus, nimeni nu putea să înțeleagă cu adevărat ce spunea ea. Asta era exact ce spera Tengo: să dea răspunsuri sincere, dar în acelaşi timp să-şi învăluie interlocutorii într-un val de ceață.

— Ce cărți vă plac?

— *Povestea clanului Taira.*

Lui Tengo i se părea un răspuns minunat.

— Ce parte anume din *Povestea clanului Taira*?

-Tot.

— Şi altceva?

— *Povestiri din vechime.*[1]

— Dar literatură modernă nu citiți deloc?

Fukaeri se gândi puțin.

— *Dregătorul Sansho.*

Minunat! Mori Ogai scrisese această nuvelă la începutul secolului XX. Pentru ea, asta se chema literatură nouă.

— Ce hobbyuri aveți?

— Ascult muzică.

— Ce fel de muzică?

— îmi place Bach.

— Ce vă place de Bach mai mult?

— De la BWV846 până la BWV893.

Tengo se gândi puțin, apoi spuse:

— *Clavecinul bine temperat,* volumele unu şi doi.

-Da.

— De ce le ții minte după numărul de catalog?

— E mai uşor aşa.

— *Clavecinul bine temperat* e pentru matematicieni o muzică divină. Cuprinde preludii şi fugi în toate cele douăsprezece tonalități ale scării cromatice, atât în gamă majoră, cât şi în gamă

1. *Konjaku monogatari,* colecție anonimă de povestiri, datând din secolul XII.

minoră. Cu totul, sunt douăzeci şi patru de piese. Volumul unu şi volumul doi cuprind în total patruzeci şi opt de piese, care formează un ciclu perfect. Altceva, ce-ţi place?

— BWV244.

Tengo nu reuşi să-şi amintească imediat ce era BWV244. Numărul îi suna cunoscut, dar nu mai ştia numele.

Fukaeri începu să cânte:

BuG' und Reu'
Bufi' und Reu'
Knirscht das Sundenherz entzwei
BuG' und Reu'
BuG' und Reu'
Knirscht das Sundenherz entzwei
Knirscht das Sundenherz entzwei
Bufi' und Reu'
BuG' und Reu'
Knirscht das Sundenherz entzwei
BuG' und Reu'
Knirscht das Sundenherz entzwei
DaG die Tropfen meiner Zăhren
Angenehme Spezerei Tereuer Jesu, dir
gebăren.

Tengo rămase mut. Notele nu erau foarte corecte, dar pronunţia în germană era clară şi uimitor de corectă.

— *Patimile după Matei,* spuse el. Şi ţii minte versurile!

— Nu, nu le ştiu.

Tengo dădu să spună ceva, dar cuvintele nu-i veniră în ajutor. Renunţă şi, uitându-se pe notiţele din mână, trecu la următoarea întrebare:

— Aveţi un prieten?

Fukaeri clătină din cap.

— De ce nu?

— Nu vreau să rămân gravidă.

— Dar nu e obligatoriu să rămâi gravidă dacă afyn prieten. Fukaeri nu spuse nimic. Clipi doar de câteva ori.*,^)

— De ce nu vrei să rămâi însărcinată?

Fukaeri rămase în continuare cu buzele lipite. Lui Tengo i se păru

că pusese o întrebare prostească.

— Hai să ne oprim aici, spuse el şi puse lista în geantă. Nu ştiu ce întrebări or să-ți pună în realitate şi la chestiile astea poți să răspunzi cum ai chef. O să te descurci.

— Ce bine, se linişti Fukaeri.

— Ți se pare inutil să te pregăteşti pentru un interviu, nu?

Fukaeri ridică uşor din umeri.

— Sunt de acord cu punctul tău de vedere. Nici eu n-am făcut asta fiindcă îmi place. M-a rugat Komatsu-san.

Fukaeri dădu din cap.

— Doar că, spuse Tengo, aş vrea să nu mai spui nimănui că am rescris *Crisalida de aer*. înțelegi, nu?

Fukaeri încuviință de două ori.

— Am scris-o eu singură.

— *Crisalida de aer* e lucrarea ta şi a nimănui altcuiva. Asta e o chestie clară de la bun început.

— Am scris-o eu singură, repetă Fukaeri.

— Ai citit versiunea modificată de mine?

— Mi-a citit-o Azami.

— Şi cum ți s-a părut?

— Scrii foarte bine.

— Să înțeleg că ți-a plăcut?

— Parc-am scris-o eu.

Tengo se uită la Fukaeri. Fata ridică ceaşca de cacao şi bău. Tengo se străduia să-şi abată privirea de la sânii ei frumoşi.

— Mă bucur să aud asta, spuse el. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez la *Crisalida de aer*. Dar m-am şi luptat mult ca să rămână pe deplin lucrarea ta. Aşa că a fost un factor important să-ți placă şi ție rezultatul final.

Fukaeri încuviință tăcută. Apoi, ca şi când ar fi verificat ceva, îşi duse mâinile la urechile frumoase.

Veni chelnerița şi le turnă apă rece în pahare. Tengo bău o gură de apă, să-şi umezească gâtul. Apoi îşi luă inima în dinți şi dădu glas ideii pe care o învârtea de ceva vreme în minte:

— Aş vrea să te rog ceva. Bineînțeles, dacă eşti şi tu de acord.

— Ce anume.

— Dacă se poate, la conferința de presă să te îmbraci la fel ca azi.

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Apoi se uită la hainele pe care

le purta, una câte una, de parcă până atunci nici nu observase cu ce era îmbrăcată.

— Să mă îmbrac cu astea acolo, întrebă ea.

— Da. Să porți hainele astea la conferința de presă.

— De ce.

— Fiindcă îți vin foarte bine. Adică, îți reliefează foarte frumos pieptul şi, dacă ziariştii o să-l vadă aşa, nu o să îți pună întrebări prea grele. Cel puțin asta îmi spune mie intuiția. Dacă nu eşti de acord, nu e nici o problemă. Nu vreau să te forțez să faci asta.

— Hainele mi le alege Azami mereu, spuse Fukaeri.

— Nu ți le alegi singură?

— Pe mine nu mă interesează ce port.

— Şi azi, tot Azami ți le-a potrivit?

— Da, Azami.

— îți vin foarte bine.

— Mi se văd frumos sânii, întrebă ea pe obişnuitul ton plat.

— Da, cum să-ți spun, ies în evidență.

— Puloverul ăsta merge bine cu sutienul.

Pironit de privirile lui Fukaeri, Tengo simți cum i se înroşesc obrajii.

— Nu ştiu dacă se potrivesc sau nu, dar, în orice caz, rezul- Litul este bun, spuse el.

Fukaeri continua să se uite fix la Tengo. Apoi întrebă serioasă:

— îți fuge privirea la ei.

— Trebuie să recunosc că da, răspunse Tengo alegându-şi ruvintele cu grijă.

Fukaeri trase de gulerul puloverului şi îşi vârî nasul înăuntru, sil se uite. Probabil că verifica ce sutien avea pe ea. Apoi îl privi pe Tengo, care se înroşise ca un rac, ca pe cine ştie ce făptură stranie.

— O să fac cum ai zis, spuse după o vreme.

— Mulțumesc, îi spuse Tengo şi aici întâlnirea lor luă sfârşit.

*

Tengo o conduse până la stația Shinjuku. Multă lume renunțase deja la hainele groase. Vedeai chiar câteva fete în mânecă scurtă. Agitația oamenilor şi gălăgia maşinilor se contopeau în vuietul specific metropolei. Un vânt proaspăt de început de vară sufla pe străzi. Dar de unde oare venea vântul acesta, care mirosea atât de plăcut, pe străzile Shinjukului? Lui Tengo i se părea neobişnuit.

— Acum te duci până acasă? o întrebă Tengo pe Fukaeri. Trenurile erau aglomerate şi i-ar fi luat mult timp să ajungă la destinaţie.

Fukaeri clătină din cap.

— Am un loc în Shinanomachi.

— Când se face târziu rămâi acolo peste noapte?

— E prea departe până în Futamatao.

Până la staţie, Fukaeri îl ţinu pe Tengo de mână, la fel ca data trecută, ca o copilă care se agaţă de un adult. Mergând alături de o fată atât de frumoasă, Tengo simţea cum îi tresare inima.

Ajunşi în staţie, Fukaeri îi dădu drumul şi îşi cumpără de la automat un bilet până la Shinanomachi.

— Nu-ţi face griji cu conferinţa de presă, îi spuse Fukaeri.

— Nu-mi fac.

— O să meargă bine.

— Ştiu, spuse Tengo. Nu mă îngrijorez, sigur o să iasă bine.

Fără să mai spună nimic, Fukaeri se pierdu în masa de oameni care se îndreptau spre peroane.

x.

După ce se despărţi de Fukaeri, Tengo intră într-un bar mic aflat lângă librăria Kinokuniya şi îşi comandă un gin tonic. Venea aici câteodată. Ii plăcea decorul antic şi faptul că nu era muzică. Se aşeză singur la tejghea şi, fără să se gândească la nimic, îşi privi
o vreme mâna stângă. Era mâna pe care i-o ţinuse Fukaeri. Amintirea degetelor ei îi mai zăbovea încă în palmă. Apoi îşi aminti forma sânilor ei. Erau foarte frumoşi. Erau atât de frumoşi şi bine făcuţi, încât aproape că îşi pierdeau orice semnificaţie erotică.

Gândindu-se la asta, lui Tengo, se făcu chef să vorbească la telefon cu iubita sa. Nu avea nimic important de discutat cu ea. Putea fi orice - văicăreală în privinţa copiilor, susţinerea guvernului Nakasone, orice. Voia doar extrem de tare să îi audă vocea. Dacă s-ar fi putut, ar fi vrut să se întâlnească de îndată şi să meargă undeva să se culce cu ea. Dar nu avea cum să o sune acasă, pentru că exista şansa să răspundă soţul ei. Sau ar fi putut să răspundă unul dintre copii. Nu o suna niciodată. Era regula stabilită de ei.

Tengo mai ceru un gin tonic şi, cât aşteptă comanda, se imagină într-o bărcuţă dusă în aval de curenţi rapizi. „Măcar să cădem cu stil în prăpastie", spusese Komatsu la telefon. Dar oare putea să aibă

încredere în ce zicea el? Nu cumva Komatsu, chiar înainte de a cădea, sărea pe o stâncă din apropiere? „Tengo, îmi pare rău, mi-am amintit că am nişte treburi de terminat. Des- curcă-te tu singur", i-ar spune. Tengo ar rămâne singur în barcă şi ar fi azvârlit fără scăpare, dar cu stil, în prăpastie. Posibil să se întâmple aşa. Oricum, imposibil nu e. Ba chiar e destul de probabil.

*

Tengo nu mai visase de mult, dar în noaptea aceea avu un vis loarte clar. Se făcea că era o piesă micuţă dintr-un puzzle gigant. Dar nu era o piesă fixă, ci una care îşi schimba forma de la un moment la altul. De aceea, evident că nu se potrivea nicăieri. Ba mai mult, în timpul pe care îl avea la dispoziţie s,l îşi găsească poziţia potrivită, trebuia, în paralel, să adune partituri de timpan. Acestea erau împrăştiate în toate direcţiile de un vânt puternic, iar el le aduna una câte una. Apoi Irobuia să verifice numărul paginii şi să le aşeze în ordine. între limp, continua să-şi schimbe forma precum o amibă. Deja nu mai reuşea să facă faţă. La un moment dat, apăru de undeva
l ukaeri şi îl luă de mână. Atunci Tengo încetă să-şi mai schimbe lorma. Vântul se opri brusc şi partiturile rămaseră locului,
i o bine, îşi spuse Tengo. Numai că acum timpul acordat se apropia de sfârşit. „Aici se termină", îl anunţă Fukaeri încet. Bineînţeles, o singură propoziţie. Timpul se opri brusc şi lumea se sfârşi. Pământul încetă să se rotească şi toate sunetele şi luminile dispărură.

*

Când se trezi a doua zi dimineaţă, lumea continua să existe. Lucrurile mergeau înainte, strivind toate fiinţele vii care li se aflau în cale, precum imensul car al lui Jagannătha din mitologia indiană.

Capitolul 17
Dacă suntem fericiţi sau nu

»

în seara următoare, pe cer tronau tot două luni. Cea mare era luna obişnuită. Avea o stranie nuanţă alburie, de parcă tocmai ar fi trecut printr-un munte de cenuşă, dar lăsând asta la o parte, era luna cea veche şi obişnuită, cea pe care Neil Armstrong făcuse primul pas, mic dar uriaş, în acea vară fierbinte a anului 1969. Iar lângă ea se vedea luna

cea mică, verde şi diformă. Hutea în văzduh, apropiată timid de cea mare, ca un copil plin de defecte.

E clar că am păţit ceva la cap, îşi spuse Aomame. Dintotdea- una a existat o singură lună şi tot una trebuie să fie şi acum. Dacă ar mai fi apărut brusc una, în viaţa de pe pământ, s-ar fi văzut cu siguranţă diverse schimbări concrete. Fluxul şi refluxul s-ar fi modificat complet, iar acesta ar fi fost un eveniment major pentru omenire. Imposibil să-l trec cu vederea. Nu se compară i'u a-ţi scăpa din greşeală nişte articole din ziar.

Dar oare chiar să fie aşa *de fapt?* Pot să afirm eu asta sută la sută sigur?

Aomame se încruntă îndelung. în ultima vreme se tot întâmplă lucruri bizare în jurul meu, îşi zise ea. Lumea o ia într-o altă direcţie, fără ca eu să ştiu. Ca într-un joc în care toţi se pot mişca doar atunci când am eu ochii închişi. Iar dacă e pe aşa, atunci nici nu mai e neapărat ciudat că pe cer sunt două luni. Poate că, l.i un moment dat, când mintea mea moţăia liniştită, a apărut de undeva din adâncurile cosmosului, arătând ca o verişoară îndepărtată a lunii noastre, şi s-a hotărât să rămână în câmpul gravitaţional al Pământului.

Poliţia are uniforme şi arme noi. în creierul munţilor, în Yamanashi, a existat un grav conflict armat între forţele de poliţie şi o grupare extremistă. Totul s-a întâmplat fără ca eu să am habar. Şi a mai existat şi ştirea că America şi Uniunea Sovietică au construit împreună o bază pe lună. Oare asta să aibă legătură cu faptul că nu mai e doar una? Aomame încercă să-şi amintească dacă văzuse vreun articol în ziarele de la bibliotecă legat de o lună nouă, însă nu-şi aminti absolut nimic.

De preferat era să poată întreba pe cineva, dar nu avea nici cea mai vagă idee pe cine şi cum să-şi formuleze întrebarea. Cum să abordeze subiectul? „Auzi, sunt două luni pe cer, vrei să vii să vezi?" Oricum ar fi învârtit-o, întrebarea era stupidă. Dacă era adevărat că mai apăruse una, ar fi fost ciudat să nu ştie deja acest lucru, iar dacă era una singură, ca întotdeauna, cu siguranţă ar fi fost luată drept nebună.

Aşezată pe scaunul pliant, cu picioarele cocoţate pe balustradă, Aomame formulă în minte zece variante de posibile întrebări. Chiar le rosti cu voce tare. Dar absolut fiecare suna la fel de prosteşte. Asta era. Situaţia în sine era ieşită din comun, aşa că nu avea cum să pună o întrebare logică referitoare la ea. Era evident.

Aomame se hotărî să amâne deocamdată problema cu cea de-a doua

lună, până vedea care mai e ?ituația. în momentul de față, asta nu îi crea în mod concret vreo neplăcere. Şi cine ştie, poate într-o bună zi avea să observe că nu mai e.

*

A doua zi, după prânz, se duse la clubul sportiv din Hiroo, unde ținu două cursuri de arte marțiale şi o lecție individuală. Se opri pe la recepție şi află cu surprindere că avea un mesaj de la Doamna. O ruga să ia legătura cu ea când avea o clipă liberă.

Ca de obicei, la telefon răspunse Tamaru.

— Pot să te rog să treci mâine pe aici? Ar fi acelaşi program ca întotdeauna, dar apoi ne-ar face plăcere dacă ai putea să rămâi la o cină frugală, îi spuse Tamaru.

Aomame îi răspunse că urmează să treacă după ora patru şi că rămâne la cină cu plăcere.

— Excelent, zise Tamaru. Atunci ne vedem mâine, după ora patru.

— Auzi, Tamaru-san, te-ai mai uitat în ultima vreme la stele?

— La stele? întrebă Tamaru. La stelele de pe cer?

— Da.

— Nu-mi aduc aminte să fi făcut-o în mod expres în ultima vreme. E ceva cu ele?

— Nu, nimic anume, zise Aomame. Bine, mâine după ora patru.

Tamaru aşteptă un pic, apoi închise.

st·

Şi în seara aceea pe cer erau tot două luni. Ambele în descreştere de două zile. Cu un pahar de coniac în mână, Aomame privi îndelung perechea de luni ca pe un puzzle imposibil de descifrat. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât această combinație i se părea mai enigmatică. Dacă s-ar fi putut, şi-ar fi adresat întrebarea chiar lunii. De unde te-ai pricopsit tu dintr-odată cu tovarăşul ăsta mic şi verde? Dar, desigur, luna nu răspunde la întrebări.

Ea priveşte din apropiere pământul de mai multă vreme ca oricine. A fost martor la toate fenomenele şi faptele întâmplate pe pământ. Insă tace chitic. Poartă în ea, rece şi calculat, acest trecut apăsător. Pe lună nu există nici aer, nici vânt, ci doar un vid menit să păstreze amintirile intacte. Nimeni nu poate să-i înmoaie ei inima. Aomame ridică paharul către ea.

— Ai dormit de curând în brațele cuiva? o întrebă ea.

Nici un răspuns.

— Prieteni ai?

Nici un răspuns.

— Nu te-ai săturat să trăieşti aşa, rece şi indiferentă?

Nici un răspuns.

*

Ca de obicei, Tamaru o întâmpină Ia intrare.

— M-am uitat la cer aseară, să ştii, începu Tamaru.

-Da?

— M-am tot gândit după ce am vorbit cu tine. Nu mă mai uitasem de mult la stele şi tare frumoase sunt. Iți dau o senzație de linişte.

— Le-ai admirat împreună cu iubitul?

— Da, zise Tamaru, apăsându-şi o nară cu degetul. Era ceva anume cu stelele?

— Nu, nimic, răspunse Aomame şi îşi alese cu grijă cuvintele. Pur şi simplu, în ultima vreme mă preocupă astrele cereşti.

— Aşa, fără motiv?

— Da, fără vreun motiv aparte.

Tamaru încuviință fără să spună nimic. Părea să fi intuit el ceva. Era genul de om care nu are încredere în lucrurile nemotivate. însă încetă să o mai chestioneze şi o conduse ca de obicei în verandă. Doamna stătea într-un fotoliu, îmbrăcată în treningul pentru antrenament şi citea, ascultând John Dowland, *Lachrimae.* Era una dintre piesele ei favorite. I-o pusese şi lui Aomame de mai multe ori şi recunoştea melodia.

— Scuză-mă că te-am anunțat de ieri pe azi, spuse Doamna. Ar fi trebuit să fac programarea mai din timp, dar mi s-a eliberat pe neaşteptate programul.

— Nu vă faceți probleme din cauza mea, răspunse Aomame.

Tamaru aduse pe o tavă un vas cu ceai de plante, din care turnă în două ceşcuțe elegante. Apoi ieşi din încăpere şi închise uşa. Aomame şi Doamna îşi savurau ceaiul în linişte, admirând rododendronul din grădină înflorit într-o explozie de culoare şi ascultând piesa lui Dowland. Mereu când vin aici, am senzația că sunt în altă lume, se gândi Aomame. Aerul e mai încărcat. Şi timpul curge într-un mod aparte.

— Când ascult această piesă, uneori mă cuprinde o senzație stranie legată de timp în sine, zise Doamna de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. De faptul că oamenii de acum patru sute de ani ascultau exact aceeaşi muzică pe care o ascultăm noi acum. Nu ți se pare straniu, dacă e să vezi lucrurile aşa?

— Aşa este, răspunse Aomame. Dar, dacă e pe-aşa, oamenii de acum patru sute de ani vedeau şi aceleaşi stele pe care le vedem noi acum.

Doamna o privi pe Aomame uşor surprinsă, apoi încuviință.

— Exact. Ai perfectă dreptate. Dacă e să luăm lucrurile aşa, atunci nici nu mai este de mirare că se ascultă aceeaşi muzică la interval de patru secole.

— Mai bine spus, *aproape* aceleaşi stele.

Aomame se uită la chipul Doamnei, dar cuvintele ei nu păreau să fi trezit vreun interes.

— înregistrarea de pe acest CD e şi ea o interpretare în stil vechi, spuse Doamna. S-au folosit instrumente ca cele de pe atunci şi partitura a fost interpretată conform convenţiilor vremii. Cu alte cuvinte, muzica sună cam cum suna pe atunci. La fel şi cu stelele.

— Dar se poate ca felul în care oamenii percep lucrurile să se fi schimbat, chiar dacă lucrurile în sine sunt aceleaşi, spuse Aomame. Poate că întunericul nopţii era mai adânc pe atunci, iar stelele străluceau mai mari şi mai intens. Şi, evident, lumea nu avea discuri, casete sau CD-uri. Nu puteau să asculte muzică oricând voiau, într-o interpretare decentă. Acesta era un lucru cu totul special.

— Ai dreptate, recunoscu Doamna. Noi trăim într-o lume în care avem totul la îndemână, drept pentru care am devenit mai puţin receptivi. Chiar dacă stelele de pe cer sunt aceleaşi, noi poate că vedem altceva. Cu patru secole în urme, sufletele noastre erau mai apropiate de natură şi mai bogate.

— Dar era o lume deplorabilă. Mai mult de jumătate din copii se stingeau în epidemii sau erau răpuşi de malnutriţie. Se murea pe capete de poliomielită, tuberculoză, variolă sau rubeolă. Oameni de rând trecuţi de patruzeci de ani nu prea erau de găsit. Femeile năşteau o droaie de copii şi la treizeci de ani le cădeau dinţii şi arătau ca nişte babe. Ca să supravieţuiască, lumea trebuia să apeleze des la violenţă. Copiii erau puşi încă de mici la munci grele, de le rupeau oasele, şi peste tot era plin de adolescente care se prostituau. Sau de adolescenţi. Majoritatea oamenilor trăiau la limita subzistenţei, într-o lume care nu avea nimic de-a face cu receptivitatea sau bogăţia sufletească. Străzile erau pline de invalizi, cerşetori şi infractori. Foarte puţini erau aceia care puteau să privească stelele pătrunşi, să admire piesele lui Shakespeare sau să asculte o muzică frumoasă de Dowland.

Doamna zâmbi.

— Eşti o persoană extrem de interesantă.

— Sunt un om normal, ca toţi ceilalţi. Doar că îmi place să citesc. în principal, cărţi de istorie.

— Şi mie îmi place istoria. Ceea ce ne învaţă pe noi cărţile de istorie e faptul că, practic, noi suntem acum la fel cum eram odinioară. Au apărut diferenţe în ceea ce priveşte hainele şi stilul de viaţă, dar ceea ce gândim şi facem a rămas aproape neschimbat. La urma urmei, omul este doar un vehicul pentru gene, o cale de tranziţie. Genele sar de la o generaţie la alta aşa cum ai schimba un cal de poştă deşelat cu altul. Nu se gândesc la ce e bine şi ce e rău. Nu le pasă dacă suntem fericiţi sau nu, pentru că nu suntem decât un mijloc. Singurul lucru care le preocupă este să aibă eficienţă maximă.

— Şi cu toate acestea, noi nu putem să nu ne gândim la ce e bine şi ce e rău. La asta vă referiţi?

Doamna încuviinţă.

— Exact. Oamenii trebuie să ţină cont de asta. Şi totuşi genele sunt cele care ne controlează felul în care trăim. Aşa că, evident, aici se naşte o contradicţie, spuse ea şi zâmbi.

Conversaţia despre istorie se încheie aici. Cele două îşi terminară ceaiul şi îşi începură ora de arte marţiale.

*

în acea zi, Aomame rămase la o cină uşoară la Vila cu sălcii.

— E doar o masă frugală, sigur nu te deranjează? o întrebă Doamna.

— Nici vorbă.

Masa o aduse Tamaru pe un cărucior. Mâncarea o prepara un bucătar, însă lui îi revenea sarcina s-o servească. Tamaru luă sticla de vin alb din frapieră şi turnă cu îndemânare în pahare. Doamna şi Aomame îl gustară. Era parfumat şi răcit numai bine. Masa în sine consta în sparanghel fiert, salată Niţoise şi omletă cu carne de crab, alături de chifle cu unt. Toate ingredientele erau proaspete şi gustoase, iar mâncarea era destulă. Doamna mânca întotdeauna foarte puţin. Lua îmbucături foarte mici, ca o vrăbiuţă, folosindu-se elegant de cuţit şi furculiţă. în tot acest timp, Tamaru stătea retras în cel mai îndepărtat colţ din încăpere.

Aomame era mereu surprinsă de faptul că un bărbat de o asemenea statură putea să se facă neobservat atât de mult timp.

în timpul mesei, cele două nu schimbară multe vorbe. Amândouă erau concentrate asupra mâncării. Muzica se auzea în surdină. Un concert pentru violoncel de Haydn, alt favorit al Doamnei.

După ce terminară de mâncat, sosi cafeaua. Tamaru turnă în ceşti,

iar Doamna ridică un deget către el.

— Mulțumesc, este suficient, îi spuse ea.

Tamaru înclină uşor din cap şi părăsi încăperea fără zgomot de paşi, ca întotdeauna. Uşa se închise în linişte. în timp ce îşi beau cafeaua, discul se termină şi liniştea se aşternu din nou în jur.

— Noi avem încredere una în cealaltă, nu? spuse Doamna privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame încuviință scurt, dar fără urmă de rezervă.

— Noi două împărtăşim un mare secret, continuă ea. într-un fel, ne lăsăm una pe mâna celeilalte.

Aomame încuviință din nou, în tăcere.

*

Când îi destăinuise secretul ei, se aflau în aceeaşi încăpere. Aomame îşi amintea bine perioada aceea. Simțea că trebuie neapărat să mărturisească cuiva povara care îi apăsa pe suflet,
i ă ajunsese la limită şi nu mai putea suporta corvoada de a trăi
i u acel secret închis înlăuntrul ei. Când Doamna încercase să o Iragă de limbă, uşile acelui secret, care stătuseră ferecate multă vieme, se deschiseseră deodată.

îi spusese despre prietena ei cea mai bună care fusese terorizată mulți ani de soțul ei, devenise instabilă psihic, nu reuşise să găsească o cale de ieşire şi îşi pusese capăt zilelor după îndelungi suferințe. Aproape un an mai târziu, Aomame îşi inventase un motiv să-l viziteze pe acel individ şi apoi aranjase lucrurile astfel încât să-l poată înțepa cu un ac în ceafă şi să-l omoare. I'nntr-o singură înțepătură, fără să lase urme, fără să curgă sânge. Moartea fusese pusă pe seama unei simple boli. Nimeni nu avusese vreo suspiciune. Aomame nu se gândise că făcuse un lucru rău şi n-o gândea nici acum. Nu se simțea cu conştiința încărcată. Dar asta nu însemna că povara de a fi luat cu bună ştiință viața unui om devenea mai uşoară.

Doamna îi ascultase lunga confesiune. O ascultase în tăcere până terminase de povestit, cu poticneli, tot ce se întâmplase. După ce Aomame îşi încheiase povestirea, îi pusese câteva întrebări legate de nişte amănunte neclare. Apoi se aplecase către ea şi îi strânsese puternic mâna o vreme îndelungată.

— Ai făcut ce trebuia, îi spusese ea foarte răspicat. Dacă ar mai fi trăit, acel bărbat ar fi făcut exact acelaşi lucru şi altor femei. Oamenii ca

el îşi găsesc întotdeauna victime. Ei repetă acelaşi lucru iar şi iar. Tu ai retezat răul de la rădăcină. Nu a fost o simplă răzbunare personală. Stai liniştită.

Aomame plânsese o vreme cu capul în palme. Plânsese pentru Tamaki. Doamna luase o batistă şi îi ştersese lacrimile.

— E o coincidenţă stranie, zisese ea cu o voce liniştită şi fermă. Dar şi eu am făcut un om *să dispară* din motive aproape identice.

Aomame îşi ridicase capul şi o privise. Nu îşi găsea cuvintele. Oare la ce se referea?

— Sigur, eu nu am făcut-o direct, cu mâna mea, continuase Doamna. Eu nu am suficientă forţă fizică şi nici o tehnică specială ca a ta. Eu am folosit toate mijloacele de care dispun ca să-l fac *să dispară.* însă fără să existe nici o dovadă concretă. Din contră, şi dacă m-aş autodenunţa, ar fi imposibil de dovedit ceva. Ca şi în cazul tău. Dacă după moarte urmează judecata de apoi, atunci Dumnezeu o să mă judece. însă eu nu mă tem câtuşi de puţin. Nu am făcut nimic rău. Şi susţin asta sus şi tare în faţa oricui.

Cu un oftat de uşurare, Doamna continuase:

— Iar acum ne ştim secretul una alteia. Aşa-i?

Cu toate acestea, Aomame încă nu reuşise să înţeleagă prea bine la ce se referise Doamna. L-a făcut să dispară? Chipul său începuse să-şi piardă expresia normală, prins între îndoială puternică şi şoc profund. Ca să o liniştească, Doamna îi explicase pe un ton calm tot ce se întâmplase.

*

Fiica ei ajunsese să-şi ia viaţa într-un mod asemănător cu Tamaki. Se căsătorise cu cine nu trebuia. Doamna ştiuse de la bun început că nu le mergea bine căsnicia. Din punctul ei de vedere, era clar că bărbatul respectiv avea un suflet strâmb. Provocase probleme şi în trecut, iar cauzele lor erau adânc înrădăcinate. Insă nimeni nu-i putuse împiedica să se căsătorească. După cum era de aşteptat, actele de violenţă se ţineau lanţ. încetul cu încetul, fiica ei îşi pierduse respectul de sine şi încrederea, fusese hăituită şi aruncată într-o stare de depresie. îi fusese răpită independenţa şi, aidoma unei muşte căzute în plasa păianjenului, nu mai putuse scăpa de acolo. Iar într-o bună zi înghiţise un pumn de somnifere cu whisky.

La autopsie ieşiseră la iveală semne de violenţă pe trupul ei. Urme de lovituri, oase rupte şi nenumărate arsuri cu ţigara. Pe ambele

încheieturi de la mâini se vedea că fusese legată strâns. Se pare că individului îi plăcea să folosească sfori. Avea sfârcurile deformate. Soțul fusese chemat la poliție şi chestionat. Acesta recunoscuse într-o oarecare măsură că folosise violența, dar numai cu acordul ei şi ca parte a actului sexual, ba chiar insistase că soției îi făcea plăcere.

în final, ca şi în cazul lui Tamaki, poliția nu putuse să-l tragă pe soț la răspundere din punct de vedere legal. Nu existase nici
o plângere din partea ei la poliție, iar acum era deja moartă. Soțul avea statut social şi un avocat competent. în plus, nu exista nici un dubiu că fusese vorba de sinucidere.

— L-ați omorât pe bărbatul acela? întrebase Aomame pe neaşleptate.

— Nu, nu l-am omorât.

Aomame o privise mută, fără să priceapă.

— Fostul soț al fiicei mele, acel bărbat mârşav, încă mai trăieşte. Se dă jos din pat în fiecare dimineață şi merge pe picioarele lui. Iar eu nu am nici o intenție să-l omor.

Doamna făcuse o scurtă pauză, aşteptând ca vorbele ei să se aşeze în mintea lui Aomame.

— Ce i-am făcut eu fostului meu ginere a fost să-l distrug pe viață. Să-l nimicesc complet. Se întâmplă să am această putere.
Individul e un om slab. Mintea îi merge, gura îi merge şi e bine văzut în societate, dar la bază are o fire slabă şi meschină. Cei care se poartă agresiv cu soția şi copiii sunt întotdeauna bărbații slabi din fire. Tocmai pentru că sunt slabi, găsesc pe cineva mai slab decât ei, care le cade pradă. A fost banal să-l distrug şi, odată distrus, un bărbat ca el nu mai poate niciodată să iasă iar la suprafață. Fiica mea a murit cu mult timp în urmă, dar eu nu am încetat nici o clipă să-l supraveghez pe acel individ. Nu i-aş permite niciodată să reapară la suprafață. încă mai este în viață, dar este aidoma unui cadavru. Nu încearcă să se sinucidă pentru că nu are atâta curaj. Şi aici e mâna mea. Nu îl omor eu cu una, cu două. II chinui fără încetare, fără milă, dar lăsându-1 totuşi în viață. Ca şi cum aş jupui pielea de pe el. Pe alții i-am făcut eu *să dispară.* Şi am avut motive concrete să-i trimit pe lumea cealaltă.

*

Doamna îşi continuase explicațiile. La un an după ce murise fiica ei, înființase un adăpost privat pentru femeile căzute victimă violenței în familie. Pe terenul alăturat Vilei cu sălcii avea o micuță clădire cu etaj pe

care o ţinea liberă, cu intenţia de a o demola în curând. Se hotărâse să pună un pic la punct acea clădire şi s-o transforme într-un loc de refugiu pentru femeile care nu aveau unde să se ducă. Cu ajutorul avocaţilor, organiza „sesiuni de consultanţă pentru femeile căzute victime violenţei", unde diverşi voluntari ofereau sfaturi la telefon sau în persoană. Cei de acolo luau legătura cu Doamna şi le trimiteau la adăpost pe femeile care aveau nevoie urgentă de un refugiu. Nu de puţine ori, acestea aveau de mână copii mici. Unele erau chiar adolescente abuzate sexual de tatăl lor. Rămâneau acolo o vreme până îşi găseau un loc stabil. Acolo li se asigura tot strictul necesar. Li se puneau la dispoziţie haine de schimb şi hrană şi duceau laolaltă un fel de viaţă în comun, ajutându-se una pe cealaltă. Toate cheltuielile le suporta Doamna.

Avocaţii şi consilierii treceau din când în când pe la adăpost, aveau grijă de ele şi discutau despre măsurile de luat pe viitor. Şi Doamna mai trecea pe acolo când prindea o clipă liberă, stătea de vorbă cu fiecare dintre ele şi le dădea câte un sfat potrivit. Uneori le şi căuta un loc de muncă şi o locuinţă. Dacă apărea vreo problemă la care trebuia să se intervină, se ducea Tamaru şi o rezolva. Se mai întâmpla ca vreun soţ să dea de urmele soţiei iji să încerce să o recupereze cu forţa, iar în aceste cazuri nu exista om care să poată înlătura problema mai eficient şi mai rapid decât Tamaru.

– Insă uneori apar cazuri pe care nu le putem descurca doar ou şi Tamaru şi în care nici o lege nu ne ajută să găsim un remediu concret, îi spusese Doamna.

Pe măsură ce Doamna vorbea, Aomame observase o strălucire roşiatică înflăcărându-i chipul şi luând locul aerului său obişnuit de amabilitate şi rafinament. Pe chipul său se citea ceva mai mult decât simplă mânie sau dezgust. Era ca un nucleu mic şi dur, fără nume, ascuns în cel mai adânc ungher al sufletul. Cu toate acestea, vocea îşi păstrase calmul obişnuit.

– Desigur, nu decid soarta unui om doar pe motiv că s-ar evita complicaţiile cu divorţul şi că s-ar încasa banii din asigurare. Iau fiecare factor în parte, îl analizez corect şi atent şi doar alunei când ajung la concluzia că bărbatul respectiv nu merită nici un strop de milă, mă consider silită să trec la fapte. Aceşti hărbaţi sunt nişte paraziţi care nu pot trăi decât sugând sângele color slabi. Sunt indivizi cu sufletul ciuntit, imposibil de vindecat, care nu vor să se îndrepte şi care nu

merită să existe pe lumea ■ista.

Doamna tăcuse şi o ţintuise o vreme pe Aomame cu o privire care ar fi putut sfredeli un zid de piatră. Apoi continuase pe Ionul său liniştit:

– Pe astfel de oameni nu pot decât să-i fac să dispară *într-un (ci sau altul.* Iar dacă se poate, într-un mod care să nu stârnească alonţia.

– Şi se poate aşa ceva?

– Există multe feluri în care poate dispărea un om, zisese I>oamna alegându-şi cuvintele, după care făcuse o mică pauză, lui pot să aranjez *un anumit fel* de dispariţie. Am această putere.

Aomame cântărise câteva clipe vorbele ei. însă exprimarea I>oamnei fusese mult prea vagă.

– Noi am pierdut fiecare pe cineva important, într-un mod cât se poate de nedrept şi suntem adânc rănite. Această rană din suflet nu se va vindeca niciodată. Dar nici noi nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să privim rana la nesfârşit. Trebuie să ne ridicăm în picioare şi să trecem la fapte. Iar asta nu ca răzbunare personală, ci ca dreptate într-un sens mult mai larg. Ce zici, vrei să mă ajuți? Am nevoie de oameni capabili, în care să pot avea încredere. De oameni cu care să împărtăşesc acest secret şi cu care să-mi împart misiunea.

Lui Aomame îi trebuise mult timp să-şi pună ordine în gânduri şi să înțeleagă tot ce spusese. Confesiunea şi sugestia ei erau greu de crezut. îi mai trebuise ceva vreme şi până să se dumirească ce părere avea despre acea sugestie. în tot acest timp, Doamna stătuse nemişcată pe scaun şi o privise pe Aomame fără să spună nimic. Nu se grăbea. Părea dispusă să aştepte oricât.

Fără îndoială, femeia aceasta e un pic nebună, îşi spusese Aomame. Dar nu i-a luat-o mintea razna. Şi nici nu e bolnavă. Din contră, are o minte cât se poate de echilibrată şi limpede. Există dovezi în acest sens. Nu e vorba de nebunie, ci de ceva *asemănător* cu nebunia. De o convingere extremă, mai bine zis. Şi ce vrea de la mine e să împărtăşesc cu ea această nebunie sau convingere. Cu acelaşi calm, aceeaşi degajare. E un lucru de care ea mă crede în stare.

Nu se ştie cât timp se gândise. Cât stătuse cufundată în meditație, pierduse noțiunea timpului. Doar inima îi bătea tare şi regulat. Aomame deschisese uşa către mai multe cămăruțe din- lăuntrul ei şi se întorsese înapoi în timp ca peştii care înoată în amonte. Acolo descoperise privelişti cunoscute şi mirosuri de mult uitate. Blândețe şi dor. Dar şi durere cumplită. O mică rază de lumină apărută ca din senin o străpunsese pe neaşteptate. Avea strania senzație că devenise transparentă. îşi trecea mâna prin acea rază şi vedea prin ea. îşi simțea trupul uşor. în acel moment, Aomame se întrebase ce anume ar fi avut ea de pierdut dacă se autodistrugea abandonându-se acelei nebunii sau convingeri, atunci şi acolo, dacă lumea întreagă dispărea.

– Am înțeles, spusese ea şi îşi muşcase buzele câteva clipe. Dacă pot, vă ajut.

Doamna se aplecase către ea şi îi strânsese mâna. Din acel moment cele două împărtăşiseră acel secret şi deveniseră tovarăşe în misiunea pe care o aveau, în acel soi de nebunie. Sau poate că de fapt era chiar

nebunie curată. Aomame nu reuşea să distingă linia de demarcaţie. Iar bărbaţii pe care îi trimisese pe cealaltă lume împreună cu Doamna erau doar indivizi care nu meritau sub nici o formă vreun strop de milă.

*

– Ştiu că nu a trecut mult de când l-ai trimis pe lumea cealaltă pe individul de la hotelul din Shibuya, zise Doamna liniştit. Folosea această expresie de parcă s-ar fi referit la un pachet expediat prin poştă.

– Peste patru zile se fac două luni, răspunse Aomame.

– Nu au trecut nici două luni. De aceea nu e deloc oportun să vin acum cu încă o rugăminte. Aş vrea să las să treacă măcar o jumătate de an. Dacă intervalul se scurtează prea mult, povara ta psihică se măreşte. Cum să spun eu... Din cauză că nu este vorba de un lucru obişnuit. In plus, e posibil ca cineva să remarce riscul crescut de atac de cord în rândul bărbaţilor care au legătură cu adăpostul condus de mine.

Aomame schiţă un zâmbet şi zise:

– Există mulţi oameni suspicioşi pe lumea asta.

Doamna zâmbi şi ea.

– După cum ştii, eu sunt o persoană extrem de precaută. Nu mă bizui pe coincidenţe, aşteptări sau noroc. Caut până în ultimul moment o variantă paşnică şi aleg această opţiune doar atunci când stabilesc clar că nu există nici o altă cale. Iar când sunt forţată să o pun în practică, înlătur toate riscurile care cred că pot apărea. Analizez atent şi meticulos toţi factorii, fac toate pregătirile şi doar atunci când sunt absolut convinsă că totul este în regulă, apelez la tine. Tocmai de aceea nu am întâmpinat nici o problemă până acum. Nu?

– Aşa este, recunoscu Aomame.

Şi chiar aşa era. Aomame doar îşi lua instrumentul şi se ducea la locul indicat. Totul era aranjat în detaliu dinainte. înţepa cu acul o singură dată ceafa respectivei persoane, în acel punct anume. După ce se asigura că „îl trimisese pe lumea cealaltă", pleca de acolo. Până atunci totul mersese lin şi sistematic.

– Insă de data aceasta, mă tem că cer cam mult de la tine. Nici nu a venit momentul potrivit, sunt mulţi factori incerţi şi există posibilitatea ca situaţia să nu poată fi aranjată la fel de bine ca până acum. Lucrurile stau puţin diferit decât de obicei.

– Din ce punct de vedere?

– Persoana respectivă nu ocupă o poziţie obişnuită, spuse Doamna

alegându-şi cu grijă cuvintele. Mai concret spus, de exemplu, este foarte bine păzit.

– E cumva politician?

Doamna clătină din cap.

– Nu, nu e politician. Despre asta vom discuta mai târziu. M-am gândit foarte mult la alte variante care să nu te implice pe tine, dar nici una nu ar funcționa. Nu se pot folosi metodele obişnuite. îmi pare nespus de rău, dar nu am la cine altcineva să apelez în afară de tine.

– Este urgent? întrebă Aomame.

– Nu, nu e o urgență. Nu avem un termen-limită. Dar cu cât întârziem mai mult, cu atât ar putea creşte numărul celor care au de suferit. Iar ocaziile care ni se oferă sunt limitate. Nu se ştie când va mai apărea o altă oportunitate.

Afară se întunecase complet, iar veranda se cufundase în tăcere. Aomame se întrebă dacă ieşise luna, dar din locul în care stătea ea nu se vedea afară.

– Aş vrea să-ți explic totul cât mai amănunțit, dar înainte de asta trebuie să cunoşti pe cineva. Putem să mergem chiar acum.

– Locuieşte în adăpost?

Doamna trase încet aer în piept şi scoase un slab sunet gutural. în ochi avea o lumină aparte.

– A fost trimisă aici acum şase săptămâni. Timp de patru săptămâni a fost într-o stare de apatie totală şi nu a scos nici o vorbă. Tot ce ştim este numele ei, vârsta şi faptul că fost găsită dormind în gară, într-o stare deplorabilă, apoi pasată de colo-colo şi, într-un final, trimisă la noi. Am stat de vorbă cu ea puțin câte puțin. A durat multă vreme s-o conving că se află într-un loc sigur, în care nu trebuie să se teamă. Acum a început să mai spună câte ceva. Vorbeşte poticnit şi confuz, dar am reuşit să pun lucrurile cap la cap şi să înțeleg ce s-a întâmplat. E ceva atât de cumplit, cum nici nu pot să-ți spun. O atrocitate.

– Maltratată de soț?

– Nu, răspunse Doamna cu o voce seacă. Nu are decât zece ani.

*

Doamna şi Aomame traversară curtea, descuiară o portiță şi se îndreptară către adăpost. Clădirea micuță, din lemn, fusese odinioară locuința servitorilor care lucrau acolo, pe vremea când aceştia erau mai

numeroşi. Era o construcţie cu etaj, cu un aspect elegant în sine, dar puţin prea dărăpănată ca să poată fi dată cu chirie. Insă putea servi foarte bine ca refugiu pentru nişte femei care nu aveau unde se duce. Un vechi stejar îşi întindea crengile ocrotitor asupra ei, iar uşa de la intrare avea un frumos geam ornamental. Erau cu totul zece camere. Uneori se mai aglomera, alteori era liber, dar de obicei cam cinci, şase femei trăiau ascunse acolo. în acel moment, mai bine de jumătate din camere aveau ferestrele luminate. Cu excepţia câte unui ţipăt răzleţ de copil, de obicei era straniu de linişte. Clădirea în sine arăta de parcă îşi ţinea respiraţia. Din ea nu se auzeau zgomotele obişnuite care însoţesc o casă locuită. în apropierea porţii stătea în lanţ o căţea ciobănesc german, care mai întâi mârâia când simţea pe cineva, apoi se punea pe lătrat. Nu se ştie cine şi cum o dresase, dar era învăţată să latre violent când se apropia vreun bărbat. Cu toate acestea, persoana de care se ataşase cel mai mult era Tamaru.

Când Doamna se apropie de ea, căţeaua încetă să mai latre şi începu să dea voios din coadă şi să scheaune. Doamna se aplecă şi o bătu uşor pe cap de câteva ori. Aomame o scărpină şi ea după urechi. Căţeaua o recunoscu pe Aomame. Era un câine deştept şi care, nu se ştie de ce, să dădea în vânt după spanacul crud. Doamna încuie poarta cu cheia.

– Una dintre femeile care locuiesc aici are grijă de fetiţă. Stă cu ea în cameră şi încearcă pe cât posibil să n-o scape din ochi. încă mi-e teamă să o las să stea singură.

Femeile din adăpost aveau grijă una de cealaltă, îşi vorbeau despre experienţele prin care trecuseră şi se încurajau reciproc, înţelegându-şi tacit durerea. în multe cazuri, ajungeau treptat să se vindece de la sine. Cele care locuiau deja acolo le învăţau rostul casei pe nou-venitele şi le dădeau cele necesare. Făceau cu rândul la curăţenie şi gătit. Desigur, unele preferau să stea singure şi să nu vorbească despre experienţa lor, iar acestor femei le erau respectate solitudinea şi tăcerea. însă marea majoritate erau dornice să-şi împărtăşească deschis experienţele cu alte femei care trecuseră prin lucruri similare şi să aibă o conexiune cu ele. în casă erau interzise doar consumul de alcool, fumatul şi accesul altor persoane fără permisiune, dar alte restricţii nu existau.

Adăpostul avea un telefon şi un televizor, în camera comună de lângă intrare. In acea încăpere încă mai existau o garnitură veche de sufragerie şi o masă mare. Multe dintre locatare îşi petreceau cea mai bună parte a zilei acolo. însă nu dădeau aproape deloc drumul la

televizor. Şi chiar dacă televizorul era pornit, ţineau sonorul dat încet, aproape inaudibil. Preferau să stea cu o carte în braţe, cu un ziar deschis în faţă, să împletească sau să stea cu frunţile apropiate şi să vorbească în şoaptă. Unele îşi petreceau întreaga zi desenând. Era un loc straniu. Lumina era slabă şi difuză, aidoma unui spaţiu efemer dintre lumea reală şi lumea de după moarte. Că era senin sau înnorat, ziuă sau noapte, în încăpere stăruia mereu aceeaşi lumină. De fiecare dată când ajungea acolo, Aomame se simţea nelalocul ei, ca un intrus rece. Femeile acelea făceau parte dintr-un club cu cerinţe speciale. Singurătatea pe care o simţeau ele şi cea pe care o simţea Aomame izvorau din locuri cu totul diferite.

Când apăru Doamna, cele trei femei din sufragerie se ridicară în picioare. Respectul profund pe care îl aveau faţă de ea era vizibil dintr-o privire. Doamna le spuse să se aşeze.

– Staţi acolo liniştite. Am venit să vorbesc un pic cu Tsubasa.

– Tsubasa e la ea în cameră, spuse o femeie cam de o vârstă cu Aomame, cu părul lung şi lins.

– E cu Saeko. încă nu coboară până aici, adăugă o alta, mai în vârstă.

– Mai are nevoie de un pic de timp, spuse Doamna veselă.

Cele trei femei încuviinţară în tăcere. înţelegeau foarte bine ce înseamnă să ai nevoie de timp.

*

Intrând în camera de la etaj, Doamna o rugă pe femeia micuţă de statură, a cărei prezenţă abia dacă o remarcai, să părăsească încăperea. Femeia pe nume Saeko schiţă un zâmbet, ieşi din cameră închizând uşa în urma ei şi coborî pe scări. Mai rămase doar Tsubasa, fetiţa de zece ani. Fetiţa, Doamna şi Aomame se aşezară în jurul unei măsuţe joase, pentru servit masa. Ferestrele erau acoperite cu o draperie groasă.

– Ea e Aomame, îi spuse Doamna fetiţei. Lucrează cu mine, aşa că poţi să stai liniştită.

Fetiţa îi aruncă o privire lui Aomame şi încuviinţă vag, cu o mişcare aproape imperceptibilă.

– Ea e Tsubasa, făcu Doamna prezentările, apoi o întrebă pe copilă: Tu de cât timp eşti aici?

Aceasta îşi înclină uşor capul într-o parte, în semn că nu ştie. Nu-1 mişcase mai mult de un centimetru.

– De şase săptămâni şi trei zile, zise Doamna. Poate n-ai stat tu să

numeri, dar eu am ţinut socoteală. Ştii de ce?

Fetiţa îşi înclină iar uşor capul într-o parte.

– Pentru că uneori timpul e foarte important. Poate să însemne foarte mult doar să-i ţii socoteală.

în ochii lui Aomame, Tsubasa arăta ca orice altă copilă de zece ani. Era destul de înaltă pentru vârsta ei, dar era slabă şi pieptul încă nu începuse să i se rotunjească. Suferea de malnu- triţie cronică. Nu avea trăsături urâte, dar nu era deloc o prezenţă. Ochii ei erau ca nişte geamuri aburite. Te uitai în ei, dar nu vedeai bine înăuntru. Buzele ei uscate şi subţiri tremurau din când în când neliniştite, încercând parcă să formeze cuvinte, dar fără să scoată vreun sunet.

Doamna scoase o cutie cu bomboane de ciocolată din punga pe care o adusese cu ea. Pe cutie era desenat un peisaj din Alpii elveţieni. Erau douăsprezece bomboane, fiecare cu altă formă, îi oferi una lui Tsubasa, una lui Aomame, apoi luă şi ea una şi o băgă în gură. Aomame făcu acelaşi lucru. După ce le văzu pe ele două, Tsubasa o mâncă şi ea. Un timp, cele trei mestecară ciocolata în tăcere.

– Tu îţi mai aduci aminte de vremea când aveai zece ani? o întrebă Doamna pe Aomame.

– Chiar foarte bine, răspunse ea.

în anul acela strânsese mâna unui băiat şi se jurase că îl va iubi toată viaţa. Câteva luni mai târziu avusese prima menstruaţie şi multe lucruriînlăuntrul ei se schimbaseră. îşi abandonase credinţa şi se hotărâse să taie legăturile cu părinţii.

– Şi eu îmi amintesc bine, continuă Doamna. Când aveam zece ani, tata m-a dus la Paris şi am petrecut acolo un an întreg. Pe vremea aceea, tata lucra ca diplomat. Locuiam într-un apartament vechi, în apropiere de grădinile Luxemburg. Primul război mondial se apropia de sfârşit, iar gara era plină de soldaţi răniţi. Unii tineri, aproape copii, alţii bătrâni. Parisul e un oraş de o frumuseţe uimitoare în orice anotimp, dar singura impresie cu care am rămas a fost de sânge şi iar sânge, oriunde întorceai privirea. Luptele în tranşee se înteţiseră, iar pe străzi colindau oameni fără ochi, braţe sau picioare, ca nişte suflete rătăcite. Nu vedeam decât albul bandajelor lor şi negrul doliului de pe braţul femeilor. Nenumărate sicrie noi se îndreptau spre cimitir, duse în căruţă. Când trecea câte un coşciug pe stradă, oamenii îşi plecau privirea şi păstrau tăcerea.

Doamna întinse o mână peste masă. După câteva clipe de gândire,

fetița îşi ridică o mână de pe genunchi şi o puse într-a ei. Doamna i-o strânse. Când era mică şi trecea pe străzile Parisului pe lângă o căruță care căra un sicriu, probabil că la fel o ținea şi pe ea strâns de mână mama sau tatăl ei. Şi o linişteau, spunân- du-i că nu are de ce se teme. Că e în siguranță şi că nu o să pățească nimic.

– Bărbații produc zilnic milioane de spermatozoizi, îi spuse Doamna lui Aomame. Ştiai?

– Da, ştiam că mulți, dar nu ce număr exact.

– Sigur, nu ştiu nici eu exact câți sunt. Oricum, infinit de mulți. îi elimină pe toți o dată. însă femeia are un număr limitat de ovule. Ştii câte?

– Nu ştiu exact.

– Nu mai mult de patru sute într-o viață întreagă. Ovulele nu se produc lunar, ci există în corp încă de la naştere. De când femeia începe să menstrueze, se elimină câte un ovul matur în fiecare lună. Şi fetița asta le are pe toate înăuntrul ei. încă nu are ciclu, deci deocamdată sunt neatinse. Stau ferecate într-un sertar. Iar rolul ovulelor este, evident, de a primi spermatozoidul şi a fi fecundate.

Aomame încuviință.

– Majoritatea deosebirilor dintre bărbați şi femei provin din aceste diferențe ale sistemului reproductiv. Din punct de vedere fiziologic, noi, femeile, ducem o viață axată pe aceste ovule limitate ca număr. Şi tu, şi eu, şi ea, zise Doamna schițând un zâmbet. Sigur, în cazul meu, ar trebui să folosesc timpul trecut.

Aomame făcu rapid un calcul mental şi ajunse la concluzia că până atunci eliminase deja vreo două sute de ovule. îi mai rămâneau aproximativ jumătate, pe care, probabil, scria mare *Rezervat.*

– însă ovulele ei nu vor fi fecundate niciodată, spuse Doamna. Săptămâna trecută a fost examinată de un medic pe care îl cunosc eu. Are uterul distrus.

Aomame o privi încruntată. îşi întoarse apoi capul către fetiță. Nu reuşea să spună nimic.

– Distrus?

– Da, distrus. Nu se poate repara nici chirurgical.

– Dar cine a putut să-i facă aşa ceva?

– încă nu ştiu precis.

– Oamenii cei Mici, şopti fetița.

Capitolul 18

Nu mai apare Fratele cel Mare

După conferința de presă, Komatsu îl sună şi îi spuse că totul decursese lin, fără obstacole.

– A fost grozav, spuse el pe un ton neobişnuit de agitat. Nu mă aşteptam să meargă ca pe roate, chiar aşa. A răspuns inteligent la întrebări şi a lăsat o impresie foarte bună tuturor celor prezenți.

Tengo nu se miră deloc de spusele lui Komatsu. Fără să aibă vreun motiv precis, nu îşi făcuse griji în privința conferinței de presă. Se aşteptase ca Fukaeri să se descurce bine şi singură. Cu toate acestea, „impresie foarte bună" era o expresie care parcă nu prea suna potrivit când venea vorba de ea.

– N-a ieşit nici o hibă la iveală? întrebă el mai mult ca să fie sigur.

– A scurtat-o pe cât s-a putut şi a evitat cu dibăcie întrebările mai urâte. Şi adevărul e că nu au fost întrebări cu adevărat urâte. Probabil că nu au vrut să fie nesuferiți cu o fată frumuşică de numai şaptesprezece ani, cât or fi ei de ziarişti. Bineînțeles, cu mențiunea „deocamdată". Ce-o să fie mai departe, nu ştiu. Pe lumea asta, direcția din care bate vântul se schimbă dintr-odată!

Tengo şi-l imagină pe Komatsu cu o față serioasă, pe o stâncă înaltă, lingându-şi degetul pentru a stabili direcția vântului.

– In orice caz, a mers bine mulțumită repetiției pe care ai făcut-o tu cu ea. Iți sunt recunoscător. Anunțul despre premiu şi relatarea conferinței de presă o să apară mâine în ziare, în ediția de seară.

– Ce haine purta Fukaeri?

– Haine? Haine normale. Un pulover subțire, strâmt şi blugi.

– Ii ieşeau sânii în evidență?

– A, da, aşa e. I se reliefau frumos. Proaspeți şi frumoşi, spuse Komatsu. Fata asta o să aibă o reputație foarte bună, de scriitoare genială. Arată bine şi îi merge şi mintea, chiar dacă vorbeşte ea un pic mai ciudat. Oricum, nu are aerul unui om obişnuit. Am fost de față la debutul multor scriitori până acum. Dar fata asta e deosebită. Şi dacă spun eu chestia asta, păi să ştii că e cu adevărat deosebită. Intr-o săptămână apare noul număr din revistă, în care publicăm *Crisalida de aer* şi pun pariu pe ce vrei tu că în trei zile o să se epuizeze. Pariez o mână şi un picior.

Tengo mulțumi pentru ştiri şi închise telefonul. Apoi răsuflă uşurat.

Până la urmă, cel puţin de prima piedică trecuseră cu bine. Dar oare câte alte obstacole mai aveau de întâmpinat?

Ştirea despre conferinţa de presă apăru a doua zi, în ediţia de seară a ziarelor. întorcându-se de la şcoală, Tengo cumpără patru ziare de la un chioşc din apropierea gării şi le studie acasă. In toate scria în mare cam acelaşi lucru. Nu erau relatări lungi, dar pentru nişte articole care anunţau un premiu literar, primiseră o atenţie extraordinară (în majoritatea cazurilor, asemenea ştiri nu ocupau mai mult de cinci rânduri). După cum prezisese Komatsu, mass-media se aruncase cu lăcomie la ştirea că o fată de şaptesprezece ani luase premiul. Toţi cei patru membri ai juriului votaseră în unanimitate pentru *Crisalida de aer.* Nu existase nici un fel de împotrivire, iar deliberările se terminaseră în cincisprezece minute. Asta era un lucru neobişnuit. Era imposibil ca patru scriitori contemporani cu egouri puternice să cadă de acord. în breaslă, lucrarea deja stârnise reacţii pozitive. La hotelul unde avusese loc decernarea premiului, se ţinuse o conferinţă de presă restrânsă, în care autoarea răspunsese „zâmbind şi cu claritate".

La întrebarea „veţi mai scrie şi alte romane", răspunsul ei a fost: „Romanele sunt numai o formă de exprimare. Acum s-a întâmplat să aleg forma aceasta, dar nu ştiu data viitoare ce voi alege". Era greu de crezut că Fukaeri rostise o frază atât de lungă. Probabil că ziariştii legaseră propoziţiile ei frânte, adăugaseră părţile care lipseau şi construiseră o singură frază. Dar poate chiar spusese ea această frază lungă. Când venea vorba de Fukaeri, nu puteai să fii sigur de nimic.

Când au întrebat-o ce cărţi îi plac, ea a răspuns, bineînţeles, *Povestea clanului Taira.* Unul dintre ziarişti a întrebat-o ce parte anume preferă, iar ea le-a recitat o bucată lungă, care a durat cam cinci minute. A stârnit admiraţia tuturor celor prezenţi, iar după ce a terminat, au urmat câteva momente de linişte. Din fericire (ar trebui spus), nu a întrebat nimeni ce muzică îi place.

„Cine s-a bucurat cel mai mult că aţi câştigat premiul pentru debut literar?" au întrebat-o ei, iar ea, după o îndelungată tăcere (Tengo îşi putea imagina scena), a răspuns: „E secret".

Din cât citise în ziare, Fukaeri nu spusese ziarştilor nici o minciună. Toate răspunsurile ei erau adevărate. îi publicaseră şi o poză, în care părea chiar mai frumoasă decât şi-o amintea Tengo. Când stătea faţă în faţă cu ea trebuia să fie atent şi la gesturile corpului, şi la expresia feţei, şi la ce spunea, dar vă- zând-o nemişcată în fotografie realiză din nou ce trăsături frumoase avea. Era doar o poză mică, făcută la conferinţa de

presă (purta, într-adevăr, acelaşi pulover), dar în ea se vedea o anumită strălucire. Probabil că la asta se referise Komatsu când spusese că nu are aerul unui om obişnuit.

Tengo împături ziarele şi se duse în bucătărie să-şi pregătească o cină frugală, în timp ce bea o bere. Cartea scrisă de el primise premiul literar în unanimitatea juriului, era apreciată şi probabil că urma să devină bestseller. Se simţea ciudat gândin- du-se la asta. Se bucura sincer, pe de o parte, dar pe de alta, era neliniştit şi nu se putea relaxa. Aşa fusese planul, dar oare chiar urmau să se desfăşoare lucrurile atât de lin?

în timp ce gătea, îşi dădu seama că îi pierise orice apetit. Până adineauri îi fusese foame, dar acum nu mai avea poftă să mănânce nimic. înveli mâncarea în folie de plastic şi o băgă în frigider. Se aşeză pe un scaun şi îşi bău berea în tăcere, uitându-se la calendarul de pe perete. Calendarul, primit cadou de la o bancă, înfăţişa muntele Fuji în cele patru anotimpuri. Tengo nu urcase niciodată pe Fuji. Nici măcar în Tokio Tower nu fusese. Nu urcase în nici o clădire înaltă. Dintotdeauna îi lipsise interesul pentru locuri înalte. De ce oare? se întrebă el. Poate fiindcă am trăit până acum uitându-mă doar la vârful picioarelor.

*

Prezicerea lui Komatsu se adeveri. Publicaţia în care apăruse *Crisalida de aer* se epuiză aproape din prima zi. Nu se întâmpla niciodată să-şi vândă tot tirajul. Lună de lună, editura scotea această revistă în pierdere. Ţelul lor era să publice în volum romanele care apăreau acolo şi să culeagă scriitori noi şi tineri care primeau premiul literar. Nu se aştepta nimeni să aibă profituri şi vânzare din ea. De aceea, era o ştire senzaţională ca un număr să se epuizeze din prima zi. La fel de neaşteptat şi de extraordinar ca o ninsoare în Okinawa. Deşi, chiar şi aşa, profit tot nu aveau.

Toate acestea i le spusese Komatsu Ia telefon.

– Bună treabă, spuse el. Dacă se epuizează revista, lumea o să fie superinteresată de lucrare şi o să vrea să o citească. Iar tipografia se dă peste cap să publice cât mai repede *Crisalida de aer în* volum. Are prioritate maximă, o scot în regim de urgenţă, în condiţiile astea, nici nu mai contează dacă ia premiul Akuta- gawa sau nu. Mai important e să vindem cartea acum, cât e fierbinte. Fără nici un dubiu, o să fie bestseller. îţi garantez. Aşa că poţi deja să te gândeşti cum o să-ţi foloseşti banii.

Sâmbătă, în ziarul de seară apăruse pe pagina de cultură un articol despre *Crisalida de aer.* Titlul trimitea la faptul că revista în care apăruse

se epuizase imediat. Câţiva critici îşi expuneau impresiile despre lucrare. în general, erau păreri pozitive. N-ai crede că e un roman scris de o fată de şaptesprezece ani. E scris cu forţă, cu sensibilitate adâncă şi cu o imaginaţie fabuloasă. Arată potenţialul noului val în literatură. Un critic spunea: „imaginaţia îi zboară atât de departe, încât se rupe contactul cu realitatea". Aceasta era singura părere negativă pe care o citise Tengo, dar chiar acelaşi critic conchidea paşnic: „Aştept cu mare interes lucrările viitoare ale acestei autoare". Nu se poate spune că lucrurile nu mergeau bine.

*

Fukaeri îl sună cu patru zile înainte de publicarea cărţii. Era ora nouă dimineaţa.

– Erai treaz, întrebă ea. Ca de obicei, fără semne de întrebare şi fără intonaţie.

– Sigur că da, răspunse Tengo.

– Eşti liber după-amiază.

– După patru, da.

– Putem să ne vedem.

– Putem, răspunse Tengo.

– Unde ne-am întâlnit şi data trecută, întrebă Fukaeri.

– în regulă, spuse Tengo. La ora patru, la aceeaşi cafenea din Shinjuku. Apropo, arată foarte bine poza din ziare. Aia de la conferinţa de presă.

– Am purtat acelaşi pulover, spuse ea.

– îţi venea foarte bine, zise Tengo.

– Fiindcă îţi plac sânii mei.

– Poate. Dar în cazul ăsta cel mai important era să faci o impresie bună celorlalţi.

O vreme, Fukaeri rămase tăcută la receptor, ca şi când se uita la ceva pe un raft de lângă ea. Poate că se întreba ce legătură era între forma sânilor şi impresia bună. Gândindu-se la asta, nici Tengo nu mai înţelegea ce legătură putea să existe.

– La patru, spuse Fukaeri şi închise.

*

Cu puţin înainte de ora patru, Tengo intră în cafenea, dar Fukaeri era deja acolo. Alături de ea şedea profesorul Ebisuno. Purta o cămaşă cu mânecă lungă, gri deschis şi nişte pantaloni gri închis. Ca de obicei, îşi

ţinea spatele drept ca o statuie. Tengo fu puţin mirat să-l vadă acolo. Din câte ştia de la Komatsu, se întâmpla foarte rar să „coboare de pe munte", cum se exprima el.

Tengo se aşeză pe scaunul din faţa lor şi comandă o cafea. Deşi nici nu venise încă sezonul ploios, era o zi fierbinte ca de miez de vară. Totuşi, Fukaeri bea alene, ca şi data trecută, cacao fierbinte. Profesorul Ebisuno îşi luase o cafea cu gheaţă, dar nu se atinsese de ea. Gheaţa se topise şi forma deasupra un strat transparent.

– Mă bucur că ai venit, spuse profesorul Ebisuno.

Tengo luă o gură din cafeaua care îi sosise între timp.

– S-ar zice că lucrurile au mers ca pe roate, spuse Profesorul lent, ca şi când îşi testa vocea. Ai avut succes. Un succes deosebit. Mai întâi, trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

– Vă mulţumesc pentru cuvintele frumoase, dar, după cum ştiţi, în povestea asta eu nu exist oficial, spuse Tengo. Iar cine nu există oficial, nu are succes.

Profesorul Ebisuno îşi frecă mâinile pe masă, ca şi când voia să se încălzească.

– Lasă, nu e nevoie de atâta modestie. Indiferent de varianta oficială, tu eşti cât se poate de real. Şi dacă nu erai tu, lucrurile nu s-ar fi desfăşurat până aici atât de bine. Mulţumită ţie, *Crisalida de aer* este o carte cu totul deosebită. Ai transformat-o într-un volum cu conţinut adânc şi bogat, dincolo de aşteptările mele. Komatsu are într-adevăr ochi bun la oameni.

Alături, Fukaeri îşi sorbea cacaua în tăcere, ca un pisoi care bea lapte. Era îmbrăcată cu o bluză albă cu mâneci scurte, simplă şi o fustă scurtă, bleumarin. Ca de obicei, nu purta nici un fel de accesorii. Când se apleca în faţă, părul drept şi lung îi ascundea chipul.

– Voiam neapărat să îţi spun direct lucrurile astea. De-aia te-am rugat să vii special până aici, spuse Ebisuno.

– Nu era nevoie să vă faceţi atâtea probleme. Să refac *Crisalida de aer* a fost şi pentru mine o muncă plină de sens.

– Cred că era cazul să îmi exprim din nou mulţumirile faţă de tine.

– Mulţumirile nu contează, spuse Tengo. Pot însă să vă pun o întrebare personală referitoare la Eri-san?

– Desigur, dacă pot să îţi răspund.

– Sunteţi în mod oficial tutorele ei?

Profesorul clătină din cap.

– Nu, nu oficial. Aş vrea, dacă aş putea. Dar, după cum ţi-am spus

data trecută, nu am reuşit să iau legătura cu părinţii ei. Din punct de vedere legal, nu am nici un drept în privinţa ei. A venit la mine acum şapte ani şi eu doar am avut grijă de ea. Atâta tot.

– In cazul acesta, nu e mai normal să vreţi să-i păstraţi existenţa cât mai ascunsă? Acum, că e pusă în lumina reflectoarelor, e posibil să se işte necazuri. Nici nu e majoră încă.

– Te gândeşti că ar putea să apară părinţii ei şi să ceară să o ia pe Eri cu ei? Că ar vrea să o ducă cu forţa înapoi de unde a fugit?

– Exact. Tocmai de-asta nu pricep.

– E o întrebare firească. Dar nici *ăia* nu pot să întreprindă o acţiune publică. Cu cât Eri va fi pusă mai mult în lumina reflectoarelor, cu atât orice ar face în privinţa ei ar atrage şi mai mult atenţia publicului, iar acesta e lucrul pe care şi-l doresc cel mai puţin.

– Care ăia? întrebă Tengo. Vă referiţi la Pionierii?

– Exact, spuse Profesorul. La organizaţia religioasă Pionierii. Am şi eu meritul că am crescut-o pe Eri timp de şapte ani de zile. Eri însăşi îşi doreşte să rămână la mine. Şi indiferent de situaţia părinţilor ei, până la urmă au abandonat-o timp de şapte ani. Nu ar merge chiar aşa simplu să le-o dau înapoi.

Tengo îşi puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

– Conform planului nostru, *Crisalida de aer* va fi un bestseller. Eri va atrage interesul publicului. Acest fapt îi va împiedica pe Pionieri să se mişte uşor. Până aici am înţeles. Dar mai departe, dumneavoastră în ce direcţie vreţi să meargă lucrurile?

– Nu ştiu nici eu, răspunse Ebisuno indiferent. Mai departe e teritoriu necunoscut pentru toată lumea. Nu există hărţi. Nu ştim ce ne pândeşte după următorul colţ, dar dacă nu trecem mai departe, nici nu avem cum să aflăm. N-am nici cea mai vagă idee.

– Nici cea mai vagă idee? făcu Tengo.

– Da. Poate sună cam iresponsabil, dar tocmai acest fapt e esenţial în povestea asta. Am aruncat o piatră într-un lac adânc. Pleosc! Răsună în jur. Aşteptăm, înghiţind în sec, să vedem ce o să iasă din lac.

Tăcură o vreme. Toţi trei îşi imaginau undele care se lărgeau în cerc pe suprafaţa lacului. Tengo aşteptă ca apa să se liniştească şi spuse calm:

– După cum v-am spus şi prima dată, ce facem noi este o escrocherie. Se poate spune chiar că este un act antisocial. în viitor va fi vorba şi de nişte sume de bani, nu tocmai mici. Minciunile se adună una peste alta ca un bulgăre de zăpadă. Minciuna aduce minciună şi se înlănţuie una cu alta până când, probabil, nu o să se mai poată descurca

nimeni cu ele. Iar dacă adevărul iese la iveală, toţi cei implicaţi, incluzând-o pe Eri-san, vom avea de suferit, sau, în cel mai rău caz, vom fi distruşi. Din punct de vedere social, o să fim nişte oameni morţi. Sunteţi de acord cu lucrul ăsta?

Profesorul îşi duse mâna la rama ochelarilor.

– Nu am altă opţiune.

– Din spusele lui Komatsu-san, sunteţi dispus să fiţi reprezentant în firma fictivă pe care o pune dânsul la cale. Adică vă aruncaţi cu capul înainte în planul lui Komatsu-san. Sunteţi dispus să vă umpleţi de noroi.

– Da, e posibil să se ajungă la asta.

– Din câte am înţeles eu, sunteţi un om cu o inteligenţă extraordinară, cu o perspectivă originală asupra lumii şi cu simţul realităţii. Totuşi, nu ştiţi încotro se îndreaptă povestea asta. Nu puteţi anticipa ce ne aşteaptă după următorul colţ. Nu prea reuşesc sa înţeleg cum de o persoană ca dumneavoastră se pune într-o astfel de poziţie nesigură şi fără sens.

– îţi mulţumesc pentru aprecieri, chiar dacă sunt nemeritate. Iar în privinţa asta..., zise Profesorul şi făcu o pauză. înţeleg foarte bine ce vrei să spui.

Se lăsă tăcerea.

– Nimeni nu ştie ce o să se întâmple, interveni dintr-odată Fukaeri. Apoi se reîntoarse la muţenia ei. Ceaşca de cacao era deja goală.

– Aşa e, spuse Profesorul. Cum zice Eri, nu ştie nimeni ce o să se întâmple.

– Dar trebuie să aveţi totuşi un fel de plan, spuse Tengo.

– Am un fel de plan, răspunse profesorul Ebisuno.

– îmi permiteţi să încerc să-l ghicesc?

– Bineînţeles.

– Publicarea romanului va scoate la iveală adevărul despre ce s-a întâmplat cu părinţii lui Eri-san. Asta vrea să însemne piatra aruncată în lac?

– în mare, ai nimerit, spuse profesorul Ebisuno. Dacă *Crisalida de aer* se vinde bine, mass-media o să se adune ca nişte crapi într-un iaz când le arunci pâine. Adevărul e că romanul deja a stârnit ceva vâlvă. De când cu conferinţa de presă, am primit enorm de multe solicitări pentru interviuri de la reviste şi posturi de televiziune. Bineînţeles că le-am refuzat pe toate, dar de acum, după publicarea cărţii, se vor înteţi presiunile şi mai mult.

Dacă eu nu dau curs cererilor, ei or să se folosească de orice mijloace ca

să afle detalii despre viața lui Eri. Cine îi sunt părinții, unde a crescut, cine are grijă de ea acum. Asta o să fie o ştire interesantă. Nici pe mine nu mă încântă să fac asta. Eu îmi duc viața liniştit în vârful muntelui. Nu-mi arde deloc să atrag atenția lumii asupra mea. Nu am nimic de câştigat. Dar dacă arunc bine momeala, sper că pot să îi abat pe ziarişti pe urmele părinților lui Eri. Să afle ce fac şi unde sunt. Adică să pun în cârca lor ce nu poate sau ce nu vrea poliția să facă. Dacă lucrurile merg cum trebuie, e posibil să-i scăpăm pe cei doi de acolo. în orice caz, soții Fukada sunt pentru mine, dar bineînțeles şi pentru Eri, nişte oameni foarte importanți. Nu putem să-i lăsăm dispăruți.

– Dar dacă soții Fukada sunt acolo, de ce să-i țină prizonieri şapte ani? De ce atât de mult?

– Nici eu nu ştiu. Nu pot decât să presupun, spuse profesorul Ebisuno. Ți-am mai spus deja, Pionierii au început ca o comunitate agrară revoluționară, dar la un moment dat s-au separat de gruparea militaristă Zori de Zi, şi-au schimbat drumul şi au devenit o comunitate religioasă. Poliția i-a investigat şi pe ei în legătură cu incidentul Zori de Zi, dar au descoperit că nu aveau nici o legătură cu povestea aceea. De atunci, uşu- rel-uşurel comunitatea şi-a tot întărit poziția. De fapt, s-ar putea spune că au făcut-o chiar rapid. Dar nimeni nu ştie de fapt cu ce se îndeletnicesc ei acolo. Tu, de exemplu, ai idee?

– Absolut deloc, spuse Tengo. Eu nu mă uit nici la televizor şi nici nu prea citesc ziarele. Nu cred că sunt bun ca standard de comparație.

– Nu, nu eşti singurul care nu ştie nimic. Ei activează cât mai pe furiş, ca să nu se ştie ce fac. Alte grupări religioase încearcă să iasă în evidență, ca să-şi atragă cât mai mulți discipoli, dar Pionierii nu fac asta. în general, grupările religioase încearcă să convertească pe cât se poate de multă lume ca să îşi asigure un venit stabil, dar Pionierii nu au nevoie de aşa ceva. Pe ei îi interesează mai degrabă oamenii capabili. Vor credincioşi bine motivați, specializați în diferite domenii, tineri şi sănătoşi. Din cauza asta, nu încearcă să convertească pe nimeni cu forța. Nici nu e primit oricine în grupul lor. Cei care vor să li se alăture sunt triați prin interviu. Sau sunt recrutați direct de ei. Ca rezultat, şi-au clădit o organizație bine pusă la punct, militantă şi cu un moral ridicat. La suprafață, ei se ocupă de agricultură, dedicân- du-se în acelaşi timp practicilor ascetice.

– Dar ce fel de învățături au la bază?

– Nu au nişte scripturi stabilite. Sau chiar dacă au, probabil sunt un amalgam. In linii mari, sunt o sectă ezoterică care se concentrează mai

degrabă pe muncă şi asceză decât pe doctrine elaborate. Iar practicile nu sunt superficiale, sunt chiar destul de severe. S-a adunat acolo tineret de prin toată ţara, care îşi dorea o asemenea viaţă spirituală. în final, au adoptat o poziţie foarte închisă faţă de lumea exterioară şi sunt foarte uniţi.

– Există un fondator?

– Oficial, nu. Ei reneagă cultul personalităţii şi se conduc colectiv. Dar informaţiile dinăuntru nu sunt clare. Am încercat şi eu să aflu cât mai multe despre ei, dar dincolo de zidurile lor scapă extrem de puţine informaţii. Pot să-ţi spun un singur lucru, şi anume că gruparea se dezvoltă temeinic şi dispune de fonduri din abundenţă. Terenurile aflate în posesia Pionierilor se măresc şi facilităţile se îmbogăţesc. Iar gardurile din jurul lor sunt tot mai solide.

– Iar numele lui Fukada-san, conducătorul lor de la început, nu mai apare oficial pe nicăieri.

– Exact. E total anormal. E o chestie cu care nu pot să mă împac, spuse profesorul Ebisuno şi aruncă o privire către Fukaeri, apoi către Tengo. Pionierii ascund un secret mare. Cu siguranţă la un moment dat s-a petrecut acolo ceva de proporţii. Nu ştiu ce. Dar întâmplarea asta i-a făcut să-şi schimbe direcţia drastic, din comunitate agrară în grupare religioasă. Iar cu ocazia asta s-au transformat deodată dintr-un grup moderat şi deschis către lume, într-unul rigid şi cu o atitudine extrem de secretoasă. îmi imaginez că poate momentul ăsta a fost un fel de lovitură de stat în cadrul grupării Pionierii. Şi că Fukada a fost cumva implicat în ea. După cum ţi-am spus, Fukada nu are nici în clin, nici în mânecă cu religia. E un materialist convins. Şi nu e genul de om care să stea cu mâinile în sân şi să se uite cum organizaţia clădită de el se transformă într-o grupare religioasă. Sunt convins că ar fi făcut tot ce îi stătea în putinţă să prevină un asemenea lucru.

Pesemne a fost înfrânt în lupta pentru hegemonie din cadrul Pionierilor.

Tengo se gândi la cele auzite.

– înţeleg ce spuneţi, dar dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr aşa, nu l-ar fi izgonit pe Fukada din sânul Pionierilor? La fel cum s-au despărţit paşnic de Zori de Zi. Nu era nevoie să-l ţină închis.

– Ai dreptate. în mod normal, nu ar avea de ce să se obosească să-l ţină prizonier. Dar nu cumva Fukada ştia secretele Pionierilor? Genul de secrete care le-ar fi provocat necazuri dacă erau expuse în public. Aşa că nu puteau pur şi simplu să-l lase să plece. Ca fondator al comunităţii, Fukada a fost conducătorul lor efectiv pentru o vreme îndelungată. Ştia

tot ce se întâmplase până atunci. Poate că văzuse prea multe. Mai mult, numele său era destul de cunoscut. Numele Tamotsu Fukada e legat intrinsec de perioada aceea şi încă mai are multă influenţă. Dacă Fukada ar fi plecat de la Pionieri, cuvintele şi acţiunile sale ar fi atras atenţia lumii, fie că le convine, fie că nu. Prin urmare, chiar dacă soţii Fukada ar fi dorit să se retragă, Pionierii nu puteau să-i lase să plece aşa uşor.

– De asta, prin debutul senzaţional al lui Eri-san, fiica lui Tamotsu Fukada, şi prin bestsellerul *Crisalida de aer,* vreţi să treziţi interesul publicului şi astfel să daţi un brânci acestei situaţii înţepenite.

– Şapte ani sunt vreme îndelungată, iar în tot acest timp nu mi-a reuşit nimic. Dacă nu profit de ocazia asta, misterul n-o să se mai dezlege niciodată.

– încercaţi să scoateţi ditamai tigrul din tufişuri folosind-o pe Eri-san drept momeală.

– Nu ştie nimeni ce o să iasă din tufişuri. Nu e obligatoriu să fie un tigru.

– Dar din cum a decurs discuţia, mi se pare că vă gândiţi totuşi la ceva agresiv.

– Da, e şi asta o variantă, spuse Profesorul gânditor. Probabil că ştii şi tu că într-un grup omogen şi închis se poate întâmpla orice.

Se aşternu o linişte grea, care fu spartă de glasul lui Fukaeri:

– Fiindcă au venit Oamenii cei Mici.

Tengo se uită la Fukaeri, care şedea alături de Profesor. Ca întotdeauna, pe chipul ei nu se citea nici o expresie.

– Adică s-a schimbat ceva în Pionierii, fiindcă au venit Oamenii cei Mici? o întrebă el.

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Se juca cu nasturele de la gulerul bluzei.

Profesorul Ebisuno spuse, ca să-i umple tăcerea:

– Nu ştiu ce înseamnă aceşti Oameni Mici de care vorbeşte Eri. Nici ea nu poate să explice ce sunt. Sau nu vrea să o facă. în orice caz însă, pare destul de clar că ei au avut un rol în transformarea radicală a Pionierilor din comunitate agrară în grupare religioasă.

– Oamenii cei Mici sau ceva asemănător, spuse Tengo.

– întocmai, zise Profesorul. Nu ştiu nici eu dacă „Oamenii cei Mici" sau ceva similar. Oricum, apariția în *Crisalida de aer* a acestor personaje pare să semnifice un eveniment important.

Profesorul îşi privi o vreme mâinile. Apoi ridică privirea.

– După cum ştii, în romanul *1984,* al lui George Orwell, apare dictatorul numit Fratele cel Mare. Bineînțeles că e o alegorie a stalinismului. Iar termenul „Fratele cel Mare" a căpătat o funcție de emblemă în societate. Asta este reuşita lui Orwell. Dar în realitatea anului 1984, Fratele cel Mare este atât de cunoscut încât existența sa e transparentă. Dacă şi-ar face apariția, l-am recunoaşte şi l-am arăta cu toții cu degetul: „Păzea, ăla e Fratele cel Mare!". Cu alte cuvinte, el nici nu mai are ce căuta în lumea reală. în schimb, apar Oamenii cei Mici. Nu ți se pare interesant şi contrastul între termeni?

Profesorul schiță un vag zâmbet, privindu-1 fix pe Tengo.

– Pe Oamenii cei Mici nu-i putem vedea. Nu ştim dacă sunt buni sau răi, dacă sunt sau nu reali. Dar ne sapă zdravăn pământul de sub picioare, spuse Profesorul şi făcu o pauză. Ca să aflăm ce s-a petrecut cu soții Fukada şi ce a pățit Eri, probabil că trebuie să înțelegem mai întâi ce sunt aceşti Oameni Mici.

– Adică, vreți să-i scoateți pe Oamenii cei Mici din umbră? întrebă Tengo.

– Putem oare să scoatem din umbră ceva ce nici nu ştim dacă există cu adevărat? spuse Profesorul şi pe buze îi flutură un zâmbet. Cred că mai aproape de realitate e tigrul ăla mare de care vorbeşti tu.

– în orice caz, asta nu schimbă faptul că Eri-san e folosită drept

momeală.

– Nu, momeală nu mi se pare cuvântul adecvat. Imaginea potrivită este că încerc să stârnesc o vâltoare. în scurt timp, lucrurile din jur vor fi atrase înăuntrul acestui vârtej. Eu asta aştept.

Profesorul îşi învârti un deget prin aer, sugerând o bulboană. Apoi continuă:

– în centru se află Eri, iar ce este chiar în mijlocul vâltorii nu se învârte. Numai ce se află în jur se mişcă.

Tengo asculta tăcut.

– Dacă îmi permiți să-ți folosesc expresia, nu numai Eri, ci noi toți suntem momeala. Profesorul îl privi pe Tengo mijindu-şi ochii. Asta te include şi pe tine.

– Eu doar a trebuit să rescriu *Crisalida de aer*. Cum s-ar spune, am fost doar un tehnician într-o poziție inferioară. Asta a fost propunerea cu care a venit Komatsu-san de la bun început.

– înțeleg.

– Dar lucrurile s-au schimbat puțin câte puțin pe parcurs, spuse Tengo. Adică, planul pe care îl clădise inițial Komatsu-san a fost modificat de dumneavoastră, nu?

– Nu, nu am intenționat să modific nimic. Komatsu îşi urmăreşte propriile țeluri, iar eu le urmăresc pe ale mele. Se întâmplă pur şi simplu ca scopurile noastre să se îndrepte deocamdată în aceeaşi direcție.

– Planul merge înainte, iar scopurile dumneavoastră călătoresc împreună.

– S-ar putea spune şi aşa.

– Doi oameni călătoresc pe acelaşi cal, spre destinații diferite. Până la un punct, drumul le este comun, dar mai apoi, nu se ştie ce va urma.

– Te pricepi să găseşti expresiile potrivite.

Tengo oftă.

– Mi-e teamă că perspectivele nu sunt prea bune. în orice caz însă, nu mai putem da timpul înapoi.

– Chiar dacă am putea să-l dăm, ar fi greu să revenim în acelaşi loc de unde am plecat, spuse Profesorul.

Discuția se încheie aici. Tengo nu mai avea nimic de adăugat.

*

Profesorul Ebisuno se ridică primul. Spuse că trebuia să se întâlnească în

apropiere cu cineva şi plecă, dar Fukaeri mai zăbovi. Rămaşi singuri, Tengo şi Fukaeri se priviră o vreme în tăcere.

– Nu ți-e foame? întrebă Tengo.

– Nu prea.

înăuntru începuse să se aglomereze şi, fără ca vreunul din ei să propună să plece, ieşiră din cafenea. Se plimbară o vreme fără țintă prin Shinjuku. Se apropia ora şase şi multă lume se îndrepta cu paşi grăbiți către gară, dar cerul era încă luminos. Soarele de început de vară învăluia oraşul. Ieşind din cafeneaua aflată la subsol, lumina aceea părea artificială.

– Te duci undeva acum? întrebă Tengo.

– N-am unde să mă duc, răspunse Fukaeri.

– Să te conduc până acasă? spuse Tengo. Adică, până la apartamentul din Shinanomachi. Rămâi acolo peste noapte, nu?

– Nu mă duc acolo, zise Fukaeri.

– De ce?

Nu-i răspunse.

– Ți se pare că e mai bine să nu te duci acolo? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință în tăcere.

Ar fi vrut să o întrebe de ce, dar bănuia că nu va primi nici un răspuns clar.

– Atunci, te întorci la Profesor acasă?

– E departe până la Futamatao.

– Ai unde să mergi în altă parte?

– Stau la tine peste noapte.

– Asta s-ar putea să fie cam complicat, răspunse Tengo ale- gându-şi cuvintele cu grijă. Stau singur într-un apartament mic şi nici profesorul Ebisuno nu cred că ar fi de acord.

– Profesorul nu se supără, zise Fukaeri. Apoi ridică din umeri. Nici pe mine nu mă deranjează.

– Poate mă deranjează pe mine! spuse Tengo.

– De ce.

– Păi... începu el, dar rămase fără cuvinte. Uitase ce avea de gând să zică. I se întâmpla uneori asta când vorbea cu Fukaeri. Uita complet despre ce era vorba şi ce voia să spună. Parcă un vânt puternic i-ar fi împrăştiat partiturile din față.

Fukaeri se întinse şi îl prinse pe Tengo de mâna stângă, parcă să-l consoleze.

– Tu nu prea înțelegi, îi spuse ea.

– Ce nu înțeleg?

– Că noi suntem una.

– Suntem una!? exclamă Tengo.

– Am scris o carte împreună.

Tengo simțea în palmă strânsoarea degetelor ei. Nu era puternică, dar era constantă.

– Aşa e. Am scris împreună *Crisalida de aer.* Şi tigrul tot împreună o să ne mănânce.

– Nu vine nici un tigru, spuse Fukaeri surprinzător de serioasă.

– Ce bine, zise Tengo, dar fără să se simtă neapărat norocos. Poate că nu vine nici un tigru, dar nici nu ştia ce altceva avea să apară.

Stăteau amândoiîn fața gheretei de bilete de la stația Shinjuku. Fukaeri îl ținea încă de mână şi se uita la el. în jurul lor, lumea curgea grăbită ca un râu.

– în regulă. Rămâi la mine dacă asta vrei, se dădu Tengo bătut. Eu o să dorm pe canapea.

– Mersi, spuse Fukaeri.

Era pentru prima oară când auzea din gura ei ceva care să sune a mulțumire. Sau poate că nu era prima oară, dar nu îşi putea aminti când o mai auzise mulțumindu-i.

Capitolul 19
Femei împărtăşind secrete

– Oamenii cei Mici? o întrebă Aomame pe un ton blând, privind-o în ochi. Cine sunt Oamenii cei Mici?

Insă Tsubasa îşi lipi buzele strâns, iar privirea ei îşi pierdu profunzimea, de parcă, rostind acele cuvinte, îşi consumase aproape toată energia.

– Sunt nişte oameni pe care îi cunoşti tu? o întrebă Aomame.

Nici un răspuns.

– A mai spus asta de câteva ori până acum, explică Doamna. Oamenii cei Mici. Nu ştiu la ce se referă.

Aceste cuvinte aveau o rezonanță sumbră. Urechile lui Aomame detectaseră acel ecou slab ca pe un tunet auzit din depărtare.

– Oare ei să fie cei care i-au făcut rău? o întrebă Aomame pe Doamna.

Aceasta clătină din cap.

– Nu ştiu. Dar, fără îndoială, aceşti Oameni Mici înseamnă foarte mult pentru ea, oricine ar fi ei.

Fetița rămăsese cu ochii tulburi ațintiți în gol şi cu mâinile sprijinite pe masă, fără să-şi schimbe deloc poziția.

– Ce să se fi întâmplat? o întrebă Aomame pe Doamna.

– La control s-au constatat urme de viol, răspunse ea pe un ton destul de detaşat. Viol repetat. Vulva şi vaginul sunt sfâşiate cumplit. Are răni şi la nivelul uterului, pentru că uterul ei insuficient dezvoltat a fost penetrat de un penis matur şi rigid. Peretele uterin, pe care se fixează ovulul, este în mare parte distrus.

Doctorul a spus că nu va putea rămâne însărcinată nici după ce mai creşte.

Doamna părea să povestească aceste lucruri şocante în fața copilei aproape intenționat. Fetița asculta fără să spună nimic. Nu se vedea nici un fel de schimbare pe chipul ei. Din când în când, gura i se mişca uşor, dar fără să scoată vreun sunet. Arăta de parcă asista politicos la o discuție despre un necunoscut de departe.

– Iar asta nu e tot, continuă Doamna liniştit. Dacă, prin cine ştie ce minune, uterul ei s-ar reface, nu cred că ea ar vrea vreodată să aibă relații

sexuale cu cineva. La asemenea răni, penetrarea a provocat o durere considerabilă, iar acest lucru s-a repetat în mai multe rânduri. Amintirea acestei dureri nu cred că se mai poate şterge. înțelegi ce vreau să spun, nu?

Aomame încuviință. îşi ținea mâinile pe genunchi, cu degetele încleştate.

– Cu alte cuvinte, ovulele pregătite în corpul ei nu mai au unde să se ducă. Au ajuns..., zise Doamna aruncându-i o privire lui Tsubasa, apoi continuă. Sterpe.

Aomame nu îşi dădea seama cât de mult înțelegea fetița din ce se vorbea. însă, indiferent de cât pricepea, emoțiile ei păreau să fie în cu totul altă parte, nu de față cu ele. Erau altundeva, ferecate cu cheia într-o încăpere mică şi întunecată.

– Eu nu spun că singurul scop în viață al unei femei e să rămână însărcinată şi să aibă copii, continuă Doamna. Fiecare este liber să-şi aleagă ce viață vrea. însă este de neiertat ca un bărbat să-i răpească unei femei cu forța un drept pe care ea îl are de la natură, din naştere.

Aomame încuviință în tăcere.

– E de neiertat, repetă Doamna.

Aomame observă că vocea îi tremura uşor. Părea că abia îşi mai poate controla emoțiile.

– Fetița aceasta a fugit de undeva, continuă Doamna. Nu ştiu cum a reuşit să fugă, dar nu trebuie să ajungă în altă parte, în nici un alt loc nu ar fi în siguranță.

– Părinții ei unde sunt?

Doamna se încruntă şi bătu uşor cu unghiile în masă.

– Ştiu unde sunt. Dar chiar ei sunt cei care au tolerat aşa ceva. Cu alte cuvinte, a fugit chiar de lângă părinții ei.

– Vreți să spuneți că au acceptat ca propria lor fiică să fie violată?

– Nu doar că au acceptat, au şi încurajat acest lucru.

– Dar cum să..., începu Aomame, dar nu reuşi să-şi termine vorbele.

Doamna îşi clătină capul.

– E ceva oribil. De neiertat. Dar lucrurile sunt complicate. Aici nu e vorba de un simplu caz de violență în familie. Doctorul a spus că trebuie să raporteze totul la poliție, însă eu l-am rugat să nu o facă. Este o cunoştință apropiată de-a mea şi am reuşit până la urmă să îl conving.

– Dar de ce? întrebă Aomame. De ce să nu raporteze la poliție?

– Felul în care a fost tratată această copilă a fost inuman şi nu trebuie tolerat de societate. Este o crimă dezgustătoare care merită o pedeapsă grea, zise Doamna alegându-şi cuvintele cu grijă. Dar dacă ar fi să mergem la poliţie, ce măsuri ar putea ei să ia? După cum vezi, ea nu vorbeşte aproape deloc. Nici n-ar putea să explice cum trebuie ce a păţit, ce s-a întâmplat. Şi chiar dacă ar reuşi să explice cumva, n-ar avea cum s-o dovedească. Dacă ar lua-o poliţia, probabil că ar trimite-o înapoi la părinţi, în altă parte nu are unde să se ducă, iar ei sunt cei care au drepturile părinteşti. Dacă ar ajunge înapoi la ei, s-ar repeta acelaşi lucru, iar eu nu pot să las să şe întâmple aşa ceva.

Aomame încuviinţă.

– Am s-o cresc eu, spuse Doamna răspicat. Nu o dau nimănui. Pot veni părinţii ei, poate să vină cine vrea, că nu le-o dau. O ascund undeva şi o cresc eu.

Un timp, Aomame se uită pe rând la Doamna şi la fetiţă.

– Şi îl puteţi identifica pe bărbatul care a agresat-o sexual? Este unul singur? întrebă Aomame.

– îl pot identifica. Este doar unul.

– Dar nu aveţi cum să-l trimiteţi în instanţă.

– Este un om foarte influent, răspunse Doamna. Are o influenţă puternică şi directă, sub care s-au aflat şi părinţii ei. Şi încă se mai află. Aceşti oameni fac aşa cum le porunceşte el. Sunt indivizi care nu au personalitate sau putere de judecată. Pentru ei, ceea ce spune acest bărbat este incontestabil corect. Şi de aceea, dacă le spune să i-o dea pe fiica lor, nu se pot opune. Cred toate vorbele lui şi i-o oferă bucuroşi, chiar dacă ştiu ce se întâmplă.

Lui Aomame îi luă ceva timp să înţeleagă cum trebuie tot ce spusese Doamna. îşi forţă mintea până reuşi să vadă totul mai limpede.

– E vorba cumva de vreo grupare sau ceva?

– Da. O grupare anume care are în comun minţi bolnave şi înguste.

– Un fel de cult?

– Da, încuviinţă Doamna. Şi chiar un cult extrem de rău şi de periculos.

Era clar. Nu putea să fie vorba decât de un cult. Oameni care fac întocmai cum li se porunceşte. Care nu au personalitate sau putere de judecată. *Nici nu m-aşfi mirat dacă aş fi păţit şi eu acelaşi lucru,* se gândi Aomame, muşcându-şi buzele.

Desigur, în cadrul Bisericii Martorilor nu fusese nimeni implicat în

vreun viol. Sau cel puţin ea, una, nu fusese agresată sexual în vreun fel. Toţi „fraţii" şi „surorile" din jurul ei erau persoane liniştite şi oneste. Erau oameni care îşi luau credinţa în serios şi care puneau mare preţ - uneori chiar viaţa - pe dogma lor. însă nu întotdeauna intenţiile bune duc şi la rezultate bune. Violul nu este un atac doar asupra trupului. Violenţa nu ia mereu o formă vizibilă, iar răni nu sunt doar cele care sângerează.

Tsubasa îi amintea lui Aomame de ea însăşi când era de aceeaşi vârstă. Eu am reuşit prin proprie voinţă să scap de acolo, se gândi ea. Dar copila asta a fost rănită atât de profund, încât nu cred că mai există cale de întoarcere. N-o să mai aibă niciodată inima uşoară. La acest gând, Aomame simţi o durere puternică în piept. în Tsubasa se vedea pe ea însăşi *aşa cum ar fi putut să ajungă.*

– Aomame, zise Doamna pe un ton confidenţial. Acum ar fi momentul potrivit să îţi spun că ţi-am investigat trecutul.

Auzind aceste cuvinte, Aomame reveni la realitate şi o privi.

– Am făcut-o imediat după ce ai venit prima dată aici şi am stat de vorbă cu tine. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

– Nu, nu v-o iau în nume de rău, răspunse Aomame. Este firesc să-mi investigaţi trecutul. Ce facem noi nu este ceva obişnuit.

– Exact. Noi urmăm o linie extrem de fină şi îngustă. Şi tocmai de aceea trebuie să avem încredere una în alta. însă nu poţi avea încredere în cineva până nu ştii tot ce e de ştiut despre el. Aşa că am cercetat totul în legătură cu tine. Din prezent şi până departe, în trecut. Evident, *aproape totul*. Nimeni nu poate să ştie absolut totul despre cineva. Nici măcar Dumnezeu.

– Şi nici diavolul.

– Şi nici diavolul, repetă Doamna şi schiţă un zâmbet. Ştiu despre rănile tale sufleteşti provocate în copilărie de un cult. Părinţii tăi erau adepţi devotaţi ai Bisericii Martorilor şi încă mai sunt. Şi nu te-au iertat pentru faptul că ţi-ai abandonat credinţa. E un lucru care încă te mai chinuie şi acum.

Aomame încuviinţă în tăcere.

– Părerea mea sinceră, continuă Doamna, e că Biserica Martorilor nu este o religie adevărată. Dacă te-ai fi rănit grav când erai mică, dacă te-ai fi îmbolnăvit şi ai fi avut nevoie de operaţie, probabil că ai fi murit. O religie care neagă o operaţie care îţi poate salva viaţa doar pe motiv că s-ar abate de la litera Bibliei nu e nimic altceva decât un cult. Este un abuz flagrant de dogmă.

Aomame încuviinţă. Logica refuzului unei transfuzii de sânge e primul lucru care li se bagă în cap copiilor din Biserica Martorilor. Ei învaţă că e mai bine să mori cu trupul şi sufletul curat şi să te duci în rai decât să accepţi o transfuzie de sânge care este potrivnică învăţăturii Domnului, şi să ajungi în iad. Iar aici nu există loc de compromis. Ajungi în iad sau în rai, una din două. Copiii nu ştiu să vadă lucrurile cu ochi critic. Ei nu au cum să-şi dea seama dacă o astfel de logică este acceptată de societate sau dacă este corectă din punct de vedere ştiinţific. Copiii iau de bun tot ce învaţă de la părinţi. Dacă în copilărie aş fi ajuns în situaţia în care să am nevoie de o transfuzie de sânge, mai mult ca sigur că aş fi făcut ce-mi spuneau părinţii, aş fi refuzat-o şi aş fi ales moartea, se gândi Aomame. Şi aş fi ajuns în rai sau cine ştie pe unde.

– E vorba de un cult cunoscut? întrebă Aomame.

– Se numeşte Pionierii. Sunt convinsă că ai auzit de ei, fiindcă într-

o vreme apăreau aproape zilnic în ziare.

Aomame nu-şi amintea să fi auzit vreodată acest nume, însă încuviinţă ambiguu, fără să spună nimic. Simţea că e mai bine să reacţioneze aşa. Era conştientă de faptul că, în acel moment, nu se afla în anul 1984, ci în lumea 1Q84, care avea diferenţele ei. Deocamdată aceasta nu era decât o teorie, însă devenea din ce în ce mai reală cu fiecare zi. Iar în această lume nouă erau multe informaţii pe care încă nu le aflase. Trebuia să fie extrem de atentă.

– Pionierii au fost iniţial o micuţă comună agrară, continuă Doamna, care avea la bază un grup de oameni din Noua Stângă. Dar, la un moment dat, şi-au schimbat brusc direcţia şi s-au transformat într-o sectă religioasă. Nu se ştie exact care a fost motivul şi cum s-a ajuns la asta. Povestea e foarte bizară. însă, în orice caz, marea majoritate a membrilor au rămas acolo. Au primit autorizaţie ca instituţie religioasă, dar nu se ştie mai nimic despre identitatea lor. La bază aparţin budismului ezoteric, dar dogma lor pare să fie doar de umplutură. Şi totuşi, secta a câştigat rapid mulţi credincioşi şi devine din ce în ce mai puternică. Cu toate că au fost implicaţi într-un incident atât de grav, imaginea lor ca sectă nu a avut deloc de suferit. Au făcut faţă situaţiei incredibil de frumos. Ba chiar şi-au făcut reclamă aşa.

Doamna îşi trase răsuflarea şi continuă.

– Lumea nu ştie acest lucru, dar secta e condusă de cineva căruia i se spune „Liderul" şi despre care se crede că are abilităţi speciale. Uneori îşi foloseşte aceste puteri ca să vindece boli grave, să prezică viitorul şi să declanşeze fel de fel de fenomene paranormale. Evident, sunt doar nişte înşelătorii elaborate, dar cu ele reuşeşte totuşi să atragă foarte mulţi oameni.

– Fenomene paranormale?

Doamna îşi încruntă sprâncenele frumos conturate.

– Nu ştiu concret despre ce este vorba. Sinceră să fiu, nu mă interesează câtuşi de puţin lucrurile oculte de acest gen. Astfel de înşelătorii se tot repetă în întreaga lume, încă din vremuri străvechi. Modul în care se operează e mereu acelaşi. Şi totuşi escrocheriile astea josnice nu slăbesc nicicând, iar asta pentru că majoritatea oamenilor preferă să creadă nu adevărul, ci ceea ce speră ei că ar fi adevărul. Oricât de larg ar deschide ochii, ei nu văd absolut nimic. Să înşeli astfel de indivizi e o joacă de copii.

– Pionierii, murmură Aomame. Parcă ar fi numele unor trenuri expres, îşi zise ea. Nici n-ai zice că se referă la o sectă religioasă.

La auzul cuvântului Pionierii, Tsubasa îşi coborî o clipă privirea, ca şi cum ar fi reacţionat la un ecou ascuns dinăuntrul lui. Insă şi-o ridică imediat la loc şi reveni la chipul său lipsit de expresie. Parcă înlăuntrul ei se formase pe neaşteptate un mic vârtej, care apoi se liniştise imediat.

– Şeful sectei Pionierii este cel care a violat-o pe Tsubasa, spuse Doamna. A pretins acest lucru sub pretextul că îi oferă iluminare spirituală. Părinţilor li s-a spus că ceremonialul trebuie încheiat înainte de prima ei menstruaţie şi că iluminarea spirituală pură nu poate fi dată decât unei astfel de copile încă nepătată. Imensa durere provocată este un obstacol peste care trebuie să treci ca să ajungi la un nivel superior. Părinţii au crezut totul. Este de-a dreptul incredibil cât de ridicoli pot fi oamenii. Şi asta nu s-a întâmplat doar în cazul lui Tsubasa. Din informaţiile pe care le-am obţinut, se pare că acelaşi lucru l-au păţit şi alte fete din sectă. Liderul e un depravat cu înclinaţii sexuale perverse. Aici nu e nici urmă de dubiu. Secta şi dogma sunt doar un paravan în spatele căruia îşi ascunde poftele.

– Acest Lider are un nume?

– Din păcate, nu am reuşit să-l aflu. I se spune „Liderul", dar nu ştiu cine e, ce trecut are sau cum arată. Nu am reuşit să găsesc nici o informaţie, oricât de mult am căutat. Totul este blocat. Stă închis în munţi, în sediul sectei din Yamanashi şi nu apare aproape deloc în faţa oamenilor. Chiar şi în cadrul sectei sunt foarte puţini oameni care au acces să îl vadă. De obicei stă într-un Ioc întunecat şi meditează.

– Iar noi nu îl putem lăsa pe acest individ în libertate.

Doamna aruncă o privire către Tsubasa şi încuviinţă.

– Nu-1 putem lăsa să mai facă şi alte victime. Aşa e?

– Cu alte cuvinte, trebuie să luăm măsuri.

Doamna întinse o mână şi o puse peste a lui Tsubasa, apoi rămase o vreme cufundată în tăcere.

– întocmai, spuse ea după un timp.

– Este cert faptul că el repetă aceste perversiuni? o întrebă Aomame pe Doamna.

– Avem dovezi sigure că fetele din sectă sunt violate.

– Dacă e adevărat, a tund e un lucru de neiertat, spuse Aomame pe un ton calm. Aşa cum spuneţi şi dumneavoastră, nu-1 putem lăsa să mai facă şi alte victime.

Doamna părea frământată de nişte gânduri contradictorii.

– Trebuie neapărat să aflăm mai multe detalii despre acest Lider, spuse ea. Nu putem lăsa loc neclarităţilor. La urma urmei, e o chestiune

de viaţă şi de moarte.

– Iese rar în public?

– Da. Şi este extrem de bine păzit.

Aomame se gândi încruntată la dăltiţa ei cu vârf ascuţit, ascunsă în fundul unui sertar de la dulap.

– în orice caz, va fi o treabă dificilă, spuse ea.

– *Extrem* de dificilă, întări Doamna.

îşi desprinse apoi mâna de pe a lui Tsubasa şi îşi duse degetul mijlociu la sprânceană. Era semn că îşi bătea în zadar mintea cu ceva - lucru care nu se întâmpla prea des.

– Realist vorbind, ar fi cam dificil să mă duc până în Yamanashi, să mă strecor în mijlocul unei secte bine păzite, să *îl rezolv* pe Lider şi apoi să plec de acolo liniştită. Dacă eram într-un film cu ninja, mai era cum era...

– Nici nu mă gândeam să te rog aşa ceva. Desigur, spuse Doamna pe un ton serios, apoi schiţă un zâmbet de parcă abia atunci realizase că era o glumă. Aşa ceva nici nu intră în discu- ţie.

– Şi ar mai fi un lucru care mă îngrijorează, spuse Aomame privind-o în ochi. Chestia cu Oamenii cei Mici. Cine şi ce sunt aceşti Oameni Mici? Şi ce i-au făcut lui Tsubasa? Aş zice că avem nevoie de informaţii despre ei.

– Şi pe mine mă îngrijorează asta, spuse Doamna cu degetul încă lipit de sprânceană. Fetiţa nu vorbeşte aproape deloc, dar aceste cuvinte le-a spus de mai multe ori până acum. Cu siguranţă au o semnificaţie majoră pentru ea. însă nu vrea să ne spună cine sunt. Când vine vorba de ei, amuţeşte. Mai dă-mi puţin timp. O să mă interesez.

– Aveţi cum să aflaţi informaţii mai detaliate despre Pionierii?

Doamna afişă un zâmbet liniştit.

– Nu există nici un lucru tangibil care să nu poată fi cumpărat cu bani. Iar eu sunt dispusă să cheltuiesc o avere, mai ales în cazul de faţă. S-ar putea să dureze ceva, dar o să obţin neapărat informaţiile necesare.

Sunt şi lucruri care nu se pot cumpăra cu bani, îşi zise Aomame. *De exemplu, luna.*

– Chiar aveţi de gând să o luaţi pe Tsubasa şi să o creşteţi dumneavoastră? schimbă Aomame subiectul.

– Sigur că da. Mă gândesc să o înfiez legal.

– Presupun că ştiţi şi dumneavoastră asta, dar procedurile legale nu se rezolvă prea uşor. Lucrurile fiind cum sunt...

– Sunt pregătită pentru asta, spuse Doamna. O să folosesc toate

mijloacele pe care le am la dispoziție. Am de gând să fac absolut tot posibilul. Pe copila asta nu o dau nimănui.

Vocea ei trădase multă intensitate. Până în acel moment nu mai lăsase niciodată să se vadă atât de clar ce simțea. Asta o îngrijora un pic pe Aomame, iar Doamna păru să-i citească neliniştea pe chip.

– Am să-ți spun ceva ce n-am mai spus nimănui, zise Doamna pe un ton confidențial, coborându-şi vocea. E un lucru pe care l-am ținut închis în mine, pentru că mi-a fost prea greu să vorbesc despre el. Când fiica mea s-a sinucis, era însărcinată. în şase luni. Probabil că nu a vrut să aducă pe lume copilul acelui bărbat, şi de aceea şi-a luat viața, omorând astfel şi fătul. Dacă ar fi trăit, ar fi fost de vârsta lui Tsubasa. Eu am pierdut atunci două vieți prețioase dintr-o lovitură.

– îmi pare rău, spuse Aomame.

– Dar stai liniştită. Nu-mi las judecata tulburată de chestiuni personale. Nu am de gând să te expun nici unui pericol inutil. Şi tu eşti pentru mine o fiică importantă. Noi suntem deja o familie.

Aomame încuviință în tăcere.

– între noi există o legătură care ne uneşte mai strâns decât sângele, spuse Doamna pe un ton liniştit.

Aomame încuviință din nou.

– Individul ăsta trebuie stârpit cu orice preț, zise Doamna de parcă încerca să-şi reamintească sieşi de acest lucru, apoi o privi pe Aomame. Trebuie trimis pe lumea cealaltă cu prima ocazie. înainte să apuce să mai rănească pe cineva.

Aomame îşi întoarse privirea către Tsubasa, aşezată de partea cealaltă a mesei. Privirea ei nu era ațintită în vreun punct anume. Se uita pur şi simplu în gol. Arăta ca o cochilie goală.

– Dar nici nu trebuie să ne grăbim, spuse Doamna. Trebuie să fim atente şi să avem răbdare.

x-

Aomame părăsi încăperea, lăsându-o pe Doamna cu Tsubasa. Doamna îi spusese că rămâne cu fetița până adoarme. în sufrageria de la parter, patru femei stăteau cu frunțile aplecate în jurul unei mesei rotunde şi îşi vorbeau în şoaptă. Pentru Aomame, era o privelişte ireală. Arătau de parcă ar fi compus un tablou abstract, care s-ar fi putut intitula foarte bine *Femei împărtăşind secrete.* Aomame trecu pe lângă ele, dar imaginea pe care o compuneau nu trădă nici o schimbare.

Ieşind din clădire, Aomame se lăsă pe vine şi mângâie un timp căţeaua, care dădea încântată din coadă. De fiecare dată când întâlnea un câine se mira de modul necondiţionat în care se bucurau. Ea nu avusese niciodată un câine, o pisică sau o pasăre. Nu-şi cumpărase nici măcar un ghiveci cu flori. Aomame îşi aminti deodată să se uite pe cer. însă cerul era acoperit de nori cenuşii şi uniformi care parcă vesteau începutul anotimpului ploios. Luna nu se vedea. Era o seară liniştită, fără nici o adiere de vânt. De dincolo de nori răzbătea o lumină slabă, dar era imposibil de spus de la câte luni provenea.

x·

în drum către metrou, Aomame se gândi la cât de stranie era lumea. Dacă Doamna are dreptate şi noi nu suntem decât nişte vehicule care transportă gene, atunci de ce aşa mulţi dintre noi au vieţi atât de bifare? se întrebă ea. Dacă noi am duce nişte vieţi simple, fără să ne gândim la una şi la alta, preocupaţi doar

de supravieţuire şi de reproducere, nu şi-ar atinge suficient scopul de a transmite ADN-ul mai departe? Are ce avantaj să prezinte pentru gene o viaţă complicată şi uneori de-a dreptul anapoda?

Un bărbat căruia îi face plăcere să violeze fete care încă nu au ciclu, un bodyguard homosexual musculos, credincioşi devotaţi care mor refuzând transfuziile de sânge, o tânără însărcinată în şase luni care se sinucide cu somnifere, o femeie care omoară bărbaţi problematici înţepându-i cu un ac ascuţit în ceafă, bărbaţi care urăsc femeile şi femei care urăsc bărbaţii. Ce au genele de câştigat din faptul că există pe lume asemenea oameni? Se bucură de toate aceste poveşti alambicate ca de o pată de culoare sau le folosesc la atingerea vreunui scop?

Aomame nu avea un răspuns. Tot ce ştia ea era că, odată ajunsă acolo, nu mai putea alege o altă viaţă. Orice-ar fi fost, nu avea decât să-şi trăiască viaţa pe care o avea. Nu putea să o returneze, să o dea la schimb pe alta nouă. Acela era vehiculul ei, oricât de bizar sau deformat era el.

Ce bine ar fi ca Doamna şi Tsubasa să poată trăi împreună fericite, îşi zise ea în timp ce mergea. Pentru mine, una, nu există nici un posibil viitor demn de menţionat. Deşi, sinceră să fiu, nu cred că vor putea avea parte de o viaţă liniştită şi împlinită - sau măcar de una obişnuită. Noi ne asemănăm într-o oarecare măsură. De-a lungul vieţii noastre am cărat în cârcă prea multe poveri grele. După cum zicea şi Doamna, noi suntem o familie. Suntem o familie mare care are în comun un suflet rănit, alături de multe lipsuri şi care duce o bătălie fără sfârşit.

Gândindu-se aşa, Aomame realiză că simţea o mare nevoie de trupul unui bărbat. Ce mă apucă de vreau bărbaţi tocmai în asemenea momente? se apostrofă ea, mergând mai departe. Nu reuşea să îşi dea seama dacă acel elan sexual era provocat de stres, dacă era chemarea naturală a ovulelor dinăuntrul ei sau vreun plan încurcat pus la cale de genele ei. In orice caz, acel apetit sexual părea să aibă rădăcini adânci. Ayumi sigur ar fi spus ceva de genul „Ce mi-aş mai pune-o în momentul ăsta!". Aomame se gândea ce să facă. Putea să se ducă în barul obişnuit şi să caute un bărbat. Până în Roppongi avea de mers doar o staţie cu metroul. Dar era prea obosită şi nici nu era îmbrăcată adecvat pentru agăţat bărbaţi. Era încălţată în adidaşi, cu o geantă sport pe umăr şi nici nu era fardată. Se gândi să se ducă acasă, să deschidă o sticlă de vin roşu şi să se masturbeze. Asta era cea mai bună variantă. Şi trebuia să nu se mai gândească la lună.

*

De la Hiroo şi până la Jiyugaoka, în faţa ei stătuse aşezat un bărbat exact pe placul ei. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani,
o faţă ovală şi un început de chelie. Nici forma capului nu era rea. Avea o culoare sănătoasă în obraji şi ochelari şic, cu rama neagră şi subţire. Era îmbrăcat cu gust. Purta o cămaşă polo albă şi o jachetă subţire, de vară, iar pe genunchi ţinea o geantă diplomat din piele. In picioare, mocasini maro. Părea să aibă un serviciu de birou, dar angajat la o firmă nu prea severă. Redactor la o editură, arhitect la o mică firmă de arhitectură sau poate angajat în domeniul vestimentar. Citea avid dintr-o carte învelită într-o copertă.

Dacă ar fi putut, Aomame s-ar fi dus undeva cu acel bărbat şi ar fi făcut sex sălbatic. Se imagină strângându-i cu putere penisul întărit. I l-ar fi strâns tare, cât aproape să-i taie circulaţia sângelui. Iar cu cealaltă mână i-ar fi masat uşor testiculele. Simţea cum o furnicau palmele aşezate pe genunchi. îşi strângea şi întindea degetele fără să-şi dea seama. Umerii îi săltau la fiecare răsuflare. îşi umezi încet buzele cu limba.

însă trebuia să coboare la Jiyugaoka. Bărbatul stătea mai departe pe scaun, cufundat în carte, mergând cine ştie până unde, fără să aibă habar că era ţinta unor fantezii erotice. Nu părea să-i pese câtuşi de puţin cine era pe scaunul de vizavi. Când coborî, lui Aomame îi veni să-i smulgă şi să-i azvârle blestemata de carte, însă se abţinu.

x-

La ora unu noaptea, Aomame dormea dusă în patul ei şi avea un vis erotic. în vis, sânii ei erau mari şi rotunzi ca nişte grep- fruturi. Avea sfârcurile tari şi mari. îşi apăsa sânii pe coapsele unui bărbat. Hainele zăceau împrăştiate pe jos, iar ea dormea dezbrăcată, cu picioarele desfăcute. Cufundată în somn, Aomame nu avea cum să ştie că şi în acel moment pe cer erau două luni. Una era luna cea mare şi străveche, iar cealaltă, mică şi nouă.

*

Tsubasa şi Doamna dormeau şi ele, în aceeaşi cameră. Tsubasa purta o pijama nouă, cadrilată şi dormea uşor ghemuită. Doamna adormise pe fotoliu, îmbrăcată cum era, cu o pătură pe genunchi. Avusese de gând să plece imediat ce adormea fetiţa, însă o furase somnul. Liniştea se aşternuse în jurul clădirii retrase în vârful dealului. Din când în când, se

mai auzeau sirenele ambulanţelor şi vuietul motocicletelor care goneau în depărtare, pe străzile oraşului. Şi căţeaua dormea încolăcită în faţa uşii de la intrare. Ferestrele erau acoperite cu draperii, cărora lumina felinarelor le dădea o tentă alburie. Norii începeau să se destrame, iar cele două luni se iţeau din când în când printre ei. Mările din întreaga lume îşi reglau fluxul în funcţie de ele.

Tsubasa dormea cu obrazul lipit de pernă şi cu gura întredeschisă. Răsufla aproape imperceptibil şi nu făcea nici o mişcare. Uneori, umerii îi tresăltau uşor. Părul îi cădea peste ochi.

La un moment dat, gura i se deschise încet, iar dinăuntru începură să iasă Oamenii cei Mici. Apăreau unul câte unul, uitându-se atenţi în jurul lor. Doamna i-ar fi văzut imediat dacă s-ar fi trezit, însă dormea dusă şi nu avea să deschidă ochii prea curând. Oamenii cei Mici ştiau asta. Cu toţii, erau cinci. Când ieşiseră din gura lui Tsubasa, erau cât degetul ei mic, dar, odată ajunşi afară, începură să se contorsioneze ca nişte unelte pliabile care se desfac şi crescură de vreo treizeci de centimetri. Toţi erau îmbrăcaţi Ia fel, în haine banale. Nici chipurile lor nu aveau trăsături aparte, ceea ce îi făcea imposibil de distins între ei.

Coborâră din pat pe podea şi traseră de sub pat un obiect de mărimea unei gogoşi. Se aşezară în cerc în jurul lui şi începură cu toţii să tragă de el. Era un obiect alb şi foarte elastic. îşi înălţau mâinile în aer şi, cu gesturi îndemânatice, trăgeau din văzduh fire semitransparente pe care le foloseau să dea treptat volum acelui obiect moale şi pufos. Firele păreau să fie suficient de lipicioase. Intre timp, Oamenii cei Mici ajunseseră la o înălţime de vreo şaizeci de centimetri. Puteau să-şi modifice statura după bunul lor plac.

Cei cinci lucrară cu zel timp de mai multe ore, fără să rostească nici un cuvânt. Formau o echipă strâns unită. Doamna şi Tsubasa continuau să doarmă duse, neclintite. Şi celelalte femei din adăpost erau cufundate într-un somn neobişnuit de adânc. Căţeaua părea să viseze ceva, pentru că zăcea întinsă pe iarbă şi mai slobozea câte un sunet stins, venit din adâncurile inconştientului.

Ca şi cum ar fi fost înţelese, din înaltul cerului, cele două luni aruncau asupra lumii o lumină stranie.

Capitolul 20

Bieții ghiliaci

Tengo nu reuşea să adoarmă. Fukaeri dormea adânc, în patul său, îmbrăcată cu pijamaua sa. Tengo îşi aranjase aşternutul pe canapea (trăgea adesea câte un pui de somn după-masa acolo, aşa că nu îl deranja câtuşi de puțin) şi se întinsese. Cum somnul nu voia să vină, se dusese în bucătărie să lucreze la roman. Procesorul de text se afla în dormitor, aşa că scria acum cu pixul într-un blocnotes. Nici asta nu-1 deranja. Sigur că era mai rapid şi mai eficient să tasteze, dar el iubea metoda clasică de a aşterne ideogramele cu mâna sa pe hârtie.

Era destul de neobişnuit pentru el să lucreze în miezul nopții. Lui îi plăcea să scrie cât era lumină afară şi lumea umbla de colo-colo, văzându-şi de treburi. Dacă lucra când lumea era învăluită în întuneric şi în linişte, cuvintele lui deveneau prea dense. Trebuia să rescrie a doua zi, pe lumină, ce lucrase cu o noapte înainte. Decât să se complice atât de tare, prefera de la bun început să scrie ziua.

Nu mai scrisese de multă vreme direct pe hârtie, în miez de noapte, şi mintea îi lucra bine. Imaginația sa se dezmorțise şi povestea curgea de la sine. O idee o năştea în mod firesc pe următoarea. Fluxul acesta continua fără întrerupere. Vârful pixului îi alerga fără pauză pe hârtia albă, cu un sunet hotărât. Când îi obosea mâna, lăsa pixul deoparte şi îşi flexa degetele în aer ca un pianist înainte de concert. Ceasul arăta ora unu şi jumătate, în mod neobişnuit, de afară nu se auzea nici un zgomot. Norii care acopereau oraşul ca o pânză groasă absorbeau orice sunet.

Apoi lua din nou pixul şi aşternea cuvintele pe hârtie. în timp ce scria, îşi aminti brusc că a doua zi urma să îl viziteze iubita. Venea mereu vineri la unsprezece dimineața. Până atunci trebuia să o trimită pe Fukaeri de acolo. Bine că nu folosea parfum. Iubita sa şi-ar fi dat seama imediat dacă în pat ar fi rămas un miros străin. Tengo ştia bine că e foarte atentă şi foarte geloasă. Ea se culca uneori cu soțul ei, dar dacă Tengo se vedea cu alte femei, se enerva de-a binelea.

– Sexul între soți e o chestie un pic diferită, îi explicase ea. Intră în alt catastif.

– în alt catastif?

– Da, conține alte rubrici.

– Sunt alte sentimente la mijloc?

– Exact. Corpul e tot ăla, dar sentimentele diferă. Aşa că e în regulă. O femeie matură ca mine poate să facă chestia asta. Numai că tu nu ai voie să te culci cu altcineva.

– Nici nu fac aşa ceva, răspunsese Tengo.

– Chiar dacă nu faci sex cu altă femeie, spusese ea, sunt jignită numai la gândul că ar exista posibilitatea asta!

– Doar de existenţa posibilităţii? întrebase Tengo uluit.

– Tu nu ştii ce simte o femeie. Chiar dacă eşti scriitor.

– Asta mi se pare destul de nedrept.

– Aşa o fi. Dar o să te răsplătesc eu îndeajuns, spusese femeia şi nu minţise.

*

Tengo era satisfăcut de relaţia cu iubita sa. Nu era o femeie frumoasă, în înţelesul obişnuit. Avea mai degrabă nişte trăsături unice. Poate că unii chiar ar fi considerat-o urâtă. Lui Tengo însă îi plăcuse de la bun început chipul ei şi nu se putea plânge de ea în pat. Nu cerea multe de la el. Să petreacă o dată pe săptămână trei, patru ore împreună şi să facă sex pe îndelete. Dacă se putea, de două ori. Să nu se apropie de alte femei. Pe scurt, asta era tot ce cerea ea de le Tengo. îşi iubea familia şi nu voia să o destrame din pricina lui. Numai că nu era satisfăcută de activităţile sexuale pe care le avea cu soţul ei. Interesele celor doi coincideau în mare parte.

Tengo nu era atras de alte femei. Ce voia el era să aibă timpul său liber şi liniştit. Dacă avea garanţia că la intervale regulate are ocazia să facă sex, nu mai cerea nimic în plus de la o femeie. Nu întâmpina cu bucurie ideea de a cunoaşte pe cineva de vârsta sa, de a se îndrăgosti, de a avea o relaţie carnală şi responsabilitatea pe care toate acestea o aduceau în mod inevitabil. Voia să stea pe cât putea de departe de povara necazurilor ce se ţin lanţ: toţi paşii care trebuie parcurşi către intimitate, aluziile la viitor, conflictele previzibile şi greu de evitat...

In mod normal, ideea de obligaţie îl speria pe Tengo şi îl făcea să dea înapoi. Reuşise până acum în viaţă să evite cu ingeniozitate să fie pus în poziţii în care ar fi avut obligaţii. Căuta să trăiască de unul singur, liber, fără să fie încurcat în complexitatea relaţiilor umane, pe cât posibil fără să fie constrâns de reguli şi fără să-şi facă datorii faţă de alţii. Asta căuta el în mod constant. Era dispus să îndure multe

neplăceri în schimbul acestei libertăţi.

Ca să se poată eschiva de responsabilităţi, Tengo găsise încă de la o vârstă fragedă o cale de a nu atrage atenţia asupra sa. Nu-şi dezvăluia întru totul capacităţile în faţa altora, nu-şi expunea părerile şi evita să iasă în faţă. încerca să-şi facă prezenţa cât mai neobservată. Fusese pus încă din copilărie în situaţia de a supravieţui prin propriile forţe, fără să se bazeze pe nimeni altcineva. Dar un copil nu are cu adevărat putere. De aceea, în faţa unei furtuni el trebuia să se ascundă şi să se ţină bine de ceva, ca să nu fie suflat de vânt. Trebuia să născocească mereu asemenea soluţii. Precum orfanii din romanele lui Dickens.

Se poate spune că până acum lucrurile îi merseseră bine lui Tengo. Reuşise deocamdată să evite toate responsabilităţile. Nu rămăsese în cadrul universităţii, nu îşi găsise un serviciu în adevăratul sens al cuvântului, nu se căsătorise, avea o ocupaţie care-i conferea destulă libertate, îşi găsise o parteneră de sex care îl satisfăcea (şi care nu cerea multe în schimb) şi, folosindu-şi timpul liber de care dispunea din plin, scria romane. Avea un mentor literar în persoana lui Komatsu şi, mulţumită lui, primea regulat şi articole de scris. Romanele sale încă nu văzuseră lumina tiparului, dar deocamdată în viaţa lui nu existau inconveniente. Nu avea prieteni apropiaţi şi nici vreun angajament faţă de iubită. Până acum fusese cu vreo zece femei, însă nici una dintre relaţii nu durase foarte mult. Dar măcar era liber.

Totuşi, de când rescrisese *Crisalida de aer,* viaţa sa liniştită începuse să se destrame pe la cusături. Mai întâi, se prinsese în planul periculos al lui Komatsu aproape fără voia sa. Cunoscuse
0 fată frumoasă care îi făcea inima să freamăte într-un mod cu totul aparte. Apoi, rescriind *Crisalida de aer,* în Tengo apăruse o schimbare interioară. Mulţumită acesteia, avea o dorinţă intensă de a scrie. Asta, desigur, era o schimbare binevenită, numai că odată cu ea se modificase şi ciclul aproape perfect al vieţii sale suficiente, pe care reuşise până atunci să îl menţină cu atâta trudă.

In orice caz, mâine e vineri, îşi zise el. îmi vine iubita. Până atunci trebuie să scap de Fukaeri de aici.

*

Fukaeri se trezi la ora două şi ceva. Deschise uşa şi apăru în bucătărie în pijama. Bău un pahar mare cu apă de la robinet, apoi se aşeză la masă, frecându-se la ochi.

– Te deranjez, spuse, ignorând, ca de obicei, semnul de întrebare.

– Nu, nu mă deranjezi.

– Ce scrii.

Tengo închise blocnotesul şi puse pixul alături.

– Nu-i mare lucru, spuse el. Oricum mă pregăteam să închei.

– Pot să stau puţin cu tine, întrebă ea.

– Sigur că da. Eu beau nişte vin, tu ce vrei de băut?

Fata clătină din cap. Nu voia nimic.

– Vreau să mai stau un pic cu tine.

– în regulă. Nici mie nu mi-e somn.

Lui Fukaeri pijamaua îi era prea mare, aşa că îi suflecase manşetele de la bluză şi de la pantaloni. Când se apleca în faţă,
1 se zărea rotunjimea sânilor. Privind-o pe Fukaeri îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo respira cu greutate. Deschise frigiderul şi îşi turnă în pahar restul de vin.

– Ţi-e foame? o întrebă.

Pe drumul spre casă se opriseră la un restaurant micuț de lângă stația Koenji şi mâncaseră nişte spaghete. Porțiile nu fuseseră foarte mari şi trecuseră deja de atunci destule ore.

– Pot să-ți fac ceva rapid, ştiu şi eu, un sandviş? adăugă el.

– Nu mi-e foame. Mai bine îmi citeşti ce ai scris.

– Să-ți citesc ce scriam eu acum?

-Da.

Tengo luă pixul şi îl învârti între degete. în mâna sa imensă, arăta minuscul.

– Nu arăt nimănui manuscrisele mele până când nu sunt terminate şi corectate. Altfel aduce ghinion.

– Aduce ghinion.

– E o decizie personală.

Fukaeri se uită câteva momente la chipul lui Tengo, apoi îşi aranjă gulerul.

– Atunci citeşte-mi ceva.

– Adormi dacă-ți citesc?

-Da.

– Profesorul Ebisuno îți citea des, nu?

– Profesorul stă treaz mereu până în zori.

– Şi *Povestea clanului Taira* tot el ți-a citit-o?

Fukaeri clătină din cap.

– Pe aia am ascultat-o pe casetă.

– Şi ai învățat-o pe dinafară. Dar trebuie să fie nu ştiu câte casete!

Fukaeri indică cu mâinile spațiul pe care îl ocupa teancul de casete.

– Foarte multe.

– La conferința de presă ce parte le-ai recitat?

– *Minamoto no Yoshitsune fuge din capitală.*

– După căderea clanului Taira, Minamoto no Yoshitsune este urmărit de Yoritomo şi pleacă din Kyoto. în clanul învingătorilor încep lupte interne.

– Da, aia.

– Şi în afară de asta ce mai poți recita?

– Zi ce vrei să auzi.

Tengo se întrebă ce să aleagă. Povestea clanului Taira e lungă şi cuprinde multe scene. Până la urmă, alese, la întâmplare, *Bătălia de la*

Dan no Ura.

Fukaeri se adună în tăcere timp de douăzeci de secunde. Apoi începu să recite:

De acum, că oştenii Minamoto urcaseră în corăbiile clanului Taira, matrozii şi vâslaşii zăceau pe fundurile năilor, răpuşi de sabie sau săgeată, iară nimenea nu mai era să mânuiască corăbiile.

Sfetnicul Tomonori s-a urcat într-o barcă mică şi a purces la corabia domnitorului.

— Prăvim cumplite vremi! Să azvârlim în mare toate acestea, cari neplăcute ochiului sunt!

Grăind acestea, Tomonori a început să alerge roată de la un capăt la altul pe punte şi însuşi să mături, să şteargă şi să curețe.

Iară domnițele l-au întrebat cu toatele:

— Sfetnice, cum merge lupta, cum?

— Fără doar şi poate, cinstitele dumneavoastră fețe vor vedea bărbații pidosnici de la răsărita răspuns Tomonori, râzând cu glas uscat.

— Vai, nu-i vreme de şagă tocmai acum! au strigat domnițele în gura mare.

Privind acestea, Măicuța Tokiko, care în inima sa era pregătită pentru o aşa împrejurare, şi-a tras peste cap un vestmânt îndoit, de culoarea cenuşei, şi-a sumecat pantalonii de mătase lucitoare, a luat la subsuoară Sfânta Nestemată şi la şold şi-a pus Sfânta Sabie.[7] *L-a luat în brațe pe domnitor şi a vorbit aşa:*

— Măcar că sunt o biată femeie, nu voiesc pradă duşmanului a cădea. Voiesc a sta alături de domnitor. Iar cei cari nutriți aceleaşi sentimente, urmați-mă degrabă!

Apoi a purces către proră.

Numai opt ani avea domnitorul, însă după înfățişare părea mai mare în ani. Era atât de frumos, încât lucea în jurul lui precum o aură. Părul negru îi curgea tremurător până la şolduri. Buimac, întrebă:

— Măicuță, unde ai de gând să mă duci?

Privind la chipul său copilăros, călugărița, abia domolindu-şi lacrimile, grăi astfel:

---

7 Este vorba de două dintre cele trei însemne ale monarhiei în Japonia: piatra prețioasă, sabia şi oglinda. După legendă, aceste însemne au fost date de zeița soarelui, Amaterasu, şi reprezintă un simbol al divinității împăratului.

— Stăpâne, încă nu ştii? în viața de dinainte ai urmat întocmai cele zece virtuți,' şi pentru asta te-ai născut cârmuitor a zece mii de care de luptă. Dar ai fost prins în ițe potrivnice, şi ți s-a isprăvit ursita cea bună. Mai întâi întoarce-te spre răsărit, către Marele Templu din Ise şi îți ia rămas bun. Apoi, îți aminteşte să îți pui credința în Buddha Amida, care vine a te tâmpina din Raiul Apusean al Tărâmului Neprihănit. Te întoarce aşadar către apus şi cheamă-i numele.[8] *Trăim într-o țară îndepărtată şi mică precum un bob de mei căzut în țărână, la hotarele triste ale lumii. Ci eu te voi însoți în locul cela minunat care este Raiul Tărâmului Neprihănit!*

Astfel grăi, cu lacrimi în ochi. Iară domnitorul, în vestminte de culoarea porumbiței, îşi prinse părul în două cozi peste urechi şi îşi împreună micile sale mâini, înecat în suspine. întâi îngenunche la răsărit şi îşi luă rămas bun de la Marele Templu din Ise. Apoi se îndreptă către apus şi chemă numele lui Amida.

Tinându-l tot aşa în brațe pe domnitor, măicuța l-a îmbărbătat:

— Dedesuptul valurilor se află o altă capitală!

Iară apoi au sărit în apa adâncă de o mie de stânjeni.

Ascultând-o cu ochii închişi cum recită, Tengo avea senzația că se află în fața unui călugăr orb care cânta la lăută. Tengo simți din nou că *Povestea clanului Taira* e menită sa fie ascultată, nu citită. Vocea lui Fukaeri era de obicei monotonia întruchipată, fără intonație şi fără accent, dar când recita, devenea surprinzător de puternică, bogată şi plină de culoare. Parcă ar fi fost posedată de un spirit. In vocea ei revenea la viață cu vigoare bătălia eroică ce se purtase pe mare, la strâmtoarea Kanmon, în 1185. înfrângerea clanului Taira era deja pecetluită. Tokiko, soția lui Kiyomori, îl ia în brațe pe tânărul împărat Antoku şi se aruncă în valuri. Doamnele de la curte, nevoind să cadă în mâinile războinicilor din est, o urmează. Tomomori, ascunzându-şi durerea înfrângerii, glumeşte şi le îndeamnă pe doamnele de la curte să-şi curme viața. Altfel, vor trăi un iad viu. Ar fi mai bine să vă puneți capăt vieții.

---

8 In budismul Tărâmului Pur se spune că Buddha Amităbha (jap: *Amida-butsu)* se află într-un paradis situat dincolo de marginea vestică a lumii. In pragul morții, credincioşii se întorc către vest şi invocă numele lui Amităbha, care le vine în întâmpinare, împreună cu douăzeci şi cinci de boddhisatva, spre a-i conduce în acest paradis.

– Mai continui, întrebă Fukaeri.

– Nu, ajunge până aici. Mulțumesc, spuse Tengo încă în transă.

înțelegea bine acum ce trebuie să fi simțit ziariștii la conferința de presă.

– Dar cum de reuşeşti să ții minte un text atât de lung?

– L-am ascultat de multe ori pe casetă.

– Majoritatea oamenilor pot să asculte de oricâte ori, că tot n-ar ține minte, spuse Tengo.

Apoi îşi dădu seama. Fata aceasta, neputând să citească, avea o capacitate de a reține ceea ce auzea mai mare decât a altora. La fel cum copiii care suferă de savantism pot memora instantaneu o cantitate enormă de informații vizuale.

– Vreau să-mi citeşti, spuse Fukaeri.

– Ce să-ți citesc?

– Ai vorbit cu Profesorul de o carte. Unde apare Fratele cel Mare.

– A, *1984*. N-o am.

– Cu ce e.

Tengo încercă să-şi amintească subiectul romanului.

– Am citit-o demult, de la biblioteca şcolii şi nu mai țin minte amănuntele. Oricum, cartea a apărut în 1948 şi pe vremea aia 1984 era încă viitorul îndepărtat.

– E anul ăsta.

– Da, suntem în 1984. Viitorul a devenit prezent. Şi în curând va fi trecut. George Orwell descrie în romanul ăla o societate sumbră, totalitară. Oamenii sunt strict controlați de un dictator numit Fratele cel Mare. Informațiile sunt limitate, iar istoria este rescrisă în permanență. Personajul principal lucrează la o instituție a statului unde are sarcina să schimbe cuvintele. Se construieşte o istorie nouă, iar cea veche este anulată. Totodată, şi cuvintele sunt modificate, astfel că nimeni nu mai poate cunoaşte ce este adevărat. Nu mai ştii nici cine ți-e inamic şi cine ți-e aliat. Cam asta e povestea.

– Să rescrii istoria.

– A fura istoria este acelaşi lucru cu a fura o parte din caracterul omului. E o crimă.

Fukaeri rămase o vreme tăcută, gânditoare.

– Memoria noastră e alcătuită din amintiri personale şi din amintiri colective, spuse Tengo. Astea două sunt strâns legate între ele. Iar istoria este de fapt amintirea colectivă. Dacă e furată sau rescrisă,

nici omul nu-şi mai poate păstra caracterul de drept.

– Şi tu rescrii.

Tengo râse şi bău o gură de vin.

– Eu doar ți-am modificat romanul cum a fost mai bine. E cu totul altceva să rescrii istoria.

– Deci nu ai aici cartea cu Fratele cel Mare, întrebă ea.

– Din păcate, nu. Aşa că nu pot să-ți citesc din ea.

– Atunci altă carte.

Tengo se duse la bibliotecă şi se uită la cotoarele volumelor. Citise foarte multe până acum, dar păstrase puține. Nu-i plăcea să aibă casa încărcată, aşa că ducea ce citise la anticariat, cu unele excepții. îşi cumpăra doar cărți pe care putea să le citească imediat, iar pe cele importante le citea cu atenție, ca să rețină cât mai mult. în rest, împrumuta ce avea nevoie de la o bibliotecă din apropiere.

îi luă mult să aleagă. Nu avea nici o idee ce carte ar fi mers citită cu voce tare, deoarece nu mai făcuse asta niciodată. După multe ezitări, scoase *Insula Sahalin,* de Cehov, pe care abia o terminase de citit cu o săptămână în urmă. Lipise etichete în dreptul pasajelor interesante, astfel că putea alege cu uşurință bucățile cele mai potrivite.

înainte de a începe să citească, Tengo îi dădu câteva explicații despre carte. în 1890, Cehov a făcut o călătorie în insulele Sahalin. Avea treizeci de ani şi era cu o generație mai mic decât Tolstoi şi Dostoievski. De ce un scriitor în ascensiune, bine văzut de public, un orăşean care trăia splendid în Moscova a decis să plece până la capătul pământului, în insulele Sahalin şi să stea acolo o bună bucată de vreme, nu ştia nimeni cu certitudine. Sahalinul era folosit în mare parte pentru colonii penitenciare şi pentru marea majoritate nu era decât un simbol al suferinței şi al nenorocului. în vremea aceea nu exista încă nici o cale ferată în Siberia, astfel că a trebuit să străbată peste patru mii de kilometri cu trăsura, într-un frig năprasnic, iar această penitență şi-a pus nemilos amprenta asupra sănătății oricum şubrede a lui Cehov. Rezultatul şederii în Extremul Orient timp de opt luni a fost *Insula Sahalin,* o carte care i-a nedumerit pe mulți dintre cititori. Elementele literare erau suprimate, iar lucrarea arăta mai degrabă ca un raport geografic oficial. Lumea şuşotea, întrebân- du-se de ce oare Cehov a irosit atâta timp prețios pentru o lucrare inutilă şi fără sens. Criticii au spus că este un truc prin care încerca să atragă atenția asupra sa. Alții

au presupus că s-a dus acolo în căutare de subiecte noi, căci nu mai avea despre ce scrie. Tengo îi arătă lui Fukaeri insulele Sahalin pe harta de la sfârşitul cărţii.

– De ce s-a dus Cehov în Sahalin, întrebă Fukaeri.

– Adică de ce cred eu că s-a dus?

– Da. Ai citit cartea.

– Am citit-o.

– Ce crezi.

– Cred că nici Cehov nu ştia prea bine din ce motiv, spuse Tengo. Pur şi simplu, a vrut să se ducă acolo. A văzut pe hartă insulele Sahalin şi i-a venit cheful dintr-odată să meargă acolo. Am păţit şi eu aşa ceva, să mă uit pe hartă şi să vreau neapărat să mă duc într-un anume loc. Şi nu ştiu cum se face, dar în majoritatea cazurilor îţi cad ochii numai pe locuri îndepărtate şi greu accesibile. Mori să ştii ce privelişti sunt acolo, ce fel de lucruri se petrec. Te pune pe jar. De-asta nu poţi arăta cuiva cu degetul exact de unde izvorăşte această înflăcărare. Curiozitate, în sensul pur al cuvântului? Inspiraţie inexplicabilă? Bineînţeles că pe vremea aia călătoria de la Moscova până în Sahalin era inimaginabil de dificilă, deci nu cred că ăsta a fost singurul motiv al lui Cehov.

– Ce altceva.

– Cehov era scriitor, dar în acelaşi timp era şi medic. Ca om de ştiinţă a vrut să inspecteze cu ochii lui părţile bolnave din imensul stat al Rusiei. Se simţea incomod în poziţia de scriitor înfloritor care locuieşte în marele oraş. Era sătul de scena literară din Moscova şi nici nu se simţea bine printre literaţii plini de aere care nu făceau altceva decât să-şi pună beţe în roate unul altuia. Nutrea numai sentimente neplăcute faţă de criticii răutăcioşi. Poate că drumul până în Sahalin a fost un fel pe pelerinaj prin care să se cureţe de mizeria lumii literare. Şi din multe puncte de vedere, insulele Sahalin l-au copleşit. Poate că de-asta nu şi-a folosit experienţa călătoriei acolo ca să producă o operă literară. Nu era ceva superficial, care să fie tratat cu uşurinţă într-un roman. Iar partea bolnavă a devenit o parte din el. Cine ştie, poate că tocmai asta era ce căuta el.

– E interesantă cartea, întrebă Fukaeri.

– Mie mi-a plăcut. E plină de cifre şi de statistici şi, cum ţi-am zis adineauri, nu prea are ambiţii literare. Se simte pronunţat latura de om de ştiinţă a lui Cehov. Dar eu văd în asta hotărâre bărbătească, iar

descrierile de natură şi portretele oamenilor care mai apar pe ici, pe colo, amestecate printre expunerile acelea reci şi oficiale, sunt cu atât mai impresionante. Dar până la urmă nici părţile în care doarînşiruie fapte nu sunt tocmai rele. Uneori sunt chiar minunate. Există, de exemplu, un capitol întreg despre ghiliaci.

– Ghiliaci, spuse Fukaeri.

– E vorba de populaţia care exista în Sahalin cu mult înainte de venirea ruşilor. Iniţial trăiau mai în sud, dar au fost împinşi către centru de populaţia ainu care a venit din Hokkaido. Ainu au fost împinşi, la rândul lor, de japonezi şi au traversat marea din Hokkaido. Cehov a observat îndeaproape rusizarea insulelor Sahalin şi dispariţia rapidă a culturii ghiliace şi a încercat să lase măcar câteva rânduri în scris despre ei.

Tengo deschise cartea la capitolul în care se vorbea despre ghiliaci şi începu să citească, schimbând pe ici, pe colo şi scurtând, ca să fie mai uşor de urmărit[9].

„Ghiliacii au corpul puternic, îndesat, de statură mijlocie sau chiar mică. înălţimea prea mare i-ar stingheri în taiga. Au oasele mari şi îngroşate la încheieturi; muşchii dezvoltaţi ne fac să ghicim neobosita şi încordata lor luptă cu natura. Toţi ghiliacii au trupul uscăţiv, [...] şi ţesutul grăsos slab dezvoltat; pe nici unul nu-l vezi obez sau măcar gras. Grăsimea se consumă producând căldura necesară pentru a compensa pierderile cauzate de temperatura extrem de scăzută şi de umiditatea prea mare a aerului din Sahalin. Aşa se explică de ce ghiliacii se alimentează cu atât de multă grăsime. Ei consumă came grasă de focă şi de somon, grăsime de balenă, de nisetru şi came crudă. Consumă toate acestea în cantităţi mari, crude, uscate sau congelate; din pricina hranei lor nefierte muşchii masticaţiei şi încheieturile fălcilor le sunt deosebit de dezvoltate, iar dinţii li se tocesc repede. Hrana este numai animală, doar rareori când mănâncă acasă sau au vreo petrecere, mai adaugă la carne usturoi de Manciuria sau poame. Nevelskoi scrie că ghiliacii privesc agricultura ca un mare păcat. Cine sapă pământul sau seamănă ceva, moare în scurt timp. Totuşi, pâinea cu care i-au obişnuit ruşii le place foarte mult şi o consumă cu plăcere ca pe o prăjitură. Nu mai e o raritate azi să întâlneşti la Alexandrovsk

---

9 Fragmentele din Cehov sunt preluate din *Insula Sahalin,* traducere de Alice Gabrielescu şi Tatiana Panaitescu, apărută în A.P. Cehov, *Opere,* volumul 11, Editura Pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1961.

sau la Rîvko un ghiliac cu o pâine la subsuoară."

Aici Tengo se opri şi îşi trase sufletul. De pe chipul lui Fukaeri, care îl asculta atentă, nu putea vedea dacă îi place sau nu.

– Ia zi, îți mai citesc? Sau vrei altă carte? întrebă el.

– Vreau să ştiu mai multe despre ghiliaci.

– Atunci o să continui.

– Pot să mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

– Sigur că da, răspunse Tengo.

Cei doi se mutară în dormitor. Fukaeri se vârî în pat, iar Tengo îşi trase un scaun alături. începu din nou să citească:

„Ghiliacii nu se spală niciodată, astfel, chiar şi etnografii, cu greu ar putea aprecia adevărata culoare a feței lor; nu-şi spală nici rufăria, iar hainele şi încălțămintea lor de blană au un aspect de parcă au fost jupuite de pe un câine mort. Ghiliacii emană un miros greu, iar apropierea caselor lor este semnalată de mirosul nesuferit de peşte pus la soare şi de măruntaie de peşte intrate în putrefacție. Lângă fiecare iurtă este o uscătorie, plină până în vârf cu peşte tăiat în două, semănând de departe, mai ales în bătaia soarelui, cu şiruri de mărgean. In jurul acestor uscătorii, Kruzenştern a văzut foind o puzderie de viermi mărunți, acoperind pământul cu un strat gros de un țol."

– Kruzenştern.

– Cred că e primul explorator care a ajuns acolo. Cehov era un elev silitor şi citise tot ce se scrisese până atunci despre Sahalin.

– Citeşte mai departe.

„Iarna, iurtele lor sunt pline de fum înecăcios care vine şi de la focul din vatră şi de la lulelele ghiliacilor, căci şi ei, şi nevestele lor, ba chiar şi copiii lor fumează. Despre bolile şi mortalitatea ghiliacilor nu se ştie nimic; se poate bănui însă că traiul în condiții atât de neigienice nu rămâne fără o influență dăunătoare asupra sănătății lor. Poate că tot lipsa aceasta de igienă este şi cauza staturii lor mici, a fețelor umflate, a moliciunii mişcărilor lor leneşe. "

– Bieții de ei, spuse Fukaeri.

„Despre caracterul ghiliacilor s-au emis păreri diferite, dar toți recunosc că ei sunt un popor paşnic, că nu le plac certurile şi bătăile, şi se împacă foarte bine cu vecinii lor. Față de străini au fost, ce-i drept, bănuitori, temându-se

pentru viitorul lor, dar i-au primit politicos, fără a protesta şi chiar dacă uneori i-au mințit descriind Sahalinul în culori sumbre, au făcut-o doar în scopul de a-i îndepărta de bunăvoie de pe insulă. Cu însoțitorii lui Kruzenştern s-au împrietenit repede, iar când L.I. Schrenk s-a îmbolnăvit, vestea s-a răspândit cu repeziciune printre ghiliaci, întristându-i amar. Ei nu mint decât atunci când vând şi cumpără sau când vorbesc cu cineva în care n-au încredere, şi înainte de a minți, se privesc într-ascuns ca nişte copii. Minciuna şi lăudăroşenia în afara sferei lor de afaceri le repugnă."

– Drăguții de ei, spuse Fukaeri.

„Orice însărcinare li s-ar da, ghiliacii o îndeplinesc cu sfințenie şi nu s-a întâmplat niciodată ca vreunul din ei să arunce poşta la jumătatea drumului sau să înstrăineze vreun obiect străin. [...] Sunt descurcăreți, ageri la minte, veseli şi nu se intimidează în societatea celor bogați şi puternici. Nu recunosc nici un fel de autoritate şi s-ar părea că habar nu au de noțiunea de «mai mare» sau «mai mic». [...] După cum s-a scris şi s-a spus adeseori, ghiliacii nu cunosc nici respectul familial. Tatălui nu-i trece măcar prin gând că el este mai presus de fiul său, fiul nu-şi respectă tatăl şi trăieşte cum vrea, iar bătrâna mamă nu se bucură în iurtă de mai multă autoritate decât o fetiță. Boşniak scrie că i-a fost dat de multe ori să vadă cum un fiu bătea şi dădea afară din casă pe propria mamă şi nimeni nu se socotea îndreptățit să-l mustre. Bărbații dintr-o familie au toți aceleaşi drepturi. Dacă oferiți votcă ghiliacilor, trebuie să le dați şi băieților mici. Femeii, însă, nu i se recunoaşte nici un drept, fie că e bunică, mamă sau copilă. Toate sunt privite ca nişte animale domestice, ca pe un obiect pe care-l poți arunca, vinde sau împinge cu piciorul, cum împingi un câine. Totuşi, pe câini ghiliacii îi mângâie uneori, pe femei însă, niciodată. Căsătoria e privită ca un fleac, mai puțin însemnat decât un chef obişnuit - şi n-o însoțesc cu nici un fel de datină sau rit religios. Ghiliacul dă o luntre, o suliță sau un câine în schimbul unei fete pe care o aduce în iurta lui, se culcă cu ea pe o blană de urs şi asta e totul. Poligamia este admisă, dar nu se practică pe scară largă, deşi femeile sunt mai numeroase decât bărbații. Disprețul față de femei este atât de mare, încât nici robia lor, robie în adevăratul şi brutalul sens al cuvântului, nu este condamnată. [...] Vădit, femeia este la ei doar un obiect pe care-l poți negocia, ca şi tutunul sau pânza. Modul de gândire al scriitorului suedez Strindberg, celebrul antifeminist care dorea ca femeia să nu fie mai mult decât o sclavă, totdeauna la dispoziția capriciilor bărbatului, este foarte apropiat de al ghiliacilor. Dacă Strindberg ar

fi venit să viziteze Sahalinul de Nord, nu mă îndoiesc că ghiliacii l-ar fi strâns la piept cu frățească ardoare."

Tengo se opri puțin să se odihnească. Fukaeri tăcea, fără să dea nici o impresie. Tengo continuă:

„La ghiliaci nu există judecată, ei nu ştiu ce înseamnă justiție. Că le vine atât de greu să ne înțeleagă, rezultă şi din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde şoseaua a fost terminată şi dată în circulație, ei continuă să meargă prin taiga. Poți vedea adesea cete de ghiliaci, porniți cu mic, cu mare şi cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaştină, chiar alăturea de drumul bătătorit."

Fukaeri închisese ochii şi respira foarte liniştit. Tengo îi privi chipul preț de câteva momente, dar nu putea să-şi dea seama dacă adormise sau nu. Astfel că deschise cartea în alt loc şi continuă să citească cu voce tare. Pe de o parte, voia să fie sigur că adormise de-a binelea, dar pe de altă parte, voia să mai audă frazele lui Cehov citite cu voce tare.

„La gurile râului se afla cândva pichetul Naibuci, înființat în anul 1866. Mițul a găsit aici 18 case, un paraclis şi o magazie pentru alimente. Un corespondent care a vizitat acest pichet în anul 1871 scria că a găsit acolo douăzeci de soldați sub comanda unui subofițer. Intr-una din izbe, o femeie înaltă şi frumoasă, nevasta unui soldat, i-a servit ouă proaspete şi pâine neagră; era mulțumită de traiul de-aici, plângându-se doar că zahărul e prea scump. Astăzi nu mai există nici urmă de izbe şi când priveşti pustietatea din jur, nevasta cea frumoasă a soldatului ți se pare un mit. Acum se construieşte aici o casă pentru postul de supraveghere şi atâta tot. Marea e rece, tulbure; valurile cărunte urlă, izbindu-se de țărm, de parcă ar vrea să întrebe desperate: «Doamne, de ce ne-ai mai creat?» Nu mai sunt apele mării, ci ale Marelui Ocean Pacific. Pe țărmul acesta, la gurile râului Naibuci, auzi cum lovesc cu topoarele ocnaşii de la şantierul de construcție; pe țărmul celălalt, departe, departe, e America. Spre stânga zăreşti prin ceață stâncile Sahalinului, spre dreapta, aceleaşi stânci şi înjur nici un suflet viu, nici o pasăre, nici o muscă, şi-ți pare de neînțeles de ce urlă şi se zbat valurile, cine le ascultă în timpul nopților, ce vor să spună şi, în sfârşit, pentru cine vor urla după ce voi pleca de aici. Stând pe țărmul singuratic te laşi cuprins de reculegere; te înflori şi în acelaşi timp doreşti să rămâi pe loc, să tot priveşti mişcarea neîncetată a valurilor şi să asculți mereu, mereu, urletul lor sălbatic."

Fukaeri părea să fi adormit complet. I se auzea respirația liniştită cufundată în somn. Tengo închise cartea şi o puse pe măsuța de lângă pat. Apoi se ridică şi stinse lumina din dormitor. Mai aruncă o ultimă privire către Fukaeri. Dormea liniştit, cu fața în sus şi cu buzele strânse. Tengo închise uşa şi se duse în bucătărie.

Nu mai putea însă acum să-şi scrie propriile cuvinte. I se priponiseră în minte imaginile falezelor pustii din Sahalin, descrise de Cehov. Auzea chiar şi urletul valurilor. Dacă închidea ochii, cădea prizonier unei reverii adânci, singur la țărmul izbit de valuri al mării Ohoțk, fără țipenie în jur. înțelegea gândurile deprimate şi fără obiect ale lui Cehov. Acolo, la capătul lumii se simțise probabil cumplit de neajutorat. Să fii scriitor rus la sfârşitul secolului XIX era probabil sinonim cu a purta un destin sumbru de care nu te poți feri. Cu cât încerca mai mult să scape de Rusia, cu atât aceasta îl înghițea mai mult.

Tengo clăti paharul de vin şi după ce se spălă pe dinți la baie, stinse lumina din bucătărie, se întinse pe canapea şi se înveli cu o pătură. încercă să adoarmă, dar în urechi îi răsuna încă vuietul mării. Simți însă cum, încet-încet, îl fură somnul şi până la urmă adormi de-a binelea.

*

Se trezi la opt şi jumătate dimineața. Fukaeri dispăruse din pat, iar pijamaua pe care i-o împrumutase era făcută ghem în maşina de spălat din baie. Şi bluza, şi pantalonii rămăseseră cu manşetele sumecate. Pe masa din bucătărie îi lăsase un bilet. Scrisese cu pixul pe o foaie de hârtie: „Oare ce fac ghiliacii acum. Mă întorc acasă". Literele ei mici şi pătrățoase aveau un aer nenatural. Te duceau cu gândul la un mesaj compus din scoici înşirate pe nisip, văzut din înalt. împături hârtia şi o băgă într-un sertar al biroului. La ora unsprezece urma să îi vină iubita şi dacă ar fi găsit un asemenea bilet, sigur ar fi ieşit urât.

Tengo aranjă patul şi puse volumul de Cehov la loc în bibliotecă. Apoi îşi făcu o cafea şi prăji nişte pâine. în timp ce lua micul dejun, realiză că ceva greu îi apăsa pieptul. îi luă destulă vreme până înțelese ce anume. Era chipul liniştit al lui Fukaeri, dormind.

Nu cumva mă îndrăgostesc de fata asta? Nu, nu e asta, îşi spuse el. Doar că ceva dinlăuntrul ei îmi face inima să tresară, la propriu. Dar de ce îmi rămâne gândul la pijamaua pe care a purtat-o ea? De ce (aproape inconştient) am luat-o şi-am miro- sit-o?

Prea multe întrebări. Cehov a spus că scriitorul nu dezleagă

probleme, ci le ridică. Bună vorbă. Dar Cehov a adoptat aceeaşi atitudine nu numai în privinţa scrierilor sale, ci şi în privinţa propriei vieţi. Se iveau probleme, dar el nu le rezolva. Deşi ştia că suferă de ftizie, boală fără leac la vremea aceea (doar era doctor, nu avea cum să nu ştie), încerca să ignore realitatea şi a refuzat să creadă că e pe moarte până în ultimele momente. S-a stins de tânăr, cu o hemoragie pulmonară puternică.

Tengo clătină din cap şi se ridică de la masă. Azi urma să îl viziteze iubita. Trebuia să spele rufele şi să facă curat. Mai bine lăsa gândurile pe altă dată.

Capitolul 21
Oricât de departe ar fi încercat să fugă

Aomame merse iarăşi la biblioteca de sector, urmă aceeaşi procedură şi îşi deschise pe pupitru un ziar în ediţie prescurtată. Venise să se intereseze din nou despre conflictul armat dintre forţele de poliţie şi gruparea extremistă care avusese loc toamna, cu trei ani în urmă, în munţii din prefectura Yamanashi. Pionierii, secta de care îi vorbise Doamna, avea sediul central în munţii din Yamanashi, acolo unde fusese şi conflictul. Poate era o simplă coincidenţă. Insă coincidenţele erau alt lucru care nu-i plăcea lui Aomame. Poate că între cele două exista o legătură. Iar expresia Doamnei, „un eveniment atât de grav" sugera şi ea o conexiune.

Conflictul avusese loc în urmă cu trei ani, pe data de 19 octombrie 1981 (sau, conform teoriei lui Aomame, cu trei ani înainte de 1Q84). Detaliile le aflase deja în mare din articolele din ziare, data trecută când vizitase biblioteca. Prin urmare, acum se hotărî să răsfoiască în grabă acele părţi şi să se concentreze asupra acelor articole apărute mai târziu în legătură cu evenimentul respectiv şi asupra celor care analizau subiectul din diverse unghiuri.

La primul schimb de focuri, trei poliţişti fuseseră ucişi şi alţi doi grav răniţi cu nişte automate Kalaşnikov fabricate în China. După aceea, extremiştii fugiseră în munţi cu arme cu tot, iar poliţia începuse o căutare de proporţii în toată zona. O unitate aeriană din cadrul Forţelor de Autoapărare, complet înarmată, intervenise cu elicoptere. Trei extremişti refuzaseră să se predea şi fuseseră împuşcaţi, doi fuseseră

grav răniți (unul murise la spital trei zile mai târziu, iar din articol nu reieşea ce se întâmplase cu celălalt), şi patru fuseseră prinşi nevătămați sau cu răni uşoare. Polițiștii şi membrii Forțelor de Autopărare fuseseră echipați cu veste antiglonț foarte performante şi nu se înregistrase nici o victimă în rândul lor. Doar un polițist căzuse de pe o stâncă în timpul unei urmăriri şi îşi rupsese piciorul. Un singur extremist scăpase. In ciuda investigației de proporții desfăşurate, acesta rămăsese dispărut fără urmă.

După ce se mai liniştise şocul inițial, ziarele începuseră să acopere în amănunt felul în care luase naştere gruparea extremistă. Membrii ei erau produsul mişcărilor studențeşti de prin anii '70. Mai bine de jumătate dintre ei fuseseră implicați în ocuparea Auditoriului Yasuda de la Universitatea din Tokio sau a Universității Nihon. După ce interveniseră forțele de ordine şi le învinseseră rezistența, studenții exmatriculați sau cei care simțeau că activitatea politică din zona urbană, centrată pe campusurile universitare, ajunsese într-un punct mort, alături de o parte din cadrele didactice, se adunaseră şi îşi făcuseră o fermă în prefectura Yamanashi, unde se organizaseră sub formă de comună. Inițial aparținuseră de ansamblul de comune cunoscut sub numele de „Academia Takashima", însă nemulțumiți fiind de acea viață, se desprinseseră de ei şi se reorganizaseră. Cumpăraseră la un preț mic un sat abandonat din creierul munților şi acolo se apucaseră de agricultură. La început întâmpinaseră multe greutăți, însă produsele obținute din culturi ecologice începeau să fie la mare căutare la oraş, drept pentru care demaraseră o afacere de comercializare a legumelor. Prinzând acest vânt favorabil, culturile lor se dezvoltaseră frumos şi se extinse- seră treptat. Până la urmă, ei erau oameni serioşi şi muncitori, bine organizați sub conducerea unui lider. Numele acestei comune era „Pionierii".

Aomame se încruntă şi înghiți în sec, scoțând un sunet puternic din fundul gâtului. Luă apoi pixul şi începu să bată cu el în pupitru.

Continuă să citească articolul.

Deşi afacerea le mergea bine, în organizația Pionierii apăruse o fisură din ce în ce mai vizibilă. Grupul se scindase în două tabere mari: violenta „facțiune militantă", cea care încă mai spera la o mişcare revoluționară de gherilă, marxistă, şi relativ liniştita „facțiune agrară", care acceptase faptul că pentru Japonia actuală, o revoluție violentă nu era o opțiune realistă, nega spiritul capitalist şi îşi dorea să ducă o viață în comuniune cu pământul. Apoi, în 1976, facțiunea agrară, care era

predominantă, ajunsese în situaţia de a expulza din Pionieri facţiunea militantă.

Dar acest lucru nu însemna că aceştia fuseseră alungaţi cu forţa. Din ziar reieşea că primiseră un teren nou în schimb, nişte fonduri şi fuseseră rugaţi să plece în pace. Facţiunea militantă acceptase şi îşi întemeiaseră propria lor comună pe acel teren nou, denumită „Zori de Zi". Apoi, la un moment dat se pare că achiziţionaseră arme ultraperformante. Ruta pe care le obţinuseră şi sursa capitalului urmau să fie elucidate într-o investigaţie ulterioară.

Nici poliţia şi nici ziarele nu reuşiseră să afle când anume şi în ce fel o comună agrară precum Pionierii virase în direcţia unei grupări religioase şi care anume fusese motivul acestei schimbări. însă se pare că tendinţele religioase se accentuaseră puternic încă din vremea când reuşiseră să îndepărteze paşnic facţiunea militantă, iar în 1979 obţinuseră deja statutul de instituţie religioasă. Apoi achiziţionaseră pe rând terenurile adiacente, îşi extinseseră culturile şi făcuseră noi amenajări. în jurul lor se înălţase un zid înalt, dincolo de care lumea de afară nu mai avea acces, pe motiv că le „tulburau practicile ascetice". De unde anume proveneau toate aceste fonduri şi cum reuşiseră să obţină statutul juridic atât de repede erau întrebări care rămâneau în continuare fără răspuns.

*

Odată mutată pe terenul cel nou, în paralel cu agricultura, gruparea extremistă se concentra şi asupra unor antrenamente secrete de luptă. în plus, se iscaseră unele neînţelegeri cu fermierii din apropiere. Una dintre ele era o dispută pe tema drepturilor asupra unui pârâu care trecea pe terenul grupării Zori de Zi. Apa acelui pârâu fusese dintotdeauna folosită în comun pentru agricultură, însă acum Zori de Zi refuza accesul oamenilor din vecinătate în perimetrul lor. Disputa durase vreme de mai mulţi ani, până când la un moment dat, câteva persoane care depuse- seră plângere cu privire la gardul de sârmă ghimpată din jurul terenului fuseseră agresate de câţiva membri ai grupării. Poliţia din Yamanashi obţinuse un mandat de percheziţie pe motiv de asalt şi se îndreptase către sediul celor de la Zori de Zi pentru chestionări. Iar atunci izbucnise acel conflict armat complet neaşteptat.

După violentul schimb de focuri de armă din munţi şi după anihilarea efectivă a grupării Zori de Zi, Pionierii făcuseră imediat o

declarație publică oficială. Un purtător de cuvânt al sectei, tânăr şi chipeş, îmbrăcat la costum, ținuse o conferință de presă în cadrul căreia citise un comunicat. Mesajul era clar. In pofida a ce fusese în trecut, între Zori de Zi şi Pionierii nu exista în prezent nici un fel de legătură. După ce se separaseră, nu mai comunicau decât în interes de afaceri. Pionierii erau o comunitate care îşi dedica eforturile agriculturii, respecta legea şi cultiva ideea unei lumi spirituale paşnice. Ajunseseră la concluzia că nu mai puteau rămâne alături de membrii facțiunii Zori de Zi, care nutreau gânduri revoluționare extremiste, şi se despărțiseră pe cale amiabilă. Mai departe, ca sectă, Pionierii primiseră statutul de instituție religioasă. Un astfel de incident sângeros era cu adevărat deplorabil, iar ei doreau să-şi exprime sincerele condoleanțe față de familiile polițiştilor căzuți la datorie. Pionierii nu fuseseră implicați sub nici o formă în acest eveniment. Faptul că Zori de Zi luase ființă din Pionierii rămânea un adevăr de netăgăduit, iar pentru a înlătura orice posibile neînțelegeri, dacă autoritățile socoteau necesară o investigație în legătură cu acest caz, ei erau pregătiți să o accepte. Ei erau o grupare legală, deschisă către societate şi care nu avea nimic de ascuns. Erau dispuşi să pună la dispoziție orice informații li se cereau.

Câteva zile mai târziu, ca răspuns parcă la această declarație, poliția din Yamanashi intrase în sediul sectei cu un mandat de percheziție, cercetase o zi întreagă acel perimetru larg şi examinase cu atenție toate clădirile şi toate documentele din incinta lor. Câțiva membri ai administrației fuseseră chestionați. Anchetatorii suspectau faptul că între cele două părți continuase colaborarea chiar dacă aparent se separaseră, iar Pionierii erau în ascuns implicați în activitatea grupării Zori de Zi. însă nu reuşiseră să găsească nici o dovadă în acest sens. Găsiseră doar nişte clădiri din lemn destinate practicilor ascetice, presărate ici şi colo, la capătul unor poteci care străbăteau o frumoasă dumbravă, în care un număr mare de oameni îmbrăcați în straie simple erau cufundați în meditație. Iar pe lângă acele practici, credincioşii se mai ocupau cu muncile agricole. Nu descoperiseră nici un fel de armă de foc, ci doar maşinării şi utilaje agricole bine întreținute. Nimic care să ducă cu gândul la violență. Totul era curat şi ordonat. Aveau o cantină frumos îngrijită, locuințe şi o mică (dar eficientă) unitate medicală. în clădirea cu etaj care adăpostea biblioteca erau numeroase manuale şi cărți despre budism, iar specialiştii se dedicau studiului sau traducerilor. Aducea mai degrabă a mic campus universitar particular

decât a aşezământ religios. Poliţiştii plecaseră cu mâna goală, complet dezamăgiţi.

în zilele următoare, mai mulţi reporteri de la ziare şi televiziuni fuseseră invitaţi să viziteze incinta, însă şi ei văzuseră acelaşi peisaj ca şi poliţiştii. Reporterii nu fuseseră încolonaţi şi duşi la un tur prestabilit al locului, ci putuseră să meargă neînsoţiţi pe unde doreau, să discute cu cine voiau şi să folosească respectivul material pentru articole. Doar semnaseră un acord prin care se angajau să nu folosească decât material video şi imagini pentru care primiseră consimţământ, pentru a proteja intimitatea credincioşilor. Câţiva membri ai conducerii îmbrăcaţi în robe simple se adunaseră într-o sală mare de întâlniri, unde răspunseseră la întrebările reporterilor şi dăduseră explicaţii cu privire la organizarea sectei, crezurile şi politicile lor administrative. Vorbeau politicos şi deschis. Eliminaseră orice iz de propagandă pe care îl degajă de obicei grupările religioase. Arătau mai degrabă a angajaţi de top într-o agenţie publicitară, specializaţi în susţinerea de prezentări, decât a conducători de grupare religioasă. Doar hainele le erau diferite.

Noi nu avem o dogmă anume, explicaseră ei. Nu avem nevoie de un manual consacrat. Noi ne ocupăm cu studiul teoretic al budismului timpuriu şi cu diversele practici ascetice pe care acesta le presupune. Ceea ce sperăm noi să obţinem prin aceste practici concrete este o deşteptare religioasă de o natură mai fluidă, nu literală. Puteţi considera că o astfel de deşteptare voluntară a fiecărui individ în parte este ceea ce defineşte crezul nostru colectiv. Nu avem dogmă şi apoi iluminare, ci mai întâi iluminare individuală din care se nasc în mod firesc principiile care constituie fundamentul dogmei noastre. Aceasta este politica noastră de bază. Din acest punct de vedere, structura noastră diferă considerabil faţă de alte religii consacrate.

Cât despre fondurile noastre, la fel ca şi în cazul multor alte grupări religioase, în prezent ne bizuim în parte pe contribuţiile voluntare de la credincioşi. Insă în ultimă instanţă, nu ne punem baza complet în aceste contribuţii, ci încercăm să ne construim o viaţă simplă şi autonomă, axată pe agricultură. Ducând o astfel de viaţă de „mulţumeşte-te cu ceea ce ai", curăţindu-ne trupul şi cultivându-ne spiritul, sperăm să obţinem pacea sufletească. Cei care văd deşertăciune în materialismul unei societăţi competitive şi sunt în căutarea unei alte axe de valori, cu mai multă profunzime, ne trec pragul unul după altul. Nu puţini sunt

cei care au o educaţie superioară, erau angajaţi pe posturi de specialitate şi se bucurau de un anumit statut social. Noi tragem o linie între ceea ce lumea numeşte o „religie nouă" şi noi. Noi nu suntem o grupare religioasă de tip *fast food,* care preia uşor grijile lumeşti ale oamenilor şi oferă ajutor tuturor laolaltă, şi nici nu dorim să ne îndreptăm în această direcţie. Mai potrivit ar fi să ne consideraţi drept un aşezământ echivalent cu o şcoală religioasă postuniversitară care oferă locul şi sprijinul potrivit unor oameni conştienţi de faptul că ajutorarea celor slabi este, indubitabil, un lucru extrem de important, dar care se străduiesc să se ajute pe ei înşişi.

Dintr-un anumit punct, între noi şi Zori de Zi au apărut divergenţe mari de opinie privind politica de administrare, iar în trecut au existat chiar conflicte pe această temă. Insă în urma discuţiilor, am ajuns la o înţelegere paşnică şi ne-am separat, urmându-şi fiecare calea lui. Şi ei urmăreau în propriul lor fel un ideal care presupune puritate şi ascetism, însă este o adevărată tragedie că acest lucru a avut drept consecinţă o asemenea catastrofă. Un motiv major a fost faptul că au devenit prea dogmatici şi au pierdut contactul cu lumea reală. Cu această ocazie am devenit şi mai conştienţi de faptul că trebuie să ne păstrăm mai departe fereastra deschisă către exterior, menţinând în acelaşi timp o şi mai severă autodisciplină. Violenţa nu rezolvă nici o problemă. Ceea ce vă rugăm să înţelegeţi este că noi nu suntem o organizaţie care încearcă să îşi impună religia. Noi nu ne ademenim adepţii şi nici nu atacăm alte religii. Ce facem noi este să oferim un mediu colectiv adecvat şi eficient celor care caută deşteptarea spirituală.

*

Reprezentanţii mass-media plecaseră acasă nutrind un adevărat sentiment de simpatie faţă de această sectă. Toţi adepţii, bărbaţi şi femei deopotrivă, erau relativ tineri (uneori se mai zăreau printre ei şi persoane în vârstă), zvelţi şi aveau ochi limpezi şi frumoşi. Se exprimau îngrijit şi erau manieraţi. în general, nu le plăcea să vorbească prea mult despre trecut, iar cei mai mulţi dintre ei aveau studii superioare. Prânzul oferit (practic identic cu ce mâncau adepţii în fiecare zi) era simplu, dar delicios, fiind preparat cu legume proaspăt culese de pe ogoarele lor.

Prin urmare, o mare parte din mass-media îi etichetase pe acei

revoluționari care trecuseră la Zori de Zi drept nişte copii rebeli eliminați în mod firesc din cercul Pionierilor, care puneau preț pe valorile spirituale. în Japonia anilor '80, ideile revoluționare bazate pe marxism erau deja considerate drept învechite. Tinerii cu orientare politică radicală din jurul anului 1970 erau acum angajați la diverse firme şi se duelau sângeros pe linia frontului unui război numit economie. Sau se retrăseseră fiecare la locul lui, departe de toată rivalitatea şi tumultul lumii reale şi se aflau în căutarea unor valori personale. în orice caz, lucrurile luaseră o altă turnură, iar vremea politicii făcea parte deja dintr-un trecut îndepărtat. Incidentul Zori de Zi fusese un caz extrem de sângeros şi regretabil, însă, privit pe termen lung, nu rămânea decât ca un episod subit şi inoportun, în care se iviseră fantomele trecutului. Nu avea sens decât văzut ca apusul unei ere. Cam acesta era tonul general al ziarelor. Pionierii erau o opțiune promițătoare a lumii noi, pe când Zori de Zi nu aveau nici un viitor.

*

Aomame lăsă pixul şi respiră adânc. îşi aminti apoi de ochii atât de inexpresivi şi lipsiți de profunzime ai lui Tsubasa. Ochi care o priveau pe ea şi în acelaşi timp nu priveau nimic. Ochi din care lipsea ceva fundamental.

Dar nu e chiar aşa simplu, îşi zise ea. Pionierii nu sunt atât de curați şi inocenți cum scriu ziarele. Au şi o parte întunecată şi ascunsă. Din câte spune Doamna, există acest personaj numit „Liderul", care violează fetițe de nici zece ani, susținând că o face ca pe un rit religios. Mass-media nu ştie asta. Ei au petrecut acolo doar o jumătate de zi. Li s-au prezentat nişte locaşuri de meditație aflate în perfectă ordine şi disciplină, li s-a pus pe masă mâncare proaspătă şi gustoasă, au ascultat o frumoasă poveste despre deşteptarea sufletului şi s-au dus acasă mulțumiți. Ei nu au văzut ce se petrece de fapt în spate.

*

După ce părăsi biblioteca, Aomame intră într-o cafenea şi îşi comandă o cafea. Apelă de la telefonul din local numărul de la serviciul lui Ayumi, cel la care aceasta îi spusese că poate suna oricând. Răspunse un coleg care o informă că era plecată pe teren, dar că urma să se întoarcă la secție peste două ore. Aomame spuse doar că revine cu un telefon, fără să-şi lase numele.

Se întoarse acasă şi după două ore încercă din nou acel număr.

Răspunse Ayumi.

— Bună, Aomame! Ce faci?

— Bine, tu?

— Bine şi eu. Doar că n-am şi eu un bărbat ca lumea. Tu?

— Nici eu n-am.

— Aşa ceva nu se poate, zise Ayumi. Dacă două femei tinere şi fermecătoare ca noi se plâng că n-au ce face cu un apetit sexual bogat şi sănătos, înseamnă că ceva nu e în regulă cu lumea asta. Trebuie făcut ceva neapărat.

— Asta aşa e, dar... Chiar e în regulă să vorbeşti aşa tare? Eşti la serviciu, nu? Nu e nimeni lângă tine?

— E în regulă. Poţi să-mi vorbeşti despre orice.

— Dacă se poate, aş avea o rugăminte la tine. Nu am la cine altcineva să apelez.

— Sigur. Nu ştiu dacă o să-ţi pot fi de folos cu ceva, dar te ascult.

— Ştii gruparea religioasă numită Pionierii? Au sediul în munţi, în Yamanashi.

— Hm, Pionierii..., zise Ayumi şi preţ de vreo zece secunde îşi scotoci mintea. Da, cred că îi ştiu. E vorba de comuna aceea religioasă din care făcea parte Zori de Zi, gruparea extremistă care a provocat conflictul armat din Yamanashi. Un schimb de focuri în care au murit trei poliţişti. Mare păcat. Dar Pionierii nu au fost implicaţi. După incident au fost investigaţi, dar nu s-a găsit nimic în neregulă. Ce-i cu ei?

— Aş vrea să ştiu dacă după acel incident, Pionierii au fost implicaţi în alte cazuri. Procese penale sau civile. însă, ca cetăţean de rând, nu am cum să aflu lucrurile astea. Nici nu pot să iau la citit toate ziarele, pagină cu pagină. Dar m-am gândit că un poliţist găseşte o cale să afle.

— E chiar simplu. Cauţi în computer şi afli imediat... asta mi-ar plăcea să-ţi spun, dar, din păcate, poliţia japoneză nu este într-atât de informatizată. Trebuie să mai treacă vreo câţiva ani. în momentul de faţă, ca să aflu ceva de genul ăsta, ar trebui probabil să cer poliţiei din Yamanashi să-mi trimită prin poştă copii după materialele respective. însă pentru asta, trebuie mai întâi să fac o cerere pentru solicitare de documente şi să obţin aprobare de la şefi. Desigur, trebuie explicat şi motivul solicitării. La urma urmei, suntem un oficiu guvernamental, în care toată lumea îşi câştigă pâinea complicând lucrurile mai mult decât e necesar.

— Aşa deci, zise Aomame şi oftă. Atunci iese din discuţie.

— Dar de ce vrei să ştii? Cunoşti pe cineva implicat în vreun incident legat de Pionierii?

Aomame ezită, dar până la urmă se hotărî să vorbească deschis.

— Cam aşa ceva. E vorba de viol. în faza actuală încă nu pot să spun prea multe, dar e vorba de violul unor fete. Am informaţii cum că acest lucru se întâmplă în mod sistematic, sub protecţia religiei.

Aomame o simţi prin telefon pe Ayumi încruntându-se.

— Viol? Aşa ceva e de neiertat.

— Absolut, întări Aomame.

— Câţi ani au fetele?

— Cel mult zece. în orice caz, sunt fetiţe cărora încă nu le-a venit ciclul.

Ayumi rămase o vreme la telefon cufundată în tăcere. Apoi spuse pe un ton neutru:

— Am înţeles. Dacă e vorba de aşa ceva, mă gândesc eu la o cale. Poţi să îmi dai două, trei zile?

— Sigur. Aştept să iei tu legătura cu mine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Ayumi îi spuse că trebuie să se întoarcă la lucru.

*

După ce închise telefonul, Aomame se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră şi îşi privi un timp mâna dreaptă. Degetele subţiri şi lungi, unghiile tăiate scurt, nedate cu ojă. Privindu-le, îşi simţi existenţa ca pe ceva extrem de fragil şi efemer. Nici măcar forma unghiilor nu şi-o alesese ea. Altcineva o hotărâse, iar ea doar o primise aşa cum era, fără să spună nimic, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Dar cine putuse să decidă ca unghiile ei să aibă forma aceea?

De curând, Doamna îi spusese lui Aomame: „Părinţii tăi erau adepţi devotaţi ai Bisericii Martorilor şi încă mai sunt". Ceea ce înseamnă că ei încă erau la fel de dedicaţi prozelitismului. Aomame avea un frate cu patru ani mai mare decât ea. Un băiat foarte cuminte. La vremea când ea fugise de acasă, el îşi trăia viaţa în credinţă, făcând întocmai cum îi spuneau părinţii. Oare acum ce făcea? însă Aomame nu era prea dornică să afle despre cum o mai ducea familia ei. Aparţineau unui capitol încheiat din viaţa sa. Tăiase orice legătură cu ei.

Multă vreme se străduise să uite tot ce i se întâmplase înainte de

vârsta de zece ani. Viața mea a început abia la zece ani, își spunea ea. Tot ce s-a întâmplat înainte n-a fost decât un vis urât. Trebuie neapărat să scap de amintirile astea. însă, oricât s-ar fi străduit, simțea cum e trasă înapoi în acea lume de coşmar ori de câte ori se ivea ocazia. Majoritatea lucrurilor pe care le avea erau adânc înrădăcinate în acel sol negru, din care se hrăneau. Oricât de departe ar fi încercat să fugă, până la urmă tot acolo era nevoită să se întoarcă.

Trebuie neapărat să-l trimit pe acest „Lider" pe lumea cealaltă, se hotărî ea. Asta şi pentru mine însămi.

*

In seara celei de-a treia zile, primi un telefon de la Ayumi.

— Am reuşit să aflu câteva lucruri, spuse ea.

— Despre Pionierii, da?

— Da. Cum mă tot gândeam eu aşa, mi-am adus aminte că unchiul unui coleg care s-a angajat aici odată cu mine lucrează la poliția din Yamanashi. E chiar cineva destul de sus-pus. Şi am vorbit cu tipul. I-am zis că fata unei rude a intrat în secta respectivă şi că are nişte probleme. Aşa că eu m-am apucat să adun informații despre Pionierii şi îl rog foarte frumos să mă ajute. Să ştii că mă pricep destul de binişor şi la chestii de-astea.

— Mulțumesc. Chiar îți sunt recunoscătoare.

— Tipul a sunat la unchiul din Yamanashi, i-a explicat cum stă treaba, iar unchiul i-a făcut legătura cu cel care a condus investigația. Şi aşa se face că am stat eu de vorbă la telefon direct cu persoana respectivă.

— Minunat!

— Am vorbit foarte mult cu el şi am aflat o grămadă de lucruri despre Pionierii, dar presupun că ştii deja ce a apărut prin presă, aşa că o să-ți spun doar părțile mai puțin cunoscute public. E bine aşa?

— E bine.

— In primul rând, Pionierii au avut până acum mai multe probleme cu legea. Au existat mai multe procese civile, majoritatea legate de vânzarea de terenuri. Secta asta dispune de un capital frumuşel şi cumpără toate terenurile din jurul lor, unul după altul. Bine, e o zonă rurală, aşa că sunt ieftine. Iar modul în care o fac e de multe ori destul de agresiv. Se ascund în spatele unei companii fantomă, dau iama prin

agenţiile imobiliare şi cumpără tot, fără ca aceştia să ştie că secta e implicată. De multe ori apar probleme cu proprietarii şi cu autorităţile locale. Sunt şmecherii pe care le folosesc speculatorii imobiliari. însă până în momentul de faţă, poliţia nu s-a implicat în nici un proces civil. Lucrurile încă nu au fost făcute publice, deşi mai lipseşte foarte puţin. E foarte posibil ca la mijloc să fie politicieni, indivizi periculoşi. Ajunge să tragă sfori vreun politician, şi poliţia face aşa cum i se cere. Dacă povestea ar căpăta amploare şi s-ar vedea de la o poştă că trebuie urmăriţi penal, lucrurile ar sta altfel.

— Pionierii nu sunt atât de inocenţi pe cum par la capitolul activitate economică.

— Nu ştiu cum stă treaba cu adepţii de rând, însă urmărin- du-le tranzacţiile imobiliare, indivizii din administraţie care se ocupă cu utilizarea fondurilor nu par deloc curaţi ca lacrima. Cu oricâtă indulgenţă i-ai privi, e greu de crezut că folosesc banii în scopul atingerii unei spiritualităţi pure. In plus, au pus mâna pe tot felul de terenuri şi clădiri şi în zonele centrale din Tokio şi Osaka, nu doar în Yamanashi. Toate sunt amplasate excelent, în Shibuya, Minami-Aoyama, Shoto... E clar că secta intenţionează să se extindă la scară naţională. Asta dacă nu au de gând să-şi schimbe ocupaţia şi să rămână în domeniul afacerilor imobiliare.

— Dar de ce ar vrea să pătrundă în oraşe o grupare religioasă al cărei scop ultim este să trăiască în sânul naturii şi să practice un ascetism pur şi sever?

— Şi de unde le vin atâţia bani? se întrebă şi Ayumi. Că e imposibil să aduni atâta capital cultivând morcovi şi ridichi.

— Storc contribuţii de la adepţi.

— Probabil că fac şi asta, dar sigur există o anumită rută prin care le intră bani. în afară de asta, am mai primit o informaţie care mă îngrijorează şi care cred că o să te intereseze. în cadrul sectei există mulţi copii care merg la şcoala primară locală, însă după o vreme majoritatea o abandonează. Fiind învăţământ obligatoriu, şcoala insistă ca ei să se prezinte, dar secta spune că „unii dintre copii nu mai vor sub nici o formă să meargă la ore" şi nu se sinchiseşte. Susţin că acelor copii le oferă chiar ei educaţia necesară şi că în ceea ce priveşte studiile, nu există motiv de îngrijorare.

Aomame îşi aminti când mergea ea la şcoala primară. îi înţelegea pe copiii din sectă că nu voiau să se ducă, pentru că acolo erau trataţi ca străini, ignoraţi sau terorizaţi.

— Poate că nu se simt în largul lor acolo, zise ea. Şi nu e un lucru chiar aşa ciudat să nu te duci la şcoală.

— Dar învăţătoarele lor spun că au observat tulburări psihice la mulţi dintre aceşti copii, fete şi băieţi deopotrivă. La început sunt cu toţii veseli, ca şi ceilalţi, dar pe măsură ce trec în clasele superioare, devin tot mai tăcuţi, impasibili, apoi complet apatici, până când în cele din urmă încetează cu totul să mai vină. Foarte mulţi dintre copiii Pionierilor trec prin aceleaşi faze şi manifestă aceleaşi simptome. Profesorii sunt nedumeriţi şi îngrijoraţi. Ce se întâmplă cu cei care nu mai apar la şcoală şi rămân închişi înăuntrul sectei? Sunt bine, sănătoşi? Dar nu au cum să dea de ei, pentru că accesul străinilor în incinta sectei e interzis.

Aceleaşi simptome pe care le are şi Tsubasa, îşi spuse Aomame. Apatie extremă, impasibilitate, tăcere aproape completă.

— Presupunerea ta este că, în cadrul Pionierilor, copiii sunt abuzaţi. în mod sistematic. Şi că e vorba şi de viol.

— Dar poliţia nu poate să acţioneze doar în baza presupunerilor nefondate ale unui simplu cetăţean.

— Nu. Poliţia este o instituţie ţeapănă şi rigidă, ai căror angajaţi de vârf nu au în cap decât cariera proprie. Printre ei mai sunt şi unii diferiţi, însă majoritatea au ca scop în viaţă să avanseze cât mai mult în grad, iar după ce se retrag, să ajungă în sectorul privat sau într-o organizaţie extraguvernamentală. Aşa că de la bun început evită să se atingă de chestiunile delicate. Cred că indivizii ăştia nici pizza nu mănâncă până nu se răceşte. Dacă ar exista victime care să-şi dea numele şi care să poată depune mărturie la tribunal, lucrurile ar sta altfel, dar aşa cred că e mai dificil.

— Probabil că da, zise Aomame. Oricum, mulţumesc. Ce mi-ai spus mi-e de mare foios. Trebuie neapărat să mă revanşez cumva.

— Stai liniştită. Putem să mai dăm iama împreună prin Roppongi. Să mai uităm amândouă de griji şi de necazuri.

— De acord.

— Aşa te vreau! exclamă Ayumi. Apropo, te-ar interesa un joc cu cătuşele?

— Nu prea cred, răspunse Aomame.

Un joc cu cătuşele?

— A, da? Păcat, zise Ayumi dezamăgită.

Capitolul 22 Timpul poate curge inegal

Tengo se gândea la propriul său creier. Erau multe aspecte la care trebuia să chibzuiască.

Creierul uman a crescut de aproape patru ori în decursul a două milioane cinci sute de mii de ani. Din punct de vedere al greutății, nu ocupă decât două procente din masa totală a corpului, dar consumă patruzeci la sută din energie (citise el de curând într-o carte). Dezvoltarea spectaculoasă a creierului le-a conferit oamenilor conceptele de timp, de spațiu şi de posibilitate.

Conceptele de timp, de spațiu şi de posibilitate.

Tengo ştia că timpul poate curge inegal. în sine, el e constant, dar poate să-şi piardă fluiditatea şi să se distorsioneze cumplit. Uneori e teribil de greoi şi de lent, alteori uşor şi rapid. Câteodată evenimentele îşi schimbă cronologia sau chiar dispar cu desăvârşire. Alteori apar unele care nici n-ar trebui să existe. Manevrând astfel timpul după bunul lor plac, oamenii ajustează semnificația pe care o atribuie propriei lor existențe. Cu alte cuvinte, făcând acest lucru, ei reuşesc să-şi apere cumva sănătatea mintală. Dacă ar fi nevoiți să-l perceapă în mod uniform şi în ordinea corectă în care acesta se scurge, mai mult ca sigur că ar ceda nervos. O astfel de viață ar fi tortură curată.

Odată cu dezvoltarea creierului, oamenii au căpătat conceptul de temporalitate, dar, simultan, şi-au însuşit şi o modalitate de a îl ajusta. Oamenii consumă timp fără încetare şi recreează în paralel un timp modificat de propria lor conştiință. Nu e o îndeletnicire ca oricare alta. Nici nu e de mirare că patruzeci la sută din energia corpului este folosită de creier.

*■

Amintirile sale de la un an şi jumătate sau doi ani chiar fuseseră lucruri pe care le văzuse cu propriii săi ochi? se întreba el adesea. Mama sa în lenjerie şi bărbatul străin care îi săruta sfârcurile. Braţele ei încolăcite în jurul lui. Oare un copil de un an şi jumătate, doi poate desluşi asemenea detalii? Poate reţine aceste imagini cu atât de multe amănunte? Sau era oare o amintire falsă pe care şi-o construise ulterior, ca să se protejeze?

Era şi asta o posibilitate. Ca să-şi dovedească faptul că cel pe care îl numea tată nu-i era de fapt părintele biologic, la un moment dat mintea sa născocise inconştient amintirea unui bărbat necunoscut (care ar fi putut fi părintele său adevărat). Apoi, încercase să-l elimine pe cel pe care-1 numea tată din cercul strâns al rudelor de sânge. Stabilind înlăuntrul său existenţa ipotetică a unui alt tată şi a unei mame care sigur trăia pe undeva, încerca să-şi găsească o nouă portiţă în viaţa sa limitată şi sufocantă.

Totuşi, amintirea sa era de un realism mult prea viu. O atingea, îi simţea greutatea, mirosul, avea profunzime. Era ancorată cu putere de pereţii conştiinţei sale ca o scoică pe chila unui vapor abandonat. Oricât ar fi încercat să o scuture de acolo, să o înlăture cumva, nu o putea desprinde. Tengo nu putea crede că o asemenea amintire era doar o măsluire fabricată dintr-o nevoie dictată de mintea sa. Era prea reală şi prea puternică pentru o simplă fantezie.

Atunci, dacă am presupune că e reală, că s-a întâmplat cu adevărat?

Ca bebeluş, Tengo sigur fusese înfricoşat asistând la acea scenă. Laptele care i se cuvenea lui era supt de altcineva. De altcineva mult mai mare şi mai puternic ca el. Iar prezenţa sa părea că se ştersese din mintea mamei sale, fie şi numai pentru câteva momente. Aceasta era o situaţie care-i periclita fragila sa existenţă. Pesemne că frica primară din acele momente i se întipărise în conştiinţă.

Iar amintirea acelei spaime revenea uneori dintr-odată, fără să o poată anticipa şi îl izbea ca un tun cu apă. II azvârlea pe
Tengo într-o stare vecină cu panica. îi vorbea, îl făcea să-şi amintească. Oriunde te-ai duce, orice ai face, nu poţi să scapi de presiunea asta. E o amintire care te defineşte ca om, îţi modelează viaţa şi te trimite într-un loc prestabilit. Oricât te-ai zbate, nu poţi scăpa de forţa ei.

O întrebare nu-i dădea pace lui Tengo. Atunci când scosese din maşina de spălat pijamaua pe care o purtase Fukaeri, o dusese la nas şi

o adulmecase, căutase oare mirosul mamei sale? Tot ce se poate. Dar de ce trebuia să caute mirosul mamei dispărute tocmai în parfumul trupului unei fete de şaptesprezece ani? Sigur existau alte locuri mai potrivite în care să-l caute. De exemplu, în corpul iubitei sale mai în vârstă.

*

Iubita lui Tengo era cu zece ani mai în vârstă decât el. Avea sânii mari şi frumoşi, asemănători cu ai mamei sale, aşa cum şi-i amintea el. îi venea bine şi neglijeul alb. Dar cine ştie de ce, Tengo nu putea căuta în ea imaginea mamei sale. Nu-1 interesa mirosul trupului ei. Ea reuşea să-l descarce cu iscusință de tot libidoul care se strângea în el timp de o săptămână. Şi Tengo îi putea oferi (în majoritatea cazurilor) satisfacție sexuală. Asta era, desigur, o realizare importantă. Dar în relația lor nu exista nici un alt înțeles mai adânc de atât.

Când se culcau împreună, în general ea era cea care prelua conducerea. Tengo nu trebuia să se gândească la nimic, ci doar să-i urmeze indicațiile. Nu era nevoit să facă nici o alegere sau să ia decizii. Ce se cerea de la el erau doar două lucruri: să aibă erecție şi să nu ejaculeze când nu trebuia. „încă nu! Mai rezistă puțin!" îi spunea ea şi el rezista din răsputeri. Când îi murmura la ureche „Acum! Hai, dă-ți drumul!", ejacula în acel moment, precis şi puternic. Atunci iubita îl lăuda. îl mângâia blând pe obraji şi îi spunea cât de minunat era. Dorința de a fi precis era una dintre calitățile înnăscute ale lui Tengo şi asta se vedea în tot ce făcea, de la atenția pe care o acorda punctuației corecte până la căutarea celei mai elegante formule matematice.

Lucrurile nu mergeau însă la fel când se culca cu o femeie mai tânără decât el. De la început şi până la sfârşit el era cel nevoit să se gândească la tot, să facă alegeri, să emită judecăți. Asta îi crea o senzație de disconfort. II apăsau prea multe responsabilități. Se simțea precum căpitanul unei mici corăbii aruncate în mijlocul furtunii. Trebuia să țină cârma, să inspecteze velele, să aibă grijă la direcția şi tăria vântului. Trebuia să se stăpânească pe sine şi să insufle încredere echipajului. Orice mică greşeală sau neatenție putea duce la dezastru. Asta deja nu mai era sex, ci o muncă plină de obligații, iar rezultatul era că Tengo se încorda şi nu mai reuşea să-şi controleze momentul ejaculării sau, uneori, nici să aibă erecție. în asemenea clipe începea să se îndoiască din ce în ce mai mult de el însuşi.

însă cu iubita sa mai în vârstă nu dădea asemenea rateuri. Ea îi aprecia foarte tare performanțele sexuale, îl lăuda şi îl încuraja. O sigură data ejaculase prea repede şi de atunci ea avea grijă să evite neglijeurile albe. Nu numai neglijeuri, ci orice fel de lenjerie albă.

Şi în ziua aceea purta lenjerie neagră. îi făcea cu multă grijă o felație. Se bucura din plin de tăria penisului lui, de moliciunea testiculelor. Tengo îi vedea sânii acoperiți de sutienul negru de dantelă săltând în ritmul mişcărilor gurii ei. Ca să evite să ejaculeze prea devreme, închise ochii şi se gândi la ghiliaci.

La ghiliaci nu există judecată, ei nu ştiu ce înseamnă justiție. Că le vine atât de greu să ne înțeleagă, rezultă şi din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde şoseaua a fost terminată şi dată în circulație, ei continuă să meargă prin taiga. Poți vedea adesea cete de ghiliaci, porniți cu mic, cu mare şi cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaştină, chiar alăturea de drumul bătătorit.

îşi imagină rândurile de ghiliaci îmbrăcați în haine aspre, împreună cu femeile şi câinii, înaintând taciturni prin taiga, de-a lungul drumului mare. în mintea lor, alături de conceptele de timp, de spațiu şi de posibilitate nu exista şi ideea de drum. Pentru ei, sensul propriilor vieți era mai clar dacă se furişau prin păduri decât călcând pe drumul mare, chiar dacă era mai dificil.

„Bieții de ei", spusese Fukaeri.

Tengo îşi aminti chipul ei adormit. Era îmbrăcată în pijamaua lui, mult prea mare. îşi sumecase manşetele de la pantaloni şi de la bluză. El scosese pijamaua din maşina de spălat şi îi adulmecase mirosul.

Nu trebuie să mă gândesc la asta, îşi spuse el revenindu-şi brusc. Dar era prea târziu.

Ejaculă de câteva ori cu putere în gura iubitei. Ea îl aşteptă să termine, apoi se ridică din pat şi se duse la baie. Se auzi cum dă drumul la apă şi îşi clătește gura. Apoi se întoarse calmă în pat.

— Scuză-mă, spuse Tengo.

— Nu te-ai mai putut abține, spuse ea mângâindu-1 pe nas cu vârful degetului. Nu-i nimic. Ți-a plăcut chiar aşa de mult?

— Foarte mult, spuse el. Şi dacă mai stăm puțin, mai pot o dată.

— Grozav, spuse ea. Apoi îşi lipi obrazul de pieptul lui. închise ochii şi rămase nemişcată. Tengo îi simțea respirația liniştită pe sfârcuri.

— Ştii la ce mă duce cu gândul pieptul tău? îl întrebă ea.

— Nu ştiu.

— La porţile castelelor din filmele lui Kurosawa.

— Porţile castelelor? spuse Tengo mângâind-o pe spate.

— Da, în filmele alea vechi, alb-negru, cum sunt *Castelul păianjenului* sau *Fortăreaţa ascunsă,* apar nişte porţi mari şi solide. Prinse cu multe piroane mari. întotdeauna îmi vine imaginea asta în minte când îţi văd pieptul zdravăn şi gros.

— Dar n-am piroane, spuse Tengo

— Da? Nici nu-mi dădusem seama, făcu ea.

*

La două săptămâni după apariţie, *Crisalida de aer* intrase în lista bestsellerurilor, iar în a treia săptămână urcase în prima poziţie în topul vânzărilor. Tengo îi urmărea ascensiunea în ziarele din cancelaria de la şcoală. Apăruse de două ori şi o reclamă, în care, alături de coperta cărţii, era şi o fotografie cu Fukaeri. Purta puloveraşul subţire de vară pe care îl ştia deja şi care îi reliefa sânii frumoşi (probabil că era o poză făcută tot la conferinţa de presă). Părul lung îi cădea pe umeri şi ochii negri şi plini de mister se uitau la tine, trecând prin obiectivul aparatului de fotografiat şi îţi citeau cu candoare secretele pe care le ascundeai în suflet - secrete pe care nici nu ştiai că le ai. Era o privire neutră, dar în acelaşi timp caldă. în faţa privirii aceleia neşovăitoare, îţi cădea orice apărare. Pesemne nu puţină lume se hotărâse să cumpere cartea după ce văzuse fotografia aceea.

La câteva zile după publicare, Komatsu îi trimisese prin poştă două exemplare, dar Tengo nici măcar nu le deschisese. Era întâia oară când o carte scrisă de el vedea lumina tiparului, dar nu simţea nevoia să o citească. Nici măcar nu le răsfoise. Nu simţea nici o bucurie văzându-le. Chiar dacă erau frazele sale, povestea era în totalitate a lui Fukaeri. Era născută din mintea ei. Rolul său de tehnician din umbră luase sfârşit. El nu mai avea, sau nu mai trebuia să aibă de acum înainte nici o legătură cu destinul cărţii. Pusese cele două volume, încă învelite în ţiplă, în bibliotecă, într-un raft cât mai ascuns privirii.

*

După noaptea în care Fukaeri dormise la el, viaţa lui Tengo se scurse o vreme în pace, fără evenimente. Ploua mult, dar pe Tengo nu-1 interesa

mai deloc vremea. Era un aspect care se regăsea foarte jos pe lista intereselor sale. Nu mai primise nici o veste de la Fukaeri, ceea ce însemna, probabil, că nu se ivise nici o problemă.

Pe lângă romanul la care lucra, mai scrise şi câteva articole scurte care îi fuseseră cerute pentru revistele cu care colabora. Erau doar nişte bucăţi anonime, pe care le-ar fi putut scrie oricine, dar asta îl ajuta să-şi schimbe starea de spirit şi, în plus, nici plata nu era tocmai rea. De trei ori pe săptămână, ca de obicei, preda matematică la şcoala pregătitoare. Se cufunda în lumea matematicii mai mult ca de obicei, ca să uite de probleme - în special de ce avea legătură cu Fukaeri şi *Crisalida de aer.* Odată intrat în lumea cifrelor, circuitele sale mentale se schimbau (cu un clic slab). Din gura lui ieşeau alte cuvinte, iar corpul său începea să-şi folosească alţi muşchi. I se schimba şi tonul vocii şi puţin chiar şi expresia feţei. îi plăcea senzaţia acestei transformări. Era cumva similară cu sentimentul pe care îl trăieşti când îţi pui o altă pereche de pantofi sau când te muţi într-o casă nouă.

Când se afla în lumea cifrelor era mai relaxat decât în viaţa de zi cu zi sau decât atunci când scria beletristică. Devenea mai elocvent. în acelaşi timp însă, simţea că nu e decât o existenţă provizorie. Nici nu mai ştia care era el cel adevărat. însă reuşea să răsucească acel comutator din mintea sa în mod firesc, fără ca măcar să conştientizeze acest lucru. Ştia că, într-o măsură mai mică sau mai mare, această transformare îi era necesară.

De la înălţimea catedrei, îi învăţa pe elevi despre aviditatea cu care matematica îşi urma logica. Pe tărâmul cifrelor ceea nu se putea demonstra nu avea nici un înţeles, iar odată ce găseai o demonstraţie, misterele lumii îţi stăteau în palmă ca o scoică deschisă. Cursurile deveneau neobişnuit de încinse, iar elevii îl ascultau cu intensitate, furaţi de elocvenţa sa. Nu numai că le explica cum să rezolve eficient o problemă de matematică, dar descria exuberant pasiunea care se afla ascunsă în acea problemă. Se uita în clasă şi vedea privirile pline de respect cu care îl ţintuiau fetele de şaptesprezece, optsprezece ani. Ştia că le răpise prin intermediul matematicii. Discursul său însufleţit era ca un preludiu intelectual. Funcţiile le mângâiau pe spate, teoremele le respirau fierbinte în ureche. De când o cunoscuse însă pe Fukaeri, nu mai simţea nici un fel de interes erotic faţă de aceste fete. Nu îşi dorea să miroasă pijamalele în care ele dor- miseră.

Fără îndoială, Fukaeri e o făptură aparte, îşi spuse el din nou. N-o

poţi asemui cu alte fete. Ea are o anume semnificaţie pentru mine, e, cum aş putea să-i zic, un fel de mesaj global care mi-e adresat. Numai că eu nu reuşesc să interpretez mesajul ăsta.

x

Raţiunea îi spunea însă limpede şi tare că ar fi mai bine să nu mai aibă nici o legătură cu Fukaeri. Ar fi mai bine să se ţină cât mai departe şi de *Crisalida de aer,* care acum umplea vitrinele librăriilor, şi de profesorul Ebisuno, căruia nu-i puteai ghici intenţiile, şi de sectanţii misterioşi şi turbulenţi. Şi faţă de Komatsu ar trebui să păstreze o oarecare distanţă, cel puţin pentru o vreme. în caz contrar, va fi purtat spre ape din ce în ce mai tulburi. Va fi împins într-un ungher primejdios, în care nu se găseşte nici o fărâmă de raţiune şi va fi pus într-o situaţie fără scăpare.

înţelegea însă foarte bine că acum nu mai era uşor să iasă din uneltirile acestea complicate. Era deja implicat până peste cap. Fusese prins fără veste în intrigă, precum personajele din filmele lui Hitchcock. Se băgase singur, acceptând faptul că există anumite riscuri. Maşinăria se urnise deja din loc. Se mişca cu putere şi nu putea fi oprită, iar Tengo era una dintre rotiţele ei. Una dintre rotiţele importante. îi auzea huruitul gros şi îi simţea avântul de nestăvilit.

*

La câteva zile după ce *Crisalida de aer* ajunsese pentru a doua săptămână pe primul loc al vânzărilor, Komatsu îl căută. Era sărit de ora unsprezece seara când sună telefonul. Tengo se schimbase deja în pijama şi se băgase în pat. Citea, întins pe burtă şi tocmai se pregătea să stingă veioza de la capul patului şi să se culce. îşi imagină după ţârâitul telefonului cine era. Nu putea explica de ce, dar ştia când îl căuta Komatsu, pentru că suna într-un mod anume. Aşa cum un text are stilul lui, tot astfel telefonul avea felul lui aparte de a suna atunci când la capătul celălalt se afla Komatsu.

Tengo se ridică din pat, se duse în bucătărie şi luă receptorul. Adevărul e că nu voia să răspundă. Voia să se culce liniştit. Să viseze despre pisici sălbatice, sau despre canalul Panama, despre stratul de ozon sau Matsuo Basho, orice numai să fie departe de toată povestea asta. Dar dacă nu răspundea acum, telefonul va suna din nou la fel, peste cincisprezece sau treizeci de minute. Komatsu nu prea ştia ce înseamnă oră târzie. Şi nu găseai la el nici un pic de înţelegere faţă de

oamenii care duceau o viață normală. Aşa că mai bine răspundea de acum.

— Ce faci Tengo, dormeai? întrebă Komatsu pe obişnuitul său ton relaxat.

— Mă pregăteam de culcare, răspunse Tengo.

— îmi pare rău, spuse Komatsu fără urmă de regret. Voiam să-ți zic că merg foarte satisfăcător vânzările la *Crisalida de aer.*

— Mă bucur să aud asta.

— Se vând ca nişte cozonaci proaspeți, cum apar, cum se dau. Nici nu apucă să tipărească destule, iar nefericiții ăia de la legă- torie trebuie să lucreze toată noaptea ca să țină pasul. Ei, bănuiam noi de dinainte că o să se vândă bine. Normal. E romanul unei fetişcane de şaptesprezece ani. Şi se face vâlvă în jurul lui. Are toate elementele care fac ca o carte să aibă succes.

— Nu se compară cu un roman scris de un profesoraş de treizeci de ani care arată ca un urs.

— întocmai. Şi totuşi nu poți să spui că e un roman cu un conținut tocmai atrăgător. Nu are nici scene de sex şi nici scene care să te mişte până la lacrimi. De-asta nu mi-am imaginat nici eu că o să meargă atât de bine.

Komatsu se opri, aşteptând parcă să observe reacția lui Tengo. Cum acesta însă nu spunea nimic, continuă:

— Şi nu numai că se vinde bine, dar e şi foarte bine văzută de critici. Cartea asta nu-i doar un capriciu de puştoaică, menit să fure ochii publicului. E bine scrisă. Sigur că tehnica ta literară solidă şi minunată i-a scos la iveală posibilitățile. Ce să zic, ai făcut o treabă grozavă.

I-am scos la iveală posibilitățile. Lăsând laudele lui Komatsu să îi treacă pe la urechi, Tengo îşi apăsa uşor o tâmplă cu degetul. De câte ori Komatsu îl lăuda fără rezerve, ştia că urmează cu siguranță o veste neplăcută.

— Komatsu-san, care e vestea proastă? întrebă el.

— De unde ştii că am o veste proastă?

— Păi m-ați sunat la ora asta. Sigur există şi o veste proastă.

— Aşa-i, spuse Komatsu impresionat. Clar că aşa e. Tengo, ai o intuiție grozavă.

Asta nu e intuiție, e doar logică elementară, se gândi Tengo, dar nu spuse nimic, ci aşteptă următoarea mişcare a lui Komatsu.

— întocmai. Din păcate, am şi o veste cam neplăcută, spuse

Komatsu şi făcu o pauză semnificativă. îţi puteai imagina ochii săi lucind în întuneric, ca ai unei manguste.

— Probabil că în legătură cu autoarea *Crisalidei de aer,* nu? zise Tengo.

— Exact. Are de-a face cu Fukaeri. E cam nasol. Chestia e că a cam dispărut de o vreme.

Tengo continua să-şi apese tâmpla.

— De o vreme, adică de când?

— De trei zile. Miercuri dimineaţă a plecat din casa din Okutama şi s-a dus în Tokio. Ebisuno a condus-o. N-a spus unde merge. A telefonat apoi şi l-a anunţat că în seara aia nu se întoarce, ci că rămâne în apartamentul din Shinanomachi. Urma să înnopteze acolo şi fiica Profesorului. Numai că Fukaeri nu a mai ajuns niciodată acolo şi de atunci nu a mai dat nici un semn de viaţă.

Tengo se gândi la ultimele trei zile. Dar nu-şi aminti nimic semnificativ.

— Nu mai ştie nimeni nimic de ea. Mă gândeam că poate a luat cumva legătura cu tine?

— Nu, spuse Tengo. Noaptea pe care o petrecuse la el în apartament fusese cu mai bine de patru săptămâni în urmă.

Chibzui câteva momente dacă ar fi cazul să-i spună şi lui Komatsu ce zisese Fukaeri, şi anume că era mai bine să nu se întoarcă în apartamentul din Shinanomachi. Poate că simţise acolo ceva ameninţător. în cele din urmă, se hotărî să tacă. Mai bine să nu afle Komatsu că Fukaeri înnoptase la el.

— Ea e mai ciudată, spuse Tengo. Cine ştie pe unde o fi plecat fără să anunţe.

— Nu, nu-i asta. Cât o vezi tu de ciudată, Fukaeri e o fată sinceră. Sună mereu acasă ca să zică unde e, unde se duce şi ce face. Aşa susţine profesorul Ebisuno. De-aia e cam ciudat să nu ştie de ea de trei zile întregi. E posibil să se fi întâmplat ceva rău.

Tengo gemu:

— Ceva rău?

— Şi Profesorul, şi fata lui îşi fac griji, spuse Komatsu.

— în orice caz, şi dumneavoastră sunteţi pus într-o poziţie cam neplăcută câtă vreme nu se ştie nimic de Fukaeri, nu?

— Da, dacă se implică poliţia, se cam încurcă lucrurile. La urma urmelor, a dispărut frumoasa autoare a unui roman care avansează cu

paşi rapizi pe drumul succesului. Parcă văd cum or să se ambaleze ziariştii. Şi dacă se întâmplă asta, editorul responsabil, adică subsemnatul, o să fie tras în toate direcţiile şi pus să comenteze. Iar chestia asta nu mă bucură deloc. Eu sunt un om al umbrelor, nu sunt învăţat cu lumina zilei. Ca să nu mai zic că e mai mult ca sigur că o să iasă la iveală şi niscaiva ascunzişuri de-ale noastre.

— Şi profesorul Ebisuno ce spune?

— Mâine se duce la poliţie să-i raporteze dispariţia. La rugămintea mea a mai întârziat câteva zile, dar nu poate să o lungească prea mult.

— Dacă se află că a fost dată dispărută, o să apară şi mass-media, nu?

— Nu ştiu cum o să trateze poliţia problema asta. Fukaeri e omul zilei, nu e o puştoaică oarecare, fugită de acasă. E cam greu să ţii povestea asta ascunsă de ochii publicului.

Sau poate că exact asta îşi doreşte profesorul Ebisuno, se gândi Tengo. Să o folosească pe Fukaeri drept momeală pentru a stârni agitaţia lumii şi, servindu-se de această pârghie, să afle unde sunt părinţii fetei şi care este rolul Pionierilor în dispariţia lor. Dacă aşa stăteau lucrurile, planul Profesorului se desfăşura conform aşteptărilor. Dar oare el realiza cât era de periculos ce făcea? Probabil că da. Nu era un om repezit. Din capul locului, meseria lui era să gândească profund. In plus, se pare că existau câteva aspecte importante referitoare la situaţia lui Fukaeri pe care Tengo nu le aflase. Cum s-ar spune, lui Tengo îi fuseseră înmânate doar câteva piese răzleţe din care încerca să rezolve puzzle-ul. Un om înţelept nu s-ar fi implicat în asemenea maşinaţii de la bun început.

— Ai vreo idee pe unde ar putea să fie?

— în momentul de faţă, nu.

— Hm, făcu Komatsu. în vocea sa se simţea sfârşeala, lucru straniu pentru că nu se întâmpla prea des să-şi dea la iveală slăbiciunea. Scuză-mă că te-am trezit în miezul nopţii.

Destul de neobişnuit şi să-şi ceară scuze.

— Nu-i nimic. Trebuia să-mi spuneţi, zise Tengo.

— Nici eu n-aş fi vrut să te implic în complicaţiile astea. Rolul tău e doar să scrii şi îndatorirea asta ţi-ai dus-o la bun sfârşit. Dar aşa se întâmplă pe lumea asta, lucrurile nu se sfârşesc fără piedici. Şi ţi-am mai spus, noi suntem împreună într-o barcă purtată de curenţi rapizi.

— Şi neîmpărţim prada, adăugă Tengo mecanic.

— întocmai.

— Totuşi, dacă se află despre dispariţia lui Fukaeri, asta nu o să crească şi mai mult vânzările *Crisalidei*?

— Se vinde suficient de bine şi aşa, spuse Komatsu resemnat. N-are nevoie de şi mai multă publicitate. Un scandal pe prima pagină a ziarelor nu e decât o sursă de necazuri. Noi trebuie să ne găsim mai degrabă un loc în care să putem trage la mal în siguranţă.

— Să tragem la mal? făcu Tengo.

în receptor îl auzi pe Komatsu înghiţind în sec, apoi tuşind uşor.

— în privinţa asta, mai vorbim noi pe îndelete. Poate ne vedem să mâncăm ceva împreună. După ce se mai linişteşte un pic toată nebunia. Noapte bună, Tengo. Să dormi bine!

Spunând acestea, Komatsu închise telefonul. De parcă ar fi fost descântat, Tengo nu mai reuşi apoi să adoarmă, în ciuda oboselii.

Ce prostie, „să dormi bine", se gândi. Se aşeză la masa din bucătărie, cu gândul să lucreze, dar nu era în stare de nimic. Scoase din raft sticla de whisky şi bău un pahar, cu înghiţituri mici, fără gheaţă.

*

Probabil că Fukaeri îşi îndeplinise rolul de momeală, aşa cum fusese plănuit, şi fusese răpită de Pionierii. Lui Tengo i se părea că posibilitatea aceasta nu era de neglijat. îi supravegheaseră apartamentul din Shinanomachi şi, când apăruse Fukaeri, câţiva oameni o forţaseră să urce într-o maşină şi plecaseră cu ea."Dacă se mişcau repede şi îşi alegeau momentul bun, nu era deloc greu să ducă la bun sfârşit aşa ceva. Fukaeri îi spusese că ar fi mai bine să nu se ducă în Shinanomachi, pasămite simţise ceva.

îi spusese că Oamenii cei Mici şi crisalida de aer există cu adevărat. Când era la Pionierii, murise capra cea oarbă aflată în grija ei, iar cât fusese pedepsită îi cunoscuse pe Oamenii cei Mici. împreună cu ei, noapte de noapte, făcuse o crisalidă de aer. Iar ei i se întâmplase ceva cu o semnificaţie importantă. întâmplarea asta o povestise în roman. Iar Tengo fusese cel care aranjase romanul într-o formă demnă de publicat. Cu alte cuvinte, îl transformase într-un produs comercial. Iar acest produs (împrumutând vorbele lui Komatsu) se vindea precum cozonacul cald. Pentru Pionierii, asta era probabil o situaţie neplăcută. Poate că povestea Oamenilor cei Mici şi a crisalidei era un mare secret care nu trebuia aflat şi de alţii. De aceea o răpiseră pe Fukaeri, ca să-i

închidă gura şi să nu divulge secretul şi mai mult. Iar ei trebuia să recurgă la forţă, chiar dacă asta trezea suspiciunea lumii şi îi expunea unor riscuri.

Desigur, aceasta nu era decât o ipoteză imaginată de Tengo. Nu avea nici un temei să o susţină şi era imposibil de dovedit. Cine l-ar crede dacă s-ar apuca să strige în gura mare că există Oamenii cei Mici şi crisalida de aer? înainte de toate, nici Tengo nu înţelegea prea bine ce sens concret avea cuvântul „există".

Sau poate că Fukaeri, pur şi simplu sătulă de zarva stârnită în jurul *Crisalidei de aer,* dispăruse pe undeva. Desigur, exista şi posibilitatea aceasta. Era aproape imposibil să-i anticipezi acţiunile. Dar chiar dacă aşa stăteau lucrurile, te-ai fi aşteptat să lase un mesaj pentru profesorul Ebisuno şi fata lui, Azami, să nu se nelinişteasca. Nu avea nici un motiv să nu facă lucrul acesta.

Dar dacă fusese cu adevărat răpită de sectanţi, Tengo îşi putea imagina fără dificultate că se afla în primejdie. La fel cum, la un moment dat nu s-a mai ştiut nimic despre părinţii ei, poate că tot aşa nu se va mai afla nimic despre Fukaeri. Oricât ar vui presa aflând despre legăturile dintre ea şi Pionierii (şi n-ar dura mult până s-ar întâmpla asta), toată zarva ar fi în zadar dacă poliţia doar ar ridica din umeri, susţinând că nu există nici o dovadă concretă că fusese răpită. Fukaeri ar rămâne încarcerată undeva dincolo de gardurile înalte ale comunei. Sau poate că i s-ar întâmpla ceva şi mai rău. Oare profesorul Ebisuno luase în calcul şi acest scenariu când îşi construise planurile?

Tengo voia să-i telefoneze Profesorului şi să discute cu el, dar era deja o oră mult prea târzie. Trebuia să aştepte până a doua zi.

*

A doua zi de dimineaţă telefonă la profesorul Ebisuno, dar nu reuşi să îl găsească. „Acest număr este nealocat. Verificaţi numărul şi încercaţi din nou, se tot repeta mesajul înregistrat." încercă să sune de mai multe ori, dar fără nici un rezultat. Poate că după debutul lui Fukaeri îşi schimbase numărul de telefon, ca să scape de avalanşa de cereri de interviuri.

Se scurse o săptămână fără să se petreacă nimic deosebit. *Crisalida de aer* se vindea în continuare la fel de bine şi se menţinea în lista bestsellerurilor din întreaga ţară. Nimeni nu încerca să ia legătura cu Tengo. Sună el în câteva rânduri la serviciu la Komatsu, dar acesta era

mereu plecat (nimic neobişnuit în asta). Degeaba îi transmitea să îl sune, pentru că acesta nu îl căuta niciodată (nici aici nu era nimic neobişnuit). Se uita negreşit în ziare în fiecare zi, dar nu apărea nici o ştire referitoare la faptul că Fukaeri era dată dispărută. Până la urmă, se pare că profesorul Ebisuno nu anunţase poliţia. Sau o făcuse, dar poliţia îşi desfăşura investigaţiile în secret. Sau nu îl luaseră în serios, considerând că nu e decât una dintre multele adolescente care fug de acasă.

Tengo îşi ţinea în continuare orele la şcoală de trei ori pe săptămână, iar în rest îşi petrecea timpul în faţa biroului, scriind un roman de dimensiuni mai mari. Vinerea îl vizita iubita şi îşi petreceau după-amiaza făcând sex pe săturate. Da* orice ar fi făcut, nu putea să-şi adune gândurile într-un singur loc. Nu era în stare să se limpezească, de parcă ar fi înghiţit din greşeală o bucată de nor gros care îl înceţoşa pe dinăuntru. îşi petrecea zilele fără să se poată relaxa. îşi pierduse treptat şi pofta de mâncare. Noaptea se trezea la ore bizare şi nu mai reuşea să adoarmă. Se gândea atunci la Fukaeri. Unde o fi şi ce o fi făcând acum. Oare cu cine e? Ce s-o fi întâmplat cu ea? încerca să-şi imagineze diverse scenarii, dar toate erau în culori mai mult sau mai puţin sumbre. în mintea sa, o vedea mereu îmbrăcată în acel puloveraş subţire de vară, care-i reliefa sânii atât de frumos. Această imagine îl sufoca şi îi făcea inima să-i bată nebuneşte.

Primi un semn de la Fukaeri într-o joi, în a şasea săptămână de când *Crisalida de aer* intrase în topul vânzărilor.

Capitolul 23
E doar începutul

Aomame şi Ayumi erau combinaţia ideală pentru a petrece o noapte întreagă într-o atmosferă intimă, dar suficient de erotică. Ayumi era micuţă şi zâmbăreaţă, deloc timidă, pricepută la conversaţie şi putea să facă faţă cu optimism oricărui lucru, dacă aşa se hotăra. Avea şi un simţ al umorului sănătos. în comparaţie cu ea, Aomame cea zveltă şi musculoasă era impasibilă şi reţinută. Nu putea să se adreseze prietenos unui bărbat pe care îl vedea pentru prima dată. Din când în când, vorbele ei trădau o uşoară dar inconfundabilă undă de cinism şi agresivitate. în ochii ei se întrezărea un licăr de intoleranţă. Dar, dacă voia, Aomame putea să se învăluie într-o aură de degajare care îi atrăgea pe bărbaţi. Era ca mirosul încărcat cu stimuli sexuali pe care animalele şi insectele îl emană atunci când au nevoie. Nu o făcea intenţionat, cu efort. Era ceva înnăscut. Sau poate că era un lucru pe care şi-l însuşise la un moment dat în viaţă, dintr-un motiv sau altul. în orice caz, acea aură a ei îi stimula nu doar pe bărbaţi, ci în mod straniu şi pe partenera ei, Ayumi, care parcă devenea şi mai expansivă şi însufleţită.

Când găseau nişte bărbaţi care le conveneau, Ayumi pleca singură în recunoaştere, îşi etala firea ei prietenoasă şi fixa astfel temelia pe care să se clădească o relaţie de prietenie. La momentul oportun, se alătura şi Aomame, creând astfel o armonie deplină, o atmosferă cu totul aparte, ca de operetă combinată cu *film noir.* Odată ajunse în acest punct, mai departe era simplu. Mergeau undeva şi, împrumutând expresia lui Ayumi, „şi-o puneau la greu". Cea mai dificilă parte era să-şi găsească partenerii potriviţi. Era de preferat ca aceştia să fie împreună, să fie curăţei şi să arate cât de cât bine. Trebuia să aibă şi un dram de inteligenţă, dar nici să nu fie prea inteligenţi, ca să nu piardă o noapte întreagă cu discuţii plictisitoare. Un alt standard era ca aceştia să dispună şi de mijloace materiale suficiente, pentru că, evident, ei erau cei care achitau nota de plată din bar sau din club şi camera la hotel.

*

Cu toate acestea, către sfârşitul lui iunie, încercaseră să mai încingă o astfel de petrecere erotică (aceasta avea să fie ultima lor acţiune împreună), dar nu reuşiseră sub nici o formă să găsească nişte bărbaţi

cum trebuie. Se mutaseră dintr-un loc în altul, petrecuseră o groază de timp căutând, însă rezultatul era acelaşi. Deşi era ultima seară de vineri a lunii, toate localurile din Roppongi şi până în Akasaka erau surprinzător de pustii. Nu erau suficienţi muşterii ca să aibă de unde alege. Cerul se înnorase treptat şi în tot oraşul domnea o atmosferă apăsătoare, ca de doliu.

— Azi chiar nu ne iese. Ar trebui s-o lăsăm baltă, zise Aomame.

Se făcuse deja zece şi jumătate. Ayumi încuviinţă fără tragere de inimă.

— Măi, să fie! N-am mai avut în viaţa mea o pradă atât de slabă într-o seară de vineri. Şi mai şi port lenjerie roşie şi sexy.

— Atunci du-te acasă şi admiră-te singură în faţa oglinzii.

— N-am totuşi atâta tupeu să fac aşa ceva în baia din căminul poliţiei.

— Oricum, azi am putea s-o lăsăm baltă, să bem cuminţi ceva împreună, după care să ne ducem acasă şi să ne culcăm.

— Ar fi bine, zise Ayumi, apoi adăugă în grabă. A, da, ce zici, ne oprim să mâncăm ceva înainte să ne ducem acasă? Am rămas cu treizeci de mii de yeni.

Aomame se încruntă.

— Ai rămas? Ce tot zici acolo? Nu te vaiţi tu mereu că ai salariu mic şi că n-ai bani?

Ayumi se scărpină la nas cu degetul arătător.

— Sinceră să fiu, data trecută am primit treizeci de mii de yeni de la tip. Mi i-a dat la plecare, zicând că sunt bani de taxi.

Atunci când ne-am pus-o cu ăia doi care lucrau la o agenţie imobiliară.

— Şi tu i-ai luat? întrebă Aomame surprinsă.

— Cred că ne-au luat drept semiprofesioniste, zise Ayumi râzând pe înfundate. Cui să-i treacă prin cap că suntem una poliţistă, alta instructor de arte marţiale? Păi, şi ce? Din tranzacţiile imobiliare faci o căruţă de bani, nu? M-am gândit că putem să mergem noi două şi să mâncăm ceva bun de ei, aşa că i-am luat. Altfel, nu-mi vine să-mi acopăr eu ştiu ce cheltuieli din ei.

Aomame nu comentă. Să faci sex cu un bărbat necunoscut şi să iei bani în schimb - i se părea un lucru desprins de realitate. Nu reuşea să se împace cu ideea că putea să i se întâmple ei aşa ceva. Parcă îşi privea silueta strâmbă într-o oglindă care distor- sionează imaginea. Dar ce era mai corect din punct de vedere moral, să primeşti bani ca să ucizi un

bărbat sau ca să te culci cu el? Greu de zis.

— Nu-ți convine ideea de a primi bani de la un bărbat? o întrebă Ayumi neliniştită.

Aomame clătină din cap.

— Nu e vorba că nu-mi convine, ci mai degrabă că mi se pare un pic straniu. Şi nu prea mă împac cu ideea ca o poliţistă să facă practic pe prostituata.

— Nici pomeneală, răspunse Ayumi veselă. Mie nu-mi pasă de aşa ceva. Ascultă, prostituatele sunt cele care fac sex cu cineva după ce se înțeleg la preț. Şi plata se face mereu în avans. Mai întâi dai banul, apoi dai jos pantalonii. Asta e regula. Dacă te trezeşti abia după că-ți spune „dar, ştii, n-am nici un ban", n-ai făcut nici o afacere. Dar dacă tipul îți dă ceva abia după şi fără târguială, zicând că sunt bani de taxi, nu e vorba decât de un simplu gest de recunoştință. Nu e prostituție de profesie. Aici se trage linia.

Spusele lui Ayumi aveau şi ele logica lor.

*

Ultima dată, partenerii aleşi de ele erau doi tipi între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani. Ambii aveau părul des, dar aici Aomame făcuse un compromis. Ziceau că lucrează în domeniul imobiliar.

însă după costumele lor Hugo Boss şi cravatele Missoni Uomo, puteau ghici că nu erau angajați la o firmă gigant precum Mitsubishi sau Mitsui, ci la una cu o atitudine mai agresivă şi mai flexibilă. Probabil o firmă cu nume străin, fără regulamente interne dure, mândrie în spirit tradițional şi şedințe interminabile. îți trebuiau anumite abilități personale, dar dacă te orientai bine, şi câştigurile erau uriaşe. Unul din ei avea cheia de la un Alfa Romeo nou-nouț. Amândoi spuneau că în Tokio nu există suficient spațiu de birouri. Economia dă semne că îşi revine de pe urma şocului petrolier, iar capitalul se fluidizează tot mai mult. Oricât de mulți zgârie-nori s-ar construi, tot n-ar face față.

— Să înțeleg că domeniul imobiliar e profitabil, comentă Aomame.

— Aşa e, Aomame. Dacă ai cumva nişte bani la dispoziție, ar fi bine să cumperi proprietăți, zise Ayumi. într-un areal limitat cum e Tokio-ul se scurg nişte sume uriaşe de bani, iar prețul pământului creşte. Nu ai nimic de pierdut cumpărând acum. E ca şi cum ți-ai lua un cal de curse care ştii sigur că o să câştige. Din păcate, un funcționar public umil ca

mine nu dispune de asemenea resurse financiare. Apropo, Aomame, tu învârți bani, faci investiții?

Aomame clătină din cap.

— Eu nu am încredere decât în banii gheață.

Ayumi râse zgomotos.

— Asta e mentalitate de infractor!

— Țin pitit la saltea un teanc de bani şi dacă se complică treaba, îi înşfac şi fug cu ei pe fereastră.

— Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în *Lovitura,* filmul cu Steve McQueen. Teancul de bani şi puşca. îmi place la nebunie!

— Mai mult decât să fii de partea legii?

— Asta ca preferință, zise Ayumi zâmbind. Personal, îmi plac proscrişii. E mult mai incitant decât să dai amenzi de parcare, asta clar. Probabil că asta e şi ceea ce mă atrage la tine.

— Arăt eu a proscrisă?

Ayumi încuviință.

— Da, ai tu aerul ăsta în jurul tău. Nu eşti chiar ca Faye Dunaway cu mitraliera, dar oricum.

— N-am eu nevoie de mitralieră, zise Aomame.

*

— Apropo de Pionierii, despre care vorbeam noi acum ceva vreme, începu Ayumi.

Erau într-un mic restaurant italienesc din Iikura, deschis până târziu, unde luau o masă uşoară alături de un vin Chianti. Aomame mânca o salată cu ton, iar Ayumi nişte *gnocchi* cu sos de busuioc.

-Da?

— E o chestie care mi-a captat atenția şi m-am interesat personal şi mai departe. Dar cu cât am încercat să aflu mai multe, cu atât povestea a început să arate mai suspicios. Ei susțin că sunt o grupare religioasă şi au până şi autorizație, dar nu au cu adevărat o substanță religioasă. Sunt, cum să zic, deconstructi- vişti ca dogmă, sunt doar un amalgam de imagini religioase. Iar asta e garnisit cu un strop de curent spiritual New Age, de academism cochet, întoarcere la natură şi anticapitalism, ocultism. Atâta tot. Nu au nici un pic de substantă. Iar când spun asta, mă refer la faptul că nu au fond de sectă. In termenii lui McLuhan, mediul este mesajul. De *cool,* e *cool.*

— McLuhan?

— Şi eu citesc, să ştii, zise Ayumi pe un ton nemulţumit. McLuhan era înaintea vremurilor sale. A fost în mare vogă într-o vreme, drept pentru care era şi subestimat, însă avea dreptate în ce spunea.

— Ambalajul reflectă conţinutul. Asta spunea?

— Da. Conţinutul este modelat de ambalaj. Şi nu invers.

Aomame se gândi puţin, apoi spuse:

— Nu se ştie cum arată Pionierii ca sectă pe dinăuntru, dar oamenii sunt atraşi de ei şi se adună acolo indiferent de asta. La asta te referi?

Ayumi încuviinţă.

— Nu pot spune că sunt surprinzător de mulţi, însă un număr nu tocmai mic de oameni se duce la ei. Şi cum mai vine cineva, se mai strâng nişte bani. Fireşte, nu? Ceea ce cred eu că-i ademeneşte pe oameni la această sectă e faptul că nu sunt foarte religioşi. Par foarte curaţi, inteligenţi şi organizaţi. Pe scurt, nu arată ca nişte sărăntoci. Iar asta îi atrage pe cei din generaţia tânără care muncesc în diverse domenii de specialitate sau în cercetare. Le stimulează curiozitatea intelectuală. Le dă un sentiment de împlinire pe care altfel nu-1 pot avea în lumea reală. E un sentiment concret, aproape tangibil. Iar aceşti adepţi intelectuali sunt cei care formează creierul dinăuntrul sectei, ca un corp de ofiţeri militari de elită. în plus, se pare că acest „Lider" este un conducător înzestrat cu multă carismă. Oamenii îl idolatrizează. Aş putea chiar spune că existenţa lui reprezintă un fel de nucleu al dogmei. Ca structură, e un fel de religie primitivă. Şi creştinismul a fost la început aşa, mai mult sau mai puţin, însă Liderul nu apare deloc în lume. Nu se ştie nici măcar cum arată. Nici numele sau vârsta sa. în ochii lumii, secta este administrată de un consiliu, dar altă persoană ocupă poziţia de preşedinte. Acesta este cel care reprezintă secta la ceremoniile oficiale, însă în fond el nu este decât de decor. în centrul sistemului se află acest Lider imposibil de identificat.

— E clar că ţine cu orice preţ să-şi ascundă identitatea.

— încearcă să ascundă ceva sau nu vrea să se dezvăluie tocmai ca să capete acest aer misterios.

— Sau e cumplit de urât.

— Posibil şi asta. Poate e pocit de zici că e de pe altă lume, zise Ayumi şi scoase un sunet gutural, ca să sugereze un fenomen paranormal. în orice caz, sunt mai multe lucruri care nu apar la suprafaţă, nu doar fondatorul sectei. Unul e activitatea intensă de pe

piața imobiliară, despre care am vorbit la telefon. Tot ce se vede e doar o prefăcătorie. Amenajări frumoase, relații cu publicul impecabile, o teorie inteligentă, adepți care fac parte din elită, ascetism, yoga, pace sufletească, negarea materialismului, agricultură ecologică, aer curat şi o dietă vegetariană delicioasă... totul arată ca o fotografie calculată. Ca pagina publicitară cu vile de lux din ediția de duminică a ziarului. Ambalajul în sine arată foarte frumos. Dar are aerul că în spate se întâmplă lucruri dubioase, dintre care unele poate ilegale. Asta e impresia la care am ajuns eu după ce am consultat diverse materiale.

— Dar deocamdată poliția nu face nici o mişcare.

— E posibil să existe vreo mişcare în secret, dar asta n-am cum să aflu. Dar să ştii că poliția din Yamanashi urmăreşte într-o oarecare măsură direcția în care tinde această sectă. Este impresia pe care am căpătat-o şi din tonul responsabilului cu investigația, când am vorbit la telefon. Pionierii sunt cei din care se trage gruparea Zori de Zi, responsabilă cu conflictul armat, iar ruta prin care au fost achiziționate automatele Kalaşnikov fabricate în China se presupune că ar fi Coreea de Nord, deşi problema nu a fost elucidată complet. Pionierii sunt probabil vizați şi ei într-o anumită măsură, dar au statut de instituție religioasă şi nu te poți atinge de ei prea uşor. Deja au percheziționat locul şi s-a dovedit că nu au legături directe cu conflictul armat. Iar Securitatea nu am cum să ştiu ce mişcări face. Tipii ăştia sunt foarte secretoşi, iar poliția şi Securitatea oricum nu s-au avut bine niciodată.

— N-ai mai aflat nimic despre copiii care nu se mai duc la şcoală?

— Nu, nu se ştie nimic. Odată ce încetează să se mai ducă, nu mai calcă dincolo de gardul sectei. Nu am cum să aflu mai multe despre ei. Dacă ar apărea dovezi concrete de abuz, lucrurile s-ar schimba, dar deocamdată nu există aşa ceva.

— Oare cei care părăsesc Pionierii n-ar putea da mai multe informații despre asta? Sigur există măcar câteva persoane care ajung să fie dezamăgite sau care clachează în fața practicilor prea dure şi părăsesc secta, nu?

— Sigur că sunt persoane care vin şi pleacă. Unii se alătură sectei, alții o părăsesc deziluzionați. In principiu, sunt liberi s-o facă. Conform contractului semnat, nu mai primesc înapoi nici un ban din suma mare donată la înscriere cu titlul de „taxă de utilizare permanentă a aşezământului", dar dacă acceptă această condiție, pot să plece cu ce au pe ei. Există şi o asociație a celor care s-au retras din sectă, iar aceşti

oameni susţin că Pionierii sunt un cult periculos şi antisocial, care comite fraude. I-au dat şi în judecată. Ba chiar publică şi un mic buletin informativ. însă vocea lor e prea slabă şi nu are nici o influenţă asupra lumii. Secta şi-a angajat nişte avocaţi de top care au construit în jurul lor un sistem impermeabil, care nu lasă să pătrundă nici un strop de apă pe partea legală. Nici un proces nu reuşeşte să-i clintească din loc.

— Aceste persoane nu spun nimic legat de Lider sau de copiii adepţilor din sectă?

— Nu ştiu prea bine, pentru că nu am avut în mână vreun buletin să-l citesc, dar din câte am aflat, toţi aceşti nemulţumiţi făceau parte din rangurile inferioare. Erau neînsemnaţi. La cât se fălesc Pionierii că neagă valorile lumeşti, ei sunt în mod clar o societate ierarhizată mai mult decât cea lumească. Rangurile superioare şi cele inferioare sunt bine delimitate. Fără o educaţie superioară sau o calificare de specialitate nu ai ce căuta în rangurile de conducere. Cei care îl cunosc pe Lider şi primesc îndrumări de la el, care au acces la nucleul sistemului, sunt doar credincioşii de elită de rang înalt. Restul lumii face contribuţiile băneşti de rigoare, meditează respirând aer curat şi munceşte la câmp. Duc o viaţă din asta, sterilizată şi atât. Sunt ca o turmă de oi. Pleacă dimineaţa la păşune, păzite de cioban şi de câini, iar seara se întorc în ţarc. Au un trai foarte liniştit. Trăiesc cu speranţa zilei în care vor avansa pe o poziţie superioară în cadrul sectei şi vor apărea în faţa Fratelui cel Mare, dar ziua asta nu vine niciodată. Credincioşii de rând nu ştiu aproape nimic despre organizarea internă şi chiar dacă părăsesc secta, nu au ce informaţii relevante să ofere lumii. Nici măcar nu-1 vor fi văzut pe Lider la faţă.

— Nu există nici un adept de elită care să se fi retras?

— Din câte am reuşit eu să aflu, nu.

— Odată ce afli secretul sistemului, nu ţi se mai permite să-l părăseşti?

— Cred că, odată ajuns într-un asemenea punct, lucrurile iau o turnură drastică, zise Ayumi şi oftă scurt. Auzi, Aomame, apropo de violurile de care mi-ai vorbit cu ceva vreme în urmă, cam cât de sigură e povestea?

— E foarte sigură, dar în momentul de faţă încă nu există dovezi concrete.

— Zici că e ceva ce se întâmplă în mod sistematic în cadrul sectei?

— Nici asta nu ştiu precis încă. Insă există o victimă reală, pe care

chiar am cunoscut-o. A trecut prin ceva cumplit.

— A fost violată, adică a existat clar penetrare?

— Fără dubiu.

Ayumi căzu pe gânduri, strâmbând din buze.

— Am înțeles. O să-mi bag eu nasul mai adânc în treaba asta.

— Dar s-o iei uşor.

— O iau, zise Ayumi. După cum vezi, sunt un om care ştie ce face.

*

Cele două terminară de mâncat, iar chelnerul strânse farfuriile. Refuzară desertul, rămânând doar cu paharele de vin.

— Ziceai că în copilărie nu ai avut experiențe neplăcute cu vreun bărbat, nu? întrebă Ayumi.

Aomame se uită un pic la expresia de pe chipul lui Ayumi şi încuviință.

— Familia mea era foarte credincioasă şi nu se vorbea niciodată despre sex. Toți din jurul nostru se purtau la fel. Sexul era un subiect interzis.

— Dar cât eşti de credincios şi cât de mare ți-e apetitul sexual sunt două chestiuni diferite. Toată lumea ştie că există mulți maniaci sexiial printre clerici. Adevărul e că printre cei care ajung la poliție acuzați de prostituție sau molestare, destul de mulți sunt din sfera religiei sau a învățământului.

— Aşa o fi, dar cel puțin în preajma mea nu am văzut nici urmă de aşa ceva. Nu erau oameni care să facă cine ştie ce prostii.

— Foarte bine, zise Ayumi. Mă bucur să aud asta.

— La tine n-a fost aşa?

Ayumi ezită, ridicând uşor din umeri.

— Sinceră să fiu, eu am pățit-o de nenumărate ori, zise ea. Când eram mică.

— Cu cine?

— Fratele şi unchiul meu.

Aomame se încruntă.

— Fratele şi unchiul?

— Exact. Amândoi sunt acum polițişti în serviciu. Unchiul chiar a primit de curând recunoaştere publică pentru excelență.

Pentru uriaşa contribuție adusă îmbunătățirii mediului local şi a siguranței publice în cei treizeci de ani neîntrerupți la datorie. A salvat o

bleagă de căţea cu pui de pe linia de cale ferată şi l-au dat chiar şi la gazetă.

— Şi ce ţi-au făcut?

— M-au atins între picioare şi m-au pus să le-o sug.

Aomame se încruntă şi mai tare.

— Fratele şi unchiul tău?

— Sigur, fiecare separat. Când eu aveam zece ani şi fratele meu vreo cincisprezece. Cu unchiul s-a întâmplat mai înainte. De vreo două sau trei ori, când a rămas la noi peste noapte.

— Şi ai spus cuiva?

Ayumi clătină încet din cap de câteva ori.

— Nu. Mi-au zis că n-am voie să spun nimănui şi m-au speriat că o păţesc rău dacă mă scap cuiva. Şi dacă nu m-ar fi speriat, m-am gândit că, dacă aş spune, mai rău pe mine m-ar certa decât pe ei şi că tot eu aş avea de suferit. De asta mi-a fost frică şi n-am suflat o vorbă.

— Nici la mama ta nu puteai să te duci?

— *Cu atât mai mult* la mama. Fratele meu a fost preferatul ei dintotdeauna, iar de mine era mereu dezamăgită. Nu eram nici delicată, nici frumoasă, ci grasă şi cu note proaste. Mama mea îşi dorea altfel de fiică. Frumoasă ca o păpuşă şi graţioasă ca o balerină. Adică cerea imposibilul.

— Şi nu voiai să o dezamăgeşti şi mai mult.

— Exact. Am simţit că, dacă îi spuneam ce-mi făcea fratele meu, m-ar fi dispreţuit şi m-ar fi urât şi mai mult. Ar fi zis că sigur am făcut eu ceva şi am provocat totul. Decât să dea vina pe fratele meu.

Aomame îşi descreţi fruntea cu degetele. La zece ani, când am anunţat că îmi abandonez credinţa, mama n-a mai deschis gura să-mi vorbească, se gândi ea. Dacă trebuia să-mi transmită ceva, îmi scria un bileţel. De spus, nu-mi spunea nimic. Nu mai eram fiica ei. Eram doar „una care şi-a abandonat credinţa". Apoi am fugit de acasă.

— Dar fără penetrare? o întrebă Aomame pe Ayumi.

— Fără. Oricum nu puteam să fac ceva atât de dureros. Nici ei nu mi-au cerut aşa ceva.

— îi mai vezi şi acum pe fratele şi pe unchiul tău?

— De când m-am angajat şi am plecat de acasă, nu prea am mai dat ochii cu ei, dar îmi sunt rude şi mai şi lucrăm în acelaşi domeniu, aşa că e inevitabil să ne mai întâlnim. Iar atunci fac faţă situaţiei cât pot de veselă. încerc să nu creez valuri. Nici nu-şi mai aduc ei aminte ce s-a

întâmplat.

— Nu-şi aduc aminte?

— Ei sunt în stare să uite, zise Ayumi. Dar eu nu.

— Normal.

— Ca genocidele din istorie.

— Genocide?

— Cei care generează totul pot să-şi raţionalizeze faptele cu o logică potrivită şi chiar să le uite. Pot să-şi ferească ochii de la lucrurile pe care nu vor să le vadă. Dar victimele nu pot uita. Şi nu-şi pot abate privirea. Amintirile lor se transmit de la părinţi la copii. Lumea nu este decât o luptă nesfârşită între amintirile unor tabere opuse.

— Absolut, zise Aomame şi se încruntă uşor.

O luptă nesfârşită între amintirile unor tabere opuse?

— Sinceră să fiu, am avut senzaţia că şi tu ai păţit ceva asemănător.

— De ce?

— N-aş şti să-ţi spun exact de ce. M-am gândit că poate din cauza asta preferi acum să ţi-o pui doar câte o noapte cu un necunoscut. Şi mi s-a părut că în cazul tău e şi ceva furie la mijloc. Furie, supărare. Nu pari capabilă să faci ce face restul lumii, adică să ai un iubit, să mergeţi la întâlnire, să mâncaţi şi să ţi se pară normal să te culci doar cu el. Mă rog, şi la mine e la fel.

— Adică nu mai pot să urmez ordinea obişnuită a lucrurilor pentru că aş fi păţit ceva în copilărie?

— Aşa am avut eu impresia, zise Ayumi şi ridică uşor din umeri. Mie, una, mi-e frică de bărbaţi. Adică de a avea o relaţie apropiată cu cineva anume. Şi de a accepta absolut totul la persoana respectivă. Numai dacă mă gândesc şi simt că mi se taie picioarele. însă uneori mi-e greu şi să fiu singură. Vreau să mă ia în braţe un bărbat, să intre în mine. îmi vine un chef de sex de simt că nu mai pot să rezist. Iar atunci cel mai simplu e cu un tip complet necunoscut. Clar.

— Ti-e frică?

>

— Da. Chiar rău.

— Mie nu cred că mi-e frică în vreun fel de bărbaţi, zise Aomame.

— Dar ţi-e frică de ceva?

— Sigur că da. Cel mai tare mi-e frică de mine. Că nu ştiu ce fac. Că nu ştiu ce fac acum.

— Şi *ce* faci acum?

Aomame rămase o vreme cu ochii aţintiţi la paharul de vin din

mână.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, zise ea, ridicându-şi privirea. Dar nu ştiu. Nu sunt sigură nici măcar în ce lume mă aflu şi în ce an.

— Suntem în anul 1984. Locul: Tokio, Japonia.

— Aş vrea s-o pot spune şi eu cu atâta încredere.

— Ce ciudat, zise Ayumi râzând. Sunt nişte realități atât de evidente, iar tu nu poți să le afirmi cu convingere.

— încă nu pot să explic exact de ce, dar pentru mine nu sunt nişte realități atât de evidente.

— A, da? zise Ayumi admirativ. Nu pot să pretind că înțeleg ceva din optica asta, dar în orice an am fi şi oriunde ne-am afla, tu ai un om pe care îl iubeşti din tot sufletul. Din punctul meu de vedere, e un lucru demn de toată invidia. Eu n-am pe nimeni.

Aomame lăsă paharul de vin pe masă şi se şterse la gură cu şervețelul. Apoi spuse:

— Poate că ai dreptate. Indiferent de anul sau locul în care suntem, eu vreau să-l întâlnesc. îmi doresc asta atât de mult că-mi vine să mor. Asta e singura mea certitudine. E singurul lucru pe care pot să-l afirm cu încredere.

— N-ai vrea să pun la bătaie resursele poliției? Dacă îmi dai câteva informații, s-ar putea să aflu unde e şi ce face.

— Nu-1 căuta, zise Aomame clătinând din cap. Te rog. Ți-am mai spus, într-o bună zi o să-l întâlnesc undeva *pur şi simplu.* Din întâmplare. Acum stau şi aştept cuminte acel moment.

— Ca într-o telenovelă, zise Ayumi admirativ. Mie îmi plac la nebunie lucrurile astea. Mă ia cu furnicături.

— Nu zic că nu e greu.

— îmi dau seama că e, răspunse Ayumi şi îşi apăsă uşor tâmpla cu degetul. Şi totuşi, chiar dacă iubeşti pe cineva foarte mult, tot îți vine să te culci cu necunoscuți.

Aomame ciocăni uşor cu unghia în buza subțire a paharului.

— Ca om făcut din carne şi oase, trebuie să fac asta, ca să-mi mențin echilibrul.

— Fără să strici cu nimic dragostea pe care o porți în tine.

— E ca roata tibetană a patimilor. Când se învârte, valorile şi sentimentele urcă sau coboară. Strălucesc în lumină sau se cufundă în întuneric. Dar atunci când dragostea adevărată se prinde de ea, nu se

mai mişcă.

— Ce frumos! exclamă Ayumi. Deci roata tibetană a patimilor.

Cele două îşi goliră apoi paharele de vin.

*

Două zile mai târziu, un pic după ora opt seara, Aomame primi un telefon de la Tamaru. Ca de obicei, acesta începu conversația cu chestiunile pe care le avea de discutat cu ea, fără salut sau introducere.

— Eşti cumva liberă mâine după-amiază?

— Nu am nimic programat, deci pot să trec pe la voi la ce oră vă convine.

— La patru şi jumătate e bine?

— E bine, răspunse Aomame.

— Excelent, zise Tamaru şi se auzi cum însemna ora în agendă, apăsând pixul cu putere.

— Apropo, ce mai face Tsubasa?

— Cred că bine. Doamna trece zilnic pe la ea să o vadă. Copiii se ataşează uşor de dânsa.

— Mă bucur.

— Da, asta e bine. Dar s-a întâmplat şi un lucru neplăcut.

— Neplăcut?

Aomame ştia că ceea ce Tamaru numea neplăcut era, de fapt, ceva extrem de neplăcut.

— A murit câinele, zise el.

— Câinele? Adică Bun?

— Da. Cățeaua ciobănesc german căreia îi plăcea să mănânce spanac. A murit azi-noapte.

Aomame era foarte surprinsă. Nu avea decât cinci sau şase ani, iar câinii nu mor la vârsta aceasta.

— Dar părea sănătoasă când am văzut-o ultima dată.

— N-a murit de boală, zise Tamaru pe un ton sec. Am găsit-o de dimineață împrăştiată peste tot.

— *împrăştiată?*

— Avea măruntaiele împrăştiate peste tot, în toate direcțiile, de parcă ar fi explodat. A trebuit să le adun bucată cu bucată. Arăta de parcă fusese întoarsă pe dos. De parcă cineva îi pusese o bombă în stomac.

— Biata de ea!

— Asta e, zise Tamaru. Nimeni nu se mai întoarce din morți. O să găsesc alt câine de pază. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e *ce anume s-a întâmplat.* Să reuşeşti să bagi o bombă într-un câine nu e o treabă la îndemâna oricui. Şi oricum, când se apropia vreun necunoscut, ea lătra de ziceai că s-au rupt băierile iadului. Nu e un lucru uşor de realizat.

— Clar, zise Aomame sec.

— Femeile din adăpost sunt şocate şi speriate. Cea care se ocupa cu hrănitul cățelei a descoperit-o acolo de dimineață. A vomat de n-a mai putut, apoi m-a sunat pe mine. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva suspect în timpul nopții şi mi-a zis că nu. Nu s-a auzit nici o explozie. Şi oricum de la un asemenea zgomot sigur s-ar fi trezit toată lumea, mai ales când e vorba de nişte femei care trăiesc cu frica în sân. Cu alte cuvinte, a fost o explozie fără zgomot. Nimeni n-a auzit-o lătrând. A fost o noapte extrem de liniştită, dar de dimineață, câinele era întors pe dos. Avea toate măruntaiele împrăştiate în jur, spre fericirea corbilor din cartier. Dar mie nu-mi place deloc treaba asta.

— E ceva ciudat la mijloc.

— Asta sigur. Se întâmplă ceva ciudat. Iar dacă intuiția mea e corectă, ăsta e doar începutul.

— Ai luat legătura cu poliția?

— Ei, na! exclamă Tamaru aproape pufnind în râs. Poliția nu e bună de nimic. Ar face numai ce nu trebuie, unde nu trebuie şi doar ar

complica şi mai rău povestea.

— Doamna ce zice despre asta?

— Nu zice nimic. Când i-am spus, m-a ascultat şi doar a dat din cap. Eu sunt responsabil şi mă ocup de tot ce înseamnă pază şi protecţie. De la cap la coadă. Asta este slujba mea.

O vreme se lăsă tăcerea. O tăcere grea, încărcată de răspundere.

— Deci mâine, la patru şi jumătate, zise Aomame.

— Mâine, la patru şi jumătate, repetă Tamaru şi puse încet receptorul în furcă.

Capitolul 24
Care este rostul altei lumi?

Joi dimineaţă ploua. Nu foarte tare, dar era o ploaie teribil de încăpăţânată, care începuse cu o zi înainte, după prânz, şi nu se oprise nici măcar o dată. Când ziceai că stă să se oprească, atunci mai dădea un ropot. Deşi trecuse vremea lui, sezonul ploios nu dădea semne că s-ar apropia de sfârşit. Sub cerul întunecat, ca un capac gros, lumea era cufundată într-o umezeală grea.

înainte de amiază, Tengo îşi puse o pelerină şi o şapcă şi ieşi să-şi facă nişte cumpărături din apropiere. în cutia poştală găsi un plic maro, gros, dublat. Nu avea nici un timbru şi nici o ştampilă. Lipsea şi adresa destinatarului, şi numele expeditorului. Doar pe faţă, cu litere pătrăţoase, cineva scrisese cu pixul: „Tengo". Părea scrijelit cu un cui în lut uscat. Arăta, fără îndoială, a scrisul lui Fukaeri. Desfăcu plicul şi înăuntru găsi o casetă TDK de şaizeci de minute, simplă, fără nici un fel de etichetă. Nu mai era nimic altceva, nici o scrisoare sau vreun bileţel, nici cutie pentru casetă.

Tengo rămase puţin descumpănit, dar până la urmă abandonă cumpărăturile şi se întoarse acasă să asculte caseta. O ridică în aer şi o scutură de câteva ori. Oricât de misterioasă ar fi părut şi indiferent de cât s-ar fi uitat la ea, nu era decât o casetă audio produsă în masă. Sigur nu exploda dacă o punea în casetofon şi îi dădea drumul.

După ce îşi dezbrăcă pelerina, aduse radiocasetofonul şi îl puse pe masa din bucătărie, apoi scoase caseta din plic şi o bagă în aparat. îşi pregăti o foaie de hârtie şi un pix, pentru cazul în care trebuia să-şi noteze ceva. Se uită împrejur, asigurându-se că e singur şi apăsă

butonul de redare.

La început nu se auzi nimic. Partea neînregistrată continuă o bună bucată de vreme. Când tocmai se întreba dacă e ceva înregistrat pe casetă, începură să se audă dintr-odată sunete de fond. Un scaun tras. O tuse uşoară (sau aşa părea). Apoi, brusc, Fukaeri începu să vorbească.

— Tengo-san, spuse ea ca şi când ar fi testat microfonul. Din câte ţinea minte Tengo, aceasta era prima oară când Fukaeri îi rostea numele.

Mai tuşi o dată. Părea uşor încordată.

E bine să poţi să scrii dar fiindcă mi-e greu mă înregistrez pe casetă aş prefera să vorbim la telefon poate că ne ascultă cineva telefonul stai puţin beau nişte apă.

Se auzi cum Fukaeri ia un pahar cu apă, bea o gură şi îl pune înapoi (probabil) pe masă. Felul ei aparte de a vorbi, fără pauze, fără intonaţie şi fără accent crea o impresie şi mai neobişnuită înregistrat pe bandă, faţă de o conversaţie între patru ochi. Suna ireal. Totuşi, Fukaeri rostea acum mai multe propoziţii una după alta.

Am auzit că sunt dată dispărută poate că-ţi faci griji dar e în regulă sunt într-un loc unde nu e nici un pericol voiam să-ţi spun asta nu ar trebui de fapt să zic dar m-am gândit că e mai bine să ştii.

(Zece secunde de tăcere)

Mi s-a spus să nu mai zic nimănui că sunt aici Profesorul a depus o sesizare la poliţie dar poliţia nu se urneşte nu e neobişnuit ca un copil să fugă de acasă de-aia o să stau cuminte aici o vreme.

(Cincisprezece secunde de linişte)

Sunt undeva departe şi atâta vreme cât nu ies pe-afară nu mă găseşte nimeni sunt foarte departe caseta asta ţi-o trimite Azami

nu e bine s-o trimit cu poşta trebuie să fiu atentă stai puţin să văd dacă se înregistrează ceva.

(Un sunet sec. Câteva momente de linişte, apoi din nou zgomote)

OK se înregistrează.

în depărtare se auzeau încet ţipete de copii şi muzică. Probabil veneau pe geamul deschis. Pesemne în apropiere se afla o grădiniţă.

Mersi că m-ai lăsat să dorm la tine atunci era nevoie să fac asta aveam nevoie să te cunosc mersi că mi-ai citit ghiliacii mi s-au părut interesanţi de ce nu merg pe drumuri şi se înfundă în mlaştini în taiga?

(Tengo adăugă mental semnul de întrebare care lipsea din tonul ei)

E mai bine pe drum dar ghiliacilor le e mai uşor să umble prin pădure departe de drum ca să meargă pe drum ar trebui să-şi schimbe felul de a merge şi dacă-şi schimbă felul de a merge trebuie să mai schimbe şi altele n-aş putea să trăiesc ca ei nu-mi place să mă bată mereu bărbaţii şi e nasol să fie mulţi viermi dar nici mie nu prea-mi plac drumurile mari iar beau apă.

Fukaeri bău apă. O vreme nu se auzi nimic. Apoi sunetul paharului pus pe masă, şi din nou o scurtă tăcere - intervalul în care se şterse la gură cu mâna. Oare ea nu ştia că există un buton de pauză la casetofon?

Poate că te superi că am dispărut dar nu vreau să fiu scriitoare şi nici nu mai vreau să scriu nimic de acum înainte am pus-o pe Azami să caute despre ghiliaci şi s-a dus la bibliotecă ca ainu sau ca indienii din America nici ei nu au scriere şi nu lasă nici o înregistrare şi eu la fel dacă pun pe hârtie încetează să mai fie povestea mea tu ai schimbat frumos cuvintele şi cred că nimeni n-ar fi putut să le schimbe mai bine dar nu mai e povestea mea oricum nu te îngrijora nu e vina ta fiindcă eu doar merg alături de drumul mare.

Fukaeri lăsă din nou un moment de pauză. Tengo şi-o imagină pe fată mergând tăcută departe de drumul mare.

Profesorul are putere multă şi înţelepciune adâncă dar şi Oamenii cei

Mici au şi ei putere multă şi înţelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important şi în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu păţeşti nimic acolo trebuie să găseşti ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poţi să treci în siguranţă prin pădure.

Fukaeri rosti aceste cuvinte dintr-o suflare, apoi trase adânc aer în piept. Fiindcă nu-şi ferise gura din dreptul microfonului, în difuzor se auzi un sunet ca o pală de vânt care suflă printre blocuri. Când se făcu din nou linişte, se desluşiră din depărtare claxoane de maşini. Era sunetul adânc, ca de corn de ceaţă, caracteristic camioanelor. Scurt, de două ori. Fukaeri părea să fie undeva în apropierea unei şosele mari.

(Tuse) Mi s-a uscat gâtul mersi că ai avut grijă de mine că ai avut grijă să-mi arate frumos sânii şi că m-ai primit la tine acasă şi mi-ai dat pijamaua ta o vreme cred că n-o să ne putem vedea se poate ca Oamenii cei Mici să fie supăraţi că am scris despre ei dar nu-ţi face griji sunt obişnuită cu pădurea pa.

Acolo, cu un zgomot sec, înregistrarea se termină.

Tengo opri caseta şi o derulă de la început. Ascultând sunetul ploii care cădea de pe streşini, respiră de câteva ori adânc, învârti o vreme pixul în mână, apoi îl puse pe masă. Până la urmă, nu-şi notase nimic. Ascultase doar cum vorbea Fukaeri, în felul ei aparte. Dar nici nu era nevoie să noteze nimic, pentru că mesajul ei era clar.

(1) Nu fusese răpită, ci stătea ascunsă pe undeva. Nu trebuia să îşi facă griji.

(2) Nu mai intenţiona să scrie altă carte. Povestea ei era făcută să fie spusă, nu publicată.

(3) Oamenii cei Mici erau puternici şi inteligenţi, cu nimic mai prejos de profesorul Ebisuno. Atenţie mare!

Acestea erau cele trei idei pe care le avusese de transmis. Apoi, povestea cu ghiliacii. Un grup de oameni care nu merg pe drumurile bătute.

Tengo îşi făcu o cafea. în timp ce o bea, privea fără noimă caseta. Apoi o mai ascultă o dată, de la capăt. De data aceasta, ca să fie sigur, o oprea din loc în loc şi îşi nota pe scurt punctele importante. La sfârşit îşi aruncă privirea pe însemnări, dar nu făcu nici o descoperire nouă.

Oare Fukaeri îşi pregătise dinainte câteva însemnări de care să se ajute în timp ce vorbea? Tengo nu prea credea asta. Nu era ea genul.

Cu siguranță vorbise în microfon pe măsura ce-i veneau ideile, în timp real (fără ca măcar să apese butonul de pauză).

Oare în ce fel de loc se afla acum? Sunetele de fond înregistrate pe bandă nu-i dădeau prea multe indicii lui Tengo. O uşă trântită undeva departe. Țipete de copii care se auzeau prin fereastra deschisă. O grădiniță? Claxonul unui camion. Oricum, Fukaeri nu era în mijlocul vreunei păduri adânci. Era undeva într-un oraş. Probabil înregistrarea fusese făcută fie dimineața târziu, fie imediat după amiază. Sunetul uşii închise indica faptul că nu era singură.

Ce era clar era că Fukaeri se ascunsese singură în locul acela. Nu o forțase nimeni să înregistreze caseta. îți dădeai seama după glasul ei şi după felul în care vorbea. Doar la început păruse uşor încordată, dar în afară de aceasta, vorbise liber în microfon şi spusese exact ce-i trecea prin cap.

Profesorul are putere multă şi înțelepciune adâncă dar şi Oamenii cei Mici au şi ei putere multă şi înțelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important şi în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu pățeşti nimic acolo trebuie să găseşti ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poți să treci în siguranță prin pădure.

Tengo ascultă din nou partea aceasta. Fukaeri vorbea repede, fără să lase pauze între propoziții. Oamenii cei Mici erau capabili să-i facă rău, lui sau profesorului Ebisuno. Totuşi, după tonul lui Fukaeri, nu trebuia să conchizi neapărat că sunt o pacoste. După ce spunea ea, mai degrabă păreau să fie într-o poziție neutră, din care puteau înclina în orice direcție. Mai exista un fragment care lui Tengo nu-i dădea pace:

Se poate ca Oamenii cei Mici să fie supărați că am scris despre ei.

Dacă într-adevăr Oamenii cei Mici erau supărați, era normal ca şi Tengo să facă obiectul supărării lor. Era unul dintre cei care le scoseseră la lumină povestea şi o făcuseră publică. Probabil că degeaba le-ar fi explicat că nu avusese intenții rele.

Oare ce fel de rău puteau Oamenii cei Mici să provoace? Era o întrebare la care Tengo nu avea nici un răspuns. Derulă iar caseta, o puse în plic şi plicul în sertar. îşi îmbrăcă din nou pelerina şi şapca şi plecă după cumpărături, prin ploaia care nu mai contenea.

*

în seara aceea, după ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Ştiuse şi de data aceasta, înainte de a ridica receptorul, cine e de partea cealaltă a firului. Tengo era în pat, citea. Lăsă telefonul să sune de trei ori, se ridică încet, se apropie de masa din bucătărie şi ridică receptorul.

— A, Tengo, spuse Komatsu. Ai băut ceva?

— Nu, sunt cu mintea limpede.

— Ei, după ce terminăm de vorbit cred că o să vrei să bei ceva, spuse Komatsu.

— Aha, deci aveţi o veste bună?

— Ştiu şi eu? N-aş zice că e chiar aşa de bună. Poate mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobişnuit.

— Ca nuvelele lui Cehov.

— Exact, spuse Komatsu. Ca nuvelele lui Cehov. Ai zis-o Ia fix! Mereu găseşti expresia potrivită, scurtă şi la obiect.

Tengo rămase tăcut. Komatsu continuă:

— S-au complicat puţin lucrurile. In urma sesizării profesorului Ebisuno, poliţia a început oficial cercetările în cazul dispariţiei lui Fukaeri. Mă rog, poliţia nu prea îşi bate capul serios cu asta. Doar n-au primit nici o cerere de răscumpărare. Nici nu pot sta cu mâinile în sân, ca să nu se întâmple ceva şi să dea prost, aşa că deocamdată se prefac şi ei că mişcă lucrurile. Dar cu jurnaliştii nu-i la fel de simplu, că ăştia nu se lasă aşa uşor. Deja au venit câţiva ziarişti să îmi pună întrebări. Bineînţeles că eu am făcut pe niznaiul. Păi, în momentul ăsta nici nu aş avea ce să le spun. Probabil că deja au dezgropat legătura dintre Fukaeri şi profesorul Ebisuno, pe de o parte, şi cariera de revoluţionari a părinţilor fetei, pe de alta. Lucrurile astea or să iasă la iveală încetul cu încetul. Problema reală însă o constituie revistele săptămânale. Fie că sunt freelanceri sau ziarişti profesionişti, ăştia se adună ca rechinii când simt miros de sânge. Toţi se pricep la ce fac şi dacă-şi înfig dinţii în tine odată, nu mai scapi cu viaţă. Pentru ei nu există intimitate sau decenţă. Sunt scriitori, ca şi tine, dar nu te aştepta să fie nişte tineri literaţi la locul lor, cum eşti tu.

— Şi atunci ar fi bine să am şi eu grijă?

— Exact. Să fii pregătit şi să te ţii bine pe poziţii. Nu se ştie niciodată de unde şi cum pot să miroasă ceva.

Tengo se imagină într-o bărcuţă înconjurată de un grup de rechini. Dar scena era ca o caricatură lipsită de umor. „Trebuie să găseşti ceva ce Oamenii cei Mici nu au", spusese Fukaeri. Oare ce însemna asta?

— Dar, Komatsu-san, asta nu făcea parte din planul profesorului Ebisuno?

— Ihî, tot ce se poate, spuse Komatsu. Probabil că s-a folosit de noi în mod discret. Dar ştiam de la început că ceva tot cloceşte el. In nici un caz nu ne-a ascuns că are propriile sale urzeli. Din punctul ăsta de vedere a fost un schimb corect pentru ambele părţi. Şi noi puteam atunci să-i spunem că e prea periculos şi că nu ne băgăm. Un editor serios asta ar fi făcut, cu siguranţă. Numai că, după cum ştii foarte bine, eu nu sunt un editor serios. Lucrurile deja se urniseră şi aveam şi eu obiectivele mele. Poate că de-aia am lăsat un pic garda jos.

în receptor se lăsă liniştea. O linişte scurtă, dar densă.

Tengo spuse:

— Adică planul dumneavoastră a fost deturnat pe parcurs de profesorul Ebisuno.

— S-ar putea spune şi aşa. A văzut mai departe şi mai bine ce turnură vor lua lucrurile.

— Şi credeţi că profesorul Ebisuno o să reuşească să iasă cu bine la mal din nebunia asta?

— Sigur că da. Are o minte pătrunzătoare şi încredere în sine. Probabil că o să se descurce bine. Dar dacă nebunia asta depăşeşte şi aşteptările lui Ebisuno, se poate să-i scape şi lui lucrurile de sub control. Oricât de priceput ar fi el, priceperea are şi ea limitele ei. Aşa că ar fi mai bine să ne punem strâns centurile de siguranţă.

— Komatsu-san, într-un avion care se prăbuşeşte nu-ţi foloseşte la nimic centura de siguranţă.

— Da, dar te simţi mai liniştit.

Tengo zâmbi inconştient, dar fusese un zâmbet lipsit de forţă.

— Deci asta e vestea care nu e chiar aşa de bună, ci mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobişnuit?

— Să ştii că îmi pare sincer rău că te-am băgat în chestia asta, spuse Komatsu cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Nu-i vorba de mine. Nu am nimic de pierdut. N-am familie, n-am poziţie socială şi nu mă aşteaptă cine ştie ce viitor. îmi fac griji mai degrabă pentru Fukaeri. Ea nu e decât o fată de şaptesprezece ani.

— Sigur că şi pe mine mă îngrijorează. N-are cum să nu mă îngrijoreze. Dar putem să stăm noi să ne batem capul oricât, că asta nu ajută la nimic. Mai bine ne-am gândi să ne ancorăm zdravăn de ceva, ca să nu ne zboare vreo pală de vânt. Deocamdată stai atent la ce scrie în

ziare.

— în ultima vreme am grijă să citesc ziarul în fiecare zi.

— Foarte bine, spuse Komatsu. Apropo, ai vreo idee pe unde ar putea să fi dispărut Fukaeri? Un indiciu, cât de mic.

— Nu ştiu nimic, spuse Tengo. Nu se pricepea să mintă, iar Komatsu avea o intuiție bună. Totuşi, acesta nu percepu slabul tremur din vocea lui Tengo. Era prea preocupat de alte probleme.

— Dacă afli ceva, sună-mă, spuse el şi închise.

După ce puse receptorul la loc în furcă, primul lucru fu să îşi toarne două degete de whisky într-un pahar. Avusese dreptate Komatsu, în urma conversației lor simțea nevoia să bea ceva.

*

Vineri îi veni iubita, ca de obicei. Ploaia se oprise, dar cerul era încă acoperit de nori cenuşii şi compacți, care nu lăsau să se întrevadă nici un crâmpei de cer. Cei doi luară o masă uşoară şi apoi se mutară în dormitor. Şi în timpul sexului Tengo se gândea la frânturi de lucruri, dar asta nu îi diminua plăcerea trupească. Ca de obicei, iubita îi elibera cu pricepere toată tensiunea sexuală care crescuse în el timp de o săptămână. Asta îi producea şi ei suficientă satisfacție. Ca unui consilier de taxe priceput care găseşte o bucurie adâncă în manevrarea complicată a cifrelor dintr-un registru. Şi totuşi intuise imediat că îl preocupă ceva.

— Văd că ți se goleşte din ce în ce mai mult sticla de whisky, spuse ea.

Stătea cu o mână pe pieptul gros al lui Tengo, savurând momentele tihnite de după sex. Pe inelar avea o verighetă cu un diamant micuț, dar care strălucea puternic. Se referise la sticla de Wild Turkey care zăcea pe un raft de multă vreme. Percepea micile schimbări din peisaj, ca multe alte femei între două vârste care au relații sexuale cu bărbați mai tineri.

— în ultima vreme mă trezesc des noaptea, spuse Tengo.

— Nu cumva eşti îndrăgostit?

Tengo clătină din cap.

— Nu sunt.

— Nu-ți merge bine munca?

— Ba da. Cel puțin, merge înainte.

— Şi totuşi mi se pare că ceva nu-ți dă pace.

— Ştiu şi eu? Nu prea mai pot să dorm bine. Mie nu mi se întâmplă chestii din astea. Eu de obicei, când dorm, poţi să tai şi lemne pe mine.

— Săracul de tine, spuse ea, masându-i uşor testiculele cu mâna dreaptă. Şi visezi urât?

— Nu visez deloc, spuse el. Asta era adevărul.

— Eu visez adesea. Şi acelaşi lucru de nu ştiu câte ori. Ba chiar şi în timpul visului îmi dau seama că se repetă. Nu ţi se pare ciudat?

— Cam ce visezi?

— Păi, de exemplu, o cabană în pădure.

— O cabană în pădure, spuse Tengo.

Se gândi la oamenii care trăiesc în pădure. Ghiliacii, Oamenii cei Mici şi Fukaeri. Apoi o întrebă:

— Ce fel de cabană e?

— Chiar vrei să-ţi povestesc? Nu te plictiseşte să auzi visele altora?

— Nu, deloc. Dacă eşti dispusă, chiar vreau să-mi spui, zise Tengo sincer.

— Se face că mă plimb printr-o pădure. Dar nu e o pădure deasă şi ameninţătoare ca aia în care s-au rătăcit Hansel şi Gretel. Nu, asta e din categoria uşoară, e luminoasă şi plăcută. E o după-amiază caldă şi încântătoare, iar eu mă plimb relaxată. Pe drum, văd la un moment dat o căsuţă, cu o verandă mică şi horn. La ferestre are perdele cadrilate. Pe scurt, arată foarte prietenoasă. Ciocăn la uşă şi strig „bună ziua", dar nu-mi răspunde nimeni. Ciocăn încă o dată, ceva mai tare şi uşa se deschide singură, fiindcă nu era închisă cum trebuie. Fac un pas înăuntru. „Bună ziua, nu e nimeni? Pot să intru?"

Femeia se uită în ochii lui Tengo mângâindu-i blând testiculele.

— înţelegi cam care e atmosfera?

-Da.

— Cabana nu are decât o încăpere şi e aranjată foarte simplu. Are un pat şi o masă, iar într-un colţ e întocmită o bucătărie. în mijloc e o sobă cu lemne. E pusă masa, pentru patru oameni. Din farfurii se ridică aburi. Dar nu e nimeni înăuntru. Arată de parcă tocmai voiau să se aşeze să mănânce, când s-a întâmplat ceva şi au fugit afară. Nu ştiu, poate le-a apărut o stafie în faţă. Deşi scaunele nu sunt aruncate care încotro. Totul este liniştit şi arată cât se poate de banal. Numai că e pustiu.

— Şi ce fel de mâncare e pe masă?

Femeia înclină din cap.

— Nu-mi aduc aminte. Chiar aşa, ce mâncare o fi? Dar asta nu are nici o importanță, contează că e proaspăt gătită. în orice caz, eu mă aşez pe un scaun şi aştept să se întoarcă cei care locuiesc acolo. Trebuie să-i aştept. Nu ştiu de ce, dar trebuie. Mă rog, ştii cum e în vise, că nu ți se dau toate explicațiile necesare. Probabil că vreau să îi întreb care e drumul de întoarcere sau trebuie să îmi dea ceva, o chestie de genul ăsta. Oricum, aştept să se întoarcă. Dar oricât aş aştepta, nu vine nimeni. Mâncarea abureşte în continuare şi, tot uitându-mă la ea, mi se face foarte foame. Dar nu se cade să mănânc ce e pe masă atâta vreme cât nu e nimeni acolo. Nu crezi?

— Probabil că nu, spuse Tengo. Nu sunt foarte sigur nici eu, fiindcă e vorba de un vis.

— Cât stau acolo, începe să apună soarele. Deja se face întuneric în încăpere. Pădurea din jur e din ce în ce mai deasă. Vreau să aprind lumina, dar nu ştiu de unde. Sunt din ce în ce mai neliniştită. Deodată realizez ceva: în mod bizar, iese la fel de mult abur din mâncare ca mai înainte, deşi au trecut deja câteva ore. Mâncarea e încă fierbinte. Mi se pare cam ciudat. Ceva e în neregulă. Aici se termină visul.

— Şi nu mai ştii ce se întâmplă dup-aia?

— Sigur urmează să se întâmple ceva, spuse ea. Afară s-a întunecat, nu ştiu drumul către casă şi sunt singură în cabana aia ciudată. Stă să se întâmple ceva şi am senzația că ceva nu tocmai plăcut. Dar visul se termină mereu aici. Şi l-am avut iar şi iar, de nenumărate ori.

încetă să-i mai mângâie testiculele şi îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Cred că visul ăsta înseamnă ceva.

— Cam ce?

Nu-i răspunse. întrebă în schimb:

— Tengo, vrei să ştii care e cea mai înfricoşătoare parte din visul ăsta?

— Sigur.

Femeia răsuflă adânc. Respirația ei caldă trecu peste sfârcul lui Tengo ca un vânt fierbinte care suflă printr-o strâmtoare.

— Poate că eu sunt fantoma. Mi-a venit ideea asta la un moment dat. Cei de acolo au lăsat masa baltă şi au fugit tocmai din cauză că am apărut eu. Iar câtă vreme rămân acolo, nu pot să se întoarcă. Şi cu toate astea, eu trebuie să stau să-i aştept în cabană. Mi se face frică numai când mă gândesc la chestia asta. Nu există nici o ieşire.

— Sau poate, spuse Tengo, acolo e chiar casa ta şi tu îţi aştepţi şinele care a fugit.

De cum rosti aceste cuvinte, Tengo îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să fi tăcut. Dar era prea târziu, nu mai putea să le ia înapoi. Femeia rămase tăcută o bună bucată de vreme. Apoi îl apucă puternic de testicule. Atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

— De ce-ai spus un lucru atât de îngrozitor?

— Nu-nseamnă nimic. Pur şi simplu, mi-a trecut prin cap, reuşi Tengo să îngaime.

Femeia slăbi strânsoarea şi suspină. Apoi spuse:

— Acum să-mi povesteşti tu un vis de-al tău. Visul lui Tengo.

Tengo îşi recăpăta suflarea.

— Ţi-am spus adineauri că nu visez deloc. Mai ales în ultima vreme.

— Ceva-ceva tot trebuie să visezi. Nu există nimeni pe lume care să nu viseze deloc. Dacă spui aşa ceva îl superi pe doctorul Freud.

— Poate că visez, dar nu le mai ştiu când mă trezesc. Chiar dacă ţin minte că am visat ceva, nu îmi aduc aminte ce.

Femeia îi luă penisul flasc şi i-1 cântări cu grijă în palmă, ca şi când greutatea sa i-ar fi comunicat un adevăr important.

— Bine, atunci povesteşte-mi ce scrii acum.

— Dacă se poate, aş prefera să nu vorbesc despre romanul la care lucrez acum.

— Doar nu te pun să-mi povesteşti tot subiectul, de la început până la sfârşit. Nu-ţi cer chiar aşa ceva. Ştiu foarte bine că eşti sensibil la capitolul ăsta. Povesteşte-mi doar un fragment mai relevant. Sau un episod secundar. Doar un pic de tot. Vreau să-mi spui ceva ce încă nu ştie nimeni altcineva, să ştiu doar eu. Ca să te revanşezi pentru chestia aia oribilă de mai devreme, înţelegi ce spun?

— Cred că da, spuse Tengo fără încredere.

— Atunci povesteşte!

Cu penisul încă în palma ei, Tengo începu să vorbească:

— E o poveste despre mine. Sau despre cineva modelat după mine.

— Mă gândeam eu, zise femeia. Şi apar şi eu în povestea asta?

— Nu apari. Pentru că eu nu sunt în lumea asta, ci în alta.

— Şi eu nu sunt în lumea aia?

— Nu numai tu. Nimeni de aici nu e acolo.

— Şi lumea aia prin ce diferă de cea de aici? Cum ştii în care din

lumi eşti?

— Ştiu. Pentru că eu scriu povestea.

— Nu tu, ceilalţi oameni de unde ştiu? Asta întrebam eu. Dacă de exemplu, cine ştie cum, mă pierd în lumea aia?

— Ai cum să-ţi dai seama. De exemplu, în lumea aia sunt două luni pe cer. Aşa te prinzi.

Ideea de două luni pe cer o luase din *Crisalida de aer*. îşi dorise să scrie o poveste mai lungă şi mai complicată care se petrece în acea lume - şi o poveste care să fie a lui. Poate că mai târziu vor fi probleme din cauza temei identice. în orice caz, Tengo voia să scrie o poveste despre lumea în care sunt două luni. Ce avea să se întâmple mai apoi, vedea el la momentul respectiv.

— Deci dacă te uiţi seara pe cer şi vezi două luni, ştii că nu eşti în lumea asta, spuse ea.

— Ăsta e semnul.

— Cele două luni nu se suprapun?

Tengo clătină din cap.

— Nu ştiu de ce, dar între ele există întotdeauna o distanţă constantă.

Femeia se gândi o vreme în tăcere la acea lume. Degetele ei desenau modele pe pieptul gol al lui Tengo.

— Auzi, ştii care e diferenţa în engleză între *lunatic* şi *insane*? întrebă ea.

— Amândouă sunt adjective care se referă la probleme psihice. Nu ştiu mai detaliat de atât.

— *Insane* se referă la cineva care are probleme din naştere. E de dorit să fie tratat de doctori. Pe de altă parte, *lwiatic* e cineva care îşi pierde minţile temporar, sub influenţa *lunii*. în secolul XIX, în Anglia, ţi se diminua pedeapsa pentru crimele săvârşite dacă se constata că eşti lunatic. Asta pe motiv că luna te tulbura şi nu erai în totalitate responsabil. E incredibil, dar chiar a existat legea asta. Adică era admis legal că luna te înnebuneşte.

— De unde ştii chestiile astea? întrebă Tengo uimit.

— Nu te mai mira atât. Am trăit pe lumea asta cu vreo zece ani mai mult ca tine. Nu-i de mirare că ştiu mai multe decât tine.

Intr-adevăr, aşa e, admise Tengo.

— Adevărul e că am învăţat asta la cursurile de literatură engleză, la facultate. Un curs despre Dickens. Aveam un prof mai ciudat, care

vorbea despre orice altceva, numai despre ce avea legătură cu romanul, nu. Mă rog, ce voiam eu să zic este că, dacă o singură lună e capabilă să îi scoată pe oameni din minți, îți dai seama ce tare înnebunesc când sunt două luni pe cer? Şi fluxul şi refluxul se schimbă, şi menstruația femeilor devine mai neregulată. Se întâmplă numai lucruri anormale unul după altul.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Aşa o fi.

— In lumea aia, oamenii sunt cam nebuni?

— Nu. Nu în mod deosebit. Adică, fac cam aceleaşi lucruri pe care le facem noi aici.

Ea îi strânse uşor penisul în mână.

— Deci acolo oamenii fac cam aceleaşi lucruri ca noi aici. Păi atunci, care este rostul altei lumi?

— Acolo se poate rescrie trecutul lumii ăsteia, spuse Tengo.

— Poți să rescrii trecutul după bunul tău plac?

-Da.

— Tu vrei să rescrii trecutul?

— Tu nu vrei să rescrii trecutul?

Femeia clătină din cap.

— Nu-mi trece deloc prin cap să schimb istoria sau trecutul. Ce aş rescrie eu este prezentul.

— Dar dacă rescrii trecutul, în mod firesc se schimbă şi prezentul. Prezentul e construit din acumulările trecutului.

Femeia oftă adânc. Apoi ridică şi coborî de câteva ori palma în care îi ținea încă penisul lui Tengo, de parcă testa un lift.

— Un singur lucru pot să-ți spun. Ai fost tu copil minune al matematicii, ai centura neagră la judo şi mai scrii şi romane. Dar cu toate astea, nu Înțelegi nimic despre lumea asta. Absolut nimic!

Pe Tengo nu îl surprinse câtuşi de puțin afirmația ei. Era şi el în permanență conştient de faptul că nu înțelege nimic. Nu era nici un fel de descoperire nouă.

— Dar nu contează că nu-nțelegi, spuse iubita, întorcându-se şi apăsându-şi sânii pe corpul lui. Tengo, profesorul de matematică visător care scrie romane zi după zi. Să rămâi aşa! îmi place puța ta foarte mult. îmi place şi la atingere, şi mărimea ei. îmi place şi când e tare, şi când e moale. La bine şi la rău. Şi, pentru o vreme, e doar a mea.

Aşa e, da?

— Aşa e, admise Tengo.

— Parcă ți-am mai spus că sunt foarte geloasă, nu?

— Mi-ai zis. Geloasă dincolo de rațiune.

— Dincolo de orice rațiune. Aşa am fost întotdeauna, spuse şi începu să-şi mişte degetele pe penisul lui Tengo. Ți-o mai scol o dată imediat. Ai vreo obiecție?

Tengo nu avea nici o obiecție.

— La ce te gândeşti?

— Cum erai tu la cursurile de literatură engleză în facultate.

— Cartea era *Martin Chuzzleioit.* Eu aveam optsprezece ani şi purtam o rochiță drăguță cu volănaşe şi-mi țineam părul prins în coadă. Eram o studentă foarte cuminte. Pe vremea aia eram fată mare. Parcă vorbesc de lucruri dintr-o altă viață. Diferența dintre *insane* şi *lunatic* e primul lucru pe care l-am aflat în facultate. Ia zi, te exciți dacă te gândeşti la asta?

— Bineînțeles.

închise ochii şi şi-o imagină în rochiță cu volănaşe şi cu părul prins în coadă. O studentă virgină, foarte cuminte. Dar geloasă dincolo de orice rațiune. Luna care luminează peste Londra lui Dickens. Nebunii şi lunaticii cutreieră străzile. Poartă pălării la fel şi au mustăți identice. Cum să-i diferențiezi unul de altul? Cu ochii închişi, Tengo nu mai ştia cu siguranță cărei lumi îi aparține.

1. Păstăi verzi de soia, fierte cu sare şi alte condimente şi servite ca gustare.

1. Unul dintre cele mai prestigioase premii literaro japoneze.

1. Taira no Tomonori se referă la clanul Minamoto, care controla regiunile estice ale Japoniei, pe câtă vreme clanul său, Taira, îşi exercita influența în centrul şi vestul țării.

1. *Jiizenkai,* cele zece aspecte morale care trebuie urmate în budism (skt.: *dasa-kusala-karmapatha).* De notat că aceste virtuți, deşi similare, nu trebuie confundate cu cele zece precepte budiste (skt.: *dasa-sila).*